

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

AP 767

Κεραυνούς εκπέμπει η προδομένη αγάπη. Συνήθως τέτοιου είδους κεραυνοί φέρουν γυναικείες υπογραφές. Άντρας όμως είναι σήμερα αυτός που υπογράφει. Ένα ειδύλλιο που είχε μπη στο δρόμο του, κυλούσε διαμέτρη και αναπτυσσόταν με προοπτική το γάμο. Σχεδόν δυό χρόνια από τότε που άρχισε η καλλιέργεια. Χρόνια με όλη την αγωνία και με όλη την ευδαιμονία που δίνει στους ανθρώπους η ερωτική ζωή.

Τη λάτρευε και τον λάτρευε. Δεν είχε, τουλάχιστον κανένα λόγο ν' αμφιβάλλει για την αγάπη της. Όλη η συμπεριφορά, οι εκδηλώσεις της, ο ερωτικός ακόμα οίστρος τις στιγμές των άσπασμων, τα πάντα μαρτυρούσαν τη μεγάλη της ερωτική προσήλωση.

Δεν του τόλεγε μόνο. Τό μαρτυρούσαν τα έργα της. Τό μαρτυρούσε η μεγάλη προσφορά της. Δεν αρνήθηκε να γνωρίσει τον ολοκληρωμένο έρωτα. Και δεν είναι ένα οποιοδήποτε επιπόλαιο πλάσμα του δρόμου. Κορίτσι σοδαρό, με οίκογένεια, δεμένο με την

ελληνική παράδοσι. Και όμως δεν αρνήθηκε την περιπέτεια του ανθρώπου που αγαπούσε.

Όταν λοιπόν υπήρχε ένα τέτοιο προηγούμενο, τι του χρειαζόταν άλλες αποδείξεις της μεγάλης αφοσίωσής της; Έβιδιζαν κανονικά προς το γάμο. Πάνω στον καμβά του γάμου κεντούσαν τα όνειρά τους και περίμεναν την ώρα που θα προχωρούσαν στην πραγμάτωσι των σχεδίων τους.

Κάθε συνάντησί τους σ'α να ήταν η πρώτη. Άδιόκοπη έπικοινωνία. Όταν δεν βλέπονταν, αναζητούσαν στο τηλέφωνο ο ένας τον άλλον. Όταν τύχαινε να ταξιδεύουν αντίθετα, μια και δυό επιστολές την ημέρα.

Φέτος όμως συνέβη κάτι το καταπληκτικό.

Από το νησί όπου παραθερίζει με τους γονείς του το κορίτσι, έστειλε ένα φοβερό του μήνυμα: Τέλος του ρομάντσου. Όχι άλλο. Τελεία και παύλα. Ό,τι έγινε, έγινε.

Τον αγάπησε. Αυτό είναι βέβαιο. Άλλα επίσης βέβαιο είναι ότι δεν τον αγαπά πιά. Έτσι, στα καλά καθούμενα. Χωρίς λόγο, δίχως αφορμή.

Φέτος όμως συνέβη κάτι το καταπληκτικό. Γιατί... Μήπως ξέρετε κανείς το γιατί; Ίσως πάλι, γιατί παρουσιάστηκε κάποιος άλλος. Ό άλλος. Ένας ήλιος πιο έκθαμβωτικός, που έσκιασε τον πρώτο. Ένας μαγνήτης ισχυρότερος που την απέσπασε από τον ένα και την έβριξε στον άλλον.

Ποιά έννοια όμως έχει να του εξηγήσει τους λόγους της φυγής της; Το γεγονός είναι ότι φεύγει. Αμετάκλητη η απόφασί της. Του εύχεται καλή τύχη.

Κανένα παράπονο δεν έχει εναντίον του. Και σ'ε τίποτα δεν της εφταίσε. Καλός, τρυφερός, ευθύς υπήρξε πάντα απέναντί της. Θα διατηρή με συγκίνηση την ανάμνησί του.

Άλλα της είναι αδύνατο να συνεχίσει μαζί του. Δεν το βρίσκει τίμιο, αφού νοιώθει νεκρό τον έρωτα γι' αυτόν. Αν εξακολουθούσε θα ήταν η συμπίνα. Τη δέχεται.

Άλλα κι' αν ταπεινώσει τόσο τον εαυτό του για να τη δεχθεί, δε στερει η ίδια να συμπράξει στην ταπεινώσι του ανθρώπου που έκτιμά βαθύτατα και που ως χτες αγαπούσε με ειλικρίνεια.

Τέτοια προσβολή δε θέλει να του κάνει. Προτιμά την τιμία λύσι. Με το μαχαίρι. Άντρας είναι. Πρέπει να νική τη δύναμι να ύποστη χωρίς ναρκωτικά την έγχειρησι.

Αυτά περίπου του γράφει. Πόσο νηφάλιος, όητικός και λογικός γίνεται ο άνθρωπος όταν παύει ν' αγαπά... Όσο ακριβώς χάνει την κρίσι και την ψυχραιμία του εκείνος που εξακολουθεί να είναι έρωτευμένος.

Με τη σκέψι θολή, ο νέος που πήρε την απόφασί, γεμίζει με βόρβορο το φάκελλο που μ'α στέλνει. Δεν είναι απλώς το παράλαγκι κατάστασι που βρίσκεται, θα ήταν μαιταιοπονία να του μιλήσουμε τη γλώσσα της φρονήσεως.

Άλλα δεν πρόκειται για τον επιστολογράφο. Πρόκειται για Ταξιδευτή και τις άλλες που διανύουν το ερωτικό σταδίο τους, έχουν την αξίωσι να φθάνουν στο σημείο του προόρισαν για τέρμα της διαδρομής τους.

Η αμάεστοιχία όμως που μεταφέρει τον έρωτα σπάνια φτάνει στον ακραίο σταθμό της. Όλο και κάτι θα της τύχει. Η σύγ'η κούρασι των δυο μαζί, η του ενός από τους δύο γραμμές, αφήνει το συνεπιβάτη του και κατεβαίνει όπου του φανεί περισσότερο ενδιαφέρον το τοπίο.

Η αστάθεια είναι ο προαιώνιος νόμος του έρωτα. Βέβαια, η αστάθεια εκ προμελέτης. Ο θεατρίνος και η θεατρίνα ανταλλάγματα, η για να περάσουν την ώρα τους, όταν δεν έχουν τίποτα καλύτερο να κάνουν. Παλινανθρωπισμός με τα όλα του. Στην περιπτώσει αυτή κανένα ελαφρυντικό.

Δεν είναι όμως της μορφής αυτής οι περισσότερες εκδηλώσεις της ασταθείας. Είναι ειλικρινείς, και μπορεί να της μαζί σου. Όσα σου όρκίζομαι τα πιστεύω. Ήταν η θρησκεία να σ' αγαπάω, θα τον έκανα έχθρο. Και όμως έπαυσα, χωρίς να σ'οδάρη εξήγησι.

Τίποτε που να τακτοποιή τον φυγάδα απέναντι του προσώπου από το όποιο φεύγει.

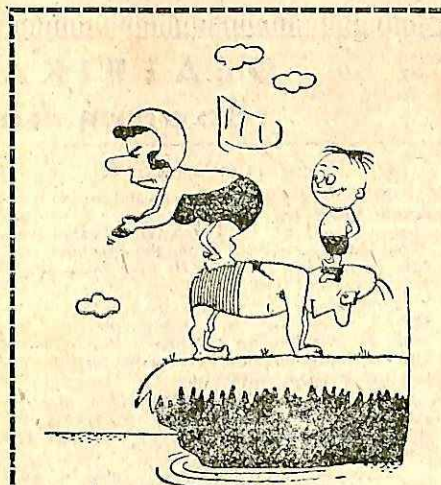
Μιά μόνη τακτοποίησι: η ειλικρίνεια. Να μην προσποιήσαι τον έρωτευμένο όταν παύεις να είσαι. Να μην εμπαιξής εκείνον που δεν αγαπάς πιά. Να μην απάτεις για λόγους φιλανθρωπίας. Άλλοιμονο, πηγαίνει τόσο άσχημα στην Αφροδίτη η μπλουζάμα για ν' άσκη σ' αυτό κοινωνική πρόνοια. Στην ερωτική πορεία ρασι του άλλου, όπως θα δηλώσης με ειλικρίνεια την κούρασι την δική σου.

Όδυνηρό, βέβαια. Ποιός σ'ας είπε όμως ότι ο έρωτας είναι από τα διασκεδαστικά σπόρ; Από τα πιο επικίνδυνα παιχνίδια. Σε ανεβάζει στους ούρανους, αλλά σε κατεβάζει και στον Άδη.

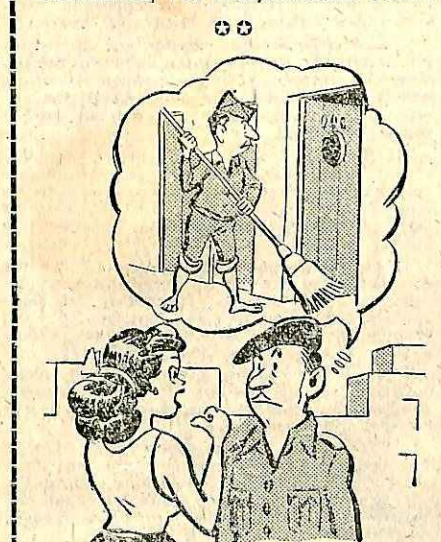
Όσοι φοβούνται την περιπέτεια, δεν έχουν παρά να μείνουν μακριά από το στίβο. Οι γενναίοι όμως και οι γενναίες ούτε για τη νίκη τους θριαμβολογούν, ούτε για την ήττα τους οδύρονται.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Όλη η συμπεριφορά, οι εκδηλώσεις της, μαρτυρούσαν τη μεγάλη της ερωτική προσήλωση...

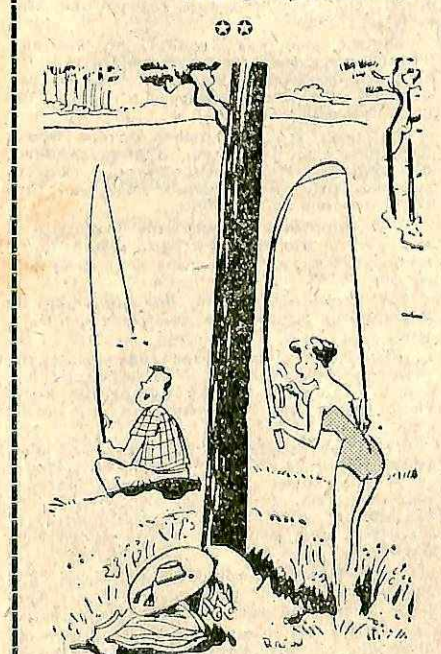

Απολαύσεις του οικογενειακού είου!

Δεν μου λές, Γιάννη... Έμαθα ότι συνεχώς βρίσκεισαι με κάποια Καλλιόπη. Είναι αλήθεια;

(Του Β. Χριστοδούλου)

Θέλεις, Καίτη, να σου κλείσω το φερμουάρ;

Ευχαριστώ! Τα καταφέρνω και μόνη μου!...

ΣΚΙΤΣΑ της εποχής

Εύθυμα ενσταντανέ

Μεγάλη επιτυχία σημειώνουν στα επιθεωρησιακά μας θέατρα οι ήθοιοι που μπορούν και μιλούν... τον κ. Μαρκεζίνη. Έπειδή, όμως, ο κ. υπουργός του Συντονισμού δεν διακρίνεται ιδιαίτερα για την καλλονή του, οι ήθοιοι που τον μιμούνται επιτυχώς είναι περιζήτοι και δεν περιλαμβάνονται, βέβαια, μεταξύ των «γούτων» των διαφόρων θιάσων.

Πρό ημερών λοιπόν, στον διευθυντή ενός ελαφρού θεάτρου παρουσιάστηκε ένας... Κουρασμένος, που έννοιζε ότι η φυσική του άσκημα θα έλυε το πρόβλημα της ζωής του.

Εάν θέλετε παιζω ε...

χαρίστως στο θέατρο, είπε στον διευθυντή. Πόσα μου δίνετε τη βραδιά;

Ο διευθυντής τον κούταξε απορημένος:

Τι να κάνεις;

Μα γι'α να κάνεις τον Μαρκεζίνη χρειάζεται άδεια.

Επρόκειτο, βέβαια, για την «άδεια εξασκήσεως επανγγέλιματος» του ήθοιου. Άλλα ο ανίδεος άνθρωπος μελαγχόλησε:

Και πως να την αποκτήσω την άδεια; Μου την δίνει ποτέ ο κ. Μαρκεζίνης;

Κι' οι παρισταμένοι άλλοι ήθοιοι, που κατάλαβαν την παρανόνησι, δούλεψαν την υπόθεσι:

Γι'α πήγαινε να τον παρακαλέσης. Ή αν έχης κανένα μέσον, χρησιμοποίησέ το. Κι' αν καταφέρης να πάρης την άδεια του κ. υπουργού, έλα και θα κάνης τη τύχη σου.

Κι' ο φουκαράς έφυγε απογοητευμένος, υπό τα μειδιάματα και τα εύθυμα σχόλια του θιάσου.

Η στήλη αυτή δεν άσχολεται, βέβαια, με τα πολύ ύψηλα ιστάμενα πρόσωπα. Άς γίνη, όμως, μια εξαίρεσις για την βασιλίσσα Φρειδερίκη, της οποίας κυκλοφορούν άβυσθα ανέκδοτα.

Πρό ημερών επρόκειτο να γίνουν τα εγκαίνια του κτι...

ρίου ενός ιδρύματος, που τελεί υπό την προστασία της βασιλίσσης. Οι κυρίες που προσήλυναν τις τελευταίες - γνωστές κυρίες της κοσμικής ζωής - ήταν ανάστατες για ν' άσκη τις τελευταίες επιλογές της - και τον φωνάζει απ' το παράθυρο της πολυκατοικίας:

Παλνατζή! Παλνατζή! Ζυνάει ο άνθρωπος;

Εκείς τίποτα για πούλημα, μαντάμ;

Μιά στιγμ...

Τι θα γίνη, μόν ντις;

Τι έγινε η καθαρίστρα;

Πά πά και τώρα θα φτάσ η βασιλίσσα!

Όπου πραγματικά την ά...

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡ. ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 53 ΓΗΛ. 27-135-29-967 ΤΙΜΗ ΔΡ. 5000

ΕΤΟΣ ΙΣΤ' - ΑΘΗΝΑΙ, 7 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1953 ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 767

ρισμένη ώρα φθάνει η βασιλίσσα και βλέπει τις κομψές κυρίες σε πέλαγος άμικανίας:

Τι συμβαίνει; Γιατί αυτή η άνηψυχία; ρωτά.

Κι' οι κυρίες κατακόκκινες δίνουν την εξήγησι της ταραχής τους:

Μεγαλειότητι, συμβαίνει ότι η φοβερή άνωμαλία, τα τζάμια έμειναν ακαθάριστα γιατί δεν ήλθε η καθαρίστρα.

Κι' η βασιλίσσα με απορία:

Καλά κι' έσεις τόσες γυναίκες τι κάνετε εδώ; Δώστε μου ένα σφουγγαρόπανο!...

Και παίρνοντας το σφουγγαρόπανο άρχισε να καθαρίζει ένα τζάμι, μπροστά στις εμβρόντητες κυρίες που έδεοντο στον Ύψιστο ν' άνοιξη η γή και να τις καταπιή.

Κι' ο αναίδεστατος παληατζής που δεν σέβεται ούτε την... πολυκατοικία ούτε τα πλούτη της...μαντάμ:

Ακούσε, κυρά μου...

Σου δίνω ένα φράγκο να πάρης το λεωφορείο και να το πάς να το καταθέσης στο αρχαιολογικό μουσειό!

ΣΤΟ κατάστημα μπήκε ένας βιαστικός πελάτης.

Τον κύριο διευθυντή, παρακαλώ, είπε ξερά στον υπάλληλο, που έτρεξε να τον υποδεχθή.

Μήπως μπορώ εγώ να σας εξηγητήσω σε τίποτε; ρώτησε με προθυμία κι' ευγένεια ο υπάλληλος. Είμαι στις διατάγες σας!

Ότι θέλετε...

Όχι! Δεν έκοψε ο πελάτης. Ποτέ δεν συναλλάσσομαι με υπαλλήλους. Τον διευθυντή θέλω!

Πολύ καλά, κύριε, μουρμούρισε ο υπάλληλος με πληγωμένο τον έννοιό του. Καθόπε.

Του πρόσφερε καθίσμα και συνέχισε την άλλη δουλειά του.

Επειτα από μισή ώρα σιγή και άναμνησις... βιαστικός πελάτης έγινε άνυπόμονος.

Πότε λέτε ότι θα φανή ο διευθυντής; ρώτησε τον πολυάσχολο υπάλληλο ο ξένος.

Πώς είπατε, κύριε; Έκα...

Βρέ μυστήρια πράγματα. Από κρηες μέσα στον Ίουλο!

Και άδικο δεν είχαν.

Πλουσιωτάτη κυρία, γνωστή για τη τσιγγουνιά της, άκούει μιά μέρα τον παλνατζή - όπως τουλάχιστον άφηγούνται οι κακόγλωσσες της γειτονιάς της - και τον φωνάζει απ' το παράθυρο της πολυκατοικίας:

Παλνατζή! Παλνατζή! Ζυνάει ο άνθρωπος;

Εκείς τίποτα για πούλημα, μαντάμ;

Μιά στιγμ...

Τι θα γίνη, μόν ντις;

Τι έγινε η καθαρίστρα;

Πά πά και τώρα θα φτάσ η βασιλίσσα!

Όπου πραγματικά την ά...

Τι θα γίνη, μόν ντις;

Τι έγινε η καθαρίστρα;

Πά πά και τώρα θα φτάσ η βασιλίσσα!

Όπου πραγματικά την ά...

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Τα δρώματα της καρδιάς

ΤΟ «ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ»

Κάθε φορά που ρωτούσα τη Σολάνζ, την κόρη μου, αν είχε σκεφτεί να παντρευτεί, μου άπαντούσε:

— Δεν βρήκα ακόμη το «Βασίλοπουλο», μαμά...

Μ'όλο που ήταν ποτισμένη ως το κόκκαλο με τις καινούργιες ιδέες, έβλεπε το γάμο με τα μάτια μιας ρομαντικής νέας του περασμένου αιώνα.

Δεν προσπαθούσα να της αλλάξω αυτές τις ιδέες, που, άλλωστε, ήταν και δικές μου.

Εκείνο το απόγευμα, την ξαναρώτησα. «Αλλά δεν μου έδωσες, την ίδια απάντησι, όπως άλλοτε.

— Ναι, μαμά, μου είπες. Νομίζω πως πήρα την απόφασί να παντρευτώ.

— Βρήκες, λοιπόν, το «Βασίλοπουλο» σου;

— Ναι...

— Μπορώ να μάθω το όνομά του;

— Λέγεται Μάξ Μπερρύ...

— Επαγγελματί;

— Συγγραφέας... Το τελευταίο μυθιστόρημά του είχε πολύ μεγάλη επιτυχία...

— Ναι... Ξέρω, είπα.

Μου τον παρουσίασε, λοιπόν, την άλλη μέρα.

Ο Μάξ Μπερρύ ήταν ένας σοβαρός νέος, με ευχάριστο παρουσιαστικό και ευγενικούς τρόπους. Τον συμπαθούσα από την πρώτη στιγμή.

Η Σολάνζ δεν θα μπορούσε, σ'αλήθεια, να κάνει καλύτερη έκκλησι. Την εντύπωσή μου αυτή, της την έκαμα γνωστή, όταν, μετά την αναχώρησή του υποψήφιου γαμβρού μου, μείναμε μόνες.

— Είμαι βέβαιη, της είπα, ότι ο Μάξ θα σε κάνει ευτυχισμένη...

Από τότε, ο Μάξ έρχόταν κάθε μέρα στο σπίτι. Ένα βράδυ, τέλος, την ώρα που έφευγε, μου ζήτησε την άδεια να μου παρουσιάσει τη μητέρα του.

Θα είμαι πολύ ευτυχισμένη να γνωρίσω την κυρία Μπερρύ, απάντησα.

Ο Μάξ χαμογέλασε.

Θέλετε να πείτε την κυρία ντε Ρεώ, διώρθωσε.

Την κυρία ντε Ρεώ; είπα, νοιάζοντας ένα σφίξιμο στο λαιμό. Δεν καταλαβαίνω...

Εχετε διαφορετικό όνομα από τη μητέρα σας;

Καθόλου... Λέγομαι Φιλίπ ντε Ρεώ...

πατέρας μου ήταν ο δικηγόρος Μωρίς ντε Ρεώ... Πέθανε πριν από μερικά χρόνια...

— Αλλά... το Μάξ Μπερρύ;

— Είναι το φιλολογικό μου ψευδώνυμο...

Νομίζω πως είχα χάσει το χρώμα μου, κι η Σολάνζ που το πρόσεξε, με ρώτησε αν ήμουν αδιάθετη.

— Όχι, απάντησα, δεν έχω τίποτα...

Αλλά εννοώ ένα μεγάλο σπαραγμό μέσα στην καρδιά μου και χρειάστηκε να επιβληθώ πολύ στον εαυτό μου για να μην προδοθώ στην κόρη μου.

Όλη εκείνη τη νύχτα, δεν έκλεισα μάτι.

Ο Μάξ ήταν, λοιπόν, γιούος του Μωρίς ντε Ρεώ;

— Ω, Θεέ μου!

Όταν ξημέρωσε, τέλος, είχα πάρει την απόφασί μου.

Μερικές ώρες αργότερα,

βρισκόμουν στο γραφείο του Μάξ.

Με δέχτηκε μ'έγκαρδιότητα. Αλλά το πρόσωπό του φάνερωνε μεγάλη έκπληξι.

— Μήπως η Σολάνζ είναι άρρωστη; με ρώτησε.

— Όχι, απάντησα, συγκεντρώνοντας όλο το θάρρος μου. Θα άπορτη, βέβαια, γιατί βρισκόμαι εδώ...

Θα σάς το εξηγήσω άμεσα...

Ο γάμος σας με τη Σολάνζ δεν μπορεί να γίνει και δεν θα γίνει!

Με κούταξε με απορία.

— Ποιες είναι οι αντιρρήσεις σας; με ρώτησε.

— Ακούστε με, απάντησα. Μπροστά σας βρίσκται μια δυστυχισμένη γυναίκα και μια ανάστικη μητέρα...

— Κυρία μου, τι λέτε; διαμαρτυρήθηκε.

— Αφήστε με να τελειώσω...

Η γυναίκα αυτή, λοιπόν, ήρθε για να σας εξομολογηθεί ένα σφάλμα της...

Είχε παντρευτεί από συννοίκιο και, κατά τα τρία πρώτα χρόνια της συζυγικής της ζωής, δεν είχε κατορθώσει να γίνει μητέρα.

Ένα καλοκαίρι, πήγε μαζί με τον άντρα της στην Κουα-ντ'Ακτιέ. Κι' εκεί συνδέθηκε μ'έναν άλλον άντρα, που ήταν επίσης παντρεμένος και που βρισκόταν εκεί με τη γυναίκα του και ένα μικρό γιού, ηλικίας τεσσάρων ή πέντε χρόνων...

Από τον άντρα αυτόν έγινε μητέρα... Δεν ξέρω γιατί ήρθατε να μου πείτε αυτή την ιστορία, με δέχομαι ο Μάξ. Αγαπώ τη Σολάνζ...

— Περιμένετε.

Τρας εκείνος λεγόταν Μωρίς ντε Ρεώ και το άγοράκι που ήταν μαζί του...

Ο Μάξ τινάχτηκε από τη θέσι του.

— Αδύνατον! φώναξε.

Εβγάλα από την τσάντα μου μερικές επιστολές του Μωρίς και του τις έδειξα.

Ήταν κατακίτρινες σαν νεκρός, όταν τέλειωσε το διάβασμά τους.

— Η Σολάνζ είναι, λοιπόν, αδελφή μου; με ρώτησε.

— Έπνιξα ένα λυγμό.

— Και τώρα τι ζητάτε από μένα; με ρώτησε σε λίγο με απότομο ύφος.

— Να βρήτε μια πρόφασι, για να διακόψετε κάθε σύνδεσμο με την κόρη μου, απάντησα.

— Δεν πρόκειται να κάνω τίποτα! φώναξε ο Μάξ. Φανερώστε της μόνη σας την αλήθεια!

— Θα μ'αφίσετε, λοιπόν, ν'ατίμαστώ μόνη μου; με ρώτησε.

— Τα λόγια αυτά τον έκαμαν να ηρεμήσει.

— Έχετε δική μου απάντηση.

Κάθισα κατόπιν στο γραφείο του κι' έγραψα μια σύντομη επιστολή. Ύστερα, την έκλεισε και μου την παρέδωσε.

— Ταχυδρομήστε την, μου είπε, αποφεύγοντας να με κυττάξει στα μάτια.

Ο Μάξ έφυγε, την ίδια μέρα από το Παρίσι.

Η μικρή μου Σολάνζ κλαίει πάντα τη χαμένη αγάπη της που τη σκότωσα εγώ!

Ναι, εγώ τη σκότωσα!...

ΟΡΤΑΝΣ ΝΤΑΜΠΙΕΡ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντιο ρεπορτάζ

«Όλοι οι φίλοι της μουσικής και του θεάτρου έχουν μείνει κατάπληκτοι με το παιδισμό, το μικροσκοπικό. 'Ιταλό μαέστρο 'Αντζελο Καδαλλάρο που διευθύνει απ'έξω ολόκληρες συμφωνικές συναυλίες σε ηλικία μόλις 12 ετών.

Στην τελευταία του συναυλία με την «Ημιτελή συμφωνία» του Σοσίμπερτ, που δόθηκε σε ένα από τα αθηναϊκά πάρκα, λόγω γενικής διακοπής του ρεύματος, μεσολάλησε μία μεγάλη διακοπή.

Κατά την διάρκεια της διακοπής της συναυλίας, ο μικρούλης μαέστρος, έκλεισε σαν μωρό, επειδή, όπως έλεγε, του δέκοσαν όλο τον οίστρο.

Αργότερα, στο διάλειμμα, συνεβή κάτι ακόμη χαρακτηριστικό της αφελείας του μεγάλου μουσικού ταλέντου. Ο Καδαλλάρο, ζήτησε ένα παγωτό για να δροσιάσει, άξιωσε όμως επίμονα να είναι με... ζυλάκι!

Στο «Ακροπόλ» ετοιμάζεται η δεύτερη σειρά της επιθεώρησης «30 το δολαροπούλου» Παπαδόπουλου. Σπινώπως δειχνουν τα πράγματα, όλη τη σαιζόν του καλοκαιριού.

Ιδιαίτερα, από τις καινούργιες προσθήκες, γίνεται λόγος για ένα μεγάλο μουσικοχορευτικό σκέτος στο οποίο, εκτός από το μπαλέτο θα παραλαυνουν έναλλαξ όλα τα θιάσα.

Αντίθετα από τα τρία μουσικά θέατρα τοποιοούν ικανοποιητικές εισπράξεις, τα θέατρα Λογοθεσιδη συγκεντρώνουν τον περισσότερο κόσμο, έχουν γενικά παθητικό.

Αυτό έγινε αφορμή, ένας από τους νέους κού, να διακόψει τις παραστάσεις του στο θέατρο 'Αργυροπούλου.

Παράλληλα με τις δραματικές σχολές σάρχει Παρασκευάς Οικονόμου, ετοιμάζει και μια σχολή ελαφρού θεάτρου, όπου θα νομειρίστε.

Η «Παιδική Σκηνή» μετά το δραμα, ξεκίνησε μικρούς και μεγάλους, που συ-τώρα μία επιθεώρηση. Στην πρωτότυπη αυ-ένδιαφέρον όλοι οι εκτελεστοί θα είναι παι-δικό μπαλέτο.

Εκτός από τον Ταγιόλι, το διάσημο τύχη να ακουσούμε ύστερα από λίγες μέ-κινηματογράφου.

Πρόκειται για τον γνωστό αστέρα Σινάτρα, που περαστικός από την Αθήνα, εμφανίσι στο παλιό θέατρο «Μετροπόλιταν» της Λεωφόρου 'Αλεξάνδρας.

Ο βαρύτονος Θάνας στην Γερμανία ά-που έμεινε αρκετό διάστημα, άφισε ιδιαι-τερη εντύπωσι με την ωραία μεταλλική φω-νι του.

Τον χειμώνα ο Θάνας θα εμφανισθί σε ένα απ'τα μεγαλύτερα θέατρα της Κολω-νίας.

Το βράδυ της πρώτης εμφανίσεως της γνωστής τραγουδίστριας δίσκων 'Ελσας Λά-τη διάρκεια του προγράμματός της μέσα στην πίστα.

Όλοι το θεώρησαν αυτό σαν κακό οίω-νό ιδιαίτερα δε οι μουσικοί της ορχήστρας, που επικρατεί, αντίθετα με την πρόληψι, δεν άργησε να το αποδείξει, αφού μέσα σε ε-λάχιστες μόνο μέρες τα κατάφερε να επι-βληθί.

Η Θέκλα Λαζαρίδου, είχε η μόνη 'Ελ-ρική, θα μεταθί σε λίγον καιρό στην Νότιο.

Πολλή εντύπωσι άφηκε ένα πρωτότυπο τραγουδι του μαέστρου Μιχ. Σουγιουλ, με τίτλο «Τέξις - Τέξις». Σουγιουλ, με τίβα ενός νησιωτικού μπαλέτου.

Ο θίασος πρόξας Διαμαντοπούλου, στο «Νταρέ», παίζει με επιτυχία την ωραία η-θογραφική κωμωδία του αθηναίου Γρηγ. Ξενοπούλου «Το φινότο του Λεβάντε».

Ναί, εγώ τη σκότωσα!... ΟΡΤΑΝΣ ΝΤΑΜΠΙΕΡ

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΠΟΛΛΟΙ πτωχοί θαυμάσται με έρω-τούν επιστολικά: «Διατί έρχο-τάτη Μαντάμ Σουσου, αφού έπηγατε εις 'Αμερικής και τας Εύρώτας, αποφεύ-γετε, επιμελώς να μάς ειπώτε τις εντυπώ-σεις σας;».

Το ζήτημα λεπτόν και παρολόντι δεν έχω καμμία υποχρέωσι απέναντι πτωχών και πειναλών αναγνώστών, εν τούτοις μου κάνει γούστο να απαντήσω. Περί 'Αμερι-κή και περί 'Αγγλία δεν εξέφρασα γνώ-μη, μήπως πασεξηγηθώ με τας προσβει-ας. Καθότι αν είπω τούτο η εκείνο περί Νέα 'Υόρκη, λόγου χάριν, θα στενοχωρήσω την 'Αμερική και δεν πρέπει... Όσο και να είναι, μια 'Αμερική είναι 'Αμερική και θέλω να τα έχω καλά με τας Δυνάμεις.

Τέλος πάντων. Αυτά παρητιπτόντας και —όσου— ελπίζω να μη θυμώση ο φίλος μου ο 'Αϊζενχάουερ, καλή του ώρα εκεί που βρίσκεται.

Πού λέτε, λοιπόν, (έμπιστευτικώς και μεταξύ μας) η 'Αμερική δεν μου ήρεσε καθόλου, ένεκα οι ούρανοξυστες που είνε ύψηλοι και άνοιδαίς και μου κάθησαν στο στομάχι. 'Εξ άλλου και εν πρώτοις οι 'Α-μερικανοί πολύ ύψηλομύτες και δεν παρέ-λειψα να δώσω μερικά μαθήματα — να έθνημούνται την μαντάμ Σουσου. Μερικοί έκτομμουριούχοι, φίλοι μου, με έκάλεσαν μία μέρα εις πάστου ποδαρότο και εγώ κάτι γέτοια δεν τα χανεύω, όπου στέκονται όλοι σαν ντερεκία και κρατάνε τα ποτήρια με ποτά άμερικανικά, μανχάταν, σκάτς,

— Πτωχοί άνθρωποι! λέγω άγγλιστί, πρὸς τί καυχᾶσθε ότι έχετε δολλάρια και κατοικείτε εις ούρανοξυστας;

ντιγες και τα λοιπά! Το όποιον να μη σᾶς τα πολυλογώ, καθότι, πτωχοί άνθρωποι έ-σεις, που να καταλάβετε τα ταιαυτα.

Φθάνω, λοιπόν, με τις λιμουζίνες μου εις τον ούρανοξυστην και μου λένε:

— Πού πηγαίνετε;

— Εις το έδδομικοστόν!

— Έμπάτε εις το λίκτ...

Λίκτ εις τας 'Αμερικής λένε το ασαν-σέρ και καθώς εισέρχομαι, μπαίνουν όμοι και άλλοι πέντε.

— Σόρυ, λέγω άμερικανιστί, όταν εί-σέρχεται μια μαντάμ Σουσου εις το λίκτ, άπαγορευείται να μπαίνει λαουτίκος!

— Έκείνοι γελούν και έρωτούν:

— Τι λέτε;

— Τόν κακόν σας τόν καιρόν!

— Ο - κεί!

Και έδρακολουθούν να γελούν άναιδώς και τί να κάνω; Δυστυχώς έδδομήντα πα-τόματα δεν ήμποζ να ανέβω με τα άρι-στοκρατικά μου πόδια και αναγκάζομαι να παξιδέσω πρὸς τα ύψη με άναιδαίς δολ-λαριούχους.

Φθάνω, που λέτε εις το έδδομικοστόν

Εντυπώσεις από 'Αμερικής

και τί να ιδώ; Το σπίτι του φίλου μου έ-κατομμυριούχου και πλήθος κόσμου τών δολλάρων, — οι κυρίες στραπλες κλπ. — να κυκλοφορούν σε κάτι χαμηλοτάσα-να δωματιάκια και άλλοι να στέκονται σαν ντερεκία με τα ποτήρια στα χέρια και να όμιλουν. Αυτό δε να λέγεται ρέζιντες έκτα-τομμυριούχου — έλληνιστί οικία — και να με πιάσουν τα άριστοκρατικά μπορί-νια μου.

— Πτωχοί άνθρωποι! λέγω άγγλιστί, πρὸς τί καυχᾶσθε ότι έχετε δολλάρια και κατοικείτε εις ούρανοξυστας; Το παρόν

Περιπατῶ εις τας στρήτ Νέας 'Υόρ-κης — επί λιμουζίνας, βεβαίως — και τί να ιδώ! 'Εδῶ 'Αράπηδες (κοινώς Νέγροι) αηδέστατοι, εκεί Κινέζοι, εκεί άσπροι, έ-κεί μαύροι και όλοι ανακαταμένοι να πα-ρουσιάζουν ένα λυπηρόν θέαμα πτωχείας και αηδίας.

Το λοιπόν να φθάση μεσημέρι και όλοι αυτοί να τρέχουν σαν τρέλλοι για να πε-ιδρομιάσουν εις τα λεγόμενα άγγλιστί «καφετηρίες» και ξέρете πως γίνεται; Φρί-κη! Κάθεται ο εις και ο άλλος στέκεται όρθιος από πάνω του και του μετράει τις μπουκιές... Ύστερα μόλις σηκώνεται ο κα-θιστός όρμα από καθίσμα ο όρθιος για να καθίση να περιδρομιάση και του λόγου του.

— Θεέ της άριστοκρατίας, λέγω εις τόν σύνδοόν μου, 'Αμερικανοί έκτομμουριού-χοι, τί κατάστασις είναι αυτή; Όλος ο κόσμος έδῶ πέρα είναι πειναλές...

— Ό, νόου, νόου λέει.

— Τι θα πη νόου και ξενόου! 'Εχομε και έμεις, βεβαίως, εις την πτωχούλα 'Ελ-λάδα μας πειναλέους και διψαλέους, αλλά που τέτοιο πράμα! 'Εδῶ, καί ντ'αρ, ο κόσμος δίνει την εντύπωσι ότι αποτελεί-ται από ψωμολυσσες!

— Ό, νόου, νόου!

— Τι θα πη νόου και ξενόου! Παρολόν-τι ευένηγ και κάτοικος Κολωνακίου, αν έχετε άκουστά, έχω υποχρέωσι να σᾶς εί-πω ότι το πράγμα μου πρᾶγξει άπαισι εντύπωσις! Και παρεκτός τούτου όπου γυρίζεις να ιδῆς, δλπετες μαύρους. Πό-σους έχετε εις τας Νέας 'Υόρκας;

— Ουδόντα χιλιάδες.

— Και δεν τούς σφάζετε;

— Ό! Δεν γίνεται.

— Και δεν τους πουλάτε, τουλάχισ-τον, αφού δεν τούς σφάζετε;

Ο φίλος μου 'Αμερικανός έκτομμουρι-ούχος λαμβάνει την τιμήν να μου άπαντήση ότι τάχα την σημερον ήμέραν δεν πωλούν-ται οι άνθρωποι. 'Αστειο πράγμα! Προ-σωπικώς νομίζω ότι οι νέγροι το μόνον που έχουν να κάνουν είναι να πωληθούν δια τα σαλόνια τών άριστοκρατών και έ-νεκα που συχνά βλέπω εις τόν κινηματο-γράφον ύπερτάς μαύρους, άποφασίζω να άγοράσω και εγώ μερικούς για να τούς φέρω στην 'Αθήνα και να σκάσουν μερικές -μερικές φαρισκομύτες στο Κολωνακίου. Το λοιπόν κατέρχομαι άυτόπροσώπως από τας λιμουζίνας μου και μετά άσας πλησι-άζω έναν νέγρον.

— Γκούτ μορνινγκ, λέγω άγγλιστί.

— Γκούτ μορνινγκ, απάντα, άραπιστί.

— Πτωχέ νέγρε, του λέω πάλιν άγγλι-στί, σου καμνει την τιμήν να σου όμιλή μια μαντάμ Σουσου από το Κολωνακί. Πόσο κανεις;

Ο νέγρος, όμως, προφανώς κουμπού-ρας από άγγλικά, με κυττά με κάτι μά-τια σαν μουσάρι.

— Χουάτ; έρωτά ο μαύρος βλάξ.

— Παλείσαι;

— Χουάτ;

— Χουάτ και ξερόξ, γελοίε τύπε! 'Ε-δῶ εις τας 'Αμερικής ψωφολογᾶς της πεί-νος και ψωμολυσσας εις τις καφετηρίες για ποδαράτα φαγητά! Να σε άγοράσω για να έχης την τιμήν να είσαι δούλος εις τα μεγάρα μου του Κολωνακίου και να ιδῆς Θεοῦ πρόσωπο, και φαγητά με σέσουλα, άνόπτε!

— Χουάτ;

— Όπότε θυμώνω:

— Την κοριόδα κάνεις άρχιτεμπέλαρε; Τι μου όμιλεις χουάτ και χουάτ και μη σε πάρη ο διάβολος!

Αλλά ο νέγρος ένεκα βλακειας άνοι-γει μια τόση σιοματόρα και γελά άναι-δώς με άσπρες δοντάρες και με κυττά σαν ζών ωσαν να βλέπη περίεργον φαι-νόμενον!

— Σαχλέ! του λέω. Κρύε! 'Αις κοίμ!

Τι να σου κάνω που είσαι και μαύρος, μαύρε!

Και επιβάνω της λιμουζίνας μου ενώ μαζεύονται και άλλοι νέγροι και γελούν προκλητικώς, άγένης και άναιδώς.

Η ΜΑΝΤΑΜ ΣΟΥΣΟΥ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Θαυμάστρια

Έκ γάρ του θέρους του θερμού και των πολλών καυ- (ώνων)

ιδρωκοπών ο φουκαρέυς και τοιγαροῦν καψώνων έβαλον εις τόν θύλακα ποσόν τριών ταλλήρων κι' άφίχθον εις τήν θαλατταν εν μέσω των φαλήρων. Κι' εκείθεν μέσω των γυνών και στρομβουλών 'Ατθίδων έμπλεως εκ πρωτοφανών ερωτικών έλπίδων ημθανίζον τα θηλεα περιπαθώς κι' εύρεως κι' επόσaron άφ' ύψηλου δίκην 'Αλφ-Χανέως. Τούτέστιν τήν σαγήνην μου έδεικνον ως εικόξ έξ ης επροξενήθησαν πολλών θηλέων γούι ότε, ω Ζεῦ, προσέτρεξε νεανίς εαφνικώς κι' ανέκραξεν γονυκλινής: «'Ο λατρευτέ μου γόνι!»

Γόντα μ' άπεκάλεσεν, ω ένδειξις τιμής! κι' έρρίφθη ταίς άγκάλαις μου μετ' άκραιφνούς όρμής δηλώσασα, ω 'Απολλών! γοργώς και παρακρήμα ότι της όμορφάδος μου έπρεσεν πλεόν (θύμα).

—'Η όμορφιά σου μ' έθελεξεν, μοι είπεν, (ω Δανδῆ!

Κι' άφου μ' ησπάσθη πάραυτα τετράκις (εν οπουδῇ,

έτόνισε περιπαθώς: «Τρέξε γοργώς (μητρώς)

να δῆς τόν ωραιότερο του βίου σου ά- (νέρα!»).

—Ετούτον λές για όμορφο; είπεν κυ- (δαισι)

κι' έντρομος οὔν προσέθεσε, καθ' ό- (σον ετάράκτι:

—Νά κυτταχῆς, παιδάκι μου, μήν έ- (χης... καταρράκτη!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΡΩΜΑΙΟΣ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Μία θερμή καλοκαιριάτικη νύχτα, η Λουκρέτια θόσκι, γυναίκα του σκληρού ευπατρίδη της Βερόνας Ρολάνδου θόσκι, ξετρελαμένη από έρωτα για τον ωραίο νέο Ρωμαίο Μονταίκο, τον καλεί μ' έναν πιστό της υπηρέτη κοντά της. Έχει βρή γ' ωραία άπιστη την ευκαιρία που της δίνει το ταξίδι του άντρα της στη φερράρα. Ο Ρολάνδος θόσκι όμως έχει πιά φέμματα ότι πάει ταξίδι, για να δοκιμάσει την πίστη της Λουκρέτιας, που υποπτεύεται, από καιρό ότι τον απάττει. Και, ξαφνικά, ο συζυγικός γυρίσει, και, μέσα σ' ένα απομονωμένο κίοςκι του κήπου του πίνει τη γυναίκα του με τον άγνωστο, που επιβουλεύεται την τιμή του! Τον κυνηγάει και τον πληγώνει στον ώμο. Ο άγνωστος όμως το σκάει τελικά, χωρίς ο Ρολάνδος να δει το πρόσωπό του. Πληγωμένος ο Ρωμαίος πέφτει λιποθύμως μπροστά στο αρχοντικό των Καπουλέτων, που είναι οι πιο μεγάλοι και φανατικοί έχθροι της οικογενείας του! Η πανέμορφη κόρη των Καπουλέτων Ιουλιέττα, μαζί με την πιστή παραμάνη της τον παίρνουνε μέσα κρυφά, περιποιούνται την πληγή του, κι' ύστερ' από λίγες μέρες, ο Ρωμαίος φεύγει από το μέγαρο των Καπουλέτων με την πληγή του ώμου του σχεδόν επούλωμένη, με μίαν άλλη όμως πληγή, άρατη κι' ανεπούλωτη, ανοιγμένη στην καρδιά του από τον έρωτα...

Ο 'Αρχοντς της Βερόνας 'Εσκαλος, συγγενής της Λουκρέτιας που ο άντρας της, μανιασμένος, την έχει αναγκάσει ύστερα από την άπιστία της ν' αυτοκτονήσει, καλεί σε απολογία το Ρολάνδο θόσκι. Εκείνος εξιστορεί την υπόθεση στον 'Αρχοντα και του δείχνει ένα σπινθηρί με το οικόσημο των Μονταίκων, που βρήκε στον τόπο όπου πληγώσε τον άγνωστο κλέφτη της τιμής του. 'Υστερ' από αυτό, ο 'Αρχοντας της Βερόνας καλεί το Ρωμαίο, τον κατηγορεί σαν ήθικο αυτουργό του θανάτου της ωραίας Λουκρέτιας, και του συσταίνει, μόλις επούλωθ' έντελώς η πληγή του ώμου του, να φύγει για λίγον καιρό από τη Βερόνα.

Στο διάστημα αυτό η δέσποινα Καπουλέτου αναγγέλλει στην Ιουλιέττα ότι πρέπει να παντρευθ' τον ευγενικό νέο Πάρη. Η Ιουλιέττα έρωτευμένη μυστικά με το Ρωμαίο, αρνείται γεμάτη αγανάκτηση να δεχθ' αυτό το γάμο, που κουρελιάζει αλύπητα τα όνειρά της. Η μητέρα της όμως επιμένει, και προσθέτει ότι θα διοργανωθεί μία μεγάλη γιορτή στο μέγαρο Καπουλέτου, για να γνωρίση ο Πάρης εκείνη που η καλή του τύχη προωρίζει για γυναικά του... Η Ιουλιέττα αμέσως στέλνει την πιστή της παραμάνη να ειδοποιήσει το Ρωμαίο ναρρή να τη συναντήσει για να του εξιστορήσει την επιβουλή που έτοιμάζεται εναντίον της ευτυχίας τους. Ο Ρωμαίος που τάχει πιά όλα στον άγαπημένο του φίλο Μπενέδιο, τρέχει στη συνάντησή του που του έχει ορίσει η λατρεμένη του. Μία έλαφριά μεταξένια σκάλα πετιέται από το παράθυρο της Ιουλιέττας προς το Ρωμαίο, κι' εκείνος σκαρφαλώνει απάνω της και φθάνει ως την κόρη των ονείρων του, ανάμεσα στα λουλουδιασμένα νιασεριά...

Πρώτος μίλησε ο Ρωμαίος, κι' η βαρεία μελωδική φωνή του ξεχύθηκε ήδονικά στ' αυτιά της:

— Τί φως όλολαμπρο πρόβαλε από το παράθυρο αυτό! Οδύναει κανείς, ότι ανέτλινε ο ήλιος μέσα στη σκοτεινή νύχτα!... Μία φορά κι η σελήνη, γεμάτη ζήλεια, κατακύλησε πίσω από τα σύννεφα, βλέποντας το άχνο πρόσωπό σου...

Φανερά κολακευμένη από τα θερμά του λόγια, η Ιουλιέττα, χαμογέλασε:

— Μη λες υπερβολές, Ρωμαίε!... του έπεε.

— Υπερβολές! Μά τα πιά λαμπερά άστέρια του καλοκαιριάτικου ουρανού, ξεφυγάν από τ' άμέτρητα ύψη τους κι' ήρθαν να στολίσουν το θείο σου κεφάλι, σαν διάδημα από άστραφτερά διαμάντια!...

— Ρωμαίε, με κάνεις να ντρέπεται!...

— Η καθαρή αλήθεια δεν προκαλεί ποτέ ντροπή... Είσαι όνειρο, Ιουλιέττα! Το πιά γλυκό, το πιά εξίσιο όνειρο της ζωής!...

Γεμάτη παρθενική ντροπή, η όμορφη κοπέλλα έκρυψε το πρόσωπό της μέσα στα χιονόλευκα χέρια της. Γεμάτος ένθουσιασμού, ο Ρωμαίος συνέχισε το ερωτικό παρρηλικό του μέσ' στη νύχτα:

— Πόσο θάθελα νάμαι γάντι στο υπέροχο χέρι σου, για νάχω τη γλυκειά τύχη ν' άκουμπάω απάνω στο βελουδένιο σου μάγουλο!...

Από ένστικτο, η Ιουλιέττα απομάκρυνε τα χέρια της από το πρόσωπό της...

— Πόσο ζεστή είναι η λάμψη των βελουδένιων σου ματιών!... μουρμούρισε πάλι ο έρωτευμένος νέος. Δυό ήλιοι ολόφωτοι μέσ' στη νύχτα, φέρνουν ένα άπρόοπτο ξημερώμα... Σε λίγο, τα πουλιά, ξεγελα-

Ενσταντ

Αμερικανισμοί

Ένας νεαρός φαντασμένος 'Αμερικανός πηγαίνει στο Παρίσι. Μπαίνει σ' ένα αυτοκίνητο και λέει στον σωφέρ να του δείξη τη κυριότερα μνημεία. Σε λίγο το αυτοκίνητο φτάνει στην 'Αψίδα του Θριάμβου.

— Τί είν' αυτό; ρωτάει τον σωφέρ.

— Η 'Αψίδα του Θριάμβου, απαντάει εκείνος.

— Πόσα χρόνια χρειάστηκαν για να τη φτιάξουν;

— Τριάντα...

— Στην πατρίδα μου, λέει καμαρώνοντας ο 'Αμερικανός, θα την έφτιαχναν σε έξη μήνες.

— Σε λίγο το αυτοκίνητο φτάνει στον πύργο του Αίφελ.

— Αυτός είναι ο περίφημος πύργος του 'Αίφελ; ρωτάει ο 'Αμερικανός.

— Ναι, απαντάει ο σωφέρ.

— Πόσον καιρό χρειάστηκαν για να τον φτιάξουν;

— Πολλά, πολλά χρόνια...

— Στην πατρίδα μου θα τον έφτιαχναν μέσα σε λίγους μήνες...

Κατόπιν το αυτοκίνητο περνάει μπροστά από την εκκλησία της Παναγίας...

— Ποία είν' αυτή η εκκλησία; ρωτάει ο 'Αμερικανός.

— Δεν ξέρω γιατί η εκκλησία αυτή... δεν υπήρχε χτες, φαίνεται πως... την έχτισαν ύποψε τη νύχτα!...

— Θα είχαν 'Αμερικανούς μηχανικούς, απαντά ο 'Αμερικανός χωρίς να χάση τη σοβαρότητά του.

Ο ΦΑΚΟΣ

σμένα και θαρρώντας πως ήρθε η μέρα, θα βγούν από τις φωλιές τους και θ' αρχίσουν τον αιώσιο ύμνο στο φώς... στο έρωτικό φώς των ματιών σου!...

Αναστέναξε βαθεία η Ιουλιέττα:

— Σ' εύχαριστώ για τα ωραία σου λόγια... Μία βαρεία μελαγχολία όμως πνίγει την ψυχή μου...

— Γιατί; Είσαι νέος, όμορφος, σ' αγαπώ! Σε βλέπω να λάμπεις μέσα στη νύχτα πάνω από το κεφάλι μου, όμοιος με φτερωτό αγγελιαφόρο του ουρανού, που απάνω του στρέφουνε κατάπληχτα και θαρμωμένα τα μάτια των ανθρώπων, κυττάζοντας τον να περπατάει ανάλαφρα πάνω στ' άχνα συννεφάκια που αρμενίζουνε στο άσημοκεντημένο στερέωμα...

— Αλλοίμονο! Γιατί, Ρωμαίε μου, νάσαι Μονταίκης;... 'Αρνήσου τον πατέρα σου, άλλαξε το όνομά σου, η όρκισού μου πως μ' αγαπάς κι' αμέσως αλλάζω το δικό μου, παύω να λέγομαι κόρη του Καπουλέτου, κι' έτσι, ανώνυμη κι' ευτυχισμένη, πέφτω στην ανοιγμένη αγκαλιά σου!... Τί σημασία έχει το όνομα; Μήπως, κι' αν άκόμα δε λεγόσουνε Μονταίκες, δε θαχες το ίδιο σώμα, την ίδια ψυχή;... Αυτό που ονομάζουμε τριαντάφυλλο, μήπως δεν θα σκόρπιζε την ίδια ευωδιά κι' αν άκόμα έπαιρνε άλλο όνομα;... 'Εσύ, κι' αν σε λέγανε αλλοίως από Μονταίκη, θαχες πάντα τις άμέτρητες χάρες που σε στολίζουνε σπάταλα, δίχως να σου τις δινή το όνομα...

— Σιγά, ο Ρωμαίος της άποκρίθηκε:

— Έχεις δίκιο, γλυκειά μου αγαπημένη...

Ζεστά, τούπιασε εκείνη τα δυό του χέρια:

— Έλα, Ρωμαίε μου! Παράτησε το όνομά σου! Και, αντί γι' αυτό που δεν είναι τίποτα από τη ζωή σου, πάρε με έμένα γυναίκα σου...

Ο Ρωμαίος έσφιξε την αγαπημένη του στην αγκαλιά του:

— Ξαναβάψισέ με, τρυφερά μου αγαπώ, μόνο 'αγάπη σου!... Τό πραγματικό μου όνομα το απαρνιέμαι και κι' αμέσως χρίζω!... Δεν είμαι ο γιός του Μονταίκη! Είμαι ένας έρωτευμένος άντρας, που ήρθα να σου χαρίσω χωρίς όνομα, μέσα στη νύχτα και να δεχτώ γι' αντάλλαγμα ένα φιλή σου!...

Κοκκινίζοντας μέσα στο άσημένο μισοσκοτάδι, η Ιουλιέττα άφησε τα χέρια της, μισανοιγμένα σαν απριλιτικά ροδοπέταλα, να πλησιάζουνε τα χείλια του Ρωμαίου, που ξέρανε να μιλούνε τόσο φλογερά, τόσο πειστικά... Τό φιλή που ένωσε τα δυό νεανικά στόματα ήτανε σύντομο, γεμάτο δισταχτικό πάθος και δειλή δίψα...

Πρώτη τραβήχτηκε πίσω εκείνη:

— Τί τρέλλα! μουρμούρισε με φωνή πουτρεμε. Αν μάς δούνε;...

— Ποιός θα μάς δει, μεγάλη μου αγαπώ!... Δίπλα μας δεν είναι παρά το λουλουδιασμένο γίαισεμί! κι' είναι ένας βουδός κι' έχέμυθος, που απάνω στα μάτια του ρίχνει το βελουδένιο της μανδύα η νύχτα για να του κρύψη το αγκάλιασμά μας...

— Κι' όμως, ασυλλόγιστε αγαπημένε μου, κινδυνεύεις, αν σε δούν εδώ, να σε σκοτώσουνε!...

— Πιό μεγάλο κίνδυνο κλείνουνε τα δυό σου μάτια από είκοσι έχθρικά σπαθιά!...

— Θάτανε φριχτό να σ' έβλεπαν εδώ!

— Με κρύβει από τα μάτια των αδιάκριτων και των έχθρων η νύχτα!... 'Αν όμως δε μ' αγαπάς, πιά καλά να με βρούνε... Καλύτερα το μίσος τους να πάρη τη ζωή μου, παρά να μ' άρνηθ' ο θάνατος όμα μού λείψη η αγάπη σου!...

— Σ' αγαπώ, ωραίε μου τρελλέ... Σ' αγαπώ!

— Έ, τότε, δε φοβάμαι τίποτα! Είμαι έτοιμος κι' ικανός ν' άντιμετωπίσω όλη τη Βερόνα και να νικήσω!... 'Αρκεί μόνο, ωραίο έπαθλο στο τέλος της νίκης μου, νάσαι έσύ, γλυκειά μου αγαπημένη!...

— Πόσο ευγυνωμόν τη νύχτα, που με τη μάσκα της από διάφανο σκοτάδι, κρύβει το πρόσωπό μου!... Αλλοίως, θάβλεπες το χρώμα της ντροπής να βάφη τα μάγουλά μου, γι' αυτά που είπα άπόψε, γι' αυτά που άκουσα, γι' αυτά που άκουσα και γι' αυτά που είμαι έτοιμη να κάνω!... Θάπρεπε να δειχτώ σε σένα πιά αδιάφορη, πιά συγκρατημένη... Όμως, μπόρεσες να με παρασύρής σαν καταρραχτή από όρμητικών έρωτα! Σ' αγαπώ, και στο λέω μ' όλο το κοκκινισμά μου... Μ' αγαπάς και σύ;...

— Σ' όρκίζομαι στην ιερή σελήνη που μάς κυττάει από ψηλά κι' άσημώνει γύρω μας τις κορφές των δέντρων.

Με κάποια νευρικότητα, εκείνη τον έκοψε, κλείνοντας με τη μυρωμένη της παλάμη το ζεστό του στόμα:

— Α, όχι! Μην όρκίζεσαι στη σελήνη! Είναι άστατη, και κάθε μέρα, κάθε ώρα, κάθε στιγμή, αλλάζει όψη... Δεν θέλω νάμ' η αγάπη σου άστατη σαν της σελήνης το δίσκο...

— Σε τί θές τότε να σου όρκιστώ, γλυκειά μου Ιουλιέττα;...

— Σε τί; Σε σένα, Ρωμαίε μου! Κι' αυτό μού φτάνει... Στον όμορφο έαυτό σου να μού όρκιστής, πουναι για μένα και Θεός και είδωλο!...

Ξετρελαμένος από τη ζέση της έρωτευμένης φωνής της, από την έννοια των λόγων της, ο Ρωμαίος, την έσφιξε πάλι στην αγκαλιά του και ξαναζήτησε τα χείλια της. Εκείνη όμως έστριψε άποφασιστικά το πρόσωπό της.

— Ρωμαίε, του έπεε, ξεχαστήκαμε με όμορφα λόγια, και παραμελήσαμε το σκοπό της άπομηνής συναντήσεώς μας...

— Τό σκοπό;... Μά, σκοπός μας ήτανε να δούμε ο ένας τον άλλον, να πούμε και ν' άκούσουμε ζεστά λόγια αγάπης, να νοιώσουμε την άσυγκριτη ευτυχία ο ένας δίπλα στον άλλον...

Γεμάτη μελαγχολία, η Ιουλιέττα, κούνησε το ωραίο της κεφάλι:

— Όχι, Ρωμαίε, δεν ήτανε μόνον αυτός ο σκοπός μου όταν σε κάλεσα άπόψε κοντά μου...

— Άλλά; Ποιός ήτανε;...

— Για να σου πώ ότι μία άβάσταχτη δυστυχία πυκνώει πάνω από τα έρωτευμένα κεφάλια μας την πιά μαύρη άπειλή...

— Ιουλιέττα!... Τί λες;... Ο τόνος της φωνής σου με κάνει να νοιώθω φοβερό ρίγος!...

— Ρωμαίε, μού επιβάλλουνε να παντρευθώ!

Με μεγάλο κόπο, κάνοντας μίαν υπεράνθρωπη προσπάθεια, ο ωραίος νέος, μπόρεσε να συγκρατήσει την κραυγή της φρίκης από τα χείλια του... Κρατήθηκε μ' όλη του τη δύναμη από το μπαλκόνι της Ιουλιέττας για να μην πέση από τα ύψη της μεταξένιας σκάλας στο χώμα...

— Τί είπες;... μπόρεσε μονάχα να ψελίση.

— Την τραγική αλήθεια... Θέλουνε να με παντρεύουνε... Προσπαθούνε να μού επιβάλλουν έναν άλλον άντρα, έκτός από σένα, παντοτινέ λατρευτέ όλης μου της ζωής!...

— Καί... ποιός είν' αυτός;... ρώτησε σκοτεινός ο Ρωμαίος.

— Τί σημασία έχει ποιός είναι;... Σημασία έχει ότι η μοίρα τον έριξε ανάμεσά μας για να μάς χωρίση!...

— Το όνομά του! φώναξε ο Ρωμαίος, σφίγγοντας νευρικά το σπαθί του.

— Τό ξέχασα, άγαπημένε μου... Ο-πως, τό ίδιο, ξέχασα ότι υπάρχει...

— Τον αγαπάς! της πέταξε ο Ρωμαίος, γεμάτος άχαλίνωτη ζήλεια.

— Πιστεύεις τέτοιο πράμα;...

— Αν δε μού πής το όνομά του, θα το πιστέψω όπωσδήποτε!

— Είναι ο Πάρης... του όμολόγησε τότε.

— Ο Πάρης;... Ο συγγενής του 'Αρχοντα 'Εσκαλου;

— Ναι... Αυτός...

— Καλά... Θα τ'α πούμε εγώ κι' αυτός!...

— Άρπαξε το χέρι του αγαπημένου της ή Ιουλιέττα και τσάφισε σπασμωδικά:

— Όρκισού μου, ότι δε θα χτυπηθής μαζί του!...

— Είναι δυνατό να τον άφισω να ζήση;...

— Ρωμαίε! Με σκοτώνεις από άνησυχία, από αγωνία...

— Τί σε νοιάζει αν χτυπηθώ μαζί του, αν τον σκοτώσω;... Ένδιαφέρεσαι γι' αυτόν;...

— Ένδιαφέρομαι για σένα, ωραίε μου άνόπη!... 'Αν σε πληγώση;... 'Αν σε ξαναδώ χλωμόν, όπως προχτές, με τα μάτια κλειστά και τα χείλια σου άσπρα, δεν θα μ' μπορέσω να ζήσω...

— Δεν θα με δής, Ιουλιέττα, γιατί τον Πάρη θα τον σκοτώσω!... Στ' όρκίζομαι!...

— Μά ποιός ο λόγος να χτυπηθής, άφου σ'ό λέω, ότι δεν τον αγαπάω, ότι μού είναι κάτι πιά πολύ από αδιάφορος;...

— Για να σε γλυτώσω από αυτόν!...

— Δεν πρόκειται πατέ να δεχτώ να γίνω γυναίκα του!... Καλύτερα ο θάνατος παρά αυτό...

— Καλότερα, λοιπόν, ο θάνατος ο δικός του...

— Ήτανε τόσο σκληρά άποφασιστικός ο τόνος της φωνής του, που η Ιουλιέττα άνατρίχισε σύγκορμη και δεν προσπάθησε άλλο να τον μεταπειθή...

— Άκουσε, του έπεε, αλλάζοντας επί-τ'είδα κουβέντα, μεθ'ούρι έχουμε γιορτή τ'ό σπ'ίτι...

— Γιορτή;...

— Ναι... Για νά... νωρίσω τον Πά-

— Καληνύχτα, γλυκειά μου αγάπη, της έπε ο Ρωμαίος, κατεβαίνοντας στον κήπο.

ρη, οι γονείς μου διοργανώνουνε μία μεγάλη δεξίωση... Λοιπόν, εκείνο το βράδυ, θα περιμένα κι' εμένα!

— Έμένα;...

— Ναι... Θάρθης μεταμφιεσμένος σε τροβαδούρο... Με μία μαύρη μάσκα στο λατρευτό πρόσωπό... Μόνο εγώ θα ξέρω ποιός θα κρυβεται από κάτω...

— Ο Ρωμαίος έσφιξε δυνατά τα χέρια της αγαπημένης του:

— Θάοδα, Ιουλιέττα! Καί... αλλοίμονο στον Πάρη!

Εκείνη τη στιγμή, κουνήθηκε δυνατά από κάτω η μεταξένια σκάλα. Κι' άκούστηκε άνήσυχη ή φωνή της παραμάνης:

— Ρωμαίε... Είν' ώρα να φύγης...

— Φύγε... τον παροκάλεσε γλυκά κι' η Ιουλιέττα.

— Ναι... Θα φύγω... απάντησε εκείνος σιγά. Μά, θα άφισω κοντά σου την καρδιά μου...

Άσπαξε άλλη μία φορά με δύναμη το κεφάλι της, κι' άκούμπησε τα χείλια του φλογισμένα απάνω στα δικά της:

— Καληνύχτα, γλυκειά μου αγαπημένη!...

— Καληνύχτα, μεγάλε μου λατρευτέ... Κι' αμέσως, ο ωραίος νέος γλύστρησε εύκλινητά ως κάτω στη σκάλα. 'Υστερα, η Ιουλιέττα την έλυσε από το μπαλκόνι της και την άφησε να πέση στα χέρια της παραμάνης, που τη δίπλωσε προσεχτικά και την έκρυψε μέσα στα πυκνά φυλλώματα μιάς άγοιστοαναφυλλιάς.

Ο Ρωμαίος έσφιξε, γεμάτος ευγνωμοσύνη, το χέρι της καλής παραμάνης και χάθηκε μέσα στη νύχτα.

Φεύγοντας, μονολογούσε ψιθυριστά:

— Ώ, υπέροχη, εύλογημένη νύχτα!... Πόσο φοδάμαι μήπως δλ' αυτά που ζήσαμε δεν ήτανε παρ' ένα γλυκό της όνειρο...

— Όζω από τα κάγκελλα του κήπου των Καπουλέτων, περίμενε το πιστό του άλογο. Σβέλατος ο Ρωμαίος, πήδηξε στη ράχη του και χάθηκε μέσ' στη μυρωμένη νύχτα της Βερόνας...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΑ'.

Η υπέροχη γιορτή, αγκάλιαζε ζεστά όλο το άπέραντο άνακτορο των Καπουλέτων. Οι τεράστιες σάλες ξεχειλίζανε κόσμο, πλημμυρισμένες από φως. Και τί κόσμος! Όλη η όμορφη της Βερόνας ήτανε μαζεμένη εκεί αυτή τη νύχτα. Οι πιο πολυτελείς άμφιέσεις τυλίγανε τις ωραιότερες γυναικείες γραμμές, ενώ οι μάσκες σκεπάζανε διακριτικά τα γλυκίσματα πρόσωπα, και δεν άφινανε παρά μόνο τα μάτια να τρυπάνε με τις βελουδένιες λάμψεις τους το μαύρο βελούδο.

Από τ' ανοιχτά πελώρια παράθυρα χυμώσε μέσα στα σαλόνια η ζέση της καλοκαιριάτικης νύχτας, πουτέλιε τα βαρεία άρώματα του άπέραντου κήπου ν' άνακατευτόννε με τ' άρώματα πουχανε σπαταληθ' απάνω στα υπέροχα γυναικεία κορμιά.

Μεγάλες όρχηστρες, από λαούτα κι' βιόλες, στέλνανε τους απαλούς τους ήχους στη θεσπέια νύχτα. Τα άηδόνια, μαζεμένα από το θερμό καταρραχτή των ήχων, πουχάν έρθει να συναγωνιστούνε το κελάδημά τους μέσα στο ίδιο τους το άντρο, είχανε σωπάσει, κρυμμένα μέσα στα φυλλά των άκακίων. Και δροσεροί πίδακες από κρυστάλλινα νερά νοτίζανε τη χλιαρή ατμόσφαιρα, σκορπίζοντας την ύγρα τους γοητεία σ' άθαιμη ομίχλη, πολυχρωμή, κάτω από τις ανταύγειες των βενετσιανικών φαναρίων.

Δεκάδες υπηρέτες κυκλοφορούσανε άνάμεσα στους καλεσμένους, κουβαλώντας αναμνηστικά, φαγία και φρούτα, πάνω σε μεγάλους άσημένιους δίσκους. Σωροί από χιόνι των 'Απεννίων στολίζανε τις κίτρινοχρυσές φέτες των πεποιτών ή τις φλογατές των καρποπύων, τα βουνά από τα ροδάκινα, τα βερύκοκα και τις φράουλες. Και πίσω από τα τεράστια φαινικιοδή και τα περήφανα όρχεσιοδή, τα ξευγάρια σχηματίζοντουσαν αθόρυπα. Όσοι και γέλια πνιχτά άκούγοντουσαν και, πού και πού, κανένα κρυφ' ήλι έρχότανε να σφραγίση την αινιότητα των αισθημάτων, που δεν ήτανε γραφτό να δούνε το φώς της ημέρας...

Σε μία γωνιά, λιγώτερο φωτισμένη από

τις άλλες, ένας ψηλός άντρας, ντυμένος Σατανάς, με δυο μικρά κέρατα κι ένα σουβλερό γενειάκι μίλουσε χαμηλόφωνα μ' έναν κοντόσωμο πληθωρικό άνθρωπο, με κοστούμι Μανδραρίνου.

— Είσαι βέβαιος ότι τον είδες;...
— Ναι, άρχοντα Ρολάνδο...
— Σώπα! Μή λές τ' όνομά μου!... μουρμούρισε άγρια ο Σατανάς, ρίχνοντας ανήσυχες ματιές γύρω του.
— Η γωνιά όμως ήταν ήσυχη, έρημη. Κανένας δε φαινόταν σε άρεκτη απόσταση. Καθησυχασμένος, ο ψηλός άντρας με τη σατανική μεταμφίεση έσκυψε πάλι στο Μανδραρίνο:

— Καί, πές μου, πώς είναι ντυμένος;...
Κύτταξε γύρω του κι ο χοντρός πληθωρικός άνθρωπος, κι αποκρίθηκε:
— Σάν τροβαδούρος... Φοράει ένα πράσινο βελουδένιο καπελλάκι μ' ένα κόκκινο φτερό, στη μέση του κρέμεται ένα μικρό σπαθάκι. Και τ' όνομά του τ' όνομά του...
— Άστράφανε με θυμό τ' αμάτια του Σατανά:

— Καί... πώς μπόρεσες να τον αναγνωρίσεις κάτω από τη μεταμφίεσή του;...
— Μίλουσε, αφέντη, με την κόρη του Καπουλέτου, σε μια γωνιά του κήπου... Ζύγωσα πίσω από ένα δέντρο, και την άκουσα να τ' όνομά του τ' όνομά του — «Ρωμαίο»!

Ο Σατανάς έχωσε με λύσσα τ' αμάτια του στις χούφτες του.
— Αυτός! Πού θα μου πάη όμως;...
Θα τ' όνομά του τ' όνομά του...
— Εμείνε, για λίγες στιγμές σιωπηλός, βαθεία συλλογισμένος. Ύστερα, γύρισε πάλι στο χοντρό Μανδραρίνο που τ' όνομά του τ' όνομά του...

— Καλά, Τζιάκου, του είπε. Είμαι ευχαριστημένος από σένα... Πάρε αυτό...
Και τουδωσε ένα πουγκί, που ο άλλος τόκουσε άμέσως στα βάρη της τσέπης του.
— Ευχαριστώ, αφέντη!... έπαιε, σκύδοντας τ' όνομά του τ' όνομά του.

— Πήγαινε τώρα, δεν σε χρειάζομαι άλλο...
Κάνοντας μικρά βηματάκια πίσω, ο Μανδραρίνος απομακρύνθηκε με τ' όνομά του τ' όνομά του.

Κι' ο Σατανάς κούνησε το κεφάλι, άγριεμένος ένα γύρω, ταχτοποίησε τη ζωή του, πείστηκε, ότι τ' όνομά του τ' όνομά του...
— Εδωγαν εύκολα από τη θήκη του, και διευθύνθηκε βλοσυρός προς την άνοιχτη πόρτα που οδηγούσε σε μια βεράντα με θέα στο ανατολικό μέρος του κήπου.

★
*Από νωρίς, η δέσποινα Καπουλέτου εί-

χε φροντίσει η ίδια για τ' όνομά της κόρης της. Της είχε φορέσει τ' όνομά της κόρης της. Της είχε φορέσει τ' όνομά της κόρης της. Της είχε φορέσει τ' όνομά της κόρης της.

— Ναι, είναι καλή κι' όμορφη, παραμύνα, κανείς δεν τ' όνομά της κόρης της. Της είχε φορέσει τ' όνομά της κόρης της. Της είχε φορέσει τ' όνομά της κόρης της.

— Άμα η δέσποινα Καπουλέτου τέλειωσε την τουαλέττα της κόρης της, την κύτταξε άλλη μια φορά και είπε ευχαριστημένη:
— Καλή είσαι... Μπορούμε τώρα να κατεβούμε στους καλεσμένους μας... Η όμορφη σου λάμπει σαν άστρο της νύχτας...

— Σώπασε για λίγο, και πρόσθεσε πιο σιγά:
— Πρέπει νάναι τυφλός ο Πάρης για να μη θαμπωθεί...

— Ένα νευρικό τρεμουλιασμά της 'Ιουλιέττας ήταν η μόνη της απάντησι... Έσκυψε τ' όνομά της κόρης της. Της είχε φορέσει τ' όνομά της κόρης της. Της είχε φορέσει τ' όνομά της κόρης της.

— Μόλις έκανε την εμφάνισή της στα φωτολουσμένα σαλόνια, η πεντάμορφη μοναχοκόρη των Καπουλέτων, συγκέντρωσε τη γενική προσοχή και τ' όνομά της κόρης της. Της είχε φορέσει τ' όνομά της κόρης της. Της είχε φορέσει τ' όνομά της κόρης της.

— Ανάμεσα τους, πρώτος και καλύτερος, βρισκόταν άστραφτερός ο Πάρης, που τ' όνομά της κόρης της. Της είχε φορέσει τ' όνομά της κόρης της. Της είχε φορέσει τ' όνομά της κόρης της.

κλος των καλεσμένων άνοιξε. Όλοι νοιώσανε, ότι ο Πάρης διψούσε να μείνη μόνος του με την 'Ιουλιέττα...

— Ο ευγενικός Πάρης, είπε η δέσποινα Καπουλέτου στην κόρη της, είναι ένας από τους πιο καλούς μας φίλους... Δέξου τ' όνομά της κόρης της. Της είχε φορέσει τ' όνομά της κόρης της. Της είχε φορέσει τ' όνομά της κόρης της.

— Κόρη μου! Τι έχεις;... τ' όνομά της κόρης της. Της είχε φορέσει τ' όνομά της κόρης της. Της είχε φορέσει τ' όνομά της κόρης της.

— Δέν αισθανόμουν καλά... μουρμούρισε με ξευχισμένη φωνή η 'Ιουλιέττα. Θαμπώσανε τ' αμάτια μου, νοιώθω πώς θα λιγοθυμίσω!...

— Πάμε να ξεπαλώσης λίγο μέσα... είπε η Καπουλέτου.
Και, γυρίζοντας στον Πάρη, πρόσθεσε μ' ένα ευγενικό χαμόγελο:

— Μή μ' άρεζεις, ευγενική μας φίλε... Μία στιγμιαία αδιαθεσία είναι, που θα περάση... Σε λίγο γυρίζουμε...

Φανερά στενοχωρημένος, αλλά πιο πολύ δυσανεκτικός που έκανε την ευκαιρία του βραδυνού περιπάτου στο πλάι αυτής της σπάνιας όμορφιάς, ο Πάρης συνόδεψε τις δυο γυναίκες ως την πόρτα, που οδηγούσε στα ιδιαίτερα διαμερίσματά τους, κι εκεί τις άφησε με τις πιο θερμές του ευχές, για σύντομα περαστικά...

Πράμα περίεργο! Μόλις έφτασε η 'Ιουλιέττα στο δωμάτιό της, συνήλθε. Τ' όνομά της κόρης της. Της είχε φορέσει τ' όνομά της κόρης της. Της είχε φορέσει τ' όνομά της κόρης της.

— Είσαι πιο καλά, έ;... τ' όνομά της κόρης της. Της είχε φορέσει τ' όνομά της κόρης της. Της είχε φορέσει τ' όνομά της κόρης της.

— Ναι... αποκρίθηκε εκείνη. Νοιώθω όμως ακόμα αδυναμία... Έπιτρέψέ μου, όμως, να ξεκουραστώ λίγο...

— Ξεκουράσου, παιδί μου... Έγώ όμως πρέπει να γυρίσω στους καλεσμένους μας... Θά ξανάρθω σε λίγο να σε πάρω...
Φίλησε η δέσποινα Καπουλέτου την κόρη της στο μέτωπο με στοργή και βγήκε από τ' όνομά της κόρης της. Της είχε φορέσει τ' όνομά της κόρης της. Της είχε φορέσει τ' όνομά της κόρης της.

Μένοντας μόνη της, η 'Ιουλιέττα έπεσε κλαίγοντας στην αγκαλιά της αγαπημένης της παραμύνας.
— Πόσο είμαι δυστυχισμένη! Φώναξε ανάμεσα στους λυγμούς της.

— Γιατί, αγαπημένο μου παιδί;... Τι έγινε;...

— Η 'Ιουλιέττα δεν απάντησε, συνέχισε μόνο τ' όνομά της κόρης της. Της είχε φορέσει τ' όνομά της κόρης της. Της είχε φορέσει τ' όνομά της κόρης της.

— Πρέπει να τ' όνομά της κόρης της. Της είχε φορέσει τ' όνομά της κόρης της. Της είχε φορέσει τ' όνομά της κόρης της.

— Πώς να τ' όνομά της κόρης της. Της είχε φορέσει τ' όνομά της κόρης της. Της είχε φορέσει τ' όνομά της κόρης της.

— Πρέπει να τ' όνομά της κόρης της. Της είχε φορέσει τ' όνομά της κόρης της. Της είχε φορέσει τ' όνομά της κόρης της.

— Εμείνε για λίγες στιγμές δισταχτική η παραμύνα. Ύστερα σηκώθηκε αποφασιστικά:

— Θα πάω! είπε. Και θάρρω σε λίγο να σου πώ...

Έφυγε πραγματικά και η 'Ιουλιέττα έμεινε μόνη της, με την καρδιά της που τ' όνομά της κόρης της. Της είχε φορέσει τ' όνομά της κόρης της. Της είχε φορέσει τ' όνομά της κόρης της.

— Η 'Ιουλιέττα, και απάντησε:

ή θέλσει τ' όνομά της κόρης της. Της είχε φορέσει τ' όνομά της κόρης της. Της είχε φορέσει τ' όνομά της κόρης της.

— Δέν άργησε να γυρίση η παραμύνα. Μόλις την είδε να μπαίνει, έτρεξε η 'Ιουλιέττα και τ' όνομά της κόρης της. Της είχε φορέσει τ' όνομά της κόρης της. Της είχε φορέσει τ' όνομά της κόρης της.

— Τ' όνομά της κόρης της. Της είχε φορέσει τ' όνομά της κόρης της. Της είχε φορέσει τ' όνομά της κόρης της.

— Ναι, τ' όνομά της κόρης της. Της είχε φορέσει τ' όνομά της κόρης της. Της είχε φορέσει τ' όνομά της κόρης της.

— Όρθε, λοιπόν... Περιφρόνησε κάθε κίνδυνο και ήρθε!

— Ναι, ήρθε... Και είναι τόσο όμορφος μέσα στο κομψό κοστούμι του τροβαδούρου! Βαστάει μια μαντόλα, και τραγουδάει σε μια γωνιά του κήπου θλιμμένους έρωτικούς σκπούς...

— Σε μια γωνιά του κήπου, είπες;... Σε ποιά, καλή μου παραμύνα;...

— Δίπλα στη μεγάλη λίμνη με τ' όνομά της κόρης της. Της είχε φορέσει τ' όνομά της κόρης της. Της είχε φορέσει τ' όνομά της κόρης της.

— Εμείνε, για λίγες στιγμές δισταχτική η παραμύνα. Ύστερα σηκώθηκε αποφασιστικά:

— Θα πάω! είπε. Και θάρρω σε λίγο να σου πώ...

— Εμείνε, για λίγες στιγμές δισταχτική η παραμύνα. Ύστερα σηκώθηκε αποφασιστικά:

— Θα πάω! είπε. Και θάρρω σε λίγο να σου πώ...

— Εμείνε, για λίγες στιγμές δισταχτική η παραμύνα. Ύστερα σηκώθηκε αποφασιστικά:

— Θα πάω! είπε. Και θάρρω σε λίγο να σου πώ...

— Εμείνε, για λίγες στιγμές δισταχτική η παραμύνα. Ύστερα σηκώθηκε αποφασιστικά:

— Θα πάω! είπε. Και θάρρω σε λίγο να σου πώ...

— Εμείνε, για λίγες στιγμές δισταχτική η παραμύνα. Ύστερα σηκώθηκε αποφασιστικά:

— Θα πάω! είπε. Και θάρρω σε λίγο να σου πώ...

— Εμείνε, για λίγες στιγμές δισταχτική η παραμύνα. Ύστερα σηκώθηκε αποφασιστικά:

— Θα πάω! είπε. Και θάρρω σε λίγο να σου πώ...

— Εμείνε, για λίγες στιγμές δισταχτική η παραμύνα. Ύστερα σηκώθηκε αποφασιστικά:

— Θα πάω! είπε. Και θάρρω σε λίγο να σου πώ...

— Εμείνε, για λίγες στιγμές δισταχτική η παραμύνα. Ύστερα σηκώθηκε αποφασιστικά:

— Θα πάω! είπε. Και θάρρω σε λίγο να σου πώ...

— Εμείνε, για λίγες στιγμές δισταχτική η παραμύνα. Ύστερα σηκώθηκε αποφασιστικά:

— Θα πάω! είπε. Και θάρρω σε λίγο να σου πώ...

Και στο έρχόμενο τεύχος

Ο

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ

με πολύχρωμη έκτύπωση

ΦΩΤΟ-ΟΦΣΕΤ

Σελίδες

84

Με απόγνωση άφησε τ' όνομά της κόρης της. Της είχε φορέσει τ' όνομά της κόρης της. Της είχε φορέσει τ' όνομά της κόρης της.

— Καί πώς ξεφυγες; τ' όνομά της κόρης της. Της είχε φορέσει τ' όνομά της κόρης της. Της είχε φορέσει τ' όνομά της κόρης της.

— Άκουσε! Νύμισα για μια στιγμή ότι θα πεθάνω, Ρωμαίο μου!... Είδε τ' όνομά της κόρης της. Της είχε φορέσει τ' όνομά της κόρης της. Της είχε φορέσει τ' όνομά της κόρης της.

— Καί τώρα;... τί θα γίνει τώρα;... μουρμούρισε ο Ρωμαίος, γεμάτος έρωτική απόγνωση.

— Πρέπει να παλέψουμε, αγαπημένο μου...
— Με ποιόν τρόπο;... Βλέπεις ότι είμαστε ανίσχυροι να παλέψουμε στο φως της ημέρας;... Ο φτωχός μας έρωτας είναι κα-

— Εμείνε, για λίγες στιγμές δισταχτική η παραμύνα. Ύστερα σηκώθηκε αποφασιστικά:

— Θα πάω! είπε. Και θάρρω σε λίγο να σου πώ...

— Εμείνε, για λίγες στιγμές δισταχτική η παραμύνα. Ύστερα σηκώθηκε αποφασιστικά:

— Θα πάω! είπε. Και θάρρω σε λίγο να σου πώ...

— Εμείνε, για λίγες στιγμές δισταχτική η παραμύνα. Ύστερα σηκώθηκε αποφασιστικά:

— Θα πάω! είπε. Και θάρρω σε λίγο να σου πώ...

— Εμείνε, για λίγες στιγμές δισταχτική η παραμύνα. Ύστερα σηκώθηκε αποφασιστικά:

— Θα πάω! είπε. Και θάρρω σε λίγο να σου πώ...

— Εμείνε, για λίγες στιγμές δισταχτική η παραμύνα. Ύστερα σηκώθηκε αποφασιστικά:

— Θα πάω! είπε. Και θάρρω σε λίγο να σου πώ...

— Εμείνε, για λίγες στιγμές δισταχτική η παραμύνα. Ύστερα σηκώθηκε αποφασιστικά:

— Θα πάω! είπε. Και θάρρω σε λίγο να σου πώ...

ταδικασμένος να πλανιέται στις έρημες και στα σκοτάδια...

— Εμείνε, για λίγες στιγμές δισταχτική η παραμύνα. Ύστερα σηκώθηκε αποφασιστικά:

— Θα πάω! είπε. Και θάρρω σε λίγο να σου πώ...

— Εμείνε, για λίγες στιγμές δισταχτική η παραμύνα. Ύστερα σηκώθηκε αποφασιστικά:

— Θα πάω! είπε. Και θάρρω σε λίγο να σου πώ...

— Εμείνε, για λίγες στιγμές δισταχτική η παραμύνα. Ύστερα σηκώθηκε αποφασιστικά:

— Θα πάω! είπε. Και θάρρω σε λίγο να σου πώ...

— Εμείνε, για λίγες στιγμές δισταχτική η παραμύνα. Ύστερα σηκώθηκε αποφασιστικά:

— Θα πάω! είπε. Και θάρρω σε λίγο να σου πώ...

— Εμείνε, για λίγες στιγμές δισταχτική η παραμύνα. Ύστερα σηκώθηκε αποφασιστικά:

— Θα πάω! είπε. Και θάρρω σε λίγο να σου πώ...

— Εμείνε, για λίγες στιγμές δισταχτική η παραμύνα. Ύστερα σηκώθηκε αποφασιστικά:

— Θα πάω! είπε. Και θάρρω σε λίγο να σου πώ...

— Εμείνε, για λίγες στιγμές δισταχτική η παραμύνα. Ύστερα σηκώθηκε αποφασιστικά:

— Θα πάω! είπε. Και θάρρω σε λίγο να σου πώ...

— Εμείνε, για λίγες στιγμές δισταχτική η παραμύνα. Ύστερα σηκώθηκε αποφασιστικά:

— Θα πάω! είπε. Και θάρρω σε λίγο να σου πώ...

— Εμείνε, για λίγες στιγμές δισταχτική η παραμύνα. Ύστερα σηκώθηκε αποφασιστικά:

— Θα πάω! είπε. Και θάρρω σε λίγο να σου πώ...

— Εμείνε, για λίγες στιγμές δισταχτική η παραμύνα. Ύστερα σηκώθηκε αποφασιστικά:

— Θα πάω! είπε. Και θάρρω σε λίγο να σου πώ...

— Εμείνε, για λίγες στιγμές δισταχτική η παραμύνα. Ύστερα σηκώθηκε αποφασιστικά:

— Θα πάω! είπε. Και θάρρω σε λίγο να σου πώ...

— Εμείνε, για λίγες στιγμές δισταχτική η παραμύνα. Ύστερα σηκώθηκε αποφασιστικά:

— Θα πάω! είπε. Και θάρρω σε λίγο να σου πώ...

— Εμείνε, για λίγες στιγμές δισταχτική η παραμύνα. Ύστερα σηκώθηκε αποφασιστικά:

ΤΕΛΟΣ

θη ναυαγικά στην πολυθρόνα, έχω μελετήσει το ντύσιμό του. Στό σακκάκι είχε ένα λεκέ, από λάδι. Ο γιασάκι του ήταν τριμμένος. Το σκληρό κολλάριο κιτρινωμένο από την πολυκαρία. Και τα ρεβέρ του πατελονίου είχαν μερικά ξέφτια.

Τέλος, περσάρει στην τραπεζαρία. Μας σερβίριζε η θεία—γιατί υπηρεσία δεν είχαμε. Ο θείος ήταν εναντίον της «εμπειρίας» αλλοιώς γιατί θα παντρευότανε;

—Δεν αρχίζετε, κύριε πρέσβυ, επρόκειτο ο θείος.

—Ω! Όχι, πρίν καθίση και η μαντάμ...

Κάθισε και η θεία. Και τότε άρχισε να τρώει ο κ. πρέσβυ, με μια δρεζέ καταπληκτική. Έτρωγε με όλους τους τύπους, αλλά κατέβασε κάτι πουκιές σαν γροθιές μικρού παιδιού. Και κάθε τόσο έλεγε ευχαριστήματα:

—Περφόρημα τὰ φαγητά σας, μαντάμ! Θερμά συγχαρητήρια! Έχω φάει σε όλες τις πόλεις της Ευρώπης, αλλά σας βεβαιώ ότι η μαγειρική σας τέχνη είναι ασύγκριτη! Μπορώ να έχω λίγο ακόμη;

Ενόσω διαρκούσε το τραπέζι—μα ο κ. πρέσβυς διηγόταν έντονα από το ένδοξο παρελθόν του.

—Δυστυχώς όμως, η κρατούσα κατάσταση με απειμάκρυνε. Έλπίζω ότι συντόμως θα έχουμε μεταβολή, οπότε θα λάβω την προέβια της Στοκχόλμης.

—Θαχουμε πόλεμο; ρώτησε ο θείος.

—Αι πιθανότητες είναι ίσες διά πόλεμον και διά ειρήνην. Τό πάν εούσκειται επί ευροῦ ἀκμήσ!

—Τί μου λέτε!

Αυτό το «έπί ευροῦ ἀκμήσ» κανείς δεν το κατάλαβε, αλλά όλοι το έκτιμησαν.

—Όταν τέλειωσε το τραπέζι, περσάρει στη σάλα για καφέ και λικέρ. Ο κ. πρέσβυς έβλεπε να γυρνάει για τα σιγάρετα του, αλλά όλο προλάβαινε ο θείος, που άφαισε τέλος, το πακέτο ανοιχτό στο τραπέζι.

—Ο κ. πρέσβυς μας διηγώθηκε και τις περιπέτειές του:

—Κατά την επιστροφή μου, υπέστην πολλές ταλαιπωρίες. Φαντασθήτε ότι μου έκλεισαν όλες τας αποσκευές, με έκοψι όκτώ ένδυμασίας. Τώρα ζητώ ένα καλόν ράπητην, αλλά δεν γνωρίζω κανένα.

—Θα σας συστήσω στο δικό μου! προθυμοποιήθηκε ο θείος Αριστέλης.

—Ω! Σας ευχαριστώ πολύ! Έτσι περάσε η ώρα κι η επίσημη αυτή βραδιά. Αργά κι νύχτα ο κ. πρέσβυς έφυγε από σερβίρισε ένα χειροφίλημα από τη θεία και πολλά συγχαρητήρια για το «εξαιρετικό γεύμα. Τόν ξεπερνούσαμε ως την εξορτα. Κι' έπειτα, ο θείος, γεμάτος υπερηφάνεια, έλεγε:

—Σπουδαίος άνθρωπος! Και να τόν έχουν έξω από την υπηρεσία!

Την άλλη μέρα ο θείος τόν σύστησε στο ράφητή του. Ο κ. πρέσβυς παράγγειλε τρία κοστούμια κι' όπως μάθαμε κατόπιν, τὰ πλήρωσε ο θείος, γιατί «ο σπουδαίος αυτός άνθρωπος» είχε τὰ λεφτά του «απλοκὰ» στο Παρίσι και δεν μπορούσε να τὰ φέρη προς τὸ παρόν:

—Ένεκα τὼν συναλλαγμάτων περιορισμὼν και τὼν κωλυμμάτων μου φέρει η παρούσα κυβέρνηση! Αλλά σύντομα θ' ἀλλάξη η κατάσταση, κύριε Τζιτζιφόπουλε. Αυτό σας το έγγωμασ!

Μια φορά, η βδομάδα, ταλαιχιστὼν τὸν εἶχαν σπῆσι. Τώρα ήταν και κοστούμιασμένοι. Και μάς έδωσε και μιά υπόσχεση:

—Κύριε Τζιτζιφόπουλε, όταν θ' ἀλλάξη η κατάσταση και θ' ἀναλάβω την προέβια της Στοκχόλμης, θα σας καλέσω να περάσετε οικογενειακὰς εκεί ένα μήνα. Δεν θα καταβάλετε οὔτε τὰ ναύλα. Θα εἴσθε φιλοενομούμι μου! Λαμπρό το πασιτίστο σας, μαντάμ. Μπορώ να έχω όλίγο, ακόμη;

Ο κ. πρέσβυς περνούσε συχνὰ και από τὸ μαγαζὶ τοῦ θείου και χαρτζηλικιώντονα.

—Κύριε Τζιτζιφόπουλε, θὰ μπορούσα νὰ έχω διακοσίας δραχμὰς; Έλπιζε η συνδρομή μου εἰς τὸς «Τάμης» τοῦ Λονδίνου και πρέπει νὰ τὴν ἀναναλώσω! (Διακοσίες δραχμὰς—ἀλλὰ μὴ λάμω γιὰ προπολεμικὴ ἔποχ!) Η τελευταία του αἰτησι, ήταν γιὰ πολὺ μεγαλύτερο ποσόν: Γιὰ χιλιάς πεντακοσίας δραχμὰς. Ο πρέσβυς ήθελε νὰ παραθέσι, μὰ σὲ κάτι ξένους διπλωμά. στη «Μεγάλη Βρεταννία». Τὸ κομ. πόδεμα τὸ εἶχε η θεία κι' έφερε μεγάλο σκόρπισο, όταν τὴς ζήτησε ο θείος τὰ τρία πεντακοσάρικα:

—Αὐτὸς ο πρέσβυς κοιτεύει νὰ μάς ἀφίση στην ψάθα! Εἶπε, Ἀφού δεν έχει, νὰ μὴν κάνει τραπεζία!

—Δεν μπορούμε νὰ τὸν ἀφίσουμε ἐκτεθειμένον τὸν ἀνθρώπο! Φώναξε ο θείος Ἀριστέλης. Ἀλλά, πὺ καταλαβαίνεις ἐσύ!

—Αὐτὸς ο πρέσβυς κοιτεύει νὰ μάς ἀφίση στην ψάθα! Εἶπε, Ἀφού δεν έχει, νὰ μὴν κάνει τραπεζία!

—Δεν μπορούμε νὰ τὸν ἀφίσουμε ἐκτεθειμένον τὸν ἀνθρώπο! Φώναξε ο θείος Ἀριστέλης. Ἀλλά, πὺ καταλαβαίνεις ἐσύ!

Και ἔαφνικά, ἔπειτα ἀπὸ τὸ χοντρὸ αὐτὸ κοντάλι, ο κ. πρέσβυς χάθηκε. Πέρασε μιά βδομάδα, πέρασαν δύο και πουμενὰ ο κ. πρέσβυς, πὺν δεν ξέραμε και τὴ διεύθυνσί του, γιατί, όταν τὸν ρωτοῦσε ο θείος πὺ καθέται, ἐκείνος ἔστριβε τὴν κουβέντα στη διεθνὴ πολιτική.

—Μήπως εἶναι ἀρρώστος; Εἶπε κάποιος βράδυ, ἀνήσυχος ο θείος.

—Όχι! ἀπάντησε η θεία.

—Πὺ τὸ ξέρετε;

—Αν ήταν ἀρρώστος, θαστέλνε νὰ ζητήση λεφτά γιὰ φάρμακα! Ο θείος ἔχωσε τὰ μυστάκια του στη σοῦπα και δεν μίλησε.

—Εἴη μὴνες κύλησαν ἀπὸ τότε κι' ο κ. πρέσβυς εἶχε σβῶσει πιά ἀπὸ τὴς κουβέντες μας. Κι' ἕνα βράδυ ο θείος ήρθε σὺ σπῆσι μ' αλλοιωτικὸ ὕφος.

—Έχω γράμμα ἀπὸ τὸν πρέσβυ! Εἶπε, χωρίς ἐνθουσιασμὸ όμως.

—Πὺ βρίσκεται; ρώτησε η θεία.

—Στὸ Παρίσι! Νὰ διαβάστε τὸ. Τὸ πήρα και διάβασα φωναχτά:

«Παρίσι, 14 Ἀπριλίου 1935. Ἀγαπητέ φίλε κ. Τζιτζιφόπουλε, Ἀναχωρήσας ἐσπευσμένως ἐξ Ἀθηνῶν, πρὸ μερικῶν μηνῶν, ἐλυπήθη σφόδρα διότι δεν μοι ἐδόθη η δυνατότης νὰ σας ἀποχαιρετήσω, καθώς και τὴν σεβαστὴν σύζυγόν σας, ἡ ὁποία τόσας περιποιήσεις μοι ἐπεδειξίτε, κατὰ τὴν αὐτοῦ διανομήν μου. Τοῦτο όμως δεν σημαίνει και ὅτι σας ἐλησιμώνησα.

«Εὐρίσκομαι ἐνταῦθα διὰ σκοποῦς τοῦς ὁποίους ἡ διπλωματικὴ ἐχρηθία μου ἀπαγορεύει νὰ σας ἐκθέσω. Ἡθέλα μόνον νὰ σας γράψω ὅτι δεν λείπετε οὔτε ἡμέραν ἀπὸ τὴν ἐνθύμησιν μου και ἐπὶ τὴ εὐκαιρία νὰ σας παρακαλέσω ὅπως μοι ἀποστελετε δι' ἐπιταγὴς τὸ μικρὸν ποσὸν τῶν 6.000 δραχμῶν, τὸ ὁποῖον χρειάζομαι ἐπειγόντως και οὐδαμὸ ἀλλοῦ δύναιμαι νὰ ζητήσω, χωρίς νὰ ἐκτεθῶ. Ἐλπίζω ὅτι ταχέως θὰ εἶμαι εἰς θέσιν νὰ πραγματοποιήσω τὴν ὑπόσχεσιν μου διὰ τὴν Στοκχόλμην.

«Τὰ σέβη μου εἰς τὴν κυρίαν, εἰς τὴν ὁποίαν φρονῶ ὅτι δεν εἶναι ἀπαράτητον ν' ἀνακοινώσετε τὸ οικονομικὸν περιεχόμενον τὴς παρούσης.

«Ὅλος ὑμέτερος».

Και ἀκολουθοῦσε ἡ ὑπογραφή. Μὰ στὸ Παρίσι δεν ἔλεγε πὺς ἔχει τὰ λεφτά του; Εἶπε η θεία.

—Ναί, εἶπα ἐγὼ. Ἀλλά τὸ ἔχασε!

—Λοιπὸν; Θὰ τοῦ τὰ στελεῖτε;

—Όχι! ἔκανε ἀπότομα ο θείος. Ζητάει πολλά. Και ντρέπομαι νὰ τοῦ στελεῶ λίγότερα.

Κατὰ βάθος εἶχε καταλάβει τί σὸι «πρέσβυς» ήταν ο κ. πρέσβυς. Ἀλλά δεν ήθελε νὰ το παραδεχῆ. Κι' όταν η θεία μου ἔκανε τὸ λάθος νὰ πῇ πὺς ήταν κατεγάρης, ο θείος τὴν ἔκοψε αὐστηρά:

—Σὺ ἀπαγορεύει νὰ θίγης τὸν κ. πρέσβυ! Εἶναι σπουδαῖος ἀνθρώπος. Ἀλλά ὡς ὤπεται ἡ παγκόσμια κατάσταση πὺ τὸν ἔφερε σπῆσι ἀνάγκη!

—Εγὼ θέλω νὰ γέλια. Ἀλλά μὴ καρπαζιά σὺ ξανακουρεμένο μου κεφάλι μ' ἔκανε νὰ τὸ βουλῶσω και ἀπὸ τότε νὰ μὴ χωνεύω τοὺς πρέσβεις!

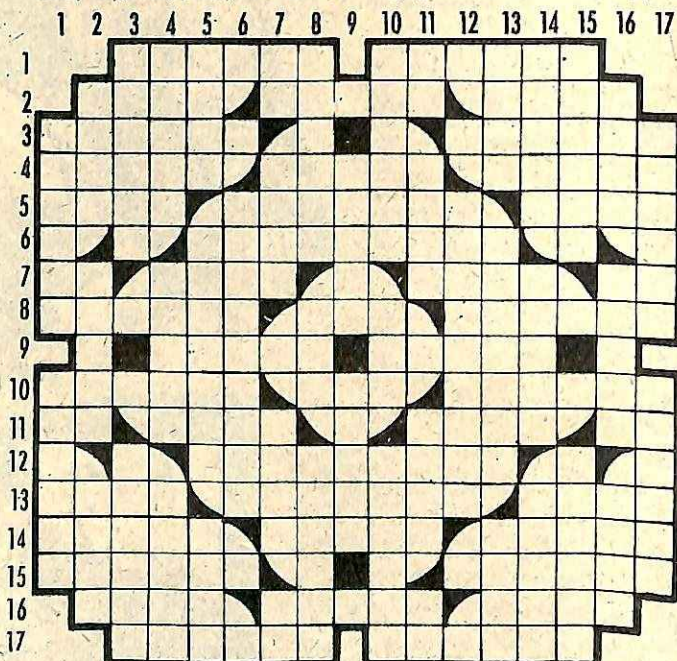
ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 445

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- Χρησιμοποιείται στην κατασκευή οικιακών σκευών. — Φουρός.
- Εκεί έκανε ο Χριστός το πρώτο του θαύμα. — Πρόσφατη επιτυχία της Τζέην Ράσελ. — Το μικρό όνομα ήθοποιού του ελληνικού κινηματογράφου.
- Ελληνίδα πριγκίπισσα στην σούλη της Άγγλιας. — Τιπο-

- από μία λιτανεία.
- Διαφέρουν στο μέγεθος. Ρωμαίος αυτοκράτωρ. — Ξύλο με κανονικό σχήμα.
- Το μικρό όνομα διασημών στάρ. — Μεγαλόπολις της Ιταλίας. — Χαϊδευτικό γυναικείο όνομα.
- Ήρωας της Έπανάστασης.
- Μισή όμάς. — Εἶνε συνήθως χρηματικά. — Πόλις της Η.

- τένια.
- Γίνονται χωρίς καμιά χρονική μεσολάβηση. — Μάρκα αυτοκινήτων. — Νησάκι της Αδριατικής.
- Φάρμακο. — Σε μία δίκη υπάρχουν πολλοί, εδώ μόνον ένας. — Βιολικό βουνό.
- Ποταμός της Β. Αμερικής.
- Αναφορική άνωθυμία (πληθυντ.). — Ιστορική στάσις. — Ομηρική ημέρα. — Υπάρχουν σε κάθε νησί.
- Η μητέρα του Φρίου και της Έλλης. — Πηγαίνω. — Συμβαίνουν κάθε χρόνο.
- Φυλή. — Επώνυμον ζεύγους Ελλήνων καλλιτεχνών.
- Όφης νομισματος. — Θραεταί. — Αποτελείται από λεπτεπές κλωστές.
- Προτρέπει. — Έργον του Ίφιν. — Κάτι πὺ βλέπουμε με κλειστά μάτια. — Ασίστης πρωθυπουργός (επών.).
- Μυθικός νέος με εξαιρετική όμορφη.
- Τὰ πάντα νοστιμίζει. — Παίρνει μέρος στις παρελάσεις. — Αγιασμένο νερό.
- Καταστροφικός άνεμος. — Έπαινος. — Ζάν... στάρ του γαλλικού κινηματογράφου.
- Εξωτικό φρούτο. — Τὸ χρώμα τους προδίδει όγελαν.
- Τρυπάνι τὼν ξυλουργῶν. — Εδαφική άνωμαλία. — ... Ζαχαρά.
- Ελληνίς καλλιτέχνης.
- Δεν εἶνε εὐνόητος. — Ακατοίκητος περιοχή της Γης.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- Γάλλος στρατάρχης, πὺ πήρε μέρος στην ἀπελευθέρωσι της Πελοποννήσου. — Πρωτεύουσα άμωνούμου ελληνικού νομού.
- Μαχαίρι. — Σχηματίζεται από οδρατικούς. — Φορέματα της έποχής.
- Υπάρχουν εκεί πολλές και ωραίες γυναίκες. — Δεν λείπουν

- πείρου. — Επώνυμον Άγγλιδος στάρ.
- Αλαντικόν. — Ο καθένας. — Άϊβος.
- Φλόαρο πουλί. — Άσμα τὼν αρχαίων.
- Τρώει έξολο και... χορταίνει. — Άψηπτα. — Παίζει σπουδαίο ρόλο σ' έναν πόλεμο.
- Μισό πάκο. — Κλίσις. — Αδιακρίτως μεγέθους. — Κτητική άνωθυμία.
- Της ημέρας.
- Όνομα αρχηγού θρησκείας. — Καταχθόνιος (περ.). — Διαίρουμένα διὰ τὸν δὺο, ἀφίσουν ὁπόλοιπο.
- Δωμάτιο (τουρκ.). — Προσόν ἀπαραίτητο σ' έναν πολιτικό. — Τὸ αντίθετον τοῦ ζενιό.
- Κίνημα. — Μέρος τοῦ πλοίου.
- Δεν βρίσκεται ἐκεῖ πὺ πρέπει. — Ποταμός της Αφρικής. — Περιοχή της Πελοποννήσου.
- Στην Άγγλία, βρίσκεται ὁπερῶν ὅλων. — Σὺμβολον πὺ τὸ ἔχει κάθε κράτος.

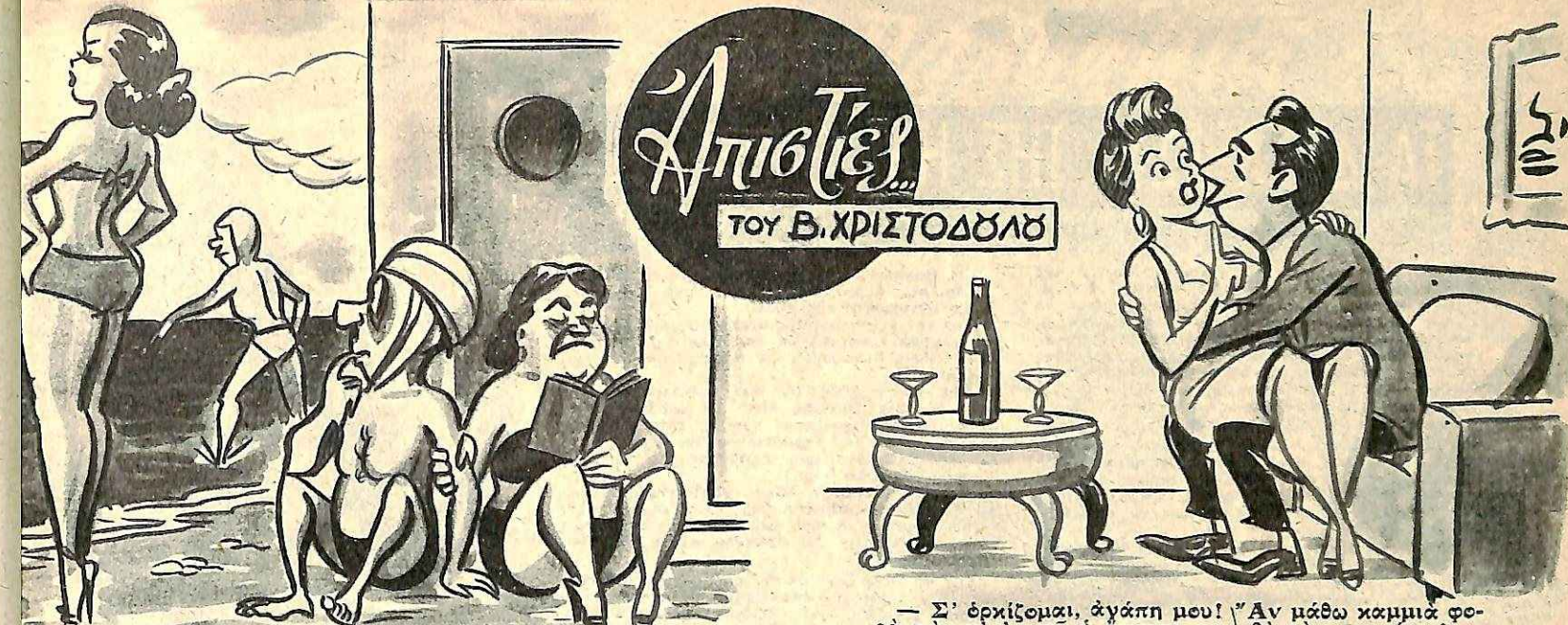
Ι. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Ἡ λύσις τοῦ 444
στὴ σελ. 82

Οἱ τέσσερες γλώσσες
τοῦ Τσκανίνι

Ένας δημοσιογράφος ρώτησε τὸν διάσημον Ἱταλὸν μάεστρο Τσκανίνι ἀν μιλῆη πολλές γλώσσες.

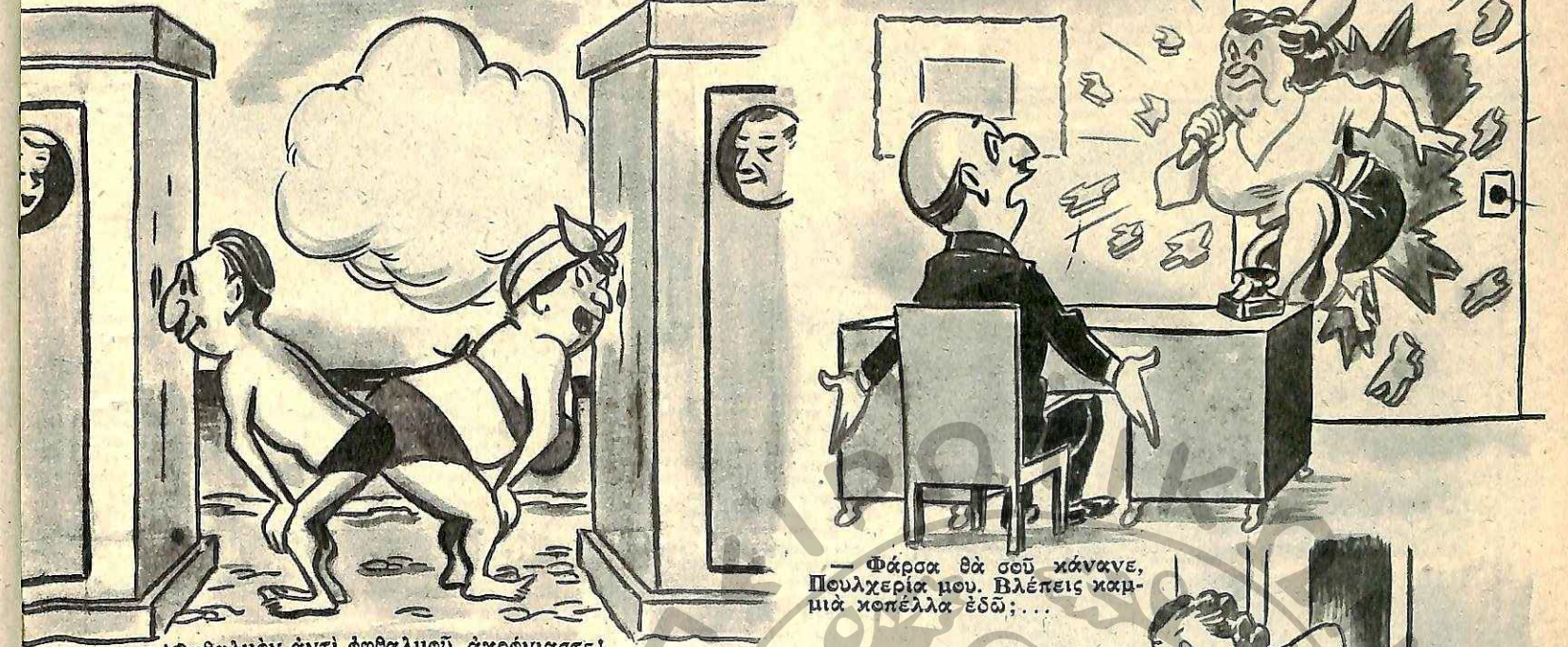
Ο μάεστρος δεν ἀνήθηκε νὰ τὸν πληροφορήση.

—Τέσσερις, ἀπάντησε ο διάσημος μάεστρος. Σε μιά ὥρα γυναικὰ μιλάω γαλλικά. Όταν συζητῶ γιὰ τὴς δουλειές μου, μεταχειρίζομαι τ' αγγλικά. Όταν θέλω νὰ φοβερῶ κάποιον μιλῶ γερμανικά. Κι' όταν κόβομαι μετ' ἑνὸς τὴν ὥρα πὺ ξυρίζομαι μεταχειρίζομαι τὴ μητρική μου γλώσσα!...

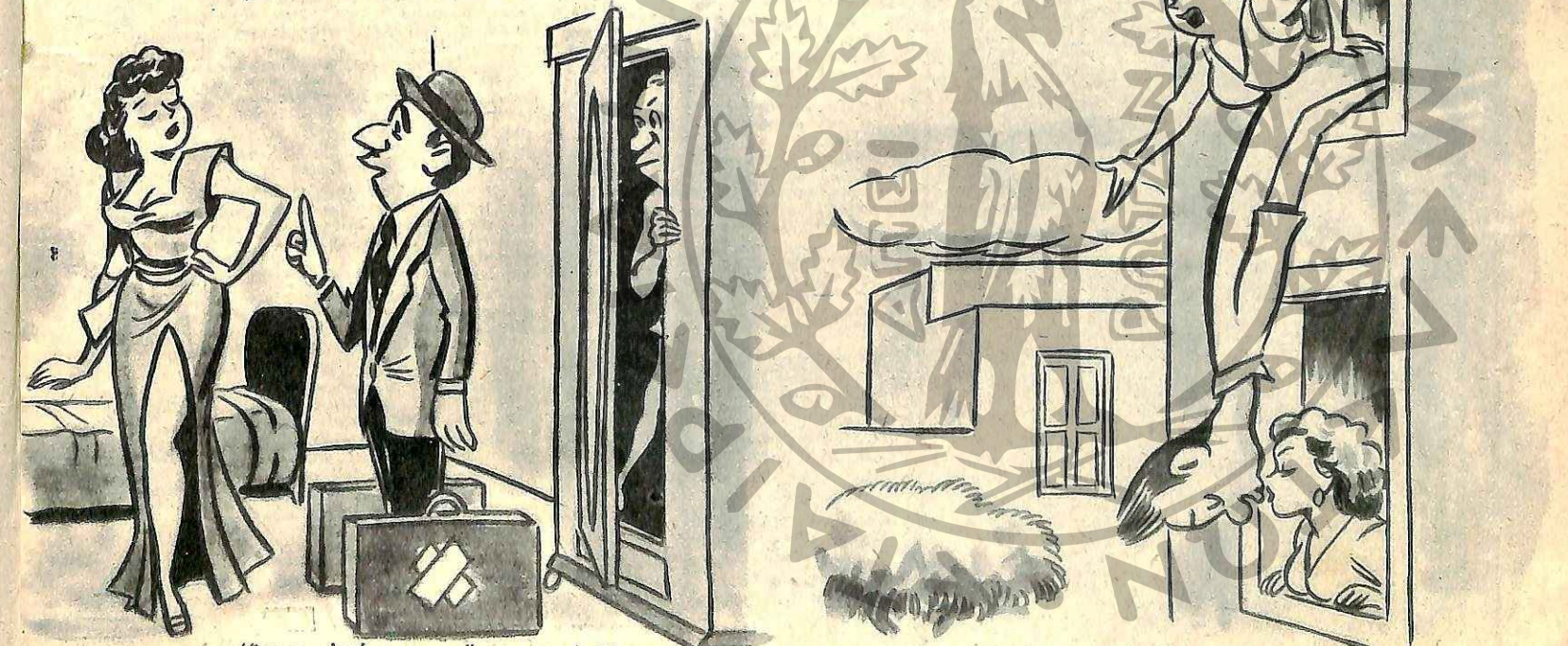

«Τὸ μὲν πνεῦμα πρέθυμον, ἡ δὲ σὰρξ ἀσθενής!»

— Σ' ὀρκίζομαι, ἀγάπη μου! Ἀν μάθω καμμιὰ φορὰ πὺς μ' ἀπατᾷ ὁ άντρας μου, θὰ τὸν σκοτώσω!...

Ὁφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ, ἀχρόνιαστε!

— Δεν φαντάζομαι, ἀγάπη μου, ὅσον καιρὸ ἔλειπα νὰ μούκνες καμμιὰ ἀπιστία!...

— Δεν ὑποφέρεται πιά ἡ ζωὴ με σένα, σάρδαναπαλε. Θὰ σε χωρίσω και θὰ πάρω ἕναν κοντό!...

Σοβαρές και χρόνιες δερματοπάθειες

Ἡ ἀσθενὴς αἰσθάνεται, ξαφνικά, ρίγη καὶ μιὰ γενική κακοδιαθεσία. Τὸ δέρμα του, ἐξ ἄλλου, καὶ δὲλόκληρο. Ἐπειτα ἀπὸ λίγο ἐμφανίζονται μικρὲς ἡμιδιαφανεῖς φουσκές, ποὺ περιβάλλονται ἀπὸ ἓναν κόκκινο κύκλο. Οἱ φουσκές αὐτὲς γίνονται κάποτε τεράστιες. Ἡ κόρη τους δὲ κρύβει μιὰ βαθειὰ πνοορροῖσα ἐξέλ-
κοσι.

Γιά τη θεραπεία αυτής της δερματικής πάθησης γίνεται επιμέλεια με παρασκευάσματα, χημικά ή βελόνες του ψευδαργύρου, τα οποία προστίθενται σε προσβεβλημένες δόσεις πάσας, σαλυντικών δέυ, ρεσορτίνης και ναφθόλης. Όφελου επίσης οι τομώξεις με κορτιζόνη. Ένδεικνυται ακόμη η ηλεκτροθεραπεία (ακτίνες του Μπλουκ), ή ηλεκτροπρόξις, τα επιθέματα με ανθρακική χιόντα και οι ελαφροκαυτηριασμοί με τριχλωραρετικό δέυ.

Ἡ προέλευση τῆς ἀσθενείας παραμένει ἀγνωστή. Φαίνεται πιθανόν ὅτι προσβάλλονται ἀπ' αὐτὴν τὰ ὅργανα ποῦ ὁ ὀργανισμὸς τοὺς πάσχει ἀπὸ ἑλλειψὶ βιταμινῶν καὶ ἐιδικότερα βιταμίνης ΡΡ.

"Αν ο: 'Ο εσθιωτής ειναι δι-
 αγνως ο: Δη την παροχη της
 οασης. 'Ο κολυμβητης αυτος
 παροχει τισιντες. Το μερος
 της πλετης που σηματοδωται
 απ αυτες παροχει εδικο.
 Στην υστη: Φυσικιστες α-
 νθρωποι στα δακτυλα οφελου-
 μενες ο: Αιθερωλια Κατα
 Χαρακτηριστικη Δερματικη
 των λευκων. Οι φυσικιστες
 εχουν το αυχνα ενος αυτου

Ἡ ἐπάλειψις τοῦ δέρματος μὲ ἓνα προστα-
τευτικὸ λάδι πρὶν ἐκτεθῆτε στὶς ἀκτίνες
τοῦ ἡλίου εἶνε ἀπαραίτητη.

Μὴν παραλείπετε, λοιπόν, ποτέ σας νὰ
παίρνετε τίς ἀπαιτούμενες προφυλάξεις νὰ
πρὸ παντός μὴν κάνετε ἀπερίσκεπτες.

πον δωρεάν προσφέρει. ★
 τὸ παγκάκι, φίλοι μου, στὶς φυλλωσιές χωμένο,
 πὺν εἶναι ὀπωσδήποτε πάντα κατεϊλημμένο,
 ἀποτελεῖ ἐνα... ἴδρυμα, φιλάνθρωπον πολὺ,
 καὶ στὴ ρομάντζα βέβαια σπουδαῖος συντελεῖ.
 Κι' ἔχει ἀναμφισβήτητα πολλὸν εἶδ' ὠν θαμνάς,
 καὶ θέρος καὶ φθινόπωρα κι' ἀνοιξὶς καὶ χειμῶνας.
 Μὰ ὑπηρετεῖς πρὸ παντός πολυτίμης προσφέρει
 πολλὰς τὸ καλοκαίρι,
 ὅπου συρρεῖ τὸ κοινὸν πολυπλήθες στὸς κήπους.
 Καὶ μετ' ἡν ὥρα ἀνάλογα, τὸ φτωχικὸ παγκάκι
 με προθυμῶτα φιλοξενεῖ τὸν πῶ ποικίλους τύπος
 ἀπὸ τὰ ζήμεν' ἄνθρωποι, μιγεμπεκές, πιτσιρίκοι,
 Ἑθνητικοί, ὑπερήλικοι, μιγεμπεκές, πιτσιρίκοι,
 κάθονται ὅσο θέλουνε καὶ δὲν πληρώνουν νοίκι! ★

καὶ παύσῃται·
 Ἄ ἔτσι, λοιπόν, πρώι-πρώι,
 Κὰι τὸ πάγκο παίρνει πάντοτε χαρούμενη ζωή.
 Κὰι τὸ παγκάκι πνέεται μάλλον ἀπὸ μαμάδες,
 ποὺ φέρνουν τὰ παιδάκια τους, ἀλλὰ κι' ἀπὸ νταντάδες.
 Τὰ πιστορίκια παίζουνε καὶ κάνουνε καμώματα.
 Παίζουν μετὰ παιγνίδια τους, παίζουν καὶ μετὰ χρώματα.
 Ἐνῶ ἡ μαμά,
 πολὺ σιμα,
 στοὺ παγκακιού τὸ στέκι,
 διαβάζει μυθιστόρημα ἢ με βελόνα πλέκει.
 Ἡ μετὰ διπλανή μαμὰ συνάπτει γνωριμία
 καὶ κουβεντούλα ἀρχίζουνε μαζί, μετὰ προθυμία.
 ὦ! ναί! Ἡ ὥρα ἡ περὶνὴ εἶναι γιὰ τίς μαμάδες.
 Ἀλλὰ δὲν λείπουν μερικὸι κομποὶ κρεμανταλάδες.
 ποὺ κουβεντιάσουν στὰ παιδιά — ὦ! τι καλὸς ὁ θεός! —
 ἐνῶ κυρίως γιὰ τὴ μαμὰ πηγαίνουνε...πλάγιως!
 Καὶ οὕτω πως καὶ δηλαδὴ,
 καὶ «πὼς τὸ λενε τὸ παιδι»
 καὶ «τί ξηυτινο ἀγόρι»
 βάζουν μετὰ τέχνη οἱ πονηροί, γιὰ τὴ μαμάκα πλῶρη.
 Μὰ αὐτὴ τὸν κόβει ἀπώτομα, μετὰ τρόπο τσεκουράτω
 κι' αὐτὸς εὐθὺς ἀποχωρεῖ καὶ πάει παρακάτω.
 Ὅπου θὰ βρῇ καμμιὰ νταντὰ
 καὶ θὰ καθίσῃ ἐκεῖ κοντά,
 γὰ γίνῃ ὁ σύντροφός της,
 ἐκτός ἐὰν ἐπρόλαβε κανέναν...ξάδερφό της!

ἄλλα παγκάκια, τὸ πρωῒ, μέχρι τὸ μεσημέρι
 ἀράζουν κατὶ συμπιεθεῖς συνταξιούχοι γέροι,
 πὺν ἀπλώνουν τὴν ἀριὰ τους,
 κι' ἄφου διαβάσουν ἐμβριθῶς καὶ τὴν ἑφημερίδα τους,
 ἀρχίζουν συναδελφικὰ κοινῶτα μεταξὺ τους,
 μὲ θέμα ἔαν θ' αὐξηθῇ νὰ στάλῃ ἡ σύνταξι τους.
 Σ' ἕνα παγκάκι ἀπομειρο, νὰ κι' ὁ ρωμαντικός,
 τύπος μονήρης, σκεπτικός καὶ μελαγχολικός,
 πὺν καθάσται ὥρες μόνος του καὶ ἀπλῶς εὐμετάζει,
 καὶ ἴσως θυμᾶται τὰ παλὰ καὶ κρυφαναστεύαζει...
 Ἀκούεις τὰ κελαιδιώματα πὺν κάνουν τὰ πονηλά,
 κι' εἰς ἀμοιβὴν τοῦ ἔρχεται καμμία...κοινοσιλία!
 ★

Τὸ μεσημέρι κι' ἔπειτα μονάχο τὸ παγκάκι!
Κι' ὅταν θάρῃ τὸ σουρουπὸ καὶ πῆθῃ τὸ βραδάκι,
λαμβάνει θέσις ὁ Ἑρωτὰς! Τὸ αἶσθημα τὸ θεῖο.
Κάθε παγκάκι ἀριθμεῖ ἐνοίκους μόνον δύο,
ποὺ ἀρχίζουνε τὸ τυρφερό γλυκὺ τοὺς κυφομιλῆμα.
Ὅταν περνᾷ ἀπὸ κοντὰ, ἀκούς καὶ κἀνα φίλημα,
καὶ κἀτι ψιθυρίσματα καὶ λόγια τοῦ... ἄερος,
εἰς τὰ ὁποῖα ἀρέσκειται ὁ ἄστεγος ὁ Ἑρῶς!
Ἄργα τὸ βράδυ ὁ Ἑρωτὰς ἀποχωρεῖ καὶ φεύγει
κι' ἀθρόως δαλνῶνται τὰ τυρφερά καὶ τὸ ζεύγη.
— Παιε, ἀγάπη μου, ἄργησα καὶ θά φωνάζουν σπῆτε...
Καὶ τὰ μεσάνυχτα ἔρχεται ἡ μιά γόπτα στὸ στομά,
Βαρὺς, ἀγορπεπάτητος, μὲ μιὰ γόπτα στὸ στομά,
θὰ ἐπαλωθῇ στὸ ξύλινο τοῦ παγκακιοῦ τὸ στρώμα,
τοῦ βίου ὁ ἀπόκληρος, τῇ νύχτᾳ νὰ περάσῃ,
ἐκτὸς ἀν πόλισμαν τοῦ πῆ τὴν κάμαρα... ὦ! ἀδειάζει!

Ευρωπαϊκούς
Μα. Γάλλας

Κατάσκοποι στην Ελλάδα

ΦΥΓΗ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

ΗΤΑΝ καμιά δεκαπενταριά "Έλληνες, μια μικρή συντροφιά πατριωτών, που από τις πρώτες μέρες της Κατοχής αποφάσισαν να δραπέτευουν από την Ελλάδα. Η σκληριά τους έπνιγε κι ήθελαν ν' ανοίξουν τα φτερά τους προς την ελευθερία. Μά οι δυσκολίες για ένα τέτοιο ταξίδι ήταν αφάνταστες την εποχή εκείνη. Παντού παραμένουν οι έγχθρος, φύλαγες τα παράσιμα και τις θάλασσες κι' από την άλλη μεριά οι χαφιέδες προδίδαν κάθε ύποπτη κίνηση, που έφερτε στην αντίληψή τους. Πώς ήταν λοιπόν δυνατόν, να ξεκινήσουν δεκαπέντε άνθρωποι για την Αίγυπτο, χωρίς να τους πάρουν είδηση; Αποφασισμένοι ωστόσο να μη λυγίσουν μπροστά σε κανένα εμπόδιο, συγκεντρώνονταν ημέρα παρ' ημέρα σε κάποιο σπιτάκι της Αθήνας και κατέστρωναν τα τολμηρά τους σχέδια. "Όπου ένα βράδυ ήρθε ο αρχηγός της ομάδας, ο Νίκος Μποδιάσης, τους κύτταξε χαρούμενος και τους είπε:

— Κάτι κατάφερα; παιδιά. Κάποιος φίλος που δουλεύει στους "Ιταλούς, θα μας βγάλει μια άδεια για τη Θήβα. Τού είπα ότι πρόκειται να πάμε για τρόφιμα...

— Για τη Θήβα; ρώτησαν οι άλλοι. Και τι θα κάνουμε εκεί; Δεν μας ενδιαφέρει ν' ανεβούμε στο βουνό. Έμεις θέλουμε να φτάσουμε στην Κύπρο ή στην Αίγυπτο. Αυτός είναι ο σκοπός μας!

Ο Μποδιάσης έδωσε ένα φιαλίδιο από την τσέπη του και το έδειξε στους εκπληκτους συντρόφους του. Είχε ένα υγρό μέσα, άχρωμο σαν το νερό.

— Αυτό θα μας βοηθήσει στη δουλειά μας, τους είπε. Είναι ένα θαυματουργό υγρό. "Εξφανίζεται και σινηκή μελάνη ακόμη. Καταλαβαίνετε τώρα; Όταν ο φίλος μας παραδώσει την άδεια, θα σβύσουμε τη Θήβα και θα βάλουμε στη θέσι της τη Σάμο. "Ετσι η δουλειά μας θα γίνει μια χαρά. "Εγώ αναλαμβάνω να τακτοποιήσω την υπόθεσι.

Παρ' όλο τον κίνδυνο που μπορούσαν να διατρέξουν, με την πλαστογράφησι εκείνη, κανένας δεν έφερε αντίρρηση. "Αντίθετα, όλοι παραδέχτηκαν πως ήταν ο μόνος τρόπος για να φτάσουν στον προορισμό τους. Κι' άφησαν τον Μποδιάση να ενεργήσει όπως καταλάβαινε καλύτερα. Τού είχαν όλοι τηρήσει εμπιστοσύνη, γιατί ήξεραν από άλλοτε την παλληκαριά του και την έξυπνάδα του. Τίποτα δεν τον τρόμαζε και πρό πάντος τίποτε δεν μπορούσαν να τον σταματήσουν, όταν έπαιρνε μια απόφασι.

Έφυγε εκείνος. Έλειπε δυο μέρες κι' όταν ξαναπαρουσιάστηκε, η άδεια ταξιδιού ήταν έτοιμη στα χέρια του. "Η πλαστογράφηση δεν πρόδιδε το παραμικρό. Και το πιο έμπειρο μάτι ακόμη, δεν θα μπορούσε να υποψιαστεί την απάτη.

Οι "Έλληνες πατριώτες έμειναν ένθουσιασμένοι. Και περισσότερο απ' όλους ο υπολοχαγός "Αντώνης Λελοούδας, που ήταν κυνηγημένος από τους Γερμανούς κι' έπρεπε να δραπέτευση όπωςδήποτε, προτού τον βάλουν στο χέρι. "Ευτυχώς, όλοι σχεδόν, είχαν ψευτικές ταυτότητες με φανταστικά ονόματα και διευθύνσεις. "Ετσι κι' αν ακόμη τους έπιαναν, δεν θα κινδύνωναν τουλάχιστον οι ίδιοι τους. Γιατί οι φασίστες δεν θα περιορίζονταν βέβαια μονάχα σ' αυτούς. Θα έκαναν έρευνες στα σπίτια τους, θα τυραννίσαν τους δικούς τους και κοντά σ' αυτούς θα πλήρωναν άλλοι, τα σπασμένα. Μά τόσο ο Μποδιάσης, όσο και οι άλλοι ήταν αίσιοδοξοι. "Ασφαλώς κανένα εμπόδιο δεν θα τους τύχαινε, αφού η άδεια ήταν υπογεγραμμένη από τον πλωτάρχη Κάρλο Φατούρο και σφραγισμένη από το Ιταλικό λιμεναρχείο.

Το κατ'ικί βρέθηκε γρήγορα. "Ηταν το «Μαρινώ» νηολ. Σάμου, με καπετάνιο τον Καραγιάννη Δ. Καραγιάννη, που οι περιστάσεις τον ανάγκασαν να κλείσει το βυρσοδεψείο του, να γίνει ναυτικός και να ταξιδεύει με βρομολόγιο το νησί του και τον Πειραιά. Μά τότελε η καρδιά του κι' όταν οι "Έλληνες τού έκαναν την πρόταση να τους βοηθήσουν με το καράβι του, ο Καραγιάννης ένθουσιασθηκε. Δέχτηκε πρόθυμα να τους πάει ως τη Σάμο κι' από εκεί, με την πρώτη ευκαιρία, να τους περάσει στα τουρκικά παράλια. "Ετσι έμειναν όλοι σύμφωνοι και την επομένη το πρωί συγκεντρώθηκαν στο λιμάνι. "Ηταν όλοι τους συγκινημένοι. Κι' η συγκίνησι τους κορυφώθηκε, όταν άκουσαν τον "Ελληνα κελουσιτή να φωνάζει τα ονόματα των επιβατών μπροστά στον Τινάειο κήπο, όπου τους καλούσε να μπουν στο κατ'ικί, με τις ταυτότητες στο χέρι, την άδεια ταξιδιού και τη βεβαίωσι του Γραφείου "Επισιτισμού, ότι παρέδωσαν τα δελτία τροφίμων.

Μετά τον τυπικό Έλεγχο, το «Μαρινώ» διατάχθηκε ν' αποπλεύσει και να κατευθυνθεί προς την έξοδο του λιμανιού, όπου ήταν το γερμανικό φυλάκιο. Ο δεύτερος και τελευταίος δηλαδή Έλεγχος. "Ενας ψηλός, μισ, ηλικιακός, βλοσυρός Γερμανός ανέθηκε στο κατ'ικί, έριξε μια ματιά στις άδειες και στις φωτογραφίες, κατέθηκε στ' αμάξι, πρόσεξε ιδιαίτερα όλες τις φωτογραφίες και κατόπιν, με μια ζωηρή χειρονομία, έδωσε το πρόσταγμα:

— "Αποφραρί!

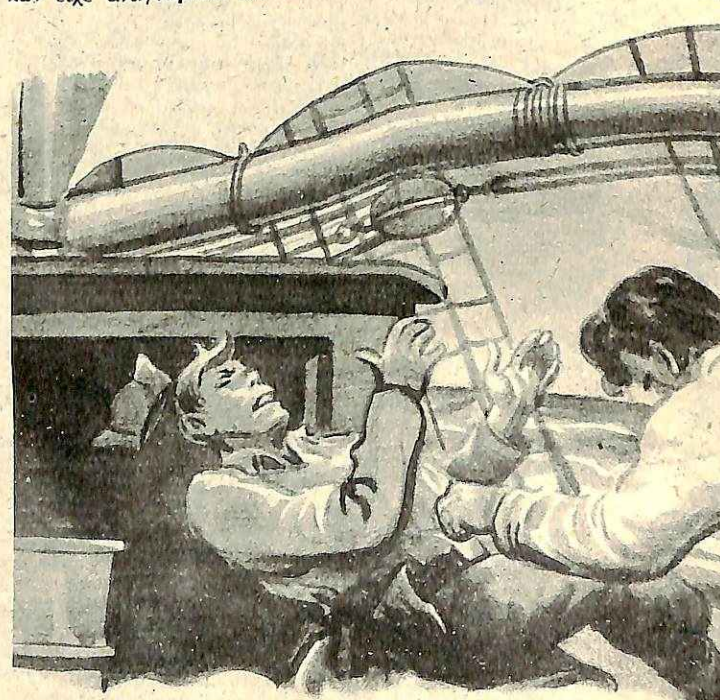
Με προσοχή ο καπετάν Καραγιάννης βγήκε από το λιμάνι, πέρασε τα ναρκοπέδια κι' ανοίχτηκε στο πέλαγος με κατακάθαρη θάλασσα κι' ολογάλανο ούρανο, ενώ τα γερμανικά υδροπλάνα έκαναν αναγνωριστικές πτήσεις σε χαμηλό ύψος, σαν ν' αποτελούσαν την τιμητική συνοδεία τους. Οι "Έλληνες πατριώτες νόμιζαν πως τελείωναν πια τα βασάνια τους. "Απομακρύνονταν τη σταυρωμένη από τους επιβρόμους "Ελλάδα, έφευγαν από την πολεμένη Αθήνα. Οι αδρές τού Σαρανικού χάρδευαν τα φλογισμένα πρόσωπα τους κι' έδελαν ίσως για τελευταία φορά τα ελληνικά ακρογιάλια, τη Γλυφάδα, τη Βουλιαγμένη, το Σούνιο. Και μόνο όταν βρέθηκαν μακριά από τον άμεσο κίνδυνο, ο Νίκος Μποδιάσης κτύπησε τους συντρόφους του με το χαρούμενο κι' ανυπόκριτο βλέμμα του.

— Παιδιά, τους είπε, ο Θεός μας βοήθησε να φύγουμε από τον Πειραιά, χωρίς πολλές περιπέτειες. Παρ' όλη την πλαστογραφία της άδειας, φοβόμουν μήπως πέσουμε πάνω σε κανένα "Ιταλό φασίστα, που θα μας άρχιζε τις ανακρίσεις. Τι πηγαίνουμε να κάνουμε στη Σάμο και τ'ά τ'έτσι... "Αλλά μας παρέλαβε το γερμανικό φυλάκιο κι' έτσι τη γλυτώσαμε φτηνά!

Το ταξίδι τους κράτησε τρία ημερόνυχτα. "Όταν έφτασαν στο Κάρλοδοσι της Σάμου, όλοι τους ήταν πτώματα από την κόυρασι και την άγρυπνια. Κάποιος μάλιστα από τη συντροφιά, ο Μανώλης Χαμπέρης, είχε αρρωστήσει με βαρύ πυρετό κι' έμετους και παρακαλούσε τους άλλους να τον πετάξουν στην θάλασσα για να ησυχάσουν. Οι Ιταλικές όμως αρχές τους απαγόρεψαν ν' αποβείδαστον στο Κάρλοδοσι και τους διατάξαν να τραβήξουν στο Βαθύ, στο δεύτερο δηλαδή λιμάνι του νησιού. Οι δραπετές, αφού δεν μπορούσαν να κάνουν διαφορετικά, αναγκάστηκαν να υποκύψουν.

Βράδυαζε πιά όταν έφτασαν εκεί κι' όλοι λογάριζαν πάλι πως οι περιπέτειές τους είχαν τελειώσει προς το παρόν. Γελάστηκαν όμως, γιατί δεν πέρασε ούτε μια ώρα από τη στιγμή που πλεύριζαν κοντά στ' άλλα κατ'ικα, όταν φάνηκαν να έρχονται μερικά "Ιταλικά, μ' επί κεφαλής το γνωστό φασίστα υπολοχαγό Τίτο.

Οι "Έλληνες κατάλαβαν αμέσως πως αυτός έφρχαν να βρούν, γιατί άκουσαν το όνομα του κατ'ικιού τους. Σε λίγα λεπτά οι στρατιώτες βρέθηκαν πάνω στο καράβι με τα πιστόλια στο χέρι. Χωρίς να τους δώσουν καμιά εξήγησι σ' ένα κελλί μαζί με άλλους δεκαπέντε στη φυλακή και τους έριξαν "Απολύτωση. Κάποιος προδότης των "Ιταπατριώτες. Τι είχε συμβεί; "Απολύτωση. Τον "Αέστη Μαντούδη λων είχε αναγνωρίσει δυο από τους φυγάδες, τον "Αέστη Μαντούδη

"Αρπάζαν τους "Ιταλούς και τους αναποδογύριζαν πάνω στο κατ'ικα, προτού εκείνοι προλάβουν να συνέλθουν από την ξαφνική επίθεσι...

και το Γιώργο Βασιλειάδη, που τους γνώριζε από την Αθήνα. Διαπίστωσε όμως ότι οι δυο αυτοί είχαν ψευτικές ταυτότητες. "Επομένως και οι άλλοι όλοι θα ήταν αξιωματικοί που ήθελαν να δραπέτευσουν από τη Σάμο προς τη Σμύρνη. Και είδοποίησε τ' αφεντικά του, που πήγαν και τους έπιασαν.

Δεκαπέντε μέρες αργότερα, τους πέρασαν από στρατοδικείο. Κι' ενώ δεν υπήρχε κανένα συγκεκριμένο στοιχείο εναντίον τους, εκτός από την περιπέτειά του Μαντούδη και του Βασιλειάδη, τους κατέδικασαν όλους σε θάνατο. "Η εκτέλεσι τους έπρόκειτο να γίνει σε μια εβδομάδα, αλλά ανεβλήθη επ' αόριστον. "Ηταν κι' άλλοι κρατούμενοι εκεί, όχι μόνο από τη Σάμο, αλλά και από άλλα νησιά. Κι' αν δεν ήταν ώριμες κυρίες, μερικά δασκάλοι και προπάλτων ο μητροπολίτης Σάμου "Ειρηναίος, ασφαλώς θα πέθαιναν από την πείνα. Οι "Ιταλοί φασίστες άδειαφορούσαν. Δεν έδειχναν την παραμικρή συμπόνια.

— "Ας πεθάνουν, έλεγαν. Αυτό τους αξίζει...
Οι δεκαπέντε "Έλληνες ήταν μαζί, στο ίδιο μπλόκ. Ο Νίκος Μποδιάσης προσπαθούσε να βρή κανένα τρόπο για να δραπέτευσουν από εκεί μέσα. Μά τίποτε δεν κατάφερε. "Όπου ένα πρωί, τους πήραν πάλι όλους μαζί και τους έκλεισαν σε κάποιο μοναστήρι στην ίδια περιοχή. "Εκει τους κράτησαν ως τη μεγάλη Πέμπτη του 1942. Σ' αν σαρράκι ή

άγωνία τους έτρωγε. Γιατί τους μετέφεραν εκεί; Ρώτησαν με τρόπο έναν "Ιταλό φρουρό και τότε πήραν την απάντησι που όλοι φοβόντοσαν.

— "Εδώ κλείνουμε τους μελλοθανάτους όπου να τους τουφεκίσουμε. "Όταν άκουσατε βήματα έξω από το κελλί σας τη νύχτα, να ετοιμαστήτε. Θα έρχονται να σας πάρουν...

Και οι μέρες άρχισαν να περνούν ή μια πίσω από την άλλη, βαρείες και καταθλιπτικές. Οι "Έλληνες είχαν συνηθίσει πια στην ιδέα του θανάτου, μά ωστόσο δεν σταμάτησαν στιγμή ν' αναζητούν κάποιον τρόπο για να δραπέτευσουν. Μά μόνο ένας υπήρχε, εξαιρετικά επικίνδυνος, που αν τον πετύχαιναν, θα τους οδηγούσε ασφαλώς προς την ελευθερία.

Στον πρώτο δροφο του μοναστηριού οι "Ιταλοί είχαν το όπλοστάσιο. "Ηταν ένα μικρό κελλί με καμιά τριανταριά ντουφέκια μέσα, με σφαίρες και χειροβομβίδες. Τό κελλί αυτό βρισκόταν προς την έξοδο του μοναστηριού και μπροστά από εκεί περνούσαν κάθε πρωί οι κρατούμενοι για να κάνουν τον περπάτο τους. "Η αποθήκη ήταν πάντοτε ανοιχτή και κανείς δεν την φρουρούσε. "Αν λοιπόν επιχειρούσαν να την καταλάβουν, χωρίς αμφιβολία θα εξουδετέρωναν τους "Ιταλούς, που ίσως να τους παραδίδονταν κιόλας χωρίς πολλές φασαρίες...

— Θα πεθάνουμε που θα πεθάνουμε, τους είπε ο Μποδιάσης. Γιατί όμως να μην πεθάνουμε παλληκαρίσια;

"Όλοι όμως ήταν σύμφωνοι. "Ακόμη κι' ένας έφηδος, ο Θεοφάνης Θεοδώρου, ζήτησε να επιτεθεί πρώτος στην αποθήκη. "Υστερα κάθισαν κάτω και κατέστρωναν το τολμηρό τους σχέδιο. "Η επίθεσι θα γινόταν σε δυο μέρες, όταν θ' άλλαζε βάρδια η φρουρά της εβδομάδας.

"Αλλά ενώ ήταν όλα έτοιμα για την επιχείρησι άκουσαν την ίδια εκκίνη νύχτα να πλησιάζουν πολλά βήματα προς το κελλί τους. "Ο Μποδιάσης πετάχτηκε πάνω και τέντωσε τ' αυτί του.

— Για μας έρχονται! ψθύρισε στους συντρόφους του.

Και δεν έκανε λάθος. "Η πόρτα άνοιξε απότομα και καμιά δεκαριά "Ιταλοί μπήκαν μέσα με τα όπλα στο χέρι.

— "Ετοιμαστήτε! τους διατάξε ο επί κεφαλής, υπαξιωματικός. "Αφήστε τα πράγματά σας, δεν

τους άφησαν εκεί ολόκληρη τη μέρα σχεδόν χωρίς τροφή και νερό. Κατά τις πέντε το απόγευμα άνοιξε η πόρτα, μπήκε ένας στρατιώτης μέσα και τους έδωσε λίγο νερό και ψωμί. "Υστερα τους είπε μαλακά να ετοιμαστούν. Θα τους ξαναπαιρναν πάλι.

— Πού θα μάς πάνε; ρώτησε ο Περικλής Μαυρίδης που μιλούσε κάπως τ'α Ιταλικά.

— Δεν ξέρω ακριβώς, αποκρίθηκε εκείνος. Νομίζω όμως στον Πειραιά κι' από εκεί ως όμηρους στην "Ιταλία...

Τους κατέβασαν στο λιμάνι και τους επιβίβασαν σ' ένα εύρυχωρο κι' ολοκαινούργιο κατ'ικί. "Εκεί τους άφησαν καμιά ακόμη ώρα, μ' ένα φρουρό που τους καλόπιανε και τους έδινε κουράγιο. Φαινόταν πονετικός άνθρωπος, με καλά αισθήματα. "Ο Νίκος Μποδιάσης βρήκε την ευκαιρία να πλησιάσει το Νίκο Χαριτάκη — ύπιατρο τότε στο 11 στρατιωτικό νοσοκομείο "Αθηνών — και να του εξηγήσει το καινούργιο σχέδιό του.

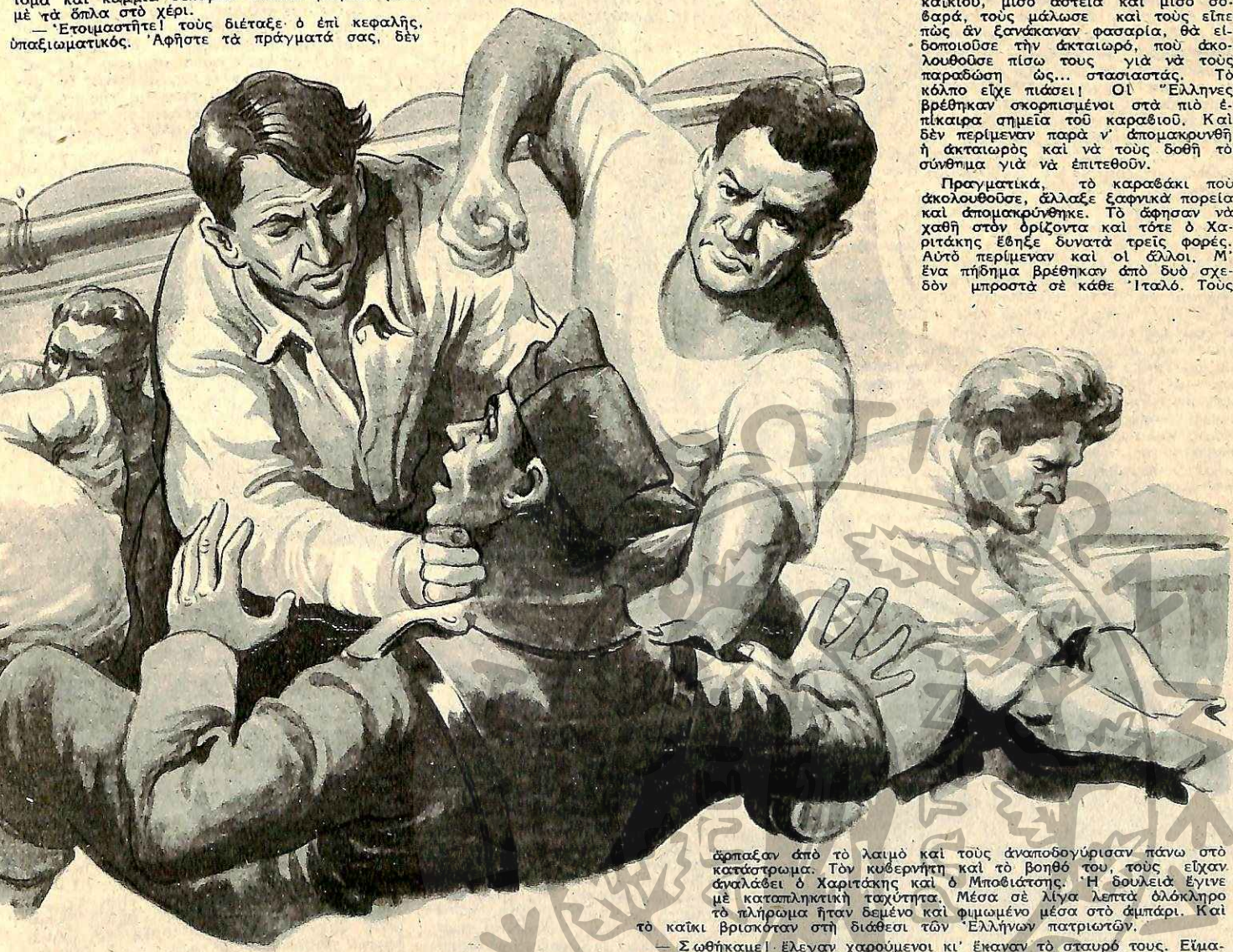
— Είμαστε δεκαπέντε, τού ψθύρισε. Οι "Ιταλοί που θα μάς συνοδεύουν θα είναι ασφαλώς λιγώτεροι από μας. Γιατί να μην τους επιτεθούμε; "Όπως βλέπεις, στο κατ'ικα υπάρχουν δύο κατ'ικα υπάρχουν άνθρωποι σκοινιά και μ' αυτά θα τους δέσουμε. Κι' ύστερα... ο Θεός βοηθός!

— Είμαι σύμφωνος, αποκρίθηκε ο Χαριτάκης. Για να μην καταλάβουν όμως τίποτε οι "Ιταλοί, χρειάζεται να δημιουργήσουμε έναν ψευτοκαυγά μεταξύ μας και να χωριστούμε σε δυο μερίδες. "Ετσι ενώ αυτοί θα πιστεύουν πως είμαστε μαλωμένοι, θα πέσουμε ξαφνικά πάνω τους και θα τους αφοπλίσουμε, προτού τ'ο καταλάβουν...

Αυτό κι' έγινε. Οι κρατούμενοι είδοποίηθηκαν όλοι για την καινούργια επιχείρησι. Και όταν το κατ'ικί ξεκίνησε κατά τις έξη με όχτω "Ιταλούς για πλήρωμα και φρουρά, πετάχτηκε ξαφνικά ο Χαριτάκης από τη θέσι του, έβρισε το Μποδιάση και εκείνος τού κατάφερε μια δυνατή γροθιά στο πρόσωπο. "Αμέσως

οι άλλοι πιάστηκαν μεταξύ τους, έπασαν οι "Ιταλοί ανάμεσά τους και τους χώρισαν. "Ο κυβερνήτης τού κατ'ικιού, μισό άσπεια και μισό σοβαρά, τούς μάλασε και τους είπε πως αν ξανάκαναν φασαρία, θα είδοποισε πίσω τους για να τους παραδώσει ως... στασιαστές. Τό κόλπο είχε πιάσει! Οι "Έλληνες βρέθηκαν σκορπισμένοι στα πιά έπικαιρα σημεία του καραβιού. Και δεν περίμεναν παρά ν' απομακρυνθή η ακταιωρός και να τους δοθή τ'ο σήμα για να επιτεθούν.

Πραγματικά, τ'ο καραβάκι που ακολουθούσε, άλλαξε ξαφνικά πορεία και απομακρύνθηκε. Τό άφησαν να χαθή στον ορίζοντα και τότε ο Χαριτάκης έβηξε δυνατά τρεις φορές. Αυτό περίμεναν και οι άλλοι. Μ' ένα πήδημα βρέθηκαν από δυο σκεδόν μπροστά σε κάθε "Ιταλό. Τους

άρπάζαν από το λαμό και τους αναποδογύριζαν πάνω στο κατ'ικα, προτού εκείνοι προλάβουν να συνέλθουν από την ξαφνική επίθεσι...

— "Ας μη χαϊρόμαστε ακόμη, τους είπε ο Μποδιάσης σοβαρός. Να βγούμε πρώτα από τ'α ελληνικά νερά κι' ύστερα βλέπουμε... Νά ήμαστε πάντα προσεχτικοί.

Την κυβερνήτη του κατ'ικιού την ανάλαβε ο ακάματος καπετάν Καραγιάννης. Διέταξε να κατέβουν τα πανιά, έβαλε μπροστά το μοτέρ κι' άλλαξε πορεία προς τις Μικρασιατικές ακτές. Σε λίγες ώρες έφτασαν στο Κουσάντασι. "Εμειναν μια ολόκληρη νύχτα εκεί κι' αφού έβγαψαν το κατ'ικι τους μαύρο, συνέχισαν το δρόμο τους για τ'ο "Ελ' Κανράς κι' από εκεί πάλι για την Κύπρο, όπου τους έγινε θερμή υποδοχή. Κι' ενώ οι "Ιταλοί κλεινόταν στο στρατόπεδο, οι "Έλληνες πατριώτες κατατάσσονταν στις συμμαχικές δυνάμεις της Μ. "Ανατολής, για να συνεχίσουν τ'ον άγώνα τους εναντίον των κατακτητών...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

19

ψέμματα πώς σε λατρεύω;
ΕΚΕΙΝΟΣ (πικρά): "Ήθελα να μου το πής αλήθεια. Όμως αφού δεν συμβαίνει... ως αρκεστά στη συμπαθεια. (Καπνίζει). Είπε ίσως μία καλή άρχη. (Πίνει νερό). Και το πιστεύω.

ΕΚΕΙΝΗ: Διαρκώς, όταν μου μιλάς πίνεις νερό σαν κουρασμένος ορίστας του Κοινοβουλίου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Ίσως με ερωτεύεσαι. Πάντως όμολογώ πως στεγνώνει το στόμα μου και παθαίνω «τρακ» μπροστά σου! Αυτό που δεν παθαίνω άλλο...

Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ: "Ήλιθιε! Δεν έπρεπε να το πής αυτό. Άλλά πάλι, θά πής, δε θα το δέλεπε;... "Ίσως νάνε καλύτερα πού τ' όμολόγησες. Για να δούμε...

ΕΚΕΙΝΟΣ (με πάθος): Ναί, Καίτη! Παθαίνω μεγάλη συγκίνηση όταν σε βλέπω. "Ίδρώνω, τρέμουν τα χέρια μου, χάνω την εύχρηια να μιλήσω κι' ή καρδιά μου πραγματικά...

ΕΚΕΙΝΗ:... Τικτακίζει.

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Ακριδώς! Προτιμώσα μία λέξη λιγώτερο ειρωνική, αλλά πάντως... το ίδιο είναι. Δεν μπορώ να ζήσω χωρίς έσένα Καίτη! Σε λατρεύω!

ΕΚΕΙΝΗ: Πολύ πρωτότυπα-λόγια μεταχειρίζεσαι! Πρώτη φορά τα λες έτσι!

Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ: Κι' όμως αυτές είναι τα λόγια! "Ή μάλλον... αυτές είναι οι έννοιες. Άλλες δεν υπάρχουν όσο κι' αν τις πής με λέξεις διαφορετικές. Προχωρείτε στο διάλόγό σας, παιδιά. Μην στέκεστε...

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Ίσως γίνομαι γελοίος.

ΕΚΕΙΝΗ: Μερικές φορές μ' απάλλασσες από το να πω έγω κάτι το δυσάρεστο.

(Παύσι μεγάλη).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καίτη, θέλεις να με παντρευτείς;

ΕΚΕΙΝΗ: Οί γονείς σου θέλουν;

ΕΚΕΙΝΟΣ (με χαρούμενη επισημότητα): Ναί! Κατάφερα να πείσω και τον πατέρα και τη μητέρα!

ΕΚΕΙΝΗ: "Ε, πές το χριστιανέ μου τόση ώρα! Τώρα, μάλιστα! Τώρα, ναί!

ΕΚΕΙΝΟΣ (απότομη μελαγχολία):... "Όστε... έξαρτούσες το γάμο μας από τη θέλησι του πατέρα; Κρίμα...

ΕΚΕΙΝΗ: Φυσικά! Τί, να κρυβώσατε πίσω από το δάχτυλό μας; "Εσύ διωγμένος από το σπίτι σου και έγω άπένταρη, πώς θα ζούσαμε; Δεν το σκεφτόσασταν;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θά δυστυχούσαμε μαζί.

ΕΚΕΙΝΗ: "Α, με συγκωρής! Θά προτιμούσα να εύχισσιν με χωριστά! Οί αγάπες περνάνε. Κι' ή ζωή έχει τις απαιτήσεις της!

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Έχεις... πείρα;

ΕΚΕΙΝΗ: "Έχουν οι συγγραφείς, τους διαβάξεις και την άποκτάς!

Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ: "Έχω άραγε πείρα; Τώρα έτούτοι οι δυο που «γέννησα» στο χειρόγραφο μου, μου «έφυγαν» και κάνουν το κεφαλιού τους! "Ίσως όμως... "Έτσι θάπρεπε να γίνην. Αυτό... είναι «πείρα» Προχωρήστε παιδιά...

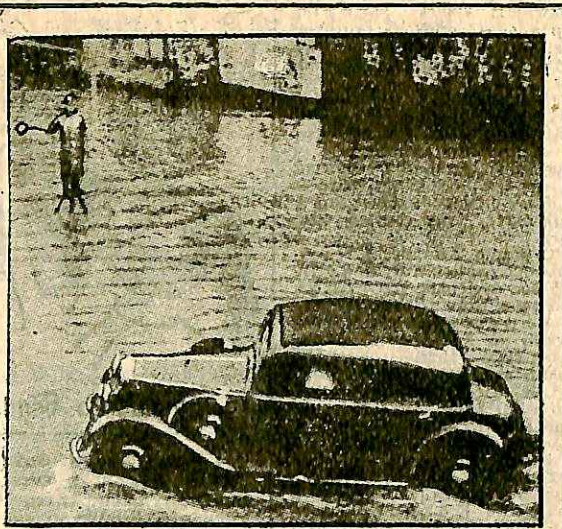
ΕΚΕΙΝΗ:... "Έλα Τάκη! Μην κατεβάζεις μούτρα! Σε λατρεύω!

ΕΚΕΙΝΟΣ (εύχριστος): "Αγάπη μου! Σε εύχριστά!

Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ: Σε λίγο αυτή ή μικρή θά γελάση κι' έμένα. Πρέπει να βιαστώ να κλείσω, όπως πάντα την:

(Αυλαία)

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΠΡΟΣΗΛΩΣΙΣ ΣΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ

Στην "Έσση της Δ. Γερμανίας, όπως και σε πολλές χώρες της Δ. Ευρώπης, ραγδαίες καλοκαιρινές βροχές προκάλεσαν μεγάλες πλημμύρες. "Ή ύψισι της στάθμης του Ρήνου έγινε άφορημη να πλημμυρίσουν οι δρόμοι της πόλεως. Παρά το γεγονός αυτό όμως, ό αστυφύλακας της τραχιάς που βρισκόταν σ' ένα πολυσύχναστο σταυροδρόμι, παρέμεινε στη θέση του.

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ο ΙΣΚΙΟΣ ΣΟΥ

"Όπου πηγαίνεις, θά σε παρακολουθώ, χωρίς έμένα ούτε βήμα δεν θά κάνης, όπου κι' αν στέκεσαι κοντά σου θά σταθώ, όπου πηγαίνεις θά σε παρακολουθώ και από δίπλα σου στιγμή δεν θά μ' χάνης. Θά γίνω ίσκιος κι' εφιάλης σου θά γίνω, μόνη σου, κάπου να βρεθής, δεν θά μπορής, ούτε λεπτό, μισό λεπτό δεν θά σ' αφήνω θά γίνω ίσκιος σου, εφιάλης σου θά γίνω πάντα κοντά σου, νύχτα μέρα... Τί θαρρείς;

*

Δεν θά μπορέσης τώρα να με κοροϊδέυης κι' όταν μου λες άλλο πώς θάσαι ή πώς θά μ' ήλεις, θά σε παρακολουθώ, μα δεν μπορείς αιώνια να με κοροϊδέυης, να σ' αγαπώ έγω και άλλον ν' αγαπάς. Θά πάρη τέλος πιά αυτό, θά σταματήση, θάμην κοντά σου, θά σε παρακολουθώ, αυτή ή αγάπη μ' έχει τόσο ζεματίσει, που πρέπει, αλήθεια, τώρ' αυτό να σταματήση, αν δεν το θέλεις, απ' τόν κόσμο να χαθώ...

*

"Όπου κι' αν τρέχης, θάμην πάντοτε κοντά σου και αν το ξέρης και με βλέπης, τί πειράζει; "Όλες τις ώρες μου θά χάνω, μα φαντάσου, πώς όπου θάσαι, θάμην πάντοτε κοντά σου για να μού λείψη ο καύμος και το μαράζι. Δεν θά σ' αφήνω, να το ξέρης, μια στιγμή και δεν με νοιάζει, αν με βλέπουν, τί θά πουνε. Κι' από το στήθος μου τόν πόνο οι στεναγμοί — δεν θά σ' αφήσω ούτε τόση δά στιγμή — θά σου ραγίζουν την καρδιά, θά σ' ένοχλουν...

*

"Όπου κι' αν είσαι, θά σε παρακολουθώ, δεν θά μπορής από τα μάτια μου να στρίψης, το άρωμά σου θ' αναπνέω και θά μεθώ, όπου πηγαίνεις θά σε παρακολουθώ, για να μ' ήγης ούτε τόσο να μού κρύψης... Θά είμαι κοντά σου όπουδήποτε βρεθής και ώρα ελεύθερη δεν θάγης πιά καμμία δεν θά μπορής από μπροστά μου να χαθής, εκτός αν πας τυχόν και παραπανηθής και με βουτήξη έσφινά ή "Αστυνομία!...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΟΙ ΔΡΥΜΕΣ

Λαϊκές προλήψεις και δεισιδαιμονίες

"Η παράδοση για τις δρύμες είναι πολύ παλιά και την πιστεύουν κυρίως στα χωριά.

Οι γρήες, που τηρούν αυστηρά τους κανόνες για τις δρύμες, λένε τα εξής:

Οι δρύμες είναι τρεις σταλμένες από το Θεό. Έχουν το πρόνομιο να επιδίδονται την ακριβή τήρησι των κανόνων και των όρων που αφορούν την καλή υγεία των ανθρώπων...

"Η γιορτή τους συμπίπτει δυο φορές το χρόνο, δηλαδή τις τρεις πρώτες μέρες του Μαρτίου και τις έξη πρώτες του Αύγουστου.

"Από την πρώτη ως τις έξη Αύγουστου, δεν επιτρέπεται οι γυναίκες να πλύνουν, ούτε να ράψουν, ούτε να γνέσουν, γιατί όσα χρησιμοποιήσουν, κόβονται, λιώνουν, σχίζονται, σαπίζουν...

"Επίσης, την πρώτη Αύγουστου δεν επιτρέπεται να τρώη κανείς φρούτα, γιατί θ' άρρωσταίην όλο το χρόνο.

Για τις τρεις αυτές γυναίκες, τις δρύμες, λένε, ότι, άμα γεννούν οι γυναίκες, παρουσιάζονται στον ύπνο τους ταχτικά τις δυο πρώτες ημέρες (πριν βουτήσουν το μωρό σε νερό), και την τρίτη, μετά το μπάνιο, πηγαίνουν και μοιράζουν το παιδί.

Στη Σύμωρη, από την πρώτη Αύγουστου ως την ημέρα του Σαβήρος, δεν κάνουν μπάνια, γιατί με τα «δρύματα» πιστεύουν ότι γεμίζουν το κορμί τρύπες.

"Αν τύχη μάλιστα και πάη κανείς να κολυμπήση, ρίχνει πρώτα μέσα στη θάλασσα ένα καρφι σκουριασμένο.

"Επίσης τα «μερομήνια» αυτά, δείχνουν πώς θά πάη ο καιρός όλο το χρόνο.

Το λογαριασμό δε αυτόν τον κάνουν έτσι: Από την αύγη ως το μεσημέρι της πρώτης Αύγουστου, δείχνει τον καιρό που θά κάνει Γενάρη, κι' από το μεσημέρι ως το βράδυ, τον καιρό που θά κάνει το Φλεβάρη. Οι πέντε επόμενες ημέρες, αντιστοιχούν για την πρόγνωση των άλλων δέκα μηνών.

Τα «μερομήνια» τα εξετάζουν και τα παρακολουθούν κυρίως οι ποιμένες, που βασίζουν τις μετεωρολογικές προγνώσεις τους σε διαρκείς έρευνες και πατροπαράδοτες γνώσεις, που διακινούνται από γενεάς σε γενεά.

"Όταν όμως είναι τα «μερομήνια», δεν βρέχει ποτέ.

Αυτό τουλάχιστο πιστεύουν στην Πελοπόννησο. "Αν καμμία γυναίκα σπρόρρουχα με τις «δρύμες», ρίχνει στο λεβέτι τρία καρφία και λέει:

"Όπως δεν λιώνουν τα καρφία, έτσι να μη λυώσουν και τα ρούχα».

Στις Σπέτσες οι ποιμένες έβραζαν μια χούφτα απ' όλα τα δημητριακά, σιτάρι, άραβόσιτο, κριθάρι και άλλα.

"Απ'αυτά, έστειλναν στους γείτονές τους για να φάνε το «γκουστί», όπως το έλεγαν, για να είναι ή χρονιά τους ευτυχισμένη.

Τό έλεγαν δε το έθιμο έτσι, γιατί το έβραζαν την πρώτη Αύγουστου και γιατί τον Αύγουστο τον έλεγαν Γκούστ.

Τό έθιμο όμως αυτό έσβυσε πιά. Οι Πανορηνοί πάλι λένουν, ότι όποιος κολυμπήση με τα «δρύματα», γίνεται «αλάτζας», δηλαδή κάποιος διάφορα χρώματα το σώμα του!...

Ο ΨΕΥΤΟΘΩΔΩΡΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ

Οί νοικάρηδες του Στόκου

Α κώριστη παρέα του Ψευτοθώδωρου ήταν, για ένα διάστημα, ο Παναγής ο Στόκος, ένας από τους πιο γνωστούς γλεντζέδες της Πόλης της Αθήνας. "Ο Στόκος ήταν εύπορος και μεγαλοκτηματίας. Είχε άπεραντα οικόπεδα εκεί που είναι σήμερα ή πλατεία Μεταξουργείου. "Ο Στόκος ήταν πολυφάγος, έτρωγε σαν λύκος. Και ρούφαγε το κρασί σαν τη νεροφιόδα. Και ήταν ο άνθρωπος που χρειαζόταν ο Ψευτοθώδωρος. Άλλά και ο Ψευτοθώδωρος ήταν τό ίδιο για το γέρο-Στόκο. "Ο ένας συμπλήρωνε τον άλλον. "Ο Ψευτοθώδωρος έλεγε τα άστεία, τα ψέμματα και τις φάρσες του. Κι' ο άλλος ζεκαριζόταν στα γέλια. "Ο Ψευτοθώδωρος παράγγελλε τις μισές και τα μεζεδάκια. Κι' ο γέρο-Στόκος πληρώνε. Τα όπια και τα οικόπεδα νάταν καλά. Κι' από παράδες, δόξα οοι ο Θεός!

"Ο Στόκος, λοιπόν, τον έκανε γούστο τον Ψευτοθώδωρο. "Εσπαγε κέρι με τα καλαμπούρια του κι' όπου κι' αν πήγαινε, τον έφεραν μαζί του. Και συμπλήρωμα της παρέας τους, τό τρίτο σκέλος του τριγώνου, ήταν για ένα διάστημα, ο Μήτσος ο Μιτουλης με τ' όνομα, όνομαστός οργανοπαίκτης της εποχής και μέγας «μπουζουξής» στα καφενεία και στις ταβέρνες.

Την εποχή εκείνη, ο Ψευτοθώδωρος ήταν στις άπενταριές του. Και έμενε προσωρινώς με την κυρά-θωδωρίνα και τό γιού του, σε μία ξενοκιοστη κάμαρη, του γέρο-Στόκου, που τού την είχε παραχωρήσει να μένη και, φυσικά, δεν έπληρωνε νοίκι.

"Άλλά ο γέρο-Στόκος, για να τον δουλεύη τον Ψευτοθώδωρο, τούστανε κάθε μέρα και από ένα δόθεν ένοικιαστή, που ήθελε τόχνα να νοικιάση την κάμαρη του. Για να τους ξεφορτώθην, τότε, ο Ψευτοθώδωρος, σφίχθηκε μια μπανίνα: Μάζεψε μερικούς κορμούς και τους έριξε μέσα σ' ένα ντενεκάκι με νερό. Και στόλισε ανάλογα και τόν τοίχο, εν είδει...ταπεταρίας.

Κι' όταν παρουσιάζονταν κανένας νοικάρης, τον δέχονταν με τό ντενεκάκι στο κέρι: — Αυτό, τούλεγε, τό σαραδάκι ζήλεψες, χριστιανέ μου;

— Μ' έστειλε ο κύρ-Παναγής ο Στόκος, να το ιδώ.

— Τί να ιδής, μωρέ, τί να ιδής; έπληνε τις φωνές ο Ψευτοθώδωρος. Αυτό είναι γεμάτο κορμούς! Κι' τα ξεδώ τι γίνεται!...

Τούδειχνε τα αντίπαθ' αυτά παραδεία που τα έζώντωνα τώρα τό Ντι-Ντι-Τι, τούδειχνε τις... τοιχογραφίες και πρόσθετε:

"Έμένα ξέρεις γιατί μ' έχει εδώ και κάθωμαι χωρίς νοίκι, ο Στόκος; Για να σκοτώνω τους κορμούς! Τώρα, αν έσύ θέλεις να τους σκοτώνης και να πληρώνης και νοίκι, άειντε βρές τον και κανόνισέ τα!

Ο πονόδοντας του γέρο-Στόκου

"Ενας από τους φίλους και τα... θύματα του Ψευτοθώδωρου, όπως έχουμε πη, ήταν ο γέρο-Στόκος. Πολλές φάρσες του είχε σκαρώσει ο ανεκδιήγητος εκείνος τύπος της παλιάς Αθήνας και μία από τις πολλές και τις καλύτερες, ήταν κι' αυτή:

"Ενα πρωί, ο Ψευτοθώδωρος συνάντη τον άπονοδο φίλο του έζω από το Ταχυδρομείο. "Ο γέρο-Στόκος κρατούσε τό δέξι του μάγουλο, που ήταν προμένος κι' αναστένανε από τόν πόνο.

— Τί έχεις; ρωτά ο Ψευτοθώδωρος.

— Τό δόντι μου, άπάντα εκείνος.

— Τό δόντι μου, άπάντα εκείνος.

— Και να μ'ήν άργήσης καθόλου, μάλιστα. Να πας σέ κείνον εκεί τόν όδοντογιατρό, άπέναντι!

Και τού δείχνει μια πόρτα στην όδον Σοφοκλέους, που είχε καρφωμένη μια ταμπέλλα.

— Είναι καλός γιατρός;

— Θά σου βγάλή τό δόντι, χωρίς να τό καταλάβης. Άειντε να σέ πάω ως την πόρτα!

Και τόν ώδήγησε ως εκεί. "Ο γέρο-Στόκος, ζαλισμένος από τόν πόνο και, καθώς δεν έδωπε και καλά, μπήκε σ' ένα κάλ, όπου καθόντουσαν τρεις-τέσσερις άνδρες και γυναίκες και περίμεναν τη σειρά τους. Κράε τόσο, έμεινε ένας, έμενε λίγη ώρα κι' έφευγε. Τέλος, ήρθε κι' ή σειρά του γέρο-Στόκου. Μπήκε στο γραφείο του «γιατρού», κάθισε σε μία πολυθρόνα κι' άνοιξε τό στόμα του.

— Δυο νύχτες έχω να κλείσω μάτι, τού λέει.

— Και τί θές να σου κάνω; ρώτησε ο άλλος, που άπορούσε.

— Να μού το πετάξης, γιατρέ μου.

— Εγώ; Μά εγώ δεν είμαι γιατρός. Είμαι δικηγόρος!

— Δικηγόρος; Βρέ τόν άτιμο! Μου την έσκασε πάλι! φώναξε ο δικηγόρος κι' έφυγε, άφίοντας τό «γιατρό» μέ... άνοιχτό ο γέρο-Στόκος με τη φάρα.

Όταν λίγες μέρες άργότερα, ο γέρο-Στόκος συνάντησε τόν Ψευτοθώδωρο, τού είπε με άγανάκτησι:

— Δεν σέβαστρες τόν πόνο μου, βρέ κάθαρμα, και μ' έστειλες σέ δικηγόρο να μού βγάλή τό δόντι;

— Γιατί, μπάρμπα-Στόκο; τού άπάντησε ο Ψευτοθώδωρος. "Ε-νας φίλος μου πήγε σέ δικηγόρο για μία ύπόθεσι και τούδάλε ολόκληρη...μασέλα!

Τό γιαούρτι

"Οχι σπάνια, έπεφτε κι' ο Ψευτοθώδωρος θύμα άλλων κατεργορών, όπως αποδεικνύει ή ιστορία του γιαουρτιού. Κάποτε, κάτι

συγγενείς της κυρά-θωδωρίνας, της έστειλαν από τό χωριό τέσσερις καταίκες. Κι' ο Ψευτοθώδωρος αποφάσισε να γίνην... γι-αουρτοπαραγωγός. Άρμεγε τις καταίκες, που βοσκούσαν πλούσια στα γρασίδια του "Ιερου Βράχου, έπιανε τέσσερις-πέντε όκάδες γάλα, τό πλούτιζε με νεράκι από τό πηγάδι και τόπνζε γιαούρτι σε μία μεγάλη τσανάκα. Και τη νύχτα άφηνε την τσανάκα στην αύλη, για να κρυώση τό γιαούρτι στη δροσιά.

Δυο φίλοι του, λοιπόν, αποφάσισαν να γελάσουν εις βάρος του Ψευτοθώδωρου. Μπήκαν κουφά στην άφρακτη αύλη του, με δυο κουτάλια και τούφαγαν τό μισό. Φαίνεται όμως, ότι τούς άρεσε τό άσείο και τό επανέλαβαν και δεύτερο βράδυ. "Ο Ψευτοθώδωρος υποψιάσθηκε πώς τό άσείο θά είχε και συνέχεια. Και τότε σκέφτηκε να τούς τό ανταποδώση. Τό τρίτο βράδυ, λοιπόν, αντί γιαούρτι, γέμισε την τσανάκα με... άσέδοπι. Και κρυφτηκε πίσω από ένα δέντρο, για ν' άπολαύση τις συνέπειες.

Οι δόρατοι, μπήκαν στην αύλη, όπως και τις άλλες φορές, κι' έχωσαν τα κουτάλια τους στον άσέδοπι. Άλλά, όταν στί βιάσνη τους καταβρόχθισαν την πρώτη κουτάλια και κατάλαβαν τί είχαν πάθει, έβαλαν τις φωνές κι' έτράπησαν έντρομοι εις φυγήν, ενώ ο Ψευτοθώδωρος κρατούσε την κοιλιά του από τα γέλια.

"Από τότε, ποιος να τολμήση να ζαναπειράξη τό γιαούρτι του Ψευτοθώδωρου!

Τά μ'ήλα κι' ο μικρός

Πολυτεχνίτης κι' έρρημοσιτής ο Ψευτοθώδωρος, μέσα στις τόσες ψευδοποιήσεις του ποδαριού που έκανε, πέτυχε κάποτε ένα κομμάτι μ'ήλα βολιχάκια. Κι' έσπωσε τό υπαίθριο μαγαζί του σ' ένα πεζοδρόμιο για να τό πουλήση.

Και να ο πρώτος πελάτης. "Ήταν ένας πιατικός ως δέκα-ώδεκα χρόνων.

— Μ' έστειλε ή μαμά μου να μού δώσης μία όκά μ'ήλα! είπε ο μικρός. Άλλά να μου τό ζυγίσης σωστά, γιατί έχουμε κανταράκι στο σπίτι. "Ο Ψευτοθώδωρος ζύγισε τα μ'ήλα, τάβαλε σε μία καρτοσακούλα και τάδωσε τού μικρού.

— Πάρτα βρέ! Μία όκά, βαρεία-βαρεία!

Σε λίγη ώρα, να ή μ'ήτερα τού μικρού άγριεμένη.

— Τα μ'ήλα σου ήτανε ζυγικά, τού λέει με θυμό. Δεν ντρέπεσαι να κλέβης από ζυγι;

— Άδύνατον, κυρά μου. Μία όκά ήτανε και κάτι δράμια.

— Αυτά να τα λες άλλο. "Ήτανε τρακόσια δράμια.

— Τα ζυγίσεις, κυρά μου;

— Άμ! και βέβαια τα ζυγίσα.

— Μόνο τα μ'ήλα ζυγίσεις;

— Και τί άλλο έπρεπε να ζυγίσω;

— Τό γιού σου, κυρά μου. "Επρεπε να τον είχες ζυγίσει όταν τον έστειλες πιά με τόν ζαναζυγίση ό-ταν ήρθε πιά με τα μ'ήλα. Και τό-τε θάβρισκες πού είναι ή διαφορά! Θα τόν εύρισκες εκατό δράμια βαρύτερο!

Τί να πη ή νοικοκυρά, μπροστά α-αυτό τό συντριπτικό έπικείμεμα;

Τά ψάρια

"Ο Ψευτοθώδωρος περιδιάβαζε ένα πρωί στην "Αγορά κι' έκανε κόρτε με κάτι λαχταριστά ψάρια, που δεν μπορούσε, για εύνοιας λόγους, να τό αποκτήση. Τέτοιες βόλτες τις έκανε συχνά και συνήθισε να λην με φιλοσοφική ένγκαρτέρησι:

— Κι' ή μυρουδιά, όσα να πής, κάτι είναι! Σε μία στιγμή, βλέπει ένα ντυμένο νοικάρη της Αθήνας, που διαπραγματεύονταν κάτι περιφημής τοιπούρες.

— Καλημέρα, κύρ-Σταμάτη! τού λέει.

— Γείά σου, κύρ-θώδωρε. Πως από δώ;

— Αί, για κάνα ψάρι ήρθε...

— Σου συνιστώ αυτές τις τοιπούρες. Μυρίζουν θάλασσα.

"Ο Ψευτοθώδωρος πήρε μία βαθεία μυρουδιά και πήγε λίγα βήματα παρακάτω. Στάθηκε να παρακολουθήση τη συνέχεια των τοιπούρων. Κάποια έμπνευσι θ' άστρεψε στο μυαλό του, γιατί, κοντά στον κύρ-Σταμάτη, στέκόταν κι' ένας Μαλτέζος άχθοφόρος, από κείνους που είχαν τότε τό μονοψήφιο «τόν μεταφορών».

"Ο κύρ-Σταμάτης έδωσε τις τοιπούρες στον άχθοφόρο κι' ο Ψευτοθώδωρος άκουσε όλη τη στιχομυθία τους:

— Τό σπίτι μου, μωρέ, δεν ζέρεις; Είναι στο Μεταξουργείο, πίσω από τόν Πυροσβεστικό Λόχο. "Όποιον ρώτησης θά σου τό πη. Θα δώσης τα ψάρια στο σπίτι και θά πής να τα κάνουν της σκάρας. Πάρε τώρα και μία («χοντρή») για τόν κόπο σου. (μία δέκαλά)!

"Ο Ψευτοθώδωρος δεν ήθελε ν' ακούση περισσότερα. Άμολήθηκε φυσικά, για τό σπίτι του κύρ-Σταμάτη, κι' έφτασε πρώτος. Κάθισε έζω από την πόρτα και περίμενε. Σε λίγο φάνηκε ο Μαλτέζος άχθοφόρος. Μόλις τόν είδε, τού είπε:

— Άειντε, καμμένε! Τώρα σ' έστειλε ο Σταμάτης;

— Τώρα... Είναι μέσα ή κυρά;

— Εγώ είμαι ο άδερφός του Σταμάτη. Άειντε φέρ' τες... Θα σουπε βέβαια να γίνουμε της σκάρας, δεν είν' έτσι;

— Ναί... είπε άνυποπτος ο Μαλτέζος κι' έδωσε άμέσως τις τοιπούρες στον Ψευτοθώδωρο, που, αφού περίμενε λίγο ώπου να χαθ' ο Μαλτέζος, έλαθε τήν αντίθετη κατεύθυνσι και τις πήγε κατ' ευθείαν στην κυρά-θωδωρίνα!

Λίγες μέρες άργότερα, ο Ψευτοθώδωρος συνάντησε τόν κύρ-Σταμάτη:

— Όπως είπες έγιναν, κύρ-Σταμάτη. Της σκάρας! τού είπε γελώντας. Μόνο που μού στάθηκε ένα κόκκαλο στο λαιμό!

— Τό γιού σου, κυρά μου, έπρεπε να τόν είχες ζυγίσει!... τής είπε ο Ψευτοθώδωρος.

Η ΓΕΦΥΡΑ ΤΩΝ ΣΤΕΝΑΓΜΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Δάνδολος, λέγοντας στην κόρη του ότι κινδύνευε η ζωή του, την πείθει να του υποσχεθεί ότι θα γίνει γυναίκα του. Αλλά, ο Ρολάνδος, χρησιμοποιώντας τα κομμάτια μιας σπασμένης στάμνας, κατορθώνει να ανοίξει μια υπόγειο δίοδο, που έχει μήκος δέκα και πλέον μέτρα. Η εργασία αυτή τον απασχολεί αρκετούς μήνες. Αλλά, όταν ανασκοπών και την τελευταία πλάκα, βρίσκεται μέσα στο κελλί ενός άλλου φυλακισμένου. Ο άνθρωπος αυτός τον πληροφορεί ότι είναι καταδικασμένος σε θάνατο κι' ότι περιμένει από ώρα σε ώρα το θάνατο. Τον απειλείει ταυτόχρονα ότι θα μπει μέσα να βγει απ' αυτή την κόλαση, λέγοντας του ότι οι φυλακές φρουρούνται ημέρα και νύχτα αυστηρά. Ο Ρολάνδος κυριεύεται από μεγάλη απελπισία.

6ον — Τό κελλί των μελλοθανάτων! ψιθύρισε ο Ρολάνδος. Έδώ, λοιπόν, ήταν μοιραία να καταλήξω έπειτα από τόσες προσπάθειες!

Ο άγνωστος είχε ξανακρύψει το πρόσωπο με τα χέρια του και φαινόταν θυμωμένος σε σκέψεις.

Ο Ρολάνδος τον κοίταξε με συμπόνια και ξεχνούσε σχεδόν πως βρισκόταν κι' αυτός στην ίδια τραγική κατάσταση, αν όχι σε χειρότερη.

— Θάρρος! του είπε έπειτα από μερικές στιγμές. Δεν θα σε καταδικάσουν τίς σ' σε θάνατο!

Ο άγνωστος κούνησε προς τα πίσω το κεφάλι του.

— Όχι, απάντησε. Αυτή τη φορά το ξέρω καλά πως θα με σκοτώσουν.

— Αυτή τη φορά... Τι θέλεις να πής; — Όταν μ' έπιασαν μου χάρισαν τη ζωή. Κι' όμως ήμουν καταδικασμένος σε θάνατο και το κεφάλι μου είχε έπικρυψη.

Ο Ρολάνδος άρχισε να αίσθάνεται ένα ζωηρό ενδιαφέρον γι' αυτό τον άνθρωπο. Ήταν στιγμή που νόμιζε πως δεν άκουγε για πρώτη φορά τη φωνή του. Τό πρόσωπό του, όμως, σκεπαζόταν από πυκνή γενοιάδα. Κι' άλλωστε, όσο εξοικειωμένα κι' αν ήταν τα μάτια του στο σκοτάδι, δεν μπορούσε να διακρίνει τα χαρακτηριστικά του.

— Είπες ότι σου χάρισαν τη ζωή; ρώτησε.

— Ναί... γιατί είχα προσφέρει μια πολύ μεγάλη υπηρεσία στο Συμβούλιο των Δέκα... Μια υπηρεσία!... Όταν σκέφτημα αυτό το πράγμα, μου φαίνεται πως ήταν τό μεγαλύτερο έγκλημα της ζωής μου!

Ο άγνωστος άφησε και πάλι το κεφάλι του να πέσει πάνω στο στήθος του.

— Ποιά υπηρεσία; ρώτησε μ' ενδιαφέρον ο Ρολάνδος.

— Γιατί να σ' αφηγηθώ αυτά τα πράγματα; απάντησε ο άγνωστος. Τώρα τέλειωσαν όλα και σε λίγο θα πεθάνω...

— Δεν πειράζει, είπε ο Ρολάνδος. Γιατί πρωτότερα χαρακτήρισε σαν έγκλημα την υπηρεσία που πρόσφερε στο Συμβούλιο των Δέκα;

— Γιατί χωρίς σ' αυτήν εξοντώθηκε μια οικογένεια άθων!... Αλλά, αν μ' ήλπε για αυτά τα πράγματα... Προτιμώ να πεθάνω χωρίς να ξαναφέρω στο μυαλό μου αυτή τη θλιβερή ανάμνηση...

Κάποια άοριστη ιδέα έλαμψε, ξαφνικά, μέσα στο μυαλό του Ρολάνδου.

— Μά εγώ θέλω να μου αφηγηθείς αυτή την ιστορία! φώναξε.

Ο τόνος της φωνής του ήταν επιτακτικός. Ο άγνωστος τον κοίταξε μ' έκπληξι κι' έπειτα κατέβασε το κεφάλι.

— Αφού τό θέλετε θα τό κάμω, είπε, σαν να είχε υποβουλωθεί από τον τόνο αυτής της φωνής. Με συμπιωνέσατε πρωτότερα... Να δούμε, όμως, αν θα μπορέσει να

τό κάμετε και τώρα!... Μάθετε, λοιπόν, πως ζούσε άλλοτε στη Βενετία μια ευτυχισμένη οικογένεια... Ο πατέρας ήταν δόγης...

Ο Ρολάνδος ανατρίχισε από το κεφάλι ως τα πόδια.

— Ο δόγης κι' η γυναίκα του είχαν ένα γυιό, που ήταν ώριος, γενναίος και μεγαλόκαδος, συνέχισε. Όλοι τον αγαπούσαν και τον θαυμάζαν... Αυτός ο νέος αγαπούσε, λοιπόν, μια νέα από αρχοντική γενιά, που κι' αυτή τον λάτρευε... Αλλά τί έχετε;... Γιατί αναστενάζετε;

— Εξακολούθησε... απάντησε ο Ρολάνδος με θραχνή φωνή.

— Σιωπή! είπε, ξαφνικά, ο άγνωστος, που τινάχτηκε άμέσως και τέντωσε τ' αυτιά του.

Είχε ακούσει ένα θόρυβο δημάτων που πλησίαζαν.

Κι' ο Ρολάνδος επίσης άκουγε αυτό το θόρυβο.

— Γρήγορα! φώναξε ο άγνωστος, που έτρεξε κι' ανασήκωσε την πλάκα.

Ο Ρολάνδος χάθηκε μέσα στην τρύπα.

— Θά ξαναγυρίσω! είπε.

Ο τόνος της φωνής του είχε κάτι τό απειλητικό. Αλλά, ο άγνωστος δεν τό πρόσεξε. Μόλις εξαφανίστηκε ο Ρολάνδος, ξα-

νόβαλε την πλάκα στη θέση της, έρριξε από πάνω την κρυβέρτα του και ξαπλώθηκε σαν να κοιμόταν.

Τη στιγμή εκείνη άνοιξε η πόρτα.

Δέκα στρατιώτες μπήκαν άμέσως στο κελλί. Ο ένας απ' αυτούς έμοιαζε με γραμματέα ή κλητάρη δικαστηρίου και κρατούσε ένα χαρτί στο χέρι του. Πίσω απ' αυτόν ήταν ένας κολοσσός με κόκκινη φορεσιά, που είχε ένα μαύρο πανί κάτω από τη μασχάλη του. Έκτος από τους στρατιώτες είχαν μπει επίσης και μερικοί δεσμοφύλακες, που ήταν κι' αυτοί όπλισμένοι.

— Σήκω όρθιος και άκουσε την απόφαση του Άνωτάτου Συμβουλίου, είπε εκείνος που φαινόταν σαν γραμματέα.

Ο φυλακισμένος συμμορφώθηκε άμέσως με τη διαταγή του.

Ο γραμματέας άρχισε τότε να διαβάει με μονότονη φωνή την απόφαση που κρατούσε στα χέρια του. Μ' αυτήν, ο φυλακισμένος καταδικαζόταν σε θάνατο.

— Και τότε θα μ' εκτελέσουν; ρώτησε.

— Δεν άκουσες, λοιπόν, τού απάντησε ο γραμματέας. Αύριο τό πρώτ!... Τό άνωτάτο δικαστήριο σε άφινει να ζήσης ως αύριο, για να μπορέσης να συμφιλιωθείς με τό Θεό. Όσο για τους ανθρώπους, τό δικαστήριο μ' επεφόρτισε να σου πώ ότι σε συγχωρούν...

— Όραία συγγνώμη! είπε τό κατάδικος, γελώντας νευρικά.

— Θέλεις να σου φέρουμε έναν παππά;

— Τι να τον κάμω;

— Μη λές ανοησίες! Θα σου στείλουμε έναν... Προσπάθησε να αλαφρώσης την ψυχή σου...

— Μά τό Σατανά, αν μ' η κaneiς εδώ μέσα ως αύριο τό πρώτ, θα τον στραγγαλίσω! φώναξε ο ληστής, που συλλογίστηκε την έπίσκεψη του Ρολάνδου.

— Όπως θέλεις, είπε τό γραμματέας. Πέθανε, λοιπόν, σαν σκύλος!... Δήμε, άρχισε τό έργο σου!

Ο άνθρωπος με τα κόκκινα προχώρησε τότε και τού έρριξε πάνω στο κεφάλι τό μαύρο ύφασμα που κρατούσε κάτω από τη μασχάλη.

Αυτό τό ύφασμα, ήταν ένας στενός σάκος, που σκέπαζε τό κεφάλι του καταδικού και κατέβαινε ως τό γόνατο. Τα χέρια του ήταν έλεύθερα κάτω απ' αυτόν. Δεν τού τά έδεσαν παρά μόνο όταν τον ώδηγούσαν μπροστά στο ίκρίωμα.

Ο κατάδικος ανατρίχισε όταν ένοιωσε πάνω στούς ώμους του αυτό τό νεκρικό ρούχο, που θα τό φορούσε όλη τη νύχτα.

Ο δήμιος και εκείνοι που τον συνώδευσαν, βγήκαν άμέσως από τό κελλί.

Ο μελλοθάνατος είχε απομείνει στην ίδια θέση. Είχε την έντύπωση πως βρισκόταν στην αγκαλιά του θανάτου. Ένα ύποκωφο μουγκρητό βγήκε από τό στόμα του.

— Θα πεθάνω! είπε.

Ο τόνος της φωνής του τον τρόμαξε.

— Ός εκείνη τη στιγμή, αντιμετώπιζε θαρραλέα την ιδέα του θανάτου. Γιατί στο βάθος της ψυχής του υπήρχε πάντα ή έλπίδα. Αλλά τώρα έτρεμε από τό κεφάλι ως τό πόδια. "Αν κάποιος τού έλεγε να διαλέξει ανάμεσα στο θάνατο και σε μια ζωή που θάπρεπε να την περάσει ολόκληρη μέσα σ' αυτό τό κελλί, θα προτιμούσε τη δεύτερη λύση.

— Όλο του τό είναι έπαναστατούσε τώρα στην ιδέα, ότι θα πέθαινε. Έκείνο που ποθούσε, ήταν να ζήσει! Να ζήσει μ' όποιοδήποτε τρόπο!

— Αλλά δεν τό έλπιζε πιά. Από τό κελλί αυτό θάβγαине μόνο για να θαδίσση προς τό θάνατο.

— Ένοιωσε, ξαφνικά, ένα χέρι στον ώμο του.

— Εγώ είμαι! είπε ο Ρολάνδος.

Τού έβγαλε άμέσως τό σάκκο και τον πέταξε σε μια γωνία.

— Όπως βλέπετε, είπε ο κατάδικος, προσπαθώντας να χαμογελάσει, θα πεθάνω!

— Πότε;

— Αύριο τό πρώτ.

Σκούπισε με τό χέρι του τον κρύο ιδρώτα που έτρεχε από τό μέτωπό του κι' αναστέναξε.

Είχε γίνει κατακίτρινος. Ο Ρολάνδος δυσκολεύθηκε να τον αναγνωρίσει.

— Συνήλθε, ώστόσο, έπειτα από λίγο.

— Ο δήμιος θα μ' αποκεφαλίσει αύριο τό πρώτ, ξαναείπε. Αλλά γιατί με κυττάζετε έτσι;

— Είχες άρχισει να μου αφηγησαι μια ιστορία, απάντησε ο Ρολάνδος.

— Μια ιστορία; τραύλισε ο κατάδικος.

— Ναί. Μου είχες μιλήσει γι' αυτή την ευτυχισμένη οικογένεια, που διασκορπίστηκε και καταστράφηκε εξ αίτίας σου...

— Ναί, θυμάμαι...

— Τύφλωσαν τον πατέρα, δεν είν' έτσι; Η μητέρα θά πέθανε σίγουρα από τη λύπη της...

— Όσο για τό γυιό, τον έρριξαν στα πηγάδια... Κι' ή μνηστή του;... Δεν μου μίλησες γι' αυτήν...

— Την ξέρετε, λοιπόν, αυτή τη θλιβερή ιστορία; είπε ο κατάδικος, κυττάζοντας παράξενα τό συνομιλητή του. Ποιός είσαι;... Πέστε μου ποιός είσαστε;

— Θα τό μάθης!... Αλλά πές μου πρώτα ποιός είσαι σύ;

— Είμαι ο ληστής Σκαλαμπρίνο, απάντησε ο κατάδικος.

— Ο Σκαλαμπρίνο; είπε ο Ρολάνδος. Δεν μου θυμίζει τίποτα αυτό τό όνομα...

— Έλα, απάντησε μου τώρα... Τι σου είχε κάμει ο δόγης Κανδιάνο, για να δεχτής να βοηθήσης τα μέλη του Συμβουλίου των Δέκα να τον καταστρέψουν; Τι σου είχε κάμει ή γυναίκα του;... Τι σου είχε κάμει ή Λεονώρα;... Κι' εγώ, άθλιε, τι σου είχα κάμει;... Έμπρός, μίλησε!

Ο Ρολάνδος είχε πιάσει τα χέρια του Σκαλαμπρίνο και τό έφίγγε με δύναμη, σαν να θέλε να τού σπάσει τα κόκκαλα.

— Έκείνος είχε άνοίξει διάπλατα τα μάτια του και τον κυττάζε σαστισμένος. Και ξαφνικά, γονάτισε κι' άκούμπησε τό μέτωπό του στις πλάκες του κελλιού. Έκλαιγε με λυγμούς.

Ο Ρολάνδος τον άκουσε να λήη ανάμεσα στα άνασφαλλήτα του:

— Σας αναγνωρίζω τώρα! Είσαστε ο Ρολάνδος Κανδιάνο!... Ό! Είμαι καταραμένος, αφού σας βρήκα μπροστά μου τη στιγμή που πρόκειται να πεθάνω!

Τα τελευταία λόγια του έκαμαν έντύπωση στο Ρολάνδο. Είχε ξεχάσει ως εκείνη τη στιγμή πως μιλούσε σ' έναν έτοιμοθάνατο. Ο θυμός του πέρασε άμέσως κι' ένα αίσθημα συμπόνιας απλώθηκε στην ψυχή του.

— Σήκω έπάνω, είπε με ήρεμη φωνή.

— Ό, άφέντη, απάντησε ο Σκαλαμπρίνο, θα με συγχωρέσετε και πάλι;... Τό μαντεύω από τον ήχο της φωνής σας. Αλλά γιατί είσαστε τόσο καλός; Γιατί δεν με σκοτώσατε στη θέση του Όλδιέλο, τό δράδου εκείνου που με κρατούσατε στην έξουσία σας;

— Η σκηνή που γι' αυτήν μιλούσε ο Σκαλαμπρίνο πέρασε, ξαφνικά, μπροστά από τα μάτια του Ρολάνδου. Κι' αναγνώρισε τότε τον κολοσσό στον όποιον είχε χάρισει τη ζωή.

— Τα θυμάμαι όλα τώρα, είπε. Έμπρός, πές μου ό,τι ξέρετε, πρόσθεσε. Και, πρό παντός μην προσπαθήσης να πής ψέμματα. Κάθησαν κι' οι δύο, ο ένας πλάι στον άλλον, πάνω στην κουβέρτα. Ο Σκαλαμπρίνο είχε ύφος περίλυπο και φοβισμένο.

— Αφέντη, απάντησε, δεν λεί κανείς ψέμματα τη στιγμή που πρόκειται να πεθάνη. Κι' άλλωστε, είχα μετανοιώσει για ό,τι έκαμα. Μετανοιώσει;

— Είχες, Αλλά, ήταν πιά άργά. Σας όρκίζομαι, όμως, πως είχα μετανοιώσει σ' όλη ή ζωή. "Αν θέλετε, πιστώμετέ με.... Είδικρινες."

— Από τη στιγμή που μου είπατε: "Δεν φοβήθηκα, σου χαρίζω τη ζωή" ήμουν έτοιμος να πεθάνω για σας! "Αν θυμόσαστε, όμως να σ' μιλήσω, αλλά σεις άρννηθή-

κατε να μ' άκούσετε τη στιγμή εκείνη.

— Είπε αλήθεια... τα θυμάμαι όλα, τούπε ο Ρολάνδος, περνώντας τό χέρι πάνω στο μέτωπό του. Και τί θα μου έλεγες, αν σε άκουγα;

— Θα σας έλεγα, άφέντη, πως αυτή ή γυναίκα... που άπελευθερώσατε...

— Η εταίρα;

— Ναί. Μας είχε πληρώσει για να σας αίχμαλωτίσουμε και να σας πάμε στο σπίτι της. Μας είχε πη, όμως, να μην σας κάμουμε κακό...

— Εξακολούθησε...

— Η γυναίκα αυτή θέλησε χωρίς άμφισβόλια να δη πως θα γίνονταν τα πράγματα, συνέχισε ο Σκαλαμπρίνο. Κι' ήρθε στο μέρος όπου παραμονεύαμε για να σας πιάσουμε... Οι άνθρωποι μου την είδαν τότε και τα κοσμήματά της κίνησαν την προσοχή τους...

— Για να μην τα πολυλογώ, ριχτήκαν πάνω της και εκείνη έδωσε τις φωνές... Τρέξατε τότε άμέσως... Τα υπόλοιπα τα ξέρετε...

— Έκείνο που δεν ξέρετε, όμως, είναι τί έγινε μετά την άναχώρησή σας... Την άλλη μέρα, όπως θα θυμόσαστε, θα κάνατε τους άρραβώνες σας...

— Ναί, θυμάμαι, απάντησε ο Ρολάνδος, ξεσχίζοντας με τα νύχια τό στήθος του.

— Έκείνη τη νύχτα, λοιπόν, αφού φύγατε μαζί με την εταίρα, με πλησίασε ένας άνθρωπος, και μου είπε: "Είσαι ο Σκαλαμπρίνο που έχεις καταδικαστεί σε θάνατο και που τό κεφάλι σου έχει έπικρυψη. Θέλεις να πάρης χάρι για όλα τα έγκληματά σου; Θέλεις ακόμη να κερδίσης πολλά χρήματα; Στο χέρι σου είναι να τ' άποκτήσης όλα αυτά!"

— "Τι πρέπει να κάμω;" τού ρώτησε. "Αύριο τό βράδυ, μου άπάντησε, θα πιάς στην πλατεία του Άγιου Μάρκου, αφού μαζέψης όσο πιο πολλούς ανθρώπους μπορέσης και ή, άρχίσετε να φωνάζετε μ' όλη σας τη δύναμη: "Ζήτω ο Ρολάνδος Κανδιάνο!"

— "Αν πρόκειται να φωνάξω "Ζήτω ο Ρολάνδος Κανδιάνο", τό πράγμα είναι πολύ εύκολο, απάντησε. Γιατί θα τό έκανα και χωρίς να με πληρώνουν."

— Τόσο τό καλύτερο!», είπε ο συνομιλητής μου.

— Ποιός νάναι αυτός ο άνθρωπος; ρώτησε ο Ρολάνδος.

— Δεν ξέρω, άφέντη, απάντησε ο Σκαλαμπρίνο. Δεν τον είχα ξαναίδη ποτέ άλλοτε.

Ο Ρολάνδος παρακολουθούσε με μεγάλη

λο ενδιαφέρον την άφήγησή του.

— Συνέχισε, είπε.

— Ο άνθρωπος αυτός με πληρώσε προκαταβολικά, εξακολούθησε ο ληστής. Προτού φύγη, μου είπε:

— "Είπε καλό να είσαστε όπλισμένοι." "Αν οι φωνές σας προκαλέσουν την επέμβαση του στρατού, μην διατάσετε να ρίξετε μερικές τουφεκιές."

— "Αν πρόκειται για μάχη, εγώ κι' οι άνθρωποι μου είμαστε έτοιμοί!" απάντησα.

— Κι' έπειτα;

— Αυτό ήταν τό μεγάλο μου έγκλημα, άφέντη.

— Γιατί οι φωνές κι' οι πυροβολισμοί που ρίξαμε έφεραν όλη τη συμφορά. Ο λαός έξαπατήθηκε και ξεσηκώθηκε... Την άλλη μέρα μάθαμε πως σας είχαν συλλάβει...

— Δεν σας τα είπα, όμως, όλα.

— Τι άλλο έχεις να μου πής;

— Ο Σκαλαμπρίνο σκούπισε τον ιδρώτα που έτρεχε από τό μέτωπό του και συνέχισε:

— Τό βράδυ της συμπλοκής, ο ίδιος άνθρωπος που μου είχε μιλήσει στη νήσο του Όλδιέλο, έμφανίστηκε μπροστά μου και μου έδειξε μια γυναίκα: "Πιάσε αυτή τη γυναίκα και σκότωσέ την, μου είπε. Θα έχεις έκαστο σκούδα". Αυτή τη γυναίκα την πήρα μαζί μου, αλλά δεν την σκότωσα...

— Δεν ξέρω ποιό αίσθημα με παρακίνησε σ' αυτό, αλλά δεν την σκότωσα! Κι' έκλαψα από χαρά όταν μου είπε τό όνομά της...

— Πές μου ποιά ήταν; φώναξε ο Ρολάνδος.

— Ήταν ή μητέρα σας, άφέντη.

— Η μητέρα μου;

— Ναί. Είχε τρέξει στην πλατεία του Άγιου Μάρκου, για να παρακινήσει τό λαό να σας άπελευθερώση.

— Ένας λυγμός βγήκε από τό στήθος του Ρολάνδου.

— "Ω μητέρα μου, δυστυχισμένη μητέρα! ψιθύρισε.

— "Ενοιωθα την καρδιά μου να ξεσχίζεται, καθώς την έδλεπα να κλαίη, συνέχισε ο Σκαλαμπρίνο.

— Ο Ρολάνδος είχε την έντύπωση πως τα δάκρυά του έπεφταν σαν λυγμένο σίδερο πάνω στην καρδιά του. Κατάφερε, τέλος να ήρεμήσει και είπε στο Σκαλαμπρίνο:

— Μου είπες ότι ή μητέρα μου ήθελε να μ' άπελευθερώση...

— Ναί. "Αλλά, ήταν τό ίδιο σαν να ήθελε να γκρεμίσει με μια σπαράξη την εκκλησία του Άγιου Μάρκου... Για να μην

— Σας αναγνωρίζω τώρα! Ελεγε κλαίγοντας ο Σκαλαμπρίνο. Είσαστε ο Ρολάνδος Κανδιάνο!...

πολυλογώ, την πήρα από την πλατεία και την πήγα στο σπίτι μου. Με ρώτησε αν ήθελα να την βοηθήσω για να σας σώσει και της απάντησα, ότι βάραινα πρόθυμα το κορμί και την ψυχή μου για να σας ξαναβρώ ελεύθερο...

Με μια αβρόμητη κίνηση, ο Ρολάνδος του έδωσε το χέρι.

— Σ', ευχαριστώ, του είπε.
— Ο ληστής τον κύταξε με έκπληξη και μόλις άγγιξε το χέρι του Ρολάνδου με τα δάχτυλά του.

— Αφέντη, είπε, με κάνετε, στ' αλήθεια, να λυπάμαι γιατί φεύγω από τη ζωή.

— Έπειτα, κατεβάζοντας το κεφάλι του, συνέχισε:

— Εφύγα, για να πάω να εκτελέσω τις πρώτες διαταγές της μητέρας σας. Άλλα, καθώς έμπαινα σ' ένα μικρό δρόμο, καμιά είκοσάρια άνθρωποι, που παρμόνευαν εκεί, ρίχτηκαν, ξαφνικά, πάνω μου και, προτού προφτάσω ν' αντισταθώ, με πέταξαν κάτω και μ' έδεσαν. Έπειτα με μετέφεραν στα 'πηγάδια'. Μια μέρα, μου έκαναν γνωστό ότι το Συμβούλιο μου είχε χάσει τη ζωή για τις ύπηρεσίες που είχα προσφέρει, το μοιραίο εκείνο βράδυ.

Από τότε, δεν μου ξαναμίλησαν για τίποτε... Τώρα τελευταία είχα το έπεισοδιο που σας είπα με το δεσμοφύλακα. Και τότε μ' έφεραν εδώ... Όπως σας είπα, έπειτα από μερικές ώρες, το κεφάλι μου θα πέσει κάτω από το τσεκούρι του δημίου... Πθαίνω, ωστόσο, ευχαριστημένος, γιατί η μητέρα σας και σεις με συχωρέσατε...

Επακολούθησε μια βαθεία σιγή. Για κάμποσα λεπτά, ούτε ο ένας, ούτε ο άλλος άνοιξαν το στόμα τους. Φαίνονταν κι' οι δυο βυθισμένοι στις σκέψεις τους. Είχαν την εντύπωση πως ήταν δυο ξεριζωμένα δέντρα, που παρασύρονταν από τα νερά του ίδιου χειμάρρου. Κι' αυτός ο χειμάρρος ώδηγούσε σε μια απέραντη θάλασσα, στο θάνατο.

Ο Σκαλαμπρίνο ένοιωσε όλο του το εἶναι να ξεγεγίρειται στη σκέψη, ότι αυτός, που ήταν τόσο δυνατός και που τόσο γερά κρατιόταν στη ζωή, θα έπαινε να υπάρχει έπειτα από μερικές ώρες.

Ο Ρολάνδος, αντίθετα, τον ζήλευε για την τύχη του. Γιατί το βάθος της ψυχής του, επιθυμούσε το θάνατο. Αφού του ήταν αδύνατο να δραπέτευση, αφού δεν μπορούσε να ξανασιμεί με τη Λεονώρα, αφού δεν είχε τον τρόπο να φανή χρήσιμος στον πατέρα και στη μητέρα του, αν, βέβαια, δεν είχαν πεθάνει στο μεταξύ, γιατί τάχα θάπρεπε να ζή; Είναι αλήθεια πως οι κακουχίες κι' οι στερήσεις και περυσσώδες ίσως ο ψυχικός σπαραγμός του,

είχαν φθείρει τον οργανισμό του κι' είχαν εξαντλήσει τις δυνάμεις του. Θα μπορούσε, ωστόσο, να ζήσει ακόμη δέκα, δεκαπέντε ή είκοσι χρόνια. Να ζήσει όλα αυτά τα χρόνια μέσα στον τάφο που του είχαν ορίσει για κατοικία, έχοντας για μόνη συντροφιά τις θλιβερές αναμνήσεις του; Αυτό θα ήταν τρομερό!

Ενώ ο θάνατος θα μπορούσε να τον απαλλάξει μια για πάντα απ' αυτό το αδιάκοπο μαρτύριο.

— Όχι, ο θάνατος δεν τον τρώαζε. Τον έβλεπε, τουναντίον, σαν σωτηρία, σαν τη μοναδική σωτηρία.

— Άλλα πώς θα πέθαινε; Θα μπορούσε, βέβαια, να πάψει να τρώει. Ή να σπάσει το κεφάλι του πάνω στους τοίχους. Ή ακόμη να βολή ένα κομμάτι πέτρας που θα το άκονιζε για να το μεταβάλει σε εγχειρίδιο.

— Αν, όμως, δεν τα κατάφερνε; Ή αν του έλειπε το θάρρος την τελευταία στιγμή; «Μπορεί, βέβαια, να πεθάνει κανείς από πείνα, σκεφτόταν. Άλλα το μαρτύριο είναι τόσο μεγάλο, που δεν μπορώ να είμαι σίγουρος ότι η βέλση μου δεν θα λυγίσει ως το τέλος. Κι' αν, χτυπώντας το κεφάλι μου στον τοίχο, δεν καταφέρω τίποτε άλλο από το να τραυματισθώ; Κι' αν το πέτρινο εγχειρίδιο σπάσει προτού φτάσει στην καρδιά μου; Όχι, δεν είναι εύκολο σ' ένα φυλακισμένο να πεθάνει».

— Εκείνη τη στιγμή, ο Σκαλαμπρίνο είπε, με υπόκωφο φωνή:

— Αύριο το πρωί, ο δήμιος θα μου κόψει το κεφάλι. Έτσι από τη μια στιγμή στην άλλη, θα πάω να υπάρχω!

— Ο τόνος της φωνής του, η έκφραση του προσώπου του, είχαν κάτι το σπαρακτικό.

— Ο Ρολάνδος, ένοιωσε την καρδιά του να ξεσχίζεται. Και, ξαφνικά, μια σκέψη πέρασε από το μυαλό του.

— Ήσυχασε, του είπε, σκύβοντας προς το μέρος του. Δεν θα πεθάνεις!

— Ο Σκαλαμπρίνο κύταξε με έκπληξη το συνομιλητή του.

Τού είχε πη, στ' αλήθεια, πως δεν θα πέθαινε ή μήπως είχε παρακούσει; Και πως τάχα θα κατάφερνε να γλυτώσει από τα νύχια του Χάρου;

— Δεν θα πεθάνω; ρώτησε σαστισμένος.

— Όχι, του απάντησε ο Ρολάνδος.

— Ο κατάδικος χαμογέλασε με πικρία.

— Προσέξτε, αφέντη, είπε. Θα ήταν τρομερό να παίζετε μαζί μου. Σκεφθήτε πως βρίσκομαι στο κατώφλι του θανάτου...

— Σήκω και ακολουθήσε με...

— Ο Ρολάνδος προχώρησε μερικά βήματα και άνασκήκωσε την πλάκα, που σκέπαζε την υπόγειο διόδο.

— Θα κρυφθώ στο κελλί μου, του είπε. Και σου εύχομαι να μπορέσεις μια μέρα να ζήεις από εδώ... Το μαύρο σακί μου θα το φορέσω εγώ!

— Ο Σκαλαμπρίνο τον κύταζε σαστισμένος.

— Θα περάσουν πολλά χρόνια ως που ν' ανακαλύψουν αυτή τη μυστική διόδο, συνέχισε ο Ρολάνδος. Στο κελλί μου έξω αλλού, δεν μπαίνουν ποτέ. Άλλα κι' αν κάποτε ανακαλύψουν πως εξετέλεσαν έμένα στη θέσι σου, θα σου χαρίσουν σίγουρα τη ζωή.

Αυτή τη φορά ο Σκαλαμπρίκο κατάλαβε.

— Αφέντη, είπε, πέρασα μια ώρα αγωνίας και τρόμου, που θα την θυμάμαι σ' όλη μου τη ζωή, ακόμη κι' αν πρόκειται να ζήσω εκατό χρόνια. Θα τρελαινόμουν, όμως, αν ήταν να περάσω άλλη μια ώρα σαν αυτή!... Όχι, δεν θα δεχτώ ποτέ να πεθάνω για μένα!

— Κι' εγώ σου λέω πως θέλω να πεθάνω! φώναξε ο Ρολάνδος. Είπες άλλοτε στη μητέρα μου ότι θα εκτελούσε κάθε διαταγή της κι' ότι, τι τύψεις του, δίνεις για να απαλλάγεις απ' τις τύψεις του. Έκείνο που πρόσφερε στη μητέρα το αρνείσαι στο γιό;

— Αφέντη, απάντησε ο ληστής, μίλησα έτσι στη μητέρα σας από αγάπη για σας. Θα δεχόμουν πρόθυμα να μ' εκτελέσουν δέκα φορές, αν ήταν να σωθώ!

— Ο Ρολάνδος έπιασε τα χέρια του ληστού.

— Άκουσέ με, του είπε. Έσύ, μέσα στο κελλί σου, υποφέρεις μόνον σωματικά. Υποφέρεις γιατί πεινάς, γιατί κρυώνεις, γιατί είσαι ολομόναχος και γιατί ζεις μέσα στα σκοτάδια. Μάθε, λοιπόν, ότι, όλα αυτά εἶνε ο παράδεισος μπροστά σε ό,τι υποφέρω εγώ. Μάθε ότι το μυαλό μου εἶνε πλὴρ παγωμένο από το κορμί σου κι' ότι η ψυχή μου εἶνε βυθισμένη μέσα σε πλὴρ ζοφερὰ σκοτάδια από εκείνα που μας τυλίγουν... Δεν καταλαβαίνεις, λοιπόν, ότι ο θάνατος θα εἶνε για μένα ἡ σωτηρία κι' ότι αν μου ἀρνηθῆς αυτό που σου ζητάω θα χρειαστή να δρώ έναν τρόπο για να τερματίσω μόνος μου τη ζωή μου;

— Ο Σκαλαμπρίνο είχε σκύψει το κεφάλι του. Καταλάβαινε τώρα πόσο μεγάλο ἔπρεπε να ήταν τώρα το μαρτύριο του Ρολάνδου για να του ζητάει να του παραχωρήσει τη θέσι του.

— Αυτό που μου ζητάτε εἶνε τρομερό! ψιθύρισε.

— Εἶσαι ἡ δὲν εἶσαι δικός μου; φώναζε ο Ρολάνδος με θυμό. Ὁρκίστηκες να ἡ ὄχι στη μητέρα μου ότι θα εκτελέσεις κάθε διαταγή της;

— Ναί...

— Υπάκουσε, λοιπόν!

— Λυπηθήτε με, αφέντη! ψιθύρισε ο Σκαλαμπρίνο.

— Υπάκουσέ με! του ξαναφώναξε ο Ρολάνδος. Έμπρός, δεν ἔχομε καιρό να χάνουμε!

Τὸν ἔσπρωχνε ταυτόχρονα πρὸς τὸ μέρος τῆς τρύπας.

— Ο ληστής ἔμοιαζε σὰν αὐτόματο. Σὲ μια στιγμή, τὰ πόδια του συνάντησαν τὸ κενό.

— Χαίρετε, αφέντη! φώναξε, ἐνὺ τὸ κεφάλι του ἐξαφανιζόμενον μέσα στὴν τρύπα.

— Ο Ρολάνδος κατέβασε τὴν πλάκα χωρίς νὰ τοῦ ἀπαντήσει.

— Έπειτα φόρεσε τὸ μαύρο σάκκο, σωριάστηκε σὲ μιὰ γωνία καὶ περίμενε.

— Άκουσε σὲ λίγο ἕνα ὑπόκωφο μπουκρητό, πὺ τὸ διαδέχτηκε ἀμέσως δεύτερο κι' ἔπειτα τρίτο...

Γιὰ μερικά λεπτά αὐτὰ τὰ μπουκρητὰ πὺ ἔρχονταν ἀλλοτε πᾶνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του κι' ἀλλοτε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του πὺ φάνηκαν πολὺ παράξενα. Άλλα δὲν ἄργησε νὰ καταλάβῃ πὺς ἐπρόκειτο γιὰ κεραυνούς. Στὴ Βενετία εἶχε ξεσπάσει μιὰ ἀπὸ τὶς τρομακτικὲς ἐκείνης καταιγίδες, πὺς θυμίζουν τὴν πᾶλη τὸν σποιχείων στὶς πρώτες περιόδους τῆς δημιουργίας.

— Ὁ ἄλλος πὺς οὐρανὸς καὶ γῆ εἶχαν ἐξεγερθῇ γιὰ τὸ ἀνοσιούλημα πὺς θὰ γινόταν.

— Άλλ' ὁ Ρολάνδος ἦταν ἥρεμος. Ή σκέ-

ψι ὅτι θὰ πέθαινε δὲν τὸν τρώαζε

— Ο χέκινος ἄνθρωπος

Πόση ὥρα ἔμεινε σ' αὐτὴ τὴ θέσι; Πόση ὥρα κράτησε ἡ θύελλα;

Ο Ρολάνδος δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ τὸ πη. Ξαφνικά, ἄκουσε θόρυβο σὲ διάδρομο πὺς ὡδηγούσε σὲ κελλί του. Ή βαρεῖα πόρτα ἀνοίξε σὲ λίγο καὶ καμμιὰ δεκαριά στρατιώτες, ὡπλισμένοι ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια μῆθηκαν μέσα σὲ κελλί. Μαζὶ τοὺς ἦταν κι' ὁ δήμιος μὲ τὴν κατακόκκινη φορεσιά του.

— Εἶσαι ἔτοιμος; ρώτησε μιὰ φωνή.

— Ναί! ἀπάντησε ὁ Ρολάνδος, πὺ ἡ φωνὴ του σκεπάστηκε ἀπὸ τὸ θόρυβο τῆς καταιγίδας.

Οι στρατιώτες τὸν ἔβαλαν στὴ μέση. Πλᾶί του ἕνας ἱερεὺς ψιθύριζε κάποια προσευχή. Μπροστὰ του βᾶδιζε ὁ κόκκινος ἄνθρωπος.

Καθὼς διασκέλιζαν τὸ κατώφλι τῆς πόρτας, ἕνας καινούργιος κεραυνὸς τάρανε σθεμελά τὴ φυλακή. Ὁ ἄλλος πὺς τὸν βαρὺ οἰκοδόμημα σωριαζόταν σὲ ἐρείπια... Οι στρατιώτες κινδύνισαν ἀπὸ τὸν τρόμο τους κι' ὁ ἱερεὺς ἔκαμε τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ. Μέσα στοὺς σκοτεινοὺς διαδρόμους ἀπλώθηκε μιὰ ὁσμὴ θειαφιοῦ.

— Ἡ θύελλα συνεχιζόταν πάντα. Οι κεραυνοὶ ἔπεφταν ὁ ἕνας ἔπειτα ἀπὸ τὸν ἄλλον.

— Ἡ συνοδεία διέσχισε ἕνα στενόμακρο διάδρομο κι' ἔπειτα ἄρχισε ν' ἀνεβαίνει μιὰ σκάλα.

— Ο Ρολάνδος ἀνέπνεε μὲ ἀνακούφιση.

— Ο ἀέρας ἦταν πλὴ καθαρός καὶ δὲν εἶχε τὴν ὁσμὴ τῆς μούχλας ὅπως μέσα σὲ κελλί του.

— Ἀκούγοντας τὸν πᾶταγο πὺς ἔκαναν οἱ κεραυνοὶ, ἔνοιωσε μιὰ ἀλλόκοτη χαρὰ. Περπατοῦσε σὰν μεθυσμένος. Εἶχε τὴν ἐντύπωση πὺς εἶχε ἀπελευθερωθῇ ἀπὸ τὰ δεσμά του. Οι κεραυνοὶ πανηγύριζαν τὴ νίκη του...

— Μόλις δῆκε κι' ὁ τελευταῖος φρουρός, ἡ πλάκα τῆς ὑπόγειας διόδου ἀνασηκώθηκε ἀργά.

— Ο Σκαλαμπρίνο, μὲ τὰ μάτια ἀνοιγμένα διὰ πλάτα, κύταξε αὐτὴ τὴν πόρτα, ἀπὸ ὅπου εἶχε βῆ ὁ Ρολάνδος γιὰ νὰ πᾶ σὲ ἱκρίωμα.

Αὐτὴ τὴν πόρτα οἱ στρατιώτες τὴν εἶχαν ἀφήσει ἀνοιχτή. Γιὰ ποῖο λόγο θὰ τὴν ἔκλειναν πίσω τους, ἀφὺ τὸ κελλί ἦταν ἄδειο;

— Ἐνα ὑπόκωφο μπουκρητό ἀνέθηκε ἀπὸ τὸ στήθος τοῦ Σκαλαμπρίνο.

Αὐτὴ ἡ πόρτα ὡδηγούσε στὴν ἐλευθερία. Θα μπορούσε νὰ βῆ ἀπὸ τὸ κελλί του, χωρίς νὰ τὸν ἐμποδίσῃ κανεὶς.

Κόντευαν ἑπτὰ. Τὴν ὥρα αὐτὴ ἡ Βενετία λουζόταν στὶς πρώτες ἀκτίνες τοῦ ἡλίου.

Κεῖνο τὸ πρωί, ὅμως, τὰ σκοτάδια ἀργούσαν νὰ φύγουν. Ο οὐρανὸς ἦταν σκεπασμένος μὲ ὀλόμαυρα σύννεφα. Κάθε τόσο, μιὰ γαλακτώπ λᾶμψη κυλούσε πᾶνω σ' αὐτά. Κι' ἔπειτα ἀπὸ μερικά δευτερόλεπτα, ἀκούγονταν μιὰ τρομακτικὴ ἐκτυρσοκροτήσι... Οι κεραυνοὶ διαδέχονταν πάντα ὁ ἕνας τὸν ἄλλον...

Οι περισσότερες ἐκτελέσεις γίνονταν μέσα στὴν ἴδια τὴ φυλακή. Ἄλλοτε πάλι ἐκτελούσαν τὸν κατάδικο πᾶνω σὲ πέτρινο καθίσμα τῆς Γεφύρας τῶν Στεναγμῶν. Μάζευαν τότε τὸ αἷμα τοῦ μέσα σὲ μιὰ μικρὴ λεκάνη καὶ τὸ ἔχυναν κατόπιν σὲ κανάλι. Ἄλλες φορές, τέλος, ὅταν ἤθελαν νὰ τρομοκρατήσουν τὸ λαό, ἔστηναν ἕνα ψηλὸ ἱκρίωμα στὴν πλατεία τοῦ Ἁγίου Μάρκου.

Στὴν τελευταία περίπτωση, ὁ κατάδικος, γιὰ νὰ πᾶ στὴν πλατεία, ἔπρεπε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴ γέφυρα τῶν Στεναγμῶν.

Αὐτὴ ἡ γέφυρα, ὅπως εἶπαμε κι' ἄλλοτε, εἶχε τὸ σχῆμα σαρκοφάγου. Ἐνῶνε τὴ φυλακή μὲ τὸ δογικὸ ἀνάκτορο καὶ σκεπαζόταν μ' ἕνα θόλο, σὲ τρόπο πὺς ἔμοιαζε σὰν διάδρομος. Στὴ μιὰ πλευρὰ τῆς ὑπῆρχε ἕνα μικρὸ παράθυρο, πὺς προστάτευονταν ἀπὸ κάγκελλα.

— Ὅταν περνοῦσε ἀπὸ κεῖ ὁ κατάδικος, τοῦ ἐπέτρεπαν νὰ σταματήσῃ μιὰ στιγμή μπροστὰ σὲ τὸ παράθυρο, γιὰ νὰ ρίξῃ, προτοῦ πεθάνῃ, μιὰ τελευταία ματιά στὴ Βενετία.

Σύμφωνα μὲ τὴν καθιερωμένη συνήθεια μεγάλες πινακίδες πὺς ἦταν κρεμασμένες ἀπὸ τὶς πόρτες τῶν ἐκκλησιῶν, γνωστοποιούσαν σὲ τὸ λαὸ ὅτι ὁ διαδόχος ληστής Σκαλαμπρίνο θ' ἀποκεφαλίζόταν στὴν πλατεία τοῦ Ἁγίου Μάρκου.

Κι' ὡστόσο, ἐκεῖνο τὸ πρωί ἡ πλατεία ἦταν ἄδεια. Στὰ κανάλια, οἱ γόνδολες ἐξακολουθοῦσαν νὰ εἶναι πάντα ἀραγμένες. Καὶ στοὺς δρόμους δὲν κυκλοφοροῦσαν διαδότες. Μόνο σὲ μερικά σημεῖα ἔδλεπες ἀνθρώπους νὰ τρέχουν δεξιά κι' ἀριστερά, σὰν τρελλοί. Κάπου ἐκεῖ κοντὰ, ὁ κεραυνὸς εἶχαν προκαλέσει πυρκαϊές...

Ποῖος, στ' ἀλήθεια, θάδωνε ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ αὐτὴ τὴν καταιγίδα, γιὰ νὰ παρακολουθῇ τὴν ἐκτέλεσι ἑνὸς ληστοῦ;

— Άλλ' ἀφὺ κανεὶς δὲν θὰ τὴν παρακολουθοῦσε, γιὰ ποῖο λόγο ἔπρεπε νὰ γίνῃ στὴν πλατεία τοῦ Ἁγίου Μάρκου, πὺς ἔκλεινε τὴν ὥρα, ἔμοιαζε μὲ ἀπέραντη λίμνη;

— Νὰ γιὰ τὸ πρόγραμμα τροποποιήθηκε τὴν τελευταία στιγμή. Ἀντὶ γιὰ τὴν πλατεία τοῦ Ἁγίου Μάρκου, ἡ ἐκτέλεσι θὰ γινόταν στὴ Γεφύρα τῶν Στεναγμῶν.

— Ἡ μικρὴ πομπὴ βᾶδιζε ἀργά. Προπορευόταν ὁ δήμιος, ἔχοντας τὸ τσεκούρι τοῦ σὸν ὦμο.

— Ἀκολουθοῦσε ὁ κατάδικος. Πλᾶί του ἕνας ἱερεὺς σιγῶψιθύριζε κάποια προσευχή. Ὁλόγυρα βᾶδιζαν οἱ φρουροὶ καὶ μερικὴ κρατικὴ ὑπάλληλοι, πὺς ἔκλεισε τοὺς ὑποχρέωνε νὰ παραστῶν στὴν ἐκτέλεσι ἐκπληρώνοντας ἕνα καθῆκον, πὺς δὲν ἦταν καθόλου εὐχάριστο.

— Ὅταν ἔφτασαν μπροστὰ σὲ τὸ παράθυρο μὲ τὰ κάγκελλα, ἕνας ἀπὸ τοὺς βοηθοὺς τοῦ δημίου, κράδῃσε τὸ μαῦρο σάκκο, πὺς σκέπαζε τὸ κεφάλι τοῦ καταδίκου. Τὴν ἴδια στιγμή, ἡ λᾶμψη μιὰς ἀστραπῆς φωτίσε τὸ πρόσωπό του.

Καὶ τότε ἀκούστηκε μιὰ δυνατὴ φωνή:

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι ὁ ληστής Σκαλαμπρίνο!

Οἱ φρουροὶ ἀλλήλοκυττάθηκαν σαστισμένοι, ἐνῶ ὁ δήμιος κατέβασε τὸ τσεκούρι ἀπὸ τὸν ὦμο του.

— Ο Ρολάνδος γελοῦσε. Τὸ γέλιο τοῦ εἶχε κάτι τὸ τρομακτικὸ καὶ τὸ ἀπαίσιο.

— Τί σὲ νοιάζει; φώναξε σὲ τὸν δήμιο. Σὺ χρειάζεται ἕνα κεφάλι... Πᾶρε τὸ δικό μου!

— Οι φρουροὶ ἐξακολούθησαν νὰ κυττάζουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον μὲ τὸ ὕφος ἀνθρώπων πὺς τὰ εἶχαν χαμένα.

Ποῖος ἦταν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος; Καὶ γιὰ τὴν ἔδειχνε τόση περιφρόνησι σὲ τὸ θάνατο; Πὺς βρισκόταν ἐκεῖ;

Κανεὶς δὲν τὸν ἔβλεπε. Κανεὶς δὲν ἦταν σὲ θέσι ν' ἀπαντήσῃ σ' αὐτὲς τὶς ἐρωτήσεις.

— Ο Ρολάνδος ἐπὺφελήθηκε ἀπὸ τὴν ταράχη τους, γιὰ ν' ἀναποδογυρίσῃ δυο-τρὲς ἀπὸ ἐκείνους πὺς τὸν περιστοιχίζαν. — Ἐκαμε ἔπειτα μερικά βήματα πρὸς τὰ πίσω καὶ πῆγε νὰ στηρίξῃ τὴν πλάτη του πᾶνω σὲ τὸν τοῖχο, κοντὰ σὲ τὸ παράθυρο.

— Νὰ πεθάνῃ!... Δὲν ἐπιθυμοῦσε τίποτε καλύτερο. Ἄλλα δὲν θὰ πέθαινε πᾶνω σὲ ἱκρίωμα... Θα πέθαινε σὲ μιὰ μάχη τὴν τελευταία, πὺς θάδωνε ἐναντίον ἐκείνων πὺς τὸν περιστοιχίζαν. Τὸ ἔβλεπε πὺς θὰ τὸν κομμάτιαζαν. Ἄλλα δὲν θὰ ξαναζοῦσε ζωντανὸς μέσα σὲ τὸν τάφο του.

— "Ε, δήμιο! φώναξε. Κι' ἔσεις ὁ ἀλλοι!... Εἶμαι ἕνας κι' εἶσαι σαραντὰ! Γιατί διατάζετε;

— Πιάστε τον! φώναξε ὁ ἴδιος ἄνθρωπος, πὺς, πρὶν ἀπὸ λίγο, εἶχε προσέξει πὺς δὲν ἦταν ὁ Σκαλαμπρίνο. Πιάστε τον, ἄλλα μὴν τὸν σκοτώσετε!

— Δυὸ ἀπὸ τοὺς φρουροὺς, προχώρησαν πρὸς τὸ μέρος του. Ἄλλ' ὁ Ρολάνδος μὲ δυὸ τρομερὲς γροθιές, τοὺς ξάπλωσε σὲ πάτωμα.

— Ἐμπρός, λοιπόν! φώναξε στοὺς ἄλλους. Ποῖος ἔχει σιερά;

— Πιάστε τον! οὐρλιάζε ὁ ἄνθρωπος, πὺς εἶχε μιλήσει πρὸς τὸ μέρος του.

Καμμιὰ δεκαριά στρατιώτες προχώρησαν καὶ πάλι πρὸς τὸ μέρος του.

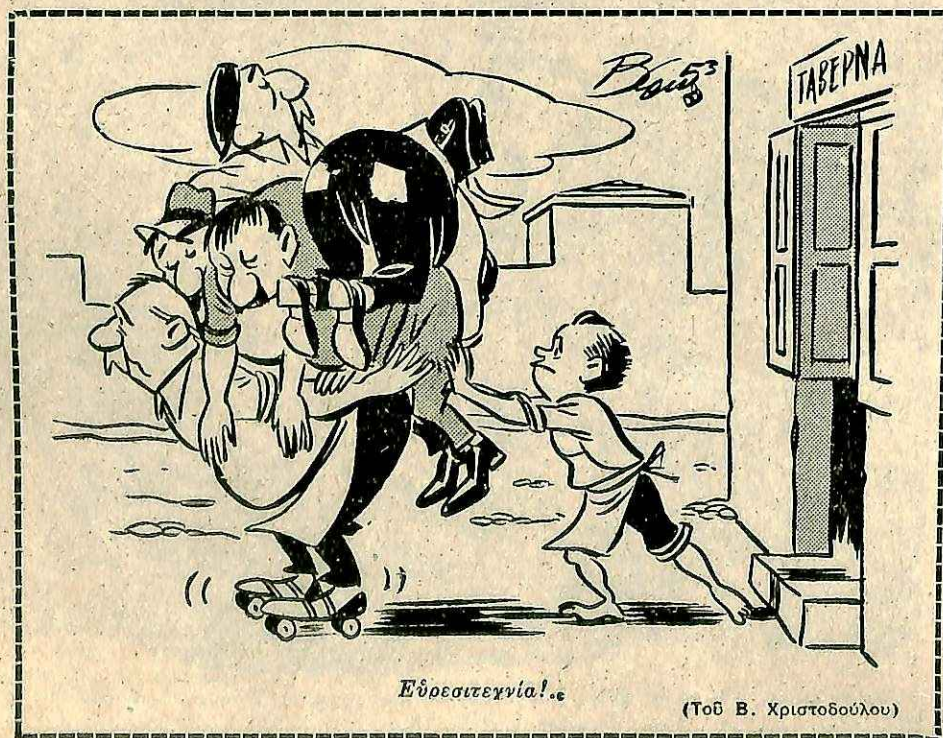
— Ἄλλ' ἐκείνη τὴ στιγμή, ἀκούστηκε ἕνας τρομερὸς πᾶταγος, σὰν ἐκατὸ κανόνια νὰ εἶχαν ἐκτυρσοκροτήσῃ ταυτόχρονα. Ὁλόκληρη ἡ γέφυρα ταλαντεύθηκε. Ὁ ἄλλος στήθηκε σὲ πολλὲς μεριές, ἐνῶ μιὰ δυνατὴ ὁσμὴ θειαφιοῦ ἀπλωνόταν παντοῦ. Ταυτόχρονα ἐμφανίστηκαν πυκνὰ σύννεφα καπνοῦ.

— Ἐπείσε, κεραυνὸς στὴ γέφυρα! ξεφώνισαν πολλοί. Ἡ γέφυρα ἔπιασε φωτιά! Δυστυχία μας!

Καί, ξαφνικά, ὁ ἱερεὺς, ὁ δήμιος κι' οἱ φρουροὶ, ἀντίκρυσαν ἕνα θέαμα πὺς ἔκλεισε τὸ αἷμα νὰ παγώσῃ μέσα στὶς φλέβες τους.

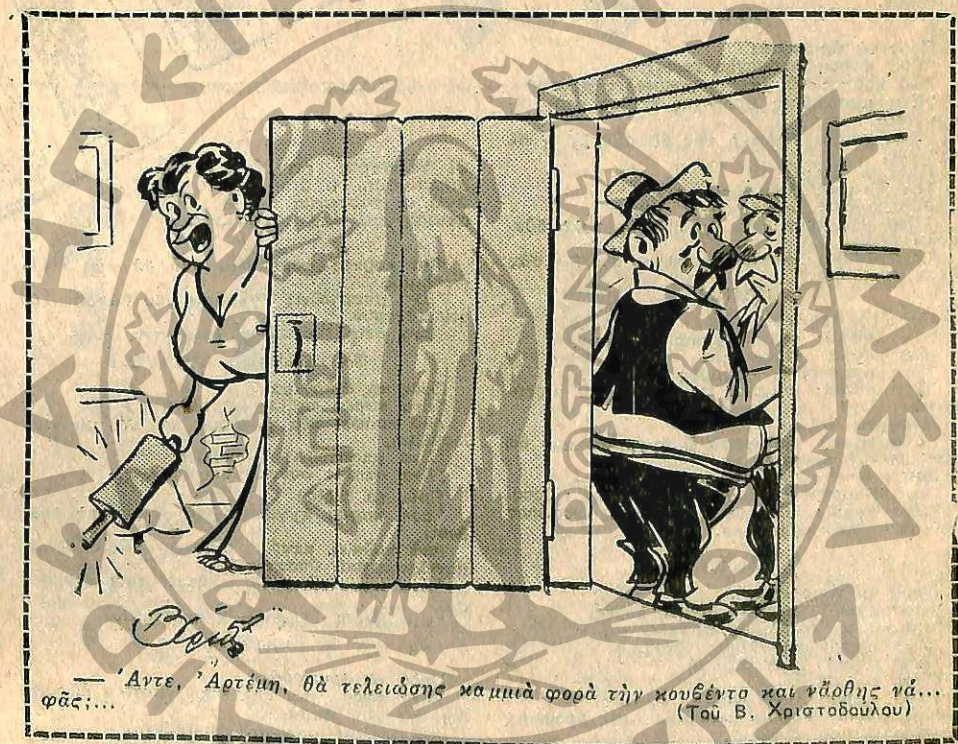
Στὴν ἄκρη τῆς γεφύρας, πρὸς τὸ μέρος τῆς φυλακῆς, εἶχε ἐμφανισθῇ ἕνας ἄνθρωπος, ἕνας δασυτρίχος κολοσσός, μὲ γυμνὰ τὰ μπάτσα καὶ τὸ στήθος καὶ τοὺς μύς τεταμένους σὰν νὰ ἦταν ἔτοιμοι νὰ σπάσουν. Φαίνονταν πανυμήσιος, τερᾶστιος, σὰν γίγαντας τοῦ παραμυθιοῦ. Κρατοῦσε πᾶνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του μιὰ μεγάλη πέτρα, πὺς ἦταν ἕνα κομμάτι ἀπὸ βράχο... Καὶ προχωροῦσε μὲ μέγαν βῆματα. Τὰ μάτια του πετοῦσαν φωτιές.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

Εἰδωρεσενγία!..

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

— Άντε, Ἀρτέμιο, θὰ τελειώσῃ καμμιὰ φορὰ τὴν κουβέντα καὶ νᾶθῃς νά... φᾶς;... (Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Συμβουλευθείτε ΤΗΝ ΤΥΧΗ ΣΑΣ

(Πώς να ρίχνετε τα χαρτιά)

3ον

Διάφοροι τρόποι για να τα συμβουλευέστε.

Μίλησαμε στο προηγούμενο τεύχος για τη σημασία των «συναντήσεων» προκειμένου για τα καρώ και τις κούπες. Ας δούμε τώρα τη σημασία που έχουν οι «συναντήσεις» στα μπαστούνια και τα σπαθιά.

ΤΑ ΜΠΑΣΤΟΥΝΙΑ: ΡΗΓΑΣ

Όταν βρίσκεται προς τα αριστερά του:
"Ενα καρώ: πλεκτάνες.
Μιά κούπα: προστριβές.
"Ενα μπαστούνι: δίκη.
"Ενα σπαθί: απώλεια χρημάτων έπειτα από δίκη.
Όταν βρίσκεται προς τα δεξιά του:
"Ενα καρώ: εχθρότητες.
Μιά κούπα: σκοτούρες.
"Ενα μπαστούνι: ζημία.
"Ενα σπαθί: λύπες.

ΝΤΑΜΑ

Προς τα αριστερά:
"Ενα καρώ: μιά κακή γυναίκα προσπαθεί να σας βλάψει.
Μιά κούπα: χηρεία σύντομη.
"Ενα μπαστούνι: ένα μελαγχρινό πρόσωπο σας μισεί.
"Ενα σπαθί: σπατάλη.
Προς τα δεξιά:
"Ενα καρώ: θα κερδίσετε μιά δίκη.
Μιά κούπα: μηχανορραφίες, πλεκτάνες.
"Ενα μπαστούνι: κακογλωσσία.
"Ενα σπαθί: χρηματική στενοχώρια.

ΒΑΛΕΣ

Προς τα αριστερά:
"Ενα καρώ: ένας νέος σας κακολογεί.
Μιά κούπα: επικίνδυνη γοητεία.
"Ενα μπαστούνι: σας δολιεύονται.
"Ενα σπαθί: προσπαθούν να σας βλάψουν.
Προς τα δεξιά:
"Ενα καρώ: ένας νέος σας κακολογεί.
Μιά κούπα: προσπαθεί να σας παρασύρει σε πλεκτάνη.
"Ενα μπαστούνι: δόλιος φίλος.
"Ενα σπαθί: θα σας απατήσουν και θα σας κλέψουν.

ΔΕΚΑ

Προς τα αριστερά:
"Ενα καρώ: προσεχής επιτυχία.
Μιά κούπα: θα χάσετε προσφιλές πρόσωπο.
"Ενα μπαστούνι: προσεχές πένθος στην οικογένεια.
"Ενα σπαθί: αλλαγή που θα σας βάλει σε έγνοιες.
Προς τα δεξιά:
"Ενα καρώ: απογοητεύσεις.
Μιά κούπα: αισθηματικές λύπες.
"Ενα μπαστούνι: θα βρεθείτε σε πολύ δύσκολη θέση.
"Ενα σπαθί: θάνατος προσώπου που δεν σας ήταν συμπαθές.

ΕΝΝΕΑ

Προς τα αριστερά:
"Ενα καρώ: καθυστέρησης ειδήσεων.
Μιά κούπα: κληρονομία.
"Ενα μπαστούνι: σοβαρός κίνδυνος.
"Ενα σπαθί: θάνατος προσώπου που μισούσατε.
Προς τα δεξιά:
"Ενα καρώ: γράμματα ή έγγραφα που θα σας στενοχωρήσουν.
Μιά κούπα: διχόνοια, χωρισμός.
"Ενα μπαστούνι: δυσχέρειες παντός είδους.
"Ενα σπαθί: θάνατος συγγενικού προσώπου που σας ήταν αδιάφορο.

ΟΚΤΩ

Προς τα αριστερά:
"Ενα καρώ: μεγάλες ήθικες λύπες.
Μιά κούπα: διάλυσις αρραβώνων.
"Ενα μπαστούνι: λύπες, δάκρυα.
"Ενα σπαθί: καταστροφή.
Προς τα δεξιά:
"Ενα καρώ: μελαγχολία, έγνοιες.
Μιά κούπα: κάποιο προσφιλές σας πρόσωπο θα αρρωστήσει ελαφρά.
"Ενα μπαστούνι: διαταραχή.
"Ενα σπαθί: μικρή ασθένεια.

ΕΠΙΓΑ

Προς τα αριστερά:
"Ενα καρώ: φιλονεικίες.
Μιά κούπα: βέβαιη ευτυχία.
"Ενα μπαστούνι: βέβαιες σκοτούρες.
"Ενα σπαθί: ευημερία που θα οφείλεται σε κληρονομία.
Προς τα δεξιά:
"Ενα καρώ: παροδικές σκοτούρες.
Μιά κούπα: παροδικές αγάπες.
"Ενα μπαστούνι: βέβαιες σκοτούρες.
"Ενα σπαθί: θα χάσετε λίγα χρήματα.

ΑΣΟΣ

Προς τα αριστερά:
"Ενα καρώ: γράμματα ή έγγραφα.
Μιά κούπα: έρωτική επιτυχία.
"Ενα μπαστούνι: χρηματικό κέρδος από δίκη.
"Ενα σπαθί: ευημερία.
Προς τα δεξιά:
"Ενα καρώ: δυσάρεστα νέα.

"Ενα σπαθί: μεγάλο κέρδος χάρις σε υποστήριξη.
Προς τα δεξιά: "Ενα καρώ: συνομιλία με καλοκαρδη γυναίκα.
Μιά κούπα: ακλόνητη συμπάθεια.
"Ενα μπαστούνι: μιά μελαγχρινή γυναίκα σας ζηλεύει.
"Ενα σπαθί: μιά πλούσια γυναίκα θα σας υποστηρίξει.

ΒΑΛΕΣ

Προς τα αριστερά:
"Ενα καρώ: ευχάριστη επίσκεψη.
Μιά κούπα: πρότασις γάμου.
"Ενα μπαστούνι: αδέλιος έρωτευμένος.
"Ενα σπαθί: επιτυχία αισθηματική.
"Ενα καρώ: θα γνωρίσθε με ένα χαριτωμένο νέο.

Προς τα δεξιά:
Μιά κούπα: ένα νέος σας αγαπάει με ειλικρίνεια.
"Ενα μπαστούνι: ο μνηστήρ σας θα γίνει πλούσιος.
"Ενα σπαθί: εμπόδια στους αισθηματικούς δεσμούς σας.

ΔΕΚΑ

Προς τα αριστερά:
"Ενα καρώ: δώρο από ξένη χώρα.
Μιά κούπα: πλήρης επιτυχία.
"Ενα μπαστούνι: νέα θέσις.
"Ενα σπαθί: χρήματα που δεν τα περιμένατε.

Προς τα δεξιά:
"Ενα καρώ: δώρο από φίλο.
Μιά κούπα: οι επιθυμίες σας θα πραγματοποιηθούν.
"Ενα μπαστούνι: χρηματική άνεσις.
"Ενα σπαθί: θα καλύτερευση ή οικονομική σας κατάσταση.

ΕΝΝΕΑ

Προς τα αριστερά:
"Ενα καρώ: ταξίδι για υποθέσεις που θα επιτύχει.
Μιά κούπα: πλούσιος γάμος.
"Ενα μπαστούνι: μικρό δώρο.
"Ενα σπαθί: εισπραξις χρημάτων.

Προς τα δεξιά:
"Ενα καρώ: νέα για χρηματική υπόθεσις.
Μιά κούπα: πλούσιος γάμος.
"Ενα μπαστούνι: θα κερδίσετε δίκη.
"Ενα σπαθί: κέρδη.

"Ενα σπαθί: χρήματα που δεν τα περιμένατε.

ΑΣΟΣ

Προς τα αριστερά:
"Ενα καρώ: μεγάλη επιτυχία.
Μιά κούπα: έρωτική επιτολή.
"Ενα μπαστούνι: κληρονομία.
"Ενα σπαθί: πλούσια κληρονομία.
Προς τα δεξιά:
"Ενα καρώ: επιστολή για χρηματικό ζήτημα.
Μιά κούπα: πλούσιος γάμος φίλικού σας προσώπου.
"Ενα μπαστούνι: υποστηρίξεις σε δύσκολη περίστασις.
"Ενα σπαθί: θα κερδίσετε χρήματα.

ΤΑ ΟΜΟΙΑ ΧΑΡΤΙΑ ΚΑΙ Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΟΥΣ

Στα χαρτιά που ρίχνετε είναι δυνατόν να υπάρχουν δύο ή περισσότερα όμοια χαρτιά το ένα πάλι στο άλλο. Αυτά τα χαρτιά έχουν τότε ιδιαίτερη σημασία που είναι η εξής:

Α' ΤΕΣΣΕΡΑ ΟΜΟΙΑ

4 ρηγάδες: βέβαιη επιτυχία.
4 ντάμες: κακογλωσσίες.
4 βαλές: σύνδεσμος που μπορεί να σας βλάψει.
4 δέκα: βέβαια κέρδη.
4 έννεα: κάτι το άπροσπο.
4 οκτώ: ή θέσις σας θα μεταβληθί.
4 έπτά: εγκυμωσύνη που θα σας στενοχωρήσει.
4 άσσοι: ατύχηματα, καταστροφές.

Β' ΤΡΙΑ ΟΜΟΙΑ

3 ρηγάδες: θα ευδοχωθούν οι προσπάθειές σας.
3 ντάμες: σας απατούν.
3 βαλές: σύνδεσμος που θα είναι μειωτικός για σας.
3 δέκα: θα χάσετε μιά δίκη.
3 έννεα: επιτυχία.
3 οκτώ: εφήμερος έρωτες.
3 έπτά: λύπες.
3 άσσοι: έρωτικές λύπες.

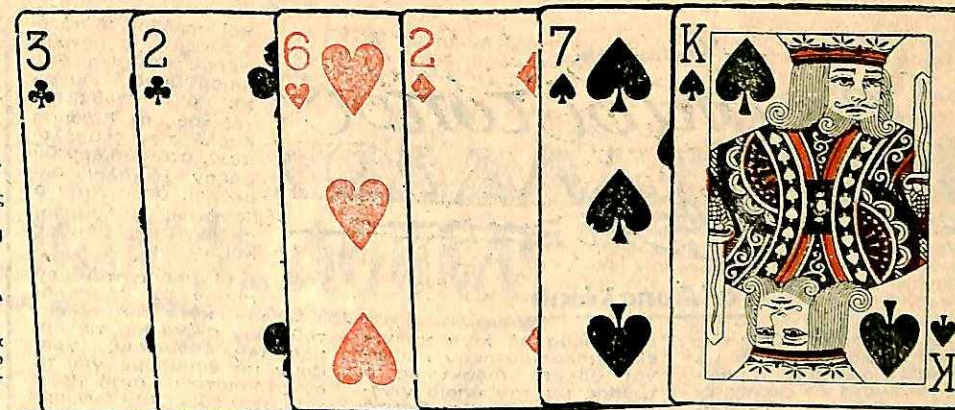
Γ' ΔΥΟ ΟΜΟΙΑ

2 ρηγάδες: το σχέδιο που σας απασχολεί θα επιτύχει.
2 ντάμες: το μυστικό σας θα προδοθή.
2 βαλές: προδοσία.
2 δέκα: σύντομη κληρονομία.
2 έννεα: χαρά.
2 οκτώ: νέα σχέσις.
2 έπτά: θα αγαπήσετε και θα αγαπηθήτε.
2 άσσοι: σχέδιον γάμου.

ΑΛΛΟΙ ΤΡΟΠΟΙ ΓΙΑ ΝΑ ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΕΤΕ ΤΑ ΧΑΡΤΙΑ
Εκτός από τις μεθόδους που υποδείξαμε στα προηγούμενα τεύχη, την τράπουλα των 32 χαρτιών μπορείτε να την συμβουλευθήτε και κατά πολλούς άλλους τρόπους. Σημειώνουμε τους κυριώτερους.

1. ΜΕΘΟΔΟΣ ΤΩΝ 7

Αφού ανακατέψετε και κόψετε τα χαρτιά, θα αρχίσετε να τα αριθμείτε και θα βγάξετε κάθε έβδομο χαρτί. Δεδομένου ότι η τράπουλα έχει 32 χαρτιά, θα βγάλετε τέσσερα χαρτιά. Αριθμώντας ανά 7 και βγάζοντας κάθε έβδομο χαρτί, θα σταματήσετε στο 28. Θα μείνουν, λοιπόν, στο τέλος, τέσσερα χαρτιά: το 29ο, το 30ο, το 31ο και το 32ο. Αυτά θα τα αριθμήσετε ως 1, 2, 3, 4, σε τρόπο που το δεύτερο γύρο το πρώτο χαρτί της τράπουλας θα έχη αριθμό 5, το δεύτερο 6 και το 3ας 7. Αυτό το τρίτο χαρτί θα το βγάλετε τρίτο γύρο. Αφού συνεχίσετε την αριθμηση όπως και προηγουμένως, θα έχετε κατόπιν και τρίτο γύρο. Έτσι

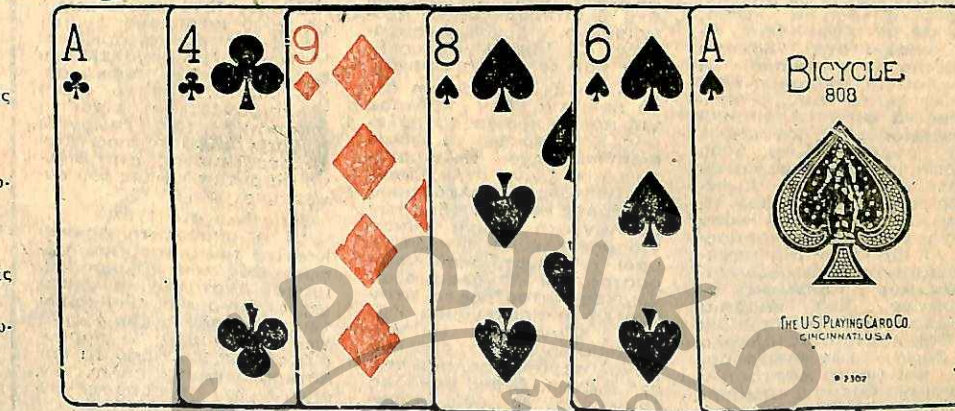
θα τα ερμηνεύσετε σύμφωνα με τη σημασία των συναντήσεων που σας δώσαμε ήδη.

2. ΜΕΘΟΔΟΣ ΤΩΝ 15

Αφού ανακατέψετε και κόψετε τα χαρτιά, θα αρχίσετε να τα ρίχνετε ένα προς τα αριστερά κι ένα προς τα δεξιά, σε τρόπο που να σχηματίσετε δύο πακέτα από δεκάξη χαρτιά το καθένα.

Αν αυτά θα διαλέξετε στην τύχη το ένα. Το πρώτο χαρτί απ' αυτό το πακέτο θα το βάλετε κατά μέρος για την έκκληση. Τα υπόλοιπα δέκα πέντε θα τα απλώσετε με τη σειρά τους, εξ αριστερών προς τα δεξιά. Αν το χαρτί που σας παρίστα δεν βρίσκεται ανάμεσα σ' αυτά, θα τα ξαναρίξετε δεύτερη, τρίτη, τέταρτη φορά κτλ. ως που να βγύη.

Θα κάμετε μιά πρώτη έρμηνεια σύμφωνα με τα όμοια χαρτιά που βρίσκονται σ' εκείνα που έχετε μπροστά σας π. χ. 3 ντάμες, δέκα κτλ. Κατόπιν, ξεκινώντας από το χαρτί που σας

παρίστα, θα αρχίσετε να μετράτε ανά έπτά, ως που να ξαναγυρίσετε στο χαρτί από όπου ξεκινήσατε και θα ερμηνεύετε κάθε έβδομο χαρτί. Υστερα θα φτιάξετε τρία πακέτα, από πέντε χαρτιά το καθένα. Θα πάρετε το πρώτο χαρτί από κάθε πακέτο και μαζί με κείνο που έχετε βάσει από την άρχη κατά μέρος για την έκκληση θα φτιάξετε και τέταρτο. Θα έχετε έτσι τέσσερα πακέτα. Θα ρίξετε ένα απ' αυτά για σας, δεύτερο για το σπίτι σας, τρίτο για τα μελλοντικά γεγονότα και τέταρτο για την έκκληση. Θα ερμηνεύσετε καθένα απ' αυτά τα πακέτα χωριστά, σύμφωνα με τα δεδομένα που σας δώσαμε.

3. ΜΕΘΟΔΟΣ ΤΩΝ 21

Αφού ανακατέψετε και κόψετε την τράπουλα, θα πετάξετε τα έντεκα πρώτα χαρτιά και θα απλώσετε μπροστά σας τα υπόλοιπα 21. Αν το χαρτί που σας παρίστα δεν βρίσκεται ανάμεσα σ' αυτά, θα τα ρίξετε δεύτερη, τρίτη, τέταρτη φορά κτλ. ως που να βγύη. Θα ερμηνεύσετε κατόπιν τα χαρτιά που έχετε μπροστά σας εξ αριστερών προς τα δεξιά. Το 21ο χαρτί θα είναι η έκκλησις. Θα τα χωρίσετε κατόπιν σε τέσσερα πακέτα. Τα τρία πρώτα θα έχουν ανά έξη χαρτιά το καθένα και το τελευταίο τρία μόνον. Το πρώτο απ' αυτά τα πακέτα σας αφορά προσωπικώς, το δεύτερο αναφέρεται στο σπίτι σας, το τρίτο στα μελλοντικά γεγονότα και το τελευταίο (έκλεινο με τα τρία χαρτιά) στην έκκληση, στο άπρροσπο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΤΕΥΧΟΣ: Η μέθοδος της περιφημής χαρτομαντιδος, δεσποινίδος Λεωνοράν και του δόκτορος Παύλς με τα 36 χαρτιά.

ΖΩΡΖ ΓΚΕΤΑΡΥ:

(Η συναρπαστική αυτοβιογραφία του μεγαλύτερου τραγουδιστού της Ευρώπης, γραμμένη αποκλειστικά για το «Θησαυρό»)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Ζωρζ Γκεταρϋ ζούσε με την οικογένειά του στην Αλεξάνδρεια, όταν, σε ηλικία 17 χρόνων, τον κάλεσε στο Γαρίσι ο θείος του Τάσος Γιαννόπουλος. Ο Ζωρζ, που είχε ωραία φωνή, παράλληλα με τις άλλες σπουδές του, άρχισε να παίρνει μαθήματα τραγουδιού από την περίφημη Νινόν Βαλλέν. Σαφινικά όμως, του χαμογέλασε η τύχη. Προσελήφθη για ν' αντικαταστήσει ένα τραγουδιστή στην ορχήστρα του Ζο Μπουγιόν. Κι' όταν ο πασιγνώστος αυτός μαέστρος, του είπε: «Απόψε τραγουδάς!», ο Ζωρζ ένοιωσε ένα κρύο ιδρώτα να του λούζετο το κορμί.

Η κωματώδης, θάλεγα, αυτή κατάστασι βάσταξε ως την ώρα, που μού φώναξαν: — «Η σειρά σου, Ζωρζ!»

Έκείνη τη στιγμή, θα προτιμούσα ν' άπαρνηθώ το τραγούδι για τις ύπολοιπες μέρες της ζωής μου ή ν' αρπάξω καμιά διωθερίτιδα παρά να εμφανιστώ στη σκηνή.

Οι Άγγλοι θαυμάσια του Ζωρζ Γκεταρϋ του ζητούν αυτόγραφο, κατά την έξοδο του από το θέατρο «Αντέλρι» του Λονδίνου.

Προχώρησα λοιπόν προς τη μεγάλη αυτή μαύρη σπηλιά που είναι μία αίθουσα, όταν τη βλέπεις από τη σκηνή. Τα σανίδια της σκηνής μου φαίνονταν ελλύγιστα σαν τους ζωηρούς χτύπους της καρδιάς μου...

Η ορχήστρα είχε άρχισει το πρελούτιο. Πήρα μία βαθειά αναπνοή κι' όπως, για πρώτη φορά, βυθίζεσαι στο νερό με κάποιο δυσάρεστο συναίσθημα κενού στο στομάχι, άρχισα, για πρώτη φορά, στη ζωή μου, να τραγουδώ μπροστά σ' ένα αληθινό κοινό.

Απ' τις πρώτες στιγμές, αισθάνθηκα περίεργα συναισθήματα. Ύπηρχε ένα μέρος του εαυτού μου που τραγουδούσε κι' έν' άλλο μέρος, πάλι του εαυτού μου, που άκουγε. Το μέρος που τραγουδούσε είχε τράκ, το άλλο μέρος όμως βεβαίωνε το πρώτο πως το τράκ δεν γινόταν αντίληπτο. Και αυτό ήταν το ουσίωδες...

Κάθε τι που είχα μάθει ως τότε στής Νινόν Βαλλέν, στου Ρενέ Σιμόν, και με την έπαφή των άλλων διρτουόζων, που σύχναζαν στο σπίτι, σ' ημάτιζε αυτή τη στιγμή ένα σύνολο που άρεσε φαίνεται στο κοινό.

Η ορχήστρα με συνδεδε με πολλή καλωσύνη και προσοχή. Όσο προχωρούσα, τόσο το τράκ παραχωρούσε τη θέση του σε μιάν αγαλλίασι. Ήμουνα ευτυχισμένος και η ευτυχία μου έπαλλε στη φωνή. Όταν τραγούδησα την τελευταία νότα, τα χειροκροτήματα, τα πρώτα χειροκρο-

Ο Ζωρζ Γκεταρϋ στο έργο «Τα όπλα και το κορίτσι».

Η Ζωή μου ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΟΜΟΡΦΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

δαίο. Ήταν ένας συνδελφός μου, που βρίσκονταν τυχαία στην αίθουσα, συνοδευόμενος από δύο όμορφες κοπέλλες.

— «Ελα, φιλαράκο μου, ένα τέτοιο γεγονός πρέπει να το «βρέξουμε»!...

Μιά απ' τις κοπέλλες μού χαμογέλουσε προκλητικά. Δίστασα μία στιγμή.

— Με συγχωρείτε, τους είπα έπειτα απότομα. Έχω ένα ραντεβού...

Και γύρισα στο σπίτι του θείου μου για το ραντεβού αυτό που δεν θα μπορούσα να το άποκαλύψω στην κοπέλλα, που τόσο την είχα περιφρονήσει: θάγαρφα στη μητέρα μου πως ήμουνα τραγουδιστής της τάξ, και πως ή άμοιδή μου ανερχόταν σε εξακόσια φράγκα το μήνα!

Ξανθές, μελαχροινές...

Αν εκείνο το βράδυ άρνήθηκα την προσφορά της φίλης του συνδελφού μου, δε συνέβηκε το ίδιο τις άλλες μέρες. Σχετίστηκε με μελαχροινές, με ξανθές, με ρούσες. Δεν είμαι και τόσο υπερήφανος γι' αυτά τα παραστρατήματα, αλλά όλα μού χαμογέλουσαν, οι πόθοι μου είχαν εκπληρωθί και δεν μπορούσα να αφήσω την ευκαιρία να μου ξεφύγει και να μη γευτώ τη ζωή σαν έναν εξάισιο καρπό.

Κάναμε τουρνέ σ' όλη σχεδόν τη Γαλλία με τον Ζο Μπουγιόν. Ανακάλυψα έτσι το θέλητρο των διαφόρων επαρχιών.

Όταν ξαναγυρίσαμε στο Παρίσι για να παίξουμε στην «Αλάμπρα», ήμουνα πιά σε φόρμα. Τα νέα τραγούδια που «κρεάριζα» μού άρεσαν. Έχανα λίγο λίγο το τράκ, όταν μία μικρή, άσημαντη φράσι το ξανάφερε στην επιφάνεια.

Μου είπαν:

— «Η Μίς είναι στην πλατεία! Η Μιστενγκέτ ήταν για μένα ένα όνομα σπουδαίο, περίφημο και είχα άκουσει πως ήταν άσπληρη στις κρίσεις της.

Μάταια έλεγα και ξανάλεγα στον εαυτό μου πως δεν ήταν αυτό λόγος για να με προσέξω. Τα πόδια μου, για μία ακόμα φορά, ήταν από βαμβάκι όταν μπήκα στη σκηνή.

Λίγες μέρες αργότερα, η Μίς φλυαρούσε με μία φιλενάδα της.

— Γυρεύω παρτενέρ για μία καινούργια επιθεώρησι του «Μογκαντόρ», της είπα.

— Σκέφτηκες κανένα; τη ρώτησε η φίλη της.

— Η Μιστενγκέτ έσκασε σ' ένα ήχηρό γέλιο.

— Πέρασε απ' όλα τα μιούζικ-χάλ του Παρισιού. Δεν βρήκα σπουδαία πράματα. «Α! ναι, ένα νεαρό τραγουδιστή, αυτόν που τραγουδάει με την ορχήστρα του Ζο Μπουγιόν. Αλλά δεν ξέρω μήτε τ' όνομά του!...

— Η φίλη της άρχισε τότε με καταπληκτική μιμική.

— Περιεργο πράμα αυτή η σύμπτωσι, της απάντησε. Έγώ τον γνωρίζω. Είν' ανηψιός ενός φίλου μου, του Τάσου Γιαννόπουλου. Τον λένε Γεώργιο Λάμπρο...

Με τη Μιστενγκέτ!...

Η Μίς έκανε γρήγορα τις δουλειές της. Το άλλο πρωί, στις ένενά, βρισκόμουν στο μεγάλο διαμέρισμα μεταξύ της όπερας και της Μαντελέν.

— Δεν τα καταφέρνεις κι' άσχημα, χρυσό μου! μού είπε δίχως περιστροφές. Θάθελες να δουλέψεις μαζί μου;

Ήταν να ρωτάω!

Στο Ζο Μπουγιόν η ιδέα αυτή δεν πολυάρεσε, είχα μάλιστα την τιμή να γίνω αντικείμενο δίκης μεταξύ της Μίς και του Ζο.

Ντεμπουτάριας όμως, παρ' όλ' αυτά,

στο «Μογκαντόρ», μέσα σε φτερά στρουθοκαμήλου κι' επιβλητικές ούρες της Μίς.

Είδα πολλούς ανθρώπους να δουλεύουν, αλλά σαν τη Μίς κανένα, ποτέ μου! Αυτή δεν είναι γυναίκα, είναι ένα πλάσμα από άσφαλι. Το να προσπαθήσεις να δουλέψεις μαζί της, δεν είναι παίξε γέλασε. Τρελλά απαιτητική απ' τον εαυτό της, είναι το ίδιο απαιτητική απ' τους άλλους. Ύπηρχε χορευτής, τραγουδιστής, ξέρω κι' εγώ τι άλλο. Αυτή η διαβολογυναικα δεν μπορούσε να φανταστή πως ήταν δυνατό να υπάρξει κάτι που δεν γίνεται. Αλλά τι ασύγκριτη σχολή! Αν πραγματικά έχω το επάγγελμά μου στο αίμα μου, όχι όπως το φαντάζονται συχνά, αλλά όπως είναι στην πραγματικότητα, σκληρό κι' ωραίο, αυτό το χρωστάω στη Μίς.

Περιπέτεια με τους Γερμανούς

Το 1939, την ανάγκασα να παραδεχτή πως έπρεπε να φύγω κι' εγώ για τις διακοπές μου. Είχαν περάσει τρία χρόνια που δεν είχα σταματήσει ούτε στιγμή. Έφυγα μαζί με το θείο μου τον Τάσο για το Σαιν-Ζαν-Ντε-Λυζ, όπου βρισκόταν η οικογένεια Τιμπώ.

Εκεί, μάς βρήκε η κήρυξη του πολέμου. Ευθύς αμέσως, ο θείος μου κι' εγώ πήγαμε και υπογράψαμε ότι είμαστε έτοιμοι να υπηρετήσουμε στο γαλλικό στρατό. Ή υποχρεώσι μας αυτή έφερε τους τρεις από τους τρεις. Ο θείος μου, ο Τάσος, ο οποίος τότε στο Πάρι, όπου μάς υπέδειξαν να έπρεπε να πάμε. Δυστυχώς δε μάς δόθηκε ο καιρός ν' αναλάβουμε καμιά υπηρεσία γιατί, λίγες μέρες αργότερα, οι Γερμανοί βρίσκονταν στο Σαιν-Ζαν-Ντε-Λυζ, όπου είχαμε καταλύσει.

Δεν εναπόκειται σε μένα, που η καταγωγή μου δεν είναι γαλλική, να πω πόσο σπαραγμό, πόση θλίψη αισθάνθηκα, βλέποντας τους στρατιώτες αυτούς με τις πράσινες στολές να εγκαθίστανται στη μικρή εκείνη πόλη. Σας ορκίζομαι όμως πως αισθάνθηκα τον εαυτό μου σ' να είχε γεννηθεί εκεί και σαν να μην είχα φύγει ποτέ μου απ' τις ακτές του Ατλαντικού.

Μία μέρα, στην πλάς, όπου περνούσα τις ώρες μου μελαγχολικά, είδα κάτι Γερμανούς να κάνουν μπάτσιο έντελώς γυμνοί, παρ' όλες τις γυναίκες και τις κοπέλλες που βρίσκονταν εκεί.

Ένας πολύ μελαχροινός άντρας ψηλότερος από τον ήλιο κοντά μου.

— Τι βρωμάνθρωποι αυτοί οι «μπόρς»! του είπα, δίχως να σκεφτώ ούτε στιγμή πως μπορούσε να χέσει αντίθετη γνώμη.

Δυστυχώς αυτός δεν συνεφώνησε μαζί μου για τον απλοϊσμό του λόγου ότι ήταν Γερμανός, ένας «μπόρς»! «Αντε ν' αναγνωρίσεις κάποιον, όταν φοράς σλιπ!»

Μία σκηνή από το περίφημο φιλμ «Ένας Αμερικανός στο Παρίσι». Ο Ζωρζ Γκεταρϋ στη σκηνή του Παραδείσου.

Τινάχτηκε πάνω σαν να τον δάγκωσε σκορπίος. Άρχισε να χειρονομή, φωνάζοντας πως ήμουνα «βρωμογάλλος», πράγμα που μάλλον με κολάκευε. Έπειτα, ούρλιαξε, κάλεσε τους συνδελφούς του κι' όλοι ξαναυπήλθαν μέσα σε μία στιγμή. «Ο!» αυτά έγιναν για μένα, γιατί ο συνομιλητής μου μού είπε απότομα:

— Εμείς, όχι σαν τους Γάλλους, όχι άγριοι! Θα μπορούσα να σας σκοτώσω. Όχι!... Νομιμότης! Βρίσκατε στρατιώτες του Ράιχ. Κρίνη Κομανταντούρ. Έπειτα απ' αυτά τα λόγια, μ' έσπρωξαν με λύσσα και πήραμε το δρόμο, που οδηγούσε στην άπαισις μνήμης Κομανταντούρ.

Πώς έγινα Γκεταρϋ

Χάρis στην επέμβασι του θείου μου Τάσου Γιαννόπουλου, οι Γερμανοί άρκέστηκαν ν' ήκτοπίσουν στη μη κατοχόμενη Γαλλία. Στην Τουλούζη, έγινα γκαρσόνι σε ρεστωράν. Εκεί συνάντησα τον άκκορντεονίστα Φρέντυ Γκαρντόνι, που με προσέλαβε.

Ο Γκαρντόνι ετοίμαζε μία τουρνέ. Απ' την άλλη μέρα κιόλας, άρχισαμε τις δοκιμές.

Χρειάζομουν όμως νάχω τα χαρτιά μου εν τάξει και δεν είχα παρ' μία ταυτότητα χωρίς με τη λέξι: «έκτοπισμένος». Θα τα καταφέρουμε, τι σε νοιάζει! μού είπε ο Φρέντυ, πάντα αισιόδοξος. Ποιά άνομα διάλεξες;

Πώς έγινε και είπα αμέσως «Γκεταρϋ», τ' όνομα του δημοφύ αυτού χωριού των Βάσκων; Ίσως γιατί θυμόμουν συχνά το Σαιν-Ζαν-Ντε-Λυζ, το θείο μου τον Τάσο, που ήταν εκεί, κι' όλη την περιοχή.

Αυτό τ' όνομα άνηχούσε ωραία κι' άρεσε πολύ στον Γκαρντόνι.

Όταν μούφεραν την ταυτότητά μου, που έλαμπε, γιατί ήταν καινούρια — «Περίφημη, φιλαράκο μου, φαίνεται λιγώτερο πλαστού από μία πραγματική» — ένοιωσα τον εαυτό μου περήφανο.

Θα ήμουν όμως λιγώτερο καυχησιάρης αν ήξερα από τότε τις σκοτούρες που

Ο Ζωρζ με τη διάσημη ηθοποιό Μισέλ Γκαρϋ σε μία σκηνή του φιλμ «Καζανόβα».

με περιμεναν μ' αυτή την ταυτότητα...

Τέλος πάντων, φύγαμε απ' την Τουλούζη. Παράτησα ταυτόχρονα και το θλιμένο μου σφεντίκι του ρεστωράν, που έχανε ξαφνικά ένα γκαρσόνι που είχε σεβόρει στα μεγάλα ξενοδοχεία.

Πέρασαμε μία ζωή τσιγγάνικη, μπρόμικη, παρασταίνοντας όπου τυχάνει. Σε μία ξεπεσμένη αίθουσα, σ' ένα καφενείο, πάνω σε τραπέζια κοντά τ' άλλα που σχημάτιζαν κάτι σαν σκηνή και που ήταν έτοιμα να γκρεμιστούν αν κουνιόμαστε λίγο παραπάνω.

Έτσι διασχίσαμε όλη τη νοσημερινή Γαλλία, περιήρητοι παντού, γιατί, την

εποχή εκείνη, δεν υπήρχαν ούτε φιλμ, ούτε θέατρο. Τ' όνομά μου όλο και τυπωνόταν με μεγαλύτερα γράμματα στα προγράμματα. Ο Καννέτι, της Ραντιό-Σιτέ, που ήταν ο ίμπερσαριός μου, έτριβε τα χέρια του απ' τη χαρά του.

Ειδύλλιο με τη Λορέτα

Στη Νίκαια, είχα μία σύντομη περιπέτεια με μία νεαρά κοπέλλα, που την έλεγαν Λορέτα και που μ' όλο αυτό τ' όνομα που θύμιζε το Μυρζέ, και που άναπολούσε μία μπόεμ απένταρη, άνηκε σε μία ευκατάστατη οικογένεια της Νίκαιας.

Έπειτα από μερικές βδομάδες καθημερινών συναντήσεων, έπειτ' από σφιγμένα χεριών, αισθηματικούς περιπάτους στο Μόν-Μπορόν ή στο Σιμιέ, έπειτ' απ' τη μαγεία να νοιώθουμε μαζί, με τον ίδιο τρόπο, τα ίδια πράγματα, κατάλαβα πως έπρεπε ν' άπαρνηθώ το επάγγελμά μου, αν ήθελα να είμαι «κάποιος» στα μάτια του πατέρα της κοπέλλας που αγαπούσα.

Σκεφτόμουν το κοινό, το θέατρο, όταν βρισκόμουν με τη Λορέτα. Όταν τραγουδούσα, η σκέψι μου πετούσε σ' αυτή και, στο τέλος, όλο βασανίζομουν και θεωρούσα τον εαυτό μου δυστυχισμένο.

Η καρδιά μου, αφού υπήρξε το θέατρο ενός έρωτικού τραγουδιού, ήταν τώρα το πεύο μίας μάχης. Τελικά, άφησα να σαφή η στενοχώρια μου, γιατί μία μέρα, μέσ' στη ζεστή μυρωδιά των πεύκων, στην έξοχή, η Λορέτα μού είπε απάλα:

— «Αν μού το ζητούσες, Ζωρζ, θα σ' ακολουθούσα όπουδηποτε!...

Καθώς άνοιγα το στόμα μου για να μιλήσω, άκούμπησε το άπαλό της χέρι στα γέλη μου και, κυττάζοντάς με με τα μεγάλα αγωνιώδη

Ο Ζωρζ Γκεταρϋ με το πρώτο αμερικανικό αυτοκίνητό του.

μαύρα μάτια της, συνέχισε: — «Αν σου γύρευα να παρατήσης το τραγούδι, δεν θα το μπορούσες. Και οι γονείς μου δεν θα θελήσουν ποτέ να σε παντρευτώ. Είμαι όμως ένηλικη... Μπορώ να φύγω μαζί σου!...

Είδα τη Λορέτα, τη γλυκειά μου Λορέτα, πάντα στολισμένη, πάντα όμορφη, τόσο τυχερή, που αισθανόμουν μιάν ανέκφραστη μομφή στο βλέμμα της, όταν την άφηνα για να πηγαίνα να τραγουδάω. Σκεφτόμουν πως θα περνούσε μαζί μου την ίδια ζωή, πως θα πλάγιαζε όπουδηποτε, πως θα ταξίδευε όπως κι' όπως στις τουρνέ. Έπειτα, είχα πάψει να καλλιεργώ τη φωνή μου από τότε που την είχα γνωρίσει. Αυτό δεν ήταν δυνατό να εξακολουθήσει. Προτιμούσα να ξαναρχίσω τη δουλειά μου. Στο τέλος όλα θα πηγαιναν άσχημα και η Λορέτα θα ήταν μαζί μου δυστυχισμένη.

Δεν είχα το δικαίωμα να δεχτώ τη θυσία της.

Προσπάθησα να της εξηγήσω τις σκέψεις μου, βάζοντας στη φωνή μου όλη την εκφρασι της μεγάλης αγάπης που ένιωθα για κείνη. Έκανε μία μικρή περήφανη κίνησι και σηκώθηκε. Τα μάτια της έλαμπαν απ' τα δάκρυα.

— Έχει δίκιο, Ζωρζ... μού είπε με φωνή λίγο βραχνή.

Τρυφερά, την πήρα στην άγκαλιά μου κι' ανταλλάξαμε ένα φιλή, που είχε τη γεύσι των πραγμάτων που τελειώνουν. Έπειτα, δίχως να προσθέσω τίποτε, η Λορέτα έφυγε, με βήμα σταθερό και σβέλτο. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΟΛΟΥΣ

Οι συγκινήσεις προκαλούν καρκίνο;

Τι απέδειξαν οι έρευνες των Αμερικανών επιστημόνων

Όταν είμαστε λυπημένοι, τρέχουν δάκρυα απ' τα μάτια μας. Όταν θυμώσουμε ή τρομάσουμε, χτυπάει γοργά η καρδιά μας. Όταν ντρεπόμαστε κοκκινίζουμε.

Τα τρία αυτά χαρακτηριστικά παραδείγματα δείχνουν τη στενή αλληλεξάρτηση που υπάρχει μεταξύ των συναισθημάτων μας και των φυσικών, χημικών και βιολογικών μεταβολών του σώματός μας.

Ο καρκίνος λοιπόν είναι μια διοχημική μεταβολή του σώματος, που συνίσταται στην ανорική και ταχυστά ανάπτυξη ωρισμένων κυττάρων εις βάρος των υπολοίπων. Όπως υπάρχουν δε άνθρωποι που κλαίει ή που κοκκινίζουν με το παραμικρό, έτσι σε ώριμα άτομα ο καρκίνος αναπτύσσεται και προχωρεί πολύ γρηγορώτερα παρ' όσο στα άλλα.

Πρέπει λοιπόν να συμπεράνουμε ότι υφίσταται μια κάποια σχέση μεταξύ του καρκίνου αφ' ενός κι αφ' ετέρου των συναισθημάτων και των συγκινήσεών μας. Δεν έχει δοθεί ακόμη απάντηση σ' αυτή την ερώτηση. Πάντως, το ζήτημα έρευνάται σοβαρά από διακεκριμένους Αμερικανούς ψυχολόγους, ψυχιάτρους, γιαιτρούς και βιοχημικούς.

Είναι, βέβαια, πολύ πρόωρο και παρατολμο να πη κανείς ότι μια ώριμη συναισθηματική κατάσταση μπορεί να προκαλέσει καρκίνο. Ας δούμε όμως σε ποιά συμπεράσματα έχουν οδηγήσει ως τώρα οι σχετικές έρευνες.

Οι επιστήμονες του Αντικαρκινικού νοσοκομείου του Πανεπιστημίου του Τέξας ψάχνουν να βρουν αν υπάρχουν χαρακτηριστικές συναισθηματικές διαφορές μεταξύ των γυναικών, στις οποίες επιτυγχάνει ή ορμονοθεραπεία του καρκίνου, κι εκείνων, στις οποίες μάλλον αποτυγχάνει. Αν μπορούσαν να εξακριβώσουν ποιοι συναισθηματικοί τύποι ανταποκρίνονται καλά στην ορμονοθεραπεία, θα είναι πια δυνατόν να προβλέπουν με ψυχολογικά «τέστ» κατά πόσον θα επιτύχει ή όχι αυτή η θεραπεία σε μια ώριμη ασθενή.

Κι αυτή είναι μια μόνο φάση των ερευνών για την πιθανή σχέση μεταξύ καρκίνου και συναισθημάτων. Συγχρόνως, γίνονται μελέτες από γιατρούς και ψυχολόγους ενός νοσοκομείου του Λονγκ Μπρίτζ, γύρω απ' την αιτιολογία του καρκίνου του στομάχου.

Είναι πια γενικά παραδεκτό ότι ο καρκίνος του στομάχου οφείλεται κυρίως στη νευρική υπερδιέγερση της σημερινής ζωής και στην καταπόνηση που προκαλεί στον οργανισμό. Μήπως λοιπόν συμβαίνει το ίδιο και με τον καρκίνο; Ο πε-

ρίφημος χειρουργός Άλτον Όσνερ, καθηγητής στο Πανεπιστήμιο της Νέας Ορλεάνης, συμμερίζεται αυτή τη γνώμη, πιστεύει δε ότι το έλκος του στομάχου εξελίσσεται συχνότατα σε καρκίνο. Γι' αυτό άλλωστε, αφαιρεί άδιστάκτα το μεγαλύτερο μέρος του στομάχου, οσάκις υπάρχουν συμπτώματα έλκους, ώστε να προλάβει το μεγαλύτερο κακό.

Έξ άλλου, ο δόκτωρ Φίλιπ Γουέστ, του Πανεπιστημίου της Καλιφορνίας, με μια ομάδα συνεργατών, προσπαθούν να δρούν τη σχέση μεταξύ της ταχύτητας της αύξησης των διαφόρων καρκίνων και του συναισθηματικού τύπου των καρκινοπαθών. Είναι γεγονός ότι ο ίδιος τύπος καρκίνου παρουσιάζει τεράστιες διαφορές ως προς την ταχύτητα εξέλιξής του στους διαφόρους ασθενείς. Οι γιατροί δεν έχουν μπόρεσει ακόμη να εξηγήσουν αυτό το φαινόμενο.

Η ασθένεια του Χότζκινς π.χ. (μία μορφή καρκίνου) φέρνει το θάνατο ώριμων ασθενών μέσα σε λίγες βδομάδες, ενώ άλλα θύματα της ζουν επί 20 χρόνια. Ένας άρρωστος με καρκίνο του στομάχου μπορεί να πεθάνει γρήγορα, παρ' όλη την έγκαιρη διάγνωση και θεραπεία, κι' άλλος, να ζήσει επί πολλά χρόνια, κι' αν ακόμη δεν μπόρεσε ν' αφαιρεθεί τελείως το άρχικό καρκίνωμα.

Ο δόκτωρ Γουέστ κι' οι συνεργάτες του έρευναν αυτές τις τόσο διαφορετικές περιπτώσεις, έκαναν πολυάριθμα ψυχολογικά «τέστ» και κατέληξαν στο εξής συμπέρασμα: Οι άνθρωποι στους οποίους εξελίσσεται γρήγορα ο καρκίνος, έχουν μια έντονη τάση να κλειώνονται στον εαυτό τους, να κρύβουν τα συναισθήματα και τις συγκινήσεις τους, αντί να τ' αφήνουν να ξεσπάσουν με εξωτερικές εκδηλώσεις — όπως κάνουν εκείνοι στους οποίους ο καρκίνος άργει ν' αναπτυχθεί.

Πρέπει ν' αναφέρουμε ακόμη τις εργασίες των γιατρών Τόμας Ντούγκερτυ και Τζούλ Φράνκ, του Πανεπιστημίου της Γιούτας, σχετικές με τη λευχαιμία.

Είναι γνωστό ότι η ασθένεια αυτή, θανατηφόρος πάντοτε, χαρακτηρίζεται από υπερπαραγωγή λευκών αιμοσφαιρίων, που εκτοπίζουν τα άλλα, τα ερυθρά.

Συγχρόνως, έχει εξακριβωθεί ότι οι άφθονες όρμονες που παράγουν οι επινεφρίδιοι αδένες, όταν κρυνώουμε, πεινάμε, τρομάζουμε, θυμώσουμε ή κουραστούμε, προσβάλλουν και σκοτώνουν τα λευκά αιμοσφαίρια. Άλλ' οι δόκτορες Ντούγκερτυ και Φράνκ, ανέκαλυσαν, ότι τα αιμοσφαίρια αυτά που καταστρέφονται, αντικαθίστανται άμέσως από καινούργια,

και μάλιστα με ταχύτερο ρυθμό.

Αυτά όμως τα νέα αναπληρωματικά αιμοσφαίρια δεν είναι ακριβώς όμοια με τα άλλα, τα φυσιολογικά. Φαίνονται να μοιάζουν μάλλον με τα αλκοιωμένα αιμοσφαίρια της λευχαιμίας (χωρίς ωστόσο να είναι επικίνδυνα, όπως αυτά). Ο δόκτωρ Ντούγκερτυ τα ώνόμασε «αίμοσφαίρια της υπερεντάσεως».

Οι δυο επιστήμονες βρήκαν, εξ άλλου, ότι, σε περίπτωση σωματικής ή πνευματικής υπερεντάσεως, ο οργανισμός ανθρώπων και ζώων, παράγει κάποια μυστηριώδη ουσία, που συντελεί στην παραγωγή των «αίμοσφαιρίων υπερεντάσεως». Την ώνόμασαν δε «ουσία Χ», γιατί δεν έχουν καθορίσει ακόμη τελείως τη σύστασή της. Πάντως όμως, υποπτεύονται, ότι είναι κατά κάποιον τρόπο υπεύθυνη για την εμφάνιση της λευχαιμίας.

Σ' αυτό το σημείο βρίσκονται σήμερα οι έρευνες για τη σχέση του καρκίνου με τα συναισθήματα. Ας ελπίσουμε δε, ότι θα ολοκληρωθούν και θα χύσουν καινούργιο φως στο μυστήριο της φοβερής αυτής ασθένειας.

☉

Το φασφόρο και οι «κράμπ» των εγκύων

Κατά τον δόκτορα Παϊντς, του Πανεπιστημίου της Καλιφορνίας, οι «κράμπ» που παθαίνουν συχνά οι έγκυες γυναίκες οφείλονται κυρίως στην παρουσία μεγάλης αναλογίας φωσφόρου στον οργανισμό τους. Για το λόγο αυτό συνιστά στις έγκυες να παρουσιάζουν ροπή προς τις «κράμπ» να περιορίζουν στο ελάχιστο το γάλα, τα ψάρια, τα αυγά και γενικά τις τροφές που περιέχουν πολύ φωσφόρο.

Ολοκληρωτική αντίκαταστασις της τραχείας

Ένας Βραζιλιανός επιστήμων,

ο δόκτωρ Βασκουέλος, έκαμε πρό ημερών μια μεταμόρφωση που είχε χωρίς προηγούμενο στα ιατρικά χρονικά. Αφαιρέσε ολοκληρωτικά την τραχεία μιας γυναίκας 62 χρόνων, που έπασχε από καρκίνο και στη θέση της έβαλε ένα κομμάτι αρτηρίας με μια ελαφρή μεταλλική θωράκισή, που το κρατάει αλύγιστο. Η γυναίκα αυτή αναπνέει τώρα κανονικά και χωρίς να αισθάνεται καμιά δυσκολία.

Ανακαλύψεις νέων ζώων

Σύμφωνα με τις στατιστικές του Ινστιτούτου Φυσικής Ιστορίας των Ηνωμένων Πολιτειών, κάθε χρόνο ανακαλύπτονται 5000 περίπου νέα είδη εντόμων, 500 μαλακία, 2000 φυτά, 20-30 θηλαστικά και 2-3 πτηνά.

Νέο φάρμακο κατά της λευχαιμίας

Δύο Άγγλοι επιστήμονες, οι δόκτορες Πάτερσον και Κούνκλερ, ανέκαλυσαν ένα νέο φάρμακο έναντι της λευχαιμίας. Το φάρμακο αυτό είναι η τριαθυλομελαμίνη. (Τ.Ε.Μ.). Εισάγεται στον οργανισμό με ενδοφλέβιες ένεσεις ή με τη μορφή καπνοπύων.

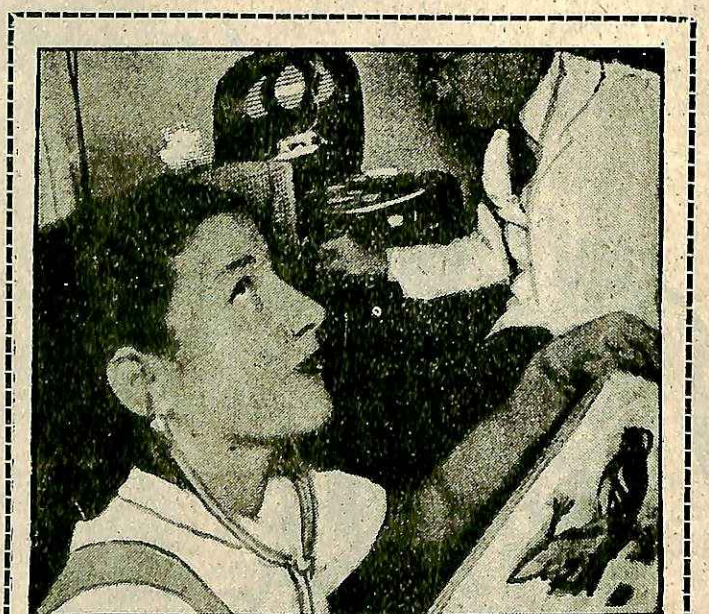
Τα γενομενα πειράματα απέδειξαν ότι το φάρμακο αυτό ανακόπτει την πρόοδο της καρκινώδους επεξεργασίας και αποκαθιστά στο αίμα την κανονική αναλογία μεταξυ λευκών και ερυθρών αιμοσφαιρίων.

Η ωχρότης των γυναικών

Γιατί οι γυναίκες έχουν πιο ωχρή επιδερμίδα από τους άνδρες; Κατά τον Άγγλο επιστήμονα, δόκτορα Κρόφορντ, η ωχρότης αυτή οφείλεται στην έλλειψη από το αίμα των γυναικών επαρκούς αναλογίας μελανίνης. Το αίμα των γυναικών, αντίθετα, είναι πλουσιότερο σε καροτίνη, που του δίνει ένα κίτρινο-κόκκινο χρώμα.

Αντί για το «κουράρε»

Οι Αμερικανοί επιστήμονες ανέκαλυσαν τρεις συνθετικές ουσίες, το «Φλαξεντίν» την «συνκουρίνα» και το «μυτολόιν», που έχουν τις ίδιες ιδιότητες με το περίφημο «κουράρε». Η κυριώτερη επίδρασή των είναι ότι προκαλούν χαλάρωση των μυών και πτώση της αρτηριακής πίεσης.

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΒΑΡΗΚΟΪΑΣ

Απεδείχθη πως τα βαρβάρικα παιδιά, που υπό κανονικές συνθήκες δεν ακούν σχεδόν τίποτα, μπορούν ν' ακούσουν και τον παρρησιώτερο ήχο, όταν εκπέμπεται από ένα ειδικό πομπό κατασκευής των γερμανικών εργοστασίων «Κρόντνιχ». Κατόπιν τούτου άρχισε να λειτουργεί στο Ντόρτμουντ της Γερμανίας ένα πρωτότυπο σχολείο, στο οποίο φοιτούν αποκλειστικά βαρβάρικα παιδιά. Φυσικά η διδασκαλία γίνεται με τους ειδικούς πομπούς και δάσκαλος εκτελεί χρέη σπήκρη. Μέχρι στιγμής τα αποτελέσματα της μεθόδου αυτής είναι πολύ ικανοποιητικά.

Άνθρωποι αναίσθητοι στον πόνο!

Ένα σπάνιο και παράξενο φαινόμενο

Μερικοί Άγγλοι επιστήμονες, που έκαναν μελέτες γύρω από την επίδραση των χρωμάτων στο ανθρώπινο μάτι, αποφάσισαν πρό τριών ετών να βρουν, με αγγελίες στις εφημερίδες, μερικούς ανθρώπους που να πάσχουν από πλήρη τύφλωση στα χρώματα, δηλαδή από ολσχερή ανικανότητα να διακρίνουν τα διάφορα χρώματα.

Μολονότι οι επιστήμονες αυτοί ύπολογιζαν αδρότατη αμοιβή για τη χρησιμοποίησή των ανθρώπων αυτών σε έντελώς ανώδυνα πειράματα, χρειάστηκαν έντατικές έρευνες τριάντα μηνών για να βρεθούν δυο μόνο «τυφλοί χρωμάτων» που βλέπουν τον κόσμο γκριζο, μαύρο και άσπρο.

Αν όμως είναι τόσο σπάνιο να βρη κανείς ανθρώπους που να μη ξεχωρίζουν τα χρώματα, είναι ακόμα πιο σπάνιο να ανακαλύψη άνθρωπος που είναι αναίσθητοι στον πόνο.

Ο οργανισμός των ανθρώπων αυτών δεν αντιδρά καθόλου στον πόνο, είτε εξωτερικός είναι είτε εσωτερική προέλευσι. Μπορείτε να τραυματίσετε μ' ένα μαχαίρι έναν τέτοιο άνθρωπο, χωρίς αυτός να νιώσει τον παραμικρό πόνο. Μπορείτε να του δώσετε να πιή το πιο τρομερό δηλητήριο. Θα πεθάνει, χωρίς να κυριευθεί από πόνους και σπασμούς. Μπορεί να προσβληθεί από καρκίνο. Δεν θα υποφέρει καθόλου, όπως υποφέρουν όλοι οι καρκινοπαθείς.

Ένα τέτοιο εκπληκτικό παράδειγμα ανθρώπου που δεν γνάρει τον πόνο έγινε γνωστό εδώ και λίγους μήνες στο Λονδίνο. Ένα κοριτσάκι όχτω ετών, με κατακόκκινα μαλλιά, με ύψος, βάρος και έξυπνότητα, που δεν ξεφεύγουν από τα κανονικά όρια, μετεφέθη μια μέρα με φορέο σ' ένα νοσοκομείο του Λονδίνου, γιατί δεν μπορούσε πια να περπατά κανονικά και να τρέχει με τ' άλλα κοριτσάκια της ηλικίας της.

Οι γιατροί της έκαναν, αμέσως διάφορες ερωτήσεις. Έμαθναν λοιπόν ότι δεν πονούσε σε κανένα σημείο του σώματός του, αλλά δεν μπορούσε να χρησιμοποιήσει ελεύθερα το δεξί πόδι του.

Ακτινογράφησαν τότε αυτό το πόδι και ανακάλυσαν ένα σοβαρό κάταγμα στο άπανά μέρος του μηρού!

Κατάπληκτοι οι γιατροί άρχισαν να εξετάζουν με περισσότερη προσοχή το κοριτσάκι, μη μπορώντας να εξηγήσουν, γιατί το κάταγμα, που είναι ελγίατι το κάταγμα, δεν της είχε προεξήσσει κανένα πόνο.

Όσο κι αν ήταν συνηθισμένοι στα πιο παράξενα πράγματα, αυτό που άκουσαν οι γιατροί έκανε τα μάτια τους να γουρλώνουν.

Το κοριτσάκι δεν είχε ποτέ νιώσει στα όχτω χρόνια της ζωής του τον παραμικρό πόνο. Στο σχολείο, π.χ., έπεφτε συχνά στο διάλειμμα, πάνω στο κινά στο διαιτητικό έδαφος της κληρονομίας έδαφος της ζύλης και σκωνόταν πάντα, γελώντας!

Όταν τ' άλλα κοριτσάκια πάλευαν μαζί του, του απο-

σπούσαν καμιά φορά ολόκληρες τούφες από τα μαλλιά της, χωρίς εκείνο να ξεφωνίζει από τον πόνο.

Δεν είχε ποτέ δοκιμάσει κεφαλόπονο, κοιλόπονο ή οδοντόπονο. Το σώμα του ήταν σκεπασμένο από ούλες, που προέρχονταν από σκαρφαλώματα σε δέντρα και σε τοίχους. Τα κλαδιά, οι προεξοχές και τα γυαλιά, που συνήθως έχουν οι τοίχοι στην κορυφή τους, του έκαναν γδαρσίματα, χωρίς να αντιλαμβάνεται τίποτα!

Οι γιατροί το τούπησαν με βελόνες, το τσίμπησαν, του έδωσαν χαστούκια, χωρίς το κοριτσάκι να παραπονεθεί ή να χλωμιάσει. Δεν αισθανόταν τίποτα!

Αντιθέτως, όλες οι άλλες αντιδράσεις του οργανισμού της ήταν ομαλές και κανονικές. Ξεχώριζε το ζεστό από το ψυχρό και ήταν απολύτως ύγιης και κανονική, εκτός από την ολοκληρωτική κι' εκπληκτική αδιαφορία της στον πόνο.

Οι περιπτώσεις ανθρώπων, που δεν νιώθουν καθόλου πόνο, είναι σπανιότατες. Στα 50 τελευταία χρόνια, μόνο δώδεκα τέτοια αλλόκοτα άνθρωποι έγιναν γνωστοί.

Το 1922 π.χ. ο Βρετανός καθηγητής Ντμήμον ανέφερε την περίπτωση ενός ανθρώπου, 54 ετών, που δεν είχε ποτέ δοκιμάσει σημαντικό πόνο. Είχε δεχτεί, χωρίς να νιώσει την παραμικρή ενόχληση, ένα χτύπημα με μαστιγίο στο πρόσωπο και μια σφαίρα πιστολιού στο χέρι!

Όταν γέρονσε, ο παράξενος αυτός άνθρωπος άρχισε να κάνει επίδειξεις σε θέατρα με το όνομα «Έντουαρντ Τζίμπσον, το ανθρώπινο μεδαιονάκι για καρφίτσες». Οι θεαταί είχαν το δικαίωμα να καρφώσουν στο σώμα του 50 καρφίτσες ο καβένος και οι πιο τολμηροί να καρφώσουν τις παλάμες του με καρφία πάνω σ' ένα τραπέζι!

Πολλοί γιατροί δοκίμασαν να εξηγήσουν επιστημονικά το εκπληκτικό αυτό φαινόμενο και κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι πρόκειται για παραμορφώσεις των νευρών εκείνων που διαβιβάζουν το αίσθημα του πόνου στον εγκέφαλο. Οι παραμορφώσεις αυτές — λένε — οφείλονται στην κληρονομική ήθη και είναι έκδηλως μιάς άλλης σοβαρής ανωμαλίας κάποιου προγόνου, που καταληγεί στο να άχρηστεύει τα νευρά του πόνου.

Άλλοι θεωρούν την άποψη αυτή έντελως άφελη και υποστηρίζουν ότι το μυστήριο των ανθρώπων που δεν αισθάνονται τον πόνο δεν θα εξηγηθεί ίσως ποτέ.

☉

Νέα φάρμακα

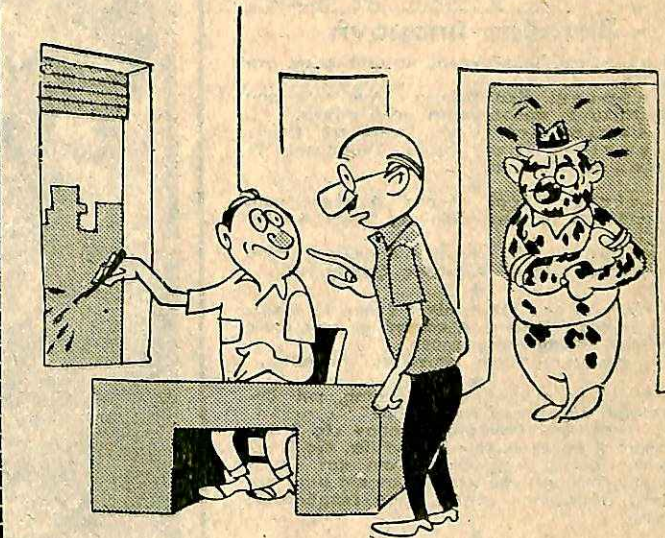
Τα δυο αποτελεσματικότερα αντιφυματικά φάρμακα, η στρεπτομυκίνη και η ισονιαζίδη, συνδυάστηκαν από ένα αμερικανικό φαρμακευτικό εργοστάσιο σ' ένα και μόνο, που ονομάστηκε «στρεπτοδραζίνη».

Η «τριμυκίνη» που θεραπεύει αποτελεσματικά την έλκωση, φαίνεται ότι μπορεί να χρησιμοποιηθεί και για την πρόληψή της, θα υπάρχει δε στην παγκόσμια αγορά μέσα στο 1953.

Το «μπιμοντρίν» είναι ένα νέο φάρμακο, αμερικανικής εφευρέσεως, κατά της τόσο επίμονης και ενοχλητικής ιγμορίτιδας.

Γελωτοθεραπεία

(Του Άρχελαου)

— Μην τινάζεις το στυλό σου απ' το παράθυρο, γιατί θα πάθεις καμιά... λατάρια!...

— Φαίνεται ότι σήμερα θα πληρώσουν δεκαήμερο... Δεν βλέπεις ότι ήθελε η γυναίκα του Μιχάλη;...

— Προσέχετε, κύριε! Η ταράτσα τελείωσε!

«ΦΙΛΟΣΟΦΙΕΣ» ΤΗΣ ΔΕΚΑΡΑΣ...

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΚΩΣΤΑΣ: "Εμπορος, περίπου πενήντα ετών. Άρκετά «συνετός» στα οικονομικά, κοινώς «σπάγγος». ΝΙΝΑ: Γυναίκα του. Είκοσι πέντε χρόνων, που τον πήρε για τα λεπτά. ΑΛΛΑ ΠΡΟΣΩΠΑ: Βοηθητικά.

ΣΚΗΝΗ 1η
(Στο σαλόνι)

ΝΙΝΑ (σουλτασαίρει νευρικά): "Όλες οι φίλες μου πηγαίνουν στις μεγάλες μοδίστρες για τα τελευταία παρισινά μοντέλλα! Έγώ κάθομαι στο σπίτι κι' ακούω ραδιόφωνο!

ΚΩΣΤΑΣ: Νομίζω πως το ραδιόφωνο είναι μια ωραία οπτική εφεύρεση που εξασφαλίζει ποικίλη ψυχαγωγία στις σοβαρές κυρίες.

ΝΙΝΑ: "Έχω δη άντρες έκνευστικούς αλλά σαν έσένα... δεν φαντάζομαι να υπάρχει άλλος.

ΚΩΣΤΑΣ (ψυχραίμα): Δεν αντιλαμβάνομαι, άγαντη μου, σε τί σ' έκνευρίζω.

ΝΙΝΑ (Έξαλλα): "Υποθέτω πως έξηγουμαι σαφώς! Θέλω να πω στη μοδίστρα και δεν μου δίνεις λεφτά!

ΚΩΣΤΑΣ (ψυχραιμότερος): Μά... άφου δεν έχω; ΝΙΝΑ (πιό έξαλλα): Δεν έχεις; "Ο μέγα έμπορος «Κώστας Βερδεσιόδης και συντροφία»;

ΚΩΣΤΑΣ (σηκώνεται κι' επιδίδεται στη χρήσιμη ψυχική άσκηση των ήρεμων βηματισμών): "Άκου χρυσό μου! 'Η γενική οικονομική κατάσταση της χώρας...

ΝΙΝΑ (έξαλλη μέχρι φόνου!): "Εγώ δεν είμαι οικονομολόγος για να ενδιαφερω για τη «γενική οικονομική κατάσταση της χώρας» ούτε συ υπουργός του Συντονισμού! Για τη μοδίστρα μιλάμε τώρα! Καθάρεις κουβέντες! Οικονομολογική φιλολογία θα κάνουμε;

ΚΩΣΤΑΣ: "Αγαπητή μου, έχασες την ψυχραιμία σου!

ΝΙΝΑ: "Ε, μα αυτό είναι

άνω ποταμών! Νά ζητάς ψυχραιμία από μια γυναίκα που δεν μπορεί να πάει στη μοδίστρα και που όλες οι φίλες της την κοροϊδεύουν!

ΚΩΣΤΑΣ: Σε κοροϊδεύουν; Γιατί; 'Επειδή κάνεις οικονομίες να βοηθήσεις τον άντρα σου;

ΝΙΝΑ: "Όστε είσαι φτωχός;

ΚΩΣΤΑΣ: Πόμπιπτος! 'Η γενική οικονομική κατάσταση της χώρας...

ΝΙΝΑ (διακόπτει): "Αστη που να πάρη ο διάολος τη «γενική οικονομική κατάσταση της χώρας»! Έγώ δεν παντρεύτηκα με τη Χώρα! Καί ήξερα πως η Χώρα είναι φτωχή και συ πλούσιος!

ΚΩΣΤΑΣ: Γι' αυτό με πήρες;

ΝΙΝΑ (γυναικείος έξυπναδισμού): Κώστα, δεν αφήνουμε τώρα τ' άστεία; Πρέπει να σπεύσω στη μοδίστρα! Χάνω ημέρες κι' επί τη πλέον... ζημιώνεται κι' έσύ! Γιατί ακριβαίνουν τα πράγματα κι' αργότερα θ' αναγκαστής να πληρώσεις πολύ περισσότερα!

ΚΩΣΤΑΣ (ήρεμά τον!): "Αγορεύεις πολύ ώραια και μάλιστα... σε κοινοβουλευτική καθαρεύουσα! 'Αλλά δεν βλέπω τα έπιχειρήματα! Δεν υπάρχει λόγος να πληρώσω ούτε τώρα λιγώτερα ούτε αργότερα περισσότερα! Μπορώ απλώς να μην πληρώσω!

ΝΙΝΑ (Μαινάς): Γιατί;... ΚΩΣΤΑΣ: Γιατί δεν έχω!

ΝΙΝΑ (χτυπάει το κουδούνι): Δηλαδή μέχρι ποιού σημείου «δεν έχεις» για να ξέρω κι' εγώ τί μου γίνεται!

ΚΩΣΤΑΣ (μόνιμο ύφος ψυχραιμίας): Δεν πρόκειται

να ανώξω τ' άστεία μου; ΝΙΝΑ: Μάλιστα. Για να ξέρω τί μου γίνεται. Λοιπόν, λέγε. Τί προτίμας; Νά τα φά η έφορία, η έγώ;

ΚΩΣΤΑΣ: Δηλαδή; Τί θα κάνεις;

ΝΙΝΑ: "Εκείνο που καταλαβαίνεις (με ειρωνία). Νομίζω ότι η γενική οικονομική κατάσταση της χώρας, έπιβάλλει στους πολίτες να δηλώνουν όλα τους τα εισοδήματα. Γιατί αλλιώς πως θα γίνη η οικονομική ανόρθωση;

ΚΩΣΤΑΣ: Καλά, μη φωνάζεις. Θά πάς στη μοδίστρα. 'Αλλά να ξέρεις ότι αυτό που κάνεις...

ΝΙΝΑ: Είναι το ίδιο που κάνεις κι' έσύ! Σπάγγο!

(Αυλαία)

ΕΠΙΛΟΓΗ

ΕΠΙΛΟΓΗ

ΕΠΙΛΟΓΗ

ΕΠΙΛΟΓΗ

βέβαια να μη φάμε αύριο κρέας... αλλά προτιμώ την ανάμειξη του βουτύρου με λίγο φυτικό. Και οικονομία στο λάδι. 'Αλλο λάδι για τη σαλάτα κι' άλλο για το τηγάνισμα των ψαριών. Νομίζω πως έκφράζομαι σαφώς...

ΝΙΝΑ: Περιήγηση!... ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ: Χτυπήσατε, κυρία;

ΝΙΝΑ: Πρό δύο αιώων! Νά μου στρώσης να κοιμηθώ στο κρεβάτι του σαλονιού. Είμαι λίγο άδιάθετη και θέλω να μείνω μόνη.

ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ: Μάλιστα, κυρία.

ΚΩΣΤΑΣ: Τί φαί έχουμε, Μαρία;

ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ: Σούπα μπιζέλια με «κρουτόν» και παιδάκια με σαλάτα. (Φεύγει).

ΚΩΣΤΑΣ: Πολλά λεπτά ξεδουλεύουμε για φαί και σχεδόν δεν τρώμε τίποτα!...

ΝΙΝΑ: "Αναλόγως, ωραία τρώμε.

ΚΩΣΤΑΣ: Τί θέλεις να τής;

ΝΙΝΑ (για πρώτη φορά ψυχραίμη): "Αφήνεις εκατό χιλιάδες για φαί. Έγώ κρατώ τις έβδομηντα! Σε ταράζω στον κεφτέ με ψωμί! Σού λέω πως η μαγειρίσα παίρνει οχτακόσιες κι' η καμαριέρα έξακόσιες. Ψέμμα! Βγάλε κι' από εκεί κι' αγοράζω κάτι που θέλω και δε μου δίνεις.

ΚΩΣΤΑΣ: Και... δεν ντρέπεσαι να τ' άκούω αυτό; Νά μου παρουσιάσεις μενδείες αριθμούς;

ΝΙΝΑ: Καθόλου! 'Ακολουθώ το παράδειγμά σου. (Βγάζει από ένα συρτάρι μια κόλλα χαρτί και διαβάζει)... «Δήλωση φορολογουμένου. Έσοδα τριμήνι-ας 'Απριλίου, Μαΐου, Ιουνίου έννέα εκατομμύρια διακόσιες τριάντα δύο». Αυτό το διακόσιες τριάντα δύο μ' άρέσει! Λοιπόν, πόσα έχεις κρύψει;

ΚΩΣΤΑΣ: Δεν έχω κρύψει τίποτα. Ξέρεις ότι είμαι από τους ειλικρινείς φορολογουμένους.

ΝΙΝΑ: Πουλάκι μου! Και τα άλλα λογιστικά βιβλία που έχεις στο συρτάρι του γραφείου σου; 'Απ' αυτά, βγαίνει καθαρά ότι κέρδισες σαράντα οχτώ εκατομμύρια την τριμήνια που πέρασε!

ΚΩΣΤΑΣ: 'Ετόλμησης ν' ανώξω τα βιβλία μου; ΝΙΝΑ: Μάλιστα. Για να ξέρω τί μου γίνεται. Λοιπόν, λέγε. Τί προτίμας; Νά τα φά η έφορία, η έγώ;

ΚΩΣΤΑΣ: Δηλαδή; Τί θα κάνεις;

ΝΙΝΑ: "Εκείνο που καταλαβαίνεις (με ειρωνία). Νομίζω ότι η γενική οικονομική κατάσταση της χώρας, έπιβάλλει στους πολίτες να δηλώνουν όλα τους τα εισοδήματα. Γιατί αλλιώς πως θα γίνη η οικονομική ανόρθωση;

ΚΩΣΤΑΣ: Καλά, μη φωνάζεις. Θά πάς στη μοδίστρα. 'Αλλά να ξέρεις ότι αυτό που κάνεις...

ΝΙΝΑ: Είναι το ίδιο που κάνεις κι' έσύ! Σπάγγο!

(Αυλαία)

ΕΠΙΛΟΓΗ

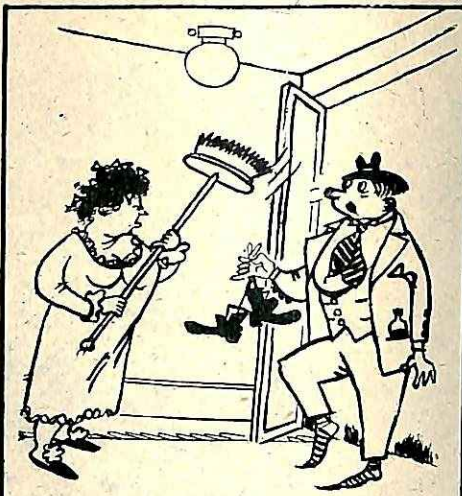
ΕΠΙΛΟΓΗ

ΕΠΙΛΟΓΗ

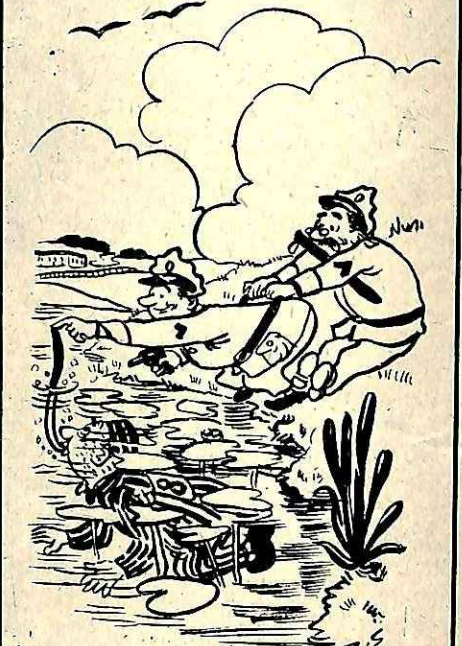
ΕΠΙΛΟΓΗ

ΕΠΙΛΟΓΗ

ΕΠΙΛΟΓΗ

— Χρυσή μου γυναικούλα, άκόμα με τ' άνοικοκυριο άσχολεύεις!

— Για να δούμε, δεν θά βγί και τώρα στην έπιφάνεια;

ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

— Στον άνεπιό μου 'Ανδρέα, που είχε πάντα τη μαγία να διαβάζει πάνω από τον ώμο μου, άφηνες τις παλιές έφημερίδες και τα περιοδικά που υπάρχουν στο σπίτι μου...

Το έξωφυλλο του «Φανός» των Συντακτών του 1928.

ΠΕΝΗΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ άκμης και κατακτήσεων του Έλλη- κού Τύπου (1900-1950)

«Ο «Φανός» των Συντακτών και οι παλαιότεροι χοροί

Στην ιστορία της ελληνικής δημοσιογραφίας δεν μπορεί να μην πάρη τη θέση του ο περίφημος «Φανός» των Συντακτών, η άπο-κρίτικη έφημερίδα των δημοσιογράφων, η οποία προσέφερε μια φορά το χρόνο συμπυκνωμένο το χιούμορ στους «Αθηναίους». 'Αν έξαίρεθούν ο «Θησαυρός» και η «Αθηναϊκή», δεν υπάρχει περίπτωση άλλης δημοσιογραφικής έκδοσης, που να έχη φθάσει στα κυκλοφορικά ύψη του «Φανού».

Συνδυασμένος με τον περίφημο χορό που έδιναν οι Συντάκτες την τελευταία Κυριακή της «Αποκριάς», ο «Φανός» — «Ημερησία έφημερίς έκδομένη άπας το έτος» — συνεκέντρωνε στις σελίδες του τις πολιτικοκοινωνικές χιουμοριστικές έμπνευσεις των καλύτερων εθιμογράφων, μελών της «Ενώσεως, αλλά και τα χιουμοριστικά δημιουργήματα των... σοβαρωτέρων δημοσιογράφων.

Όταν πρωτοεξδόθη ο «Φανός» κυκλοφόρησε μόνο μέσα στο χορό. Δεν προωριζόταν για ευρύτερη κατανάλωση. Ήταν όμως τόνος για έπιτυχία του, ώστε εκρίθη σκόπιμο να συστηματοποιηθί η έκδοσή του και να έγκωρηθούν οι πόροι του στο Ταμείο 'Υγείας της «Ενώσεως». 'Ετσι, ένα περίπου μήνα πριν από το χορό, το Διοικητικό Συμβούλιο της «Ενώσεως» καθήρτισε την ειδική συντακτική έπι-νύσεως ανέλεγκαν τη φροντίδα της τροπή, η οποία ανέλεγκαν τη φροντίδα της συγκέντρωσης της ύλης και της έκδοσης του «Φανού». 'Η έπιτροπή έπιστρέφει πρώ-τους τους σκιτσογράφους — μέλη της «Ενώ-σεως» — και έν συνεχεία τους φημισμένους εθιμογράφους. Δεχόταν όμως και τη συνεργασία ολιγοήμερης έπιθυμότητας να αποκαλύπτει γασία ολιγοήμερη τολάνη του μέλους της «Ε-νώσεως» Συντακτών. Στο τέλος, βρίσκονταν νέωσες Συντακτών. Στο τέλος, βρίσκονταν νέωσες Συντακτών. Στο τέλος, βρίσκονταν νέωσες Συντακτών.

Επί πολλά χρόνια επί κεφαλής της Συντακτικής 'Επιτροπής ήταν ο έγκριτος συνδελ-τακτικός Νικ. Ζαρίφης, ο οποίος διετέλεσε και πρόεδρος της «Ενώσεως» επί πολλά χρόνια. Ο κ. Ζαρίφης, αποδίδοντας μεγάλη σημασία στην έκλεκτική... άρλουμπά, έκανε άγριο κο-σκινισμό των χειρογράφων, από τα οποία κρυσταλλώσε μόνο όσων το περιεχόμενο ήταν έ-κφρενισμός δλκής. 'Ο ίδιος έγραφε πολλά έφωφρημένα άρθρα του «Φανού», από τα... βαρυσήμαντα άρθρα του «Φανού», από τα... βαρυσήμαντα άρθρα του «Φανού».

γελιογραφικής έμφανίσεως του «Φανού», ήταν ο Φακίων Δημητριάδης. 'Αλλά δεν άπουσία-ζαν από τις σελίδες του περιοδικού και οι άλλοι σκιτσογράφοι — ο Καστανάκης, ο Τερζόπουλος, ο Α. Βλασσόπουλος, ο Ικείβης, ο νεώτερός τους Παυλίδης, κ. ά.

Ο Ζαρίφης έθέσπισε το σύστημα των ει-δικών γευματιών, κατά τη διάρκεια των ό-ποιων συνεζητούντο τά... μεγάλα προβλήματα του «Φανού» και κατεστράνετο το σύστημα έργασίας.

Ο «Φανός» δεν ήταν φειδωλός στη σάτυρα του άπέναντι των πολιτικών. Ο 'Ελευθέριος Βενιζέλος, ο Γεώργιος Καραντάσης, ο 'Ανδρ. Μιχαλακόπουλος, ο Παπαναστασίου, ο Γ. Κον-δύλης και όλοι οι πολιτικοί της είκοσαετίας 1920-1940, είχαν την τιμητική τους κάθε φο-ρά που κυκλοφορούσε ο «Φανός». Ο 'Ελευθέ-ριος Βενιζέλος ήταν φανατικός άναγνώστης του, όπως μάς άπεκάλυψε κάποτε. Τον συνω-δεύαμε, μερικοί δημοσιογράφοι, σε μία πε-ριοδεία του, λίγες ημέρες μετά τον Χορό των Συντακτών του 1930 και τον είδαμε τ' άβρά-δυ στο βαγκόν ρεστωράν να βγάζει από τον χαρτοφύλακά του ένα άγγλικό άστυνομικό μυ-θιστόρημα και ένα «Φανός».

— Θα διαβάσω το «Φανός» σας, μάς είπε, προτού κοιμηθώ. Είμαι τακτικός άναγνώστης του κάθε χρόνο. Παρακολουθώ κυρίως τις γε-λιογραφίες και διαβάσω τά... πολιτικά του άρθρα.

— Όσο καυστική κι' άν ήταν η σάτυρα του «Φανού», δεν άπηρεζε πολιτικός που μπορούσε να δυσχερευθί. Άκόμα κι' ο συνήθως βλο-συρός 'Αλ. Ζαΐμης — ο όποιος επίσης τρο-φοδοτούσε τη σάτυρα του περιοδικού — γε-λούσε με την καρδιά του.

Προβλήματα μεγάλα δημοσίωρε για τον «Φανό» η δικτατορία Μεταξά. 'Η πολιτική σά-τυρα δεν μπορούσε να βρή την άνετη, διεξοδο που έπρεπε. Ο Μεταξάς δεν συγχωρούσε την ειρωνεία, ο Νικολάουδης δεν επέτρεπε στη λο-γοκρισία να άφιση το «Φανό» να υπερέβη τα έ-σκαμμένα και ο Μανιαδάκης ήταν έτοιμος να λάβη τα άένδεια μέτρα σε περίπτωση έκτροπής. 'Η σάτυρα έπείρετο μόνον εις βάρος των παλαιών κομμάτων, που βρισκονταν σε πλήρη άδράνεια. 'Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν ήταν εύκολο στο περιοδικό να κρατήση την παράδοσή του. Άναγκάστηκε να δώση έκ-τασι στην κοινωνική σάτυρα, αλλά δεν παρέ-λειπε να σατυρίζη και την κατάσταση, όσο ήταν δυνατόν και με τις σχετικές δυσκολύν-σεις, που παραχωρούσαν οι άσκούντες τη λο-γοκρισία.

Ο πόλεμος του 1940-41 έθεσε τέρμα στο Χορό των Συντακτών και στο «Φανός». 'Η κα-τοχή που άκολούθησε, άπηρεζε η χαριστική βο-λή του. Δεν άπηρεζε κέρ, ούτε και δυνατότης δημοσίας σάτυρας. 'Επειδή όμως οι άνάγκες του Ταμείου 'Υγείας ήταν έρσιες — πολύ μεγαλύτερες από κάθε άλλη φορά — εκρίθη σκόπιμο να άντικατασταθί ο «Φανός» με μία ειδική θεατρική παράσταση, της οποίας τα σαρ-τυρικά άνούμερα ανέλαβαν να τα γράψουν οι γνωστότεροι εθιμογράφοι μας. 'Εκείνης οι κορυφαίοι δραματικοί ήθοιοι ανέλαβαν προ-θυμότητα να έκτελίσουν έλαφρά νούμερα. 'Εν-τούτοις, βρέθηκε τρόπος, παρά την άγρία γε-μισοτεχνική λογοκρισία, να καυτηριασθί με άπονομένα και με ένα δολάριο νούμερο, εύφύεστα συγκεκολλημένα — η βαρβαρότης των κατακτητών. Την έπομένη δημοσηγήθηκαν ζητήματα και άναζητήθηκαν εθύνες. Ήταν όμως ήδη πολύ άργά...

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

1 Για τους Σεμινά, μία φυλή 'Ερυθρο-βέρμων της Κεντρικής Φλωρίδας, το κρέ-ας των μικρών κροκόδειλων άποτελεί το έλεκτότερο έδεσμα. 'Ανδρες και γυναίκες της φυλής αυτής έχουν ειδικευθί στο κυνή-γι των φοβερών άμφιβίων και τα συλλαμβά-νουν ζωντανά με μία θαυμαστή δειροτεχνία. Στη φωτογραφία μας μία γυναίκα των Σε-μινά άκίνηται με τα άιδερμένα μπράτσα της έναν κροκόδειλο σεάστω μέγέθους!

2 Το κομψό αυτό καπελλάκι προορίζεται για τις γυναίκες που άσχολούνται με το φάρεμα. Έχει επάνω του ό,τι χρειάζεται κανείς για να έπιδοθί στο σπέρ αυτό: άγκί-στρια, όρμια, άκόμα και τη μικρή συσκευή, που μαζεύει το ήμα. 'Ετσι, δεν χρειάζεται παρά να βρεθί επί τόπου κανείς καλάνι.

3 Στην ώραία πλάξ της Ισπανικής πόλε-ως 'Αλγεθίρας έκανε πρό ήμερών τα έγ-καίνια του το πιο πρωτότυπο ξενοδοχείο του κόσμου. Άποτελείται, όπως βλέπετε, όχι από δωμάτια, αλλά από μικρά άυτότελη συνε-χόμενα σπιτάκια με όλα τα κομφορί...

4 Θά νομίσετε άσφαλώς πως πρόκειται για κανένα φορητό πιάνο νέου τύπου, γιά είναι όμως παρά μία βουθή συσκευή που χρη-σιμοποιεί η Γαλλία πιανίστρια Λιντια Ρέθ για να έξασκή τα άδοχτύλα της. Στη φωτο-γραφία μας, η δάσσημη καλλιτέχνης έξασκεί-ται πάνω στο άφανο πιάνο της ενώ ταξι-δεύει για το Λονδίνο, όπου πρόκειται να δώση ένα ρεσιτάλ.

ΒΟΥΒΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ

Επινα το τσάι με τη Καίτη.
— Γιατί; Γιατί; ρώτησα.
— Σου το είπα τόσες φορές, Γιάγκο!... μου απάντησε.

— Τότε δεν μ' αγαπάς! Δεν έχεις το δικαίωμα να μου χαρίζεις τόση ευτυχία και να με ρίχνεις σε αγωνία ύστερα από λίγο. Δεν ξέρω αν μ' αγαπάς πραγματικά ή όχι... Παίζεις μαζί μου όπως ή γάτα με το ποντίκι.

— Όχι Γιάγκο, δεν παίζω μαζί σου. Σ' αγαπώ, αλλά δεν θέλω να συνδεθώ σ' όλη μου τη ζωή μ' έναν άντρα. Ήθελες τις ώρες της ευτυχίας που σου χαρίζω και μη γυρεύεις περισσότερα. Είσαι περίεργος! Λίγοι άντρες νοιώθουν σήμερα τον εαυτό τους δυστυχισμένο, επειδή η φιλενάδα τους δεν θέλει να τους παντρευτεί.

— Μην αστειεύσαι, Καίτη... Θέλω να μάθω τι μου κρύβεις.
— Δεν σου κρύβω τίποτα... Τώρα σ' αγαπώ, αλλά μπορώ να σου εγγυηθώ ότι θα σ' αγαπώ σ' όλη μου τη ζωή. Μη με βασανίζεις, Γιάγκο.

Είσαι μια εγωίστρια! Κάθε μέρα σκέπτομαι να διακόψω κάθε σχέση μαζί σου, και όμως σ' ερωτεύομαι πιο πολύ. Τι να τον κάνω ένα έρωτα στείρο; Έχω κι' εγώ το δικαίωμα σαν άντρας ν' απο-

κρικού μια νεαρά γυναίκα απειπειράθη να αυτοκτονήσει, ριφθείσα εις τας γραμμάς καθ' ην στιγμήν εισήρχετο εις τον σταθμόν ο συρμός. Ή αποπειραθείσα μετεφέρθη σοβαρώς τραυματισμένη εις το Πολιτικόν Νοσοκομείον. Πρόκειται γιά την Καίτη Περισίδη...»

— Τι τρέχει Γιάγκο; με ρώτησε ο πατέρας μου, δεν αισθάνεσαι τον εαυτό σου καλά;

— Πρέπει να γυρίσω άμέσως στην 'Αθήνα! ψιθύρισα κατάχλωμος. Ένα φιλικό μου πρόσωπο έπαθε κάποιο άτύχημα!...

Επτάσα στην 'Αθήνα στις 8 το απόγευμα. Είχε νυχτώσει. Πήρα ένα ταξί και βρέθηκα άμέσως στο νοσοκομείο. Ο θυρωρός δεν μ' άφησε να μπώ, γιατί οι επίσκεψεις δεν επιτρέπονταν πιά, έμαθα όμως από μια αδελφή της υπηρεσίας ότι η Καίτη ήταν καλύτερα, ότι της είχαν κάνει δύο μεταγγίσεις αίματος και ότι ο γιατρός έλπιζε να τη σώσει.

Γύρισα στην κάμαρά μου, που τη βρήκα άνω-κάτω και πέρασα μια νύχτα σχεδόν άγρυπτος. Δεν ήξερα ποιά ήταν η αίτία που είχε οδηγήσει την Καίτη στην αυτοκτονία. Το πρωί, όταν ινύθηκα, χτύπησε το τηλέφωνο.

— Ο κύριος Δάρμος; ρώτησε ή φωνή απ' την άλλη άκρη.

— Μάλιστα, εγώ είμαι... απάντησα.

— Σας πήρα πολλές φορές στο τηλέφωνο, αλλά δεν απαντούσε. Με συγχωρείτε, που δεν σας λέω τ' όνομά μου. Πρόκειται γιά την Καίτη. Αν θέλετε, θα έρθω σπίτι σας να σας μιλήσω.

— Σας περιμένω!...
Όταν σέ λίγο ήρθε ο άγνωστος πατήρησα πως ήταν κοντός, παχουλός

Τό κωδικο

της καίτης

Ξαναβρέθηκα αργότερα πλάι στο κρεβάτι της Καίτης, μα αυτή τη φορά ο γυιός μου είχε γεννηθί.

και ντυμένος με γκριζά ρούχα.

— Πρωτ' απ' όλα, μου είπε, να σας συστηθώ. Με λένε 'Αλέξανδρο Σερβόπουλο... Διάβασα στην έφημερίδα το άτύχημα της Καίτης. Την είδα, της μίλησα... Σώθηκε, εύτυχώς. Χτύπησε ελαφρά στο δεξιό άμο, αλλά σέ κανένα μήνα θα είναι έντελώς καλά. Την ώρα που έπεσε στις γραμμές του τρένου, κάποιος άχθοφόρος την τράβηξε εγκαίρως...

— Μα γιατί τόκανε αυτό ρώτησα.

— Ήταν άπελπισμένη! Ή Καίτη περιμένει παιδί και δεν ήθελε να γεννηθί το παιδί αυτό...

Εύτυχώς όμως το παιδί εσώθηκε είναι δικό σας, του ανθρώπου που ή Καίτη αγαπάει.

— Παιδί μου! φώναξα. Μα τότε;...

— Ή Καίτη δεν ήθελε να φέρη στον κόσμο ένα πλάσμα καταδικασμένο, γι' αυτό θέλησε ν' αυτοκτονήσει... Ο παππούς της κι' ο πατέρας της πέθαναν τρελλοί και ήταν σίγουρη πως κι' αυτή μια μέρα θα τρελαινόταν. Αν όμως αυτή γλύτωσε, φοβόταν μήπως ή κληρονομικότης έπηρεάση το παιδί της. Να γιατί άρνήθηκε να σας παντρευτεί, μολονότι δεν έπαψε ποτέ να σας αγαπά.

— Μα τώρα, είπα, που ή Καίτη σώθηκε και το παιδί θα γεννηθί, θα είναι πιο άπελπισμένη!...

— Όχι, είναι εύτυχισμένη και σέ περιμένει... Γιάγκο! Γιατί... εγώ είμαι ο πραγματικός πατέρας της. Ή Καίτη δεν είναι κόρη ενός τρελλού.

Λίγο καιρό μετά το γάμο της, ο άντρας της, που ήταν ένας άσωτος, την παράτησε κι' έφυγε. Προσπάθησα να την παρηγορήσω και αγαπηθήκαμε. Όταν γεννήθηκε ή Καίτη δεν είχα πιά άμφιβολία ότι ήταν κόρη μου.

Σέ λίγο διάστημα παντρευτήκαμε. Ξαναβρέθηκα πλάι στο κρεβάτι της Καίτης, μα αυτή τη φορά γιά να γεννήση το γυιό μου...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

χτήσω σπίτι, οικογένεια και παιδιά...

— Αν θέλεις να διακόψης τις σχέσεις μαζί μου, καλύτερα να μη ξαναγυρίσης κοντά μου...

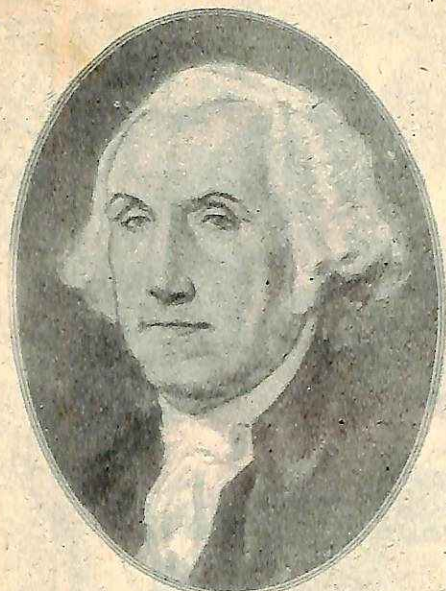
Δεν απάντησα, ήπια το τσάι μου κρύο κι' έφυγα νευριασμένος, γιατί ήθελα ν' αναπνεύσω καθαρό αέρα. Είχα πάρει ένα μήνα άδεια από το γραφείο μου, κι' αποφάσισα να φύγω γιά την έξοχή όπου έμεναν οι γονείς μου. Ήμουν αγγούρος πως εκεί θα λησμονούσα την Καίτη.

Όταν έφτασα στο πατρικό μου σπίτι οι γονείς μου με υποδέχτηκαν με χαρά και ή μητέρα μου έκλαψε μάλιστα. Όταν με ρώτησαν πόσες μέρες θάμενα μαζί τους τους απάντησα πως αυτό θα έξαρτιόταν από διάφορες δουλειές που είχα αφήσει έκκρεμείς στην 'Αθήνα.

Οι πρώτες μέρες πέρασαν ευχάριστα. Ξανάβρισκα το περιβάλλον όπου είχα περάσει τα παιδικά μου χρόνια και συναντιόμουν με παλιούς φίλους. Στο τέλος της έβδομάδος άρχισα να βαριέμαι. Ή σκέψη μου πετούσε διαρκώς στην έρωτική φωλιά όπου έδω κι' όχτώ μήνες ζούσα με την Καίτη. Ήμουν δυστυχισμένος ενώ στην 'Αθήνα με περίμενε ή ευτυχία. Μουρχόταν να πάρω το τρένο και να τό σκάσω.

Πλεονεξία!

Γεώργιος Ουάσιγκτων

Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΟΥΑΣΙΓΚΤΩΝ και η μητέρα του

Από τη ζωή του πρώτου Προέδρου
των Ηνωμένων Πολιτειών

Το Φεβρουάριο του 1732, η Μαίρη Ουάσιγκτων έφερε στον κόσμο τον μικρό Γεώργιο, που επρόκειτο μια μέρα να πάρει τον τίτλο του «Πρώτου Πολίτου» των Ηνωμένων Πολιτειών. Η οικογένεια Ουάσιγκτων κατοικούσε τότε στο Ουέκφιλντ.

Κάποια μέρα, η κ. Ουάσιγκτων διάταξε να κόψουν μερικούς σωρούς ξύλων, που βρίσκονταν στην άκρη του περιβολιού. Με τον αέρα όμως και την ξηρασία, η φωτιά πήρε διαστάσεις κι' απλώθηκε, παρ' όλες τις προσπάθειες των υπηρέτων, ως το σπίτι, που έγινε σε λίγο παρανάλωμα του πυρός!...

Η οικογένεια Ουάσιγκτων πήγε τότε και κάθησε στο Μάουντ Βέρνον. Εκεί μεγάλωσε ο μικρός Γεώργιος.

Στη μητέρα του δέ, στη γυναίκα που συγκέντρωνε τόσα σπάνια χαρίσματα, ιδιότητες ή διαπαιδαγωγική και η μόρφωση του χαρακτήρα του.

Η Μαίρη Ουάσιγκτων ήταν μια απλή και αξιωματική γυναίκα, άφοιτημένη στην οικογένειά της και στα οικιακά της καθήκοντα. Δεν της άρεσαν καθόλου οι επιδείξεις. Είχε μεγάλη θάλησι και φρόνηση, ήταν εύσεβης, λιγλόγη, φιλόστοργη και μεγαλόψυχη.

Ήταν μάλιστα τόσο άφελος, ώστε μια μέρα, που πήγε ο ένδοξος Γάλλος στρατηγός Λαφαγιέ με την ακολουθία του να την επισκεφθεί, δεν διάταξε να παρουσιασθούν, φορώντας ένα μεγάλο ψάθινο καπέλο, με ποδιά στη μέση και με... μια τσουγγράνα στο χέρι, όπως ακριβώς βρισκόταν στον κήπο της.

Όταν κατόπιν της ανάγγελλαν τους θριάμβους του γιου της, ποτέ της δεν ύψωσε τη φωνή για να εκφράσει το θαυμασμό ή τη χαρά της. Ορίσαιο στρατιωτικοί και πολιτικοί, αξιώματα και τιμές, όλα της φαινότανσαν φυσικά. Ποτέ της δεν σκέφθηκε πως μπορούσε να υπερηφανευτεί για το γιο της και να καμαρώσει, όπως θα έκανε κάθε άλλη μητέρα στη θέση της.

Από την μητέρα του, λοιπόν, ο Γεώργιος κληρονόμησε τον ήρωο κι' εθού χαρακτήρα του. Αξιοθαύμαστη ήταν η αυτοχρή του στους πόνους και στις κακουχίες. Από μικρή ηλικία, η μόνη του χαρά, ήταν να διευθύνει. Ήταν σπουδαίος καβαλλάρης και λαμπρός κυνηγός. Η ζωή του υπαίθρου, είχε κάνει τα νεύρα του άτσάλενα. Κι' όπως η μητέρα του, έτσι κι' αυτός, δεν εξωτερικεύε ποτέ τα αίσθηματά του.

Η Μαίρη Ουάσιγκτων δεν ήταν ώραία.

Είχε συμπαθητική φυσιογνωμία, ήταν μετρίου αναστήματος και μάλλον εύσωμη. Ήταν πολύ καλή και πονόψυχη. Τό παιδιά της, οι υπηρέτες της και οι εργάτες του χτήματος, την έλάτρευαν, αλλά και την σεβόντουσαν.

Είχε την άτυχία να χάσει τον άνδρα της όταν ο Γεώργιος ήταν έντεκα χρόνων. Έκείνη ήταν μόλις τριάντα πέντε, κι' όλη η φροντίδα κι' η εύθυνη είχε πέσει επάνω της.

Η μεγαλόψυχη αυτή γυναίκα αγαπούσε όχι μόνον το παιδί της, αλλά και τα παιδιά του άνδρός της από τον πρώτο γάμο του.

Στο ημερολόγιό του ο Γεώργιος έγραφε, ότι τη διαμόρφωση του χαρακτήρος του τη χρεωστούσε πραγματικά στη μητέρα του.

Όταν αυτός έγινε δεκαεπτάχρονος, ο έτεροθαλής αδελφός του Λώρενς, που αγαπούσε τη θάλασσα, του εξασφάλισε μια θέσι δοκίμου σ' ένα πλοίο αγκυροβολημένο τότε στο λιμάνι του Πότομακ.

Όλα ήταν έτοιμα για την αναχώρησι. Ένα γράμμα όμως του αδελφού της μητέρας του, του Ίωσήφ Μπώλ, ανέτρεψε τα πάντα. Μεταξύ άλλων, ο θεός του έγραφε στην κ. Ουάσιγκτων, πως δεν συμφωνούσε να γίνει ναυτικός ο Γεώργιος. «Η ζωή του ναύτη, έγραφε, ήταν σκληρή, βασανιστική κι' η αμοιβή ελάχιστη. Μη φαντασθείς, ότι ο Γεώργιος θα κατορθώσει να γίνει τόσο γρήγορα... καραδοκώρη!».

Αυτά και άλλα, που έγραφε ο θεός του, έκαναν την μητέρα του να δειλιάσει κι' έτσι ματαιώθηκε η ναυτική σταδιοδρομία του Γεωργίου.

Σ' ένα από τα τετράδια του νεαρού Ουάσιγκτων, που σώζονται στο μουσείο του Μάουντ-Βέρνον, υπάρχει και το εξής γυναικό:

«Τίμα τους γονείς σου, έστω κι' αν είναι φτωχοί».

Η κ. Ουάσιγκτων ήταν πτωχή και πολύ λίγο μορφωμένη. Ο Γεώργιος όμως τη λάτρευε. Της φερόταν πάντα με σεβασμό. Έδειχνε μάλιστα μεγάλη υπομονή κι' όταν ακόμη εκείνη, εξ αιτίας της προχωρημένης της ηλικίας, είχε γίνει δύστροπη και απαιτητική.

Μολονότι ο Γεώργιος είχε τόσες φροντίδες και εύθυνες, στα ανάστα αξιώματα, που βρισκόταν, ήταν ωστόσο πάντα υποχωρητικός και καλόβολος στη γερόντισσα μητέρα του.

Στα 1788, η αγαπημένη του μητέρα πέθανε κι' ο θάνατός της ήταν το μεγάλο πλήγμα της ζωής του.

Πρίν, λοιπόν, αναλάβει, ως ύπατος αρχηγός, τα νέα του καθήκοντα, πήγε να επισκεφθεί την άρρωστη μητέρα του. Καί, με άνεκφραστη λύπη, είδε την πρόοδο της φεβερής αρρώστειας, του καρκίνου. που ήταν η άφορησή του θανάτου της.

Όταν μάλιστα κάθισε κοντά στο κρεβάτι της, έσκυψε και με σταθερή φωνή, για να μη φαίνεται η συγκίνησή του, της ψιθύρισε:

— Μητέρα, ο λαός μου έκανε την τιμή να με εκλέξει Πρόεδρο των Ηνωμένων Πολιτειών. Άλλά, πρίν φύγω, ήρθα να σε αποχαιρετήσω. Μόλις οι εύθυνες και τα καθήκοντα που αναλαμβάνω μου το επιτρέψουν, θα γυρίσω γρήγορα εδώ στη Βιρτζίνια, και... Άλλά η μητέρα του τον διέκοψε:

— ...Και δεν θα με βρής πια, παιδί μου! Η ηλικία μου και η άρρώστια, που σπαράζει τα σπλάχνα μου, με προειδοποιούν, ότι το τέλος μου πλησιάζει! Πήγαινε, Τζώρτζ, να εκτελέσεις τα καθήκοντά σου, για τα οποία σε προώρισε ο Θεός! Πήγαινε, γιέ μου, και η εύλογία του Θεού και η ευχή της μητέρας σου να είναι πάντα μαζί σου!...

Όταν πέθανε η μητέρα του, οι Άμερικανοί, για να τιμήσουν τη μνήμη της, χάραξαν απάνω στην άπείριτη πλάκα του τάφου της, τις λίγες και απλές αυτές λέξεις:

«Στη Μαίρη, τη μητέρα του Ουάσιγκτων».

Ο ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΣ και ο ρωμαντικός

Μόλο που είσατε μια νέα με σύγχρονη αντίληψη κι' έχετε συναίσθησι της πραγματικότητας, απεχθάνεστε, ωστόσο, την πεζότητα. Τον άντρα που δ' αγαπάτε τον θέλετε να έχει φαντασία, να είναι ονειροπόλος. Η ζωή μαζί του, σκεφτόμαστε, θα είναι πιο όμορφη.

Δεν έχετε ίσως άδικο. Άλλά ξέρετε τί ακριβώς είναι εκείνο που επιθυμείτε; Κάποιος Άγγλος ποιητής είπε: «Το ανιωρότερο και αποκρουστικότερο δν της δημιουργίας είναι ο άνθρωπος που από ιδιοσυγκρασία και πεποίθησι αρκείται προκαταβολικά να πιστέψη πως ένα και ένα μπορούν να μην κάνουν πάντοτε δύο».

Αυτή η αόστηρη προσήλωσι στο θετικό, στο συγκεκριμένο, στο χειροπιαστό αποστραφίζει το μυαλό και νεκρώνει την ψυχή. Ο πεζός άνθρωπος είναι όπως ένας ίσιος δρόμος, που περνάει ανάμεσα από δυο ψηλούς τοίχους. Ακολουθώντας τον έξερο πως θα φτάσω ασφαλέστερα και συντομότερα στο τέρμα. Κι' ωστόσο, προτιμούμε απ' αυτόν έναν άλλον, οποιονδήποτε άλλον, ακόμη και τον πιο μακρινό, αρκεί να μην μας κουράζει με τη μονοτονία των τοίχων που έχει ο πρώτος και που μοιάζουν με τις παραπύριδες που βάζουμε στα ζώα, γιατί δεν μας αφήνουν να δούμε τί βρισκείται πίσω από αυτούς. Θα προτιμούσαμε ίσως αυτό τον άλλο δρόμο, ακόμη και στην περίπτωση που υπήρχε κίνδυνος να παραπλανηθούμε. Γιατί η παραπλάνηση, με όλα τα πρόσποτά της, θα μας εγούητε αντί να μας κουράσει.

Η παραπλάνηση είναι το όνειρο. Κι' όλοι λίγο πολύ ρέπομε σ' αυτό.

Ο ονειροπόλος είναι ένας άνθρωπος προικισμένος με φαντασία. Χάρης σ' αυτήν μπορεί να παραμορφώνει την πραγματικότητα και, μάλιστα, να βγαίνει έξω απ' αυτήν και να δημιουργήσει μια καινούργια, που είναι απίστη μια προσδιόριστη, αλλά για το λόγο αυτό ακριβώς πιο θεατική.

Κοντά σ' έναν ονειροπόλο δεν θα κουραστήτε ποτέ. Με την προϋπόθεση, όμως, ότι θα τον πιστεύετε κατά γράμμα. Θα είναι ώραίο να τον ακούτε να σας μιλάει για τα όνειρά του και θα είναι πολύ ώραίτερο να τα ζήτε μαζί του. Άρκει να μην προσπαθήσετε να τα πραγματοποιήσετε ποτέ. Γιατί, αλλιώς, είναι μόνο όνειρο!

Ο ονειροπόλος άντρας θα χρυσώσει τη ζωή σας, θα την στολίσει με διαμάντια, θα την κάνει γοητευτική και υπέροχη. Θα σας κάνει ακόμη και νομίζετε πως πίνετε και με τα δυο σας χέρια την εύτυχία. Άν όμως, θελήσετε κάποτε να ήτε τί είναι εκείνο που πίνετε, δεν θα συναντήσετε τίποτ' άλλο από το κενό.

Η εποχή μας, είναι αλήθεια, δεν αφήνει μεγάλα περιθώρια στο όνειρο. Γι' αυτό ο ονειροπόλος κατανατά ένα πλάσμα εκτός τόπου και χρόνου. Είναι σαν ένα φωτεινό μετέωρο που ξαναυψίζεται από σκοτάδια, μόλις διαγράψει την τροχιά του μέσα στη γήινη ατμόσφαιρα.

Αυτά τα σκοτάδια είναι η αμελικτική δδωσότητα πραγματικότητας. Θέλονται και μη, θα συγκρουσθήτε μια μέρα μαζί της. Και το ξύπνημα θα είναι τότε σκληρό και οδυνηρό.

Το να σκέπτεται κανείς πως ένα κι'

ένα μπορούν να μην κάνουν πάντα δύο είναι αναμφισβήτητο πολύ όμορφο. Άλλά το να το θεωρή σαν κάτι το απεχθικό, κατανατά αλήθεια τραγικό.

Το όνειρο, ωστόσο, είναι ένα στοιχείο του έρωτα. Και, μάλιστα, ένα τόσο απαραίτητο στοιχείο, που μπορούμε να πούμε ότι, χωρίς αυτό, ο έρωσ κατατάζει αδύνατος. Από τη στιγμή που θ' αγαπήσετε, λοιπόν, θα κυλισθήτε αναπόφευκτα μέσα στη μαγεμένη περιοχή του ονείρου. Άρκει να μην παρασυρθήτε απ' αυτό και να μη την νομίζετε για πραγματική.

Προκειμένου να διαλέξετε ανάμεσα σ' έναν άντρα πεζό κι' έναν άλλο ονειροπόλο, το πιθανότερο είναι ότι η έκλογή σας θα πέσει στον δεύτερο.

Άλλά δεν πρέπει να είσατε πολύ υπέρβληνη γι' αυτήν την έκλογή. Η απογοήτευση καρδοκεί στον πρώτο πρίστρο. Και θα πέσετε αναπόφευκτα πάνω σ' αυτήν.

Είναι προτιμότερος, λοιπόν, ο πεζός άντρας; Όχι πρὸς Θεού! Κοντά του θ' αιδιάσετε τη ζωή και θα χάσετε την εμπιστοσύνη σας στον εαυτό σας.

Άλλά, δε μην ξεχνάμε πως ο πεζός ο ονειροπόλος σπάνια βρίσκεται αμειγείσ στη ζωή. Κι' ο πιο πεζός άνθρωπος έχει στιγμές που χάνεται μέσα σε μια αχαλίνωτη ονειροπλάνη. Όπως, αντίθετα, ο ονειροπόλος πέφτει πολλές φορές στην πιο συνηγ πεζότητα.

Κι' αυτό είναι ίσως το καλύτερο. Το αντίθετο, είτε στη μια περίπτωση είτε στην άλλη, θα ώδηγούσε σε τραγικά αδιέξοδα.

Παραμερής με τον ονειροπόλο είναι κι' ο ρωμαντικός.

Ο ρωμαντικός υπάρχει μέσα σ' όλους μας. Με τη μορφή αυτή δεν επιποδίζει τη δράση.

Άλλο πράγμα, όμως, είναι ο άνθρωπος που αποκαλούμε ρωμαντικό. Δεν έχετε να επιθυμήσετε μεγάλο πράγμα, τα σ' αυτόν. Γιατί είναι ένας άρρωστος, που νομίζει την άρρώστια του σαν άνοτερη ψυχική ιδιότητα και περιφρονεί όλους τους άλλους ανθρώπους, που συμβαίνει να μην την έχουν. Νομίζοντας έναν εαυτό του γιά άνωτερο δν, που αινε σθένος πράγματα, που οι άλλοι είναι σθάνικαι τάχα να τα καταλάβουν, περνάει στο περιθώριο της ζωής και γίνεται ένας δυστυχισμένος.

Οι νέες γοητεύονται συνήθως από τους ρωμαντικούς άντρες. Τους θεωρούν γιά πιο λεπτούς, γιά πιο ευγενικούς, γιά πιο καλλιερνημένους ψυχικά. Άλλά, όταν καλοκυτάξουν, θα δουν ότι πίσω από το φτιασίδι του ρωμαντισμού κρύβεται η άριστία και το χάος.

Άν ο ονειροπόλος είναι το αντίθετο του πεζού, ο ρωμαντικός είναι το αντίθετο του ανθρώπου με δράση. Ένώ ο ρωμαντικός παρασυρταται από χίμαιρες, ο άνθρωπος με δράση έλκεται απ' την ιδέα της δημιουργίας. Ο δεύτερος ενδέχεται να σας παραμελήσει, άποροημένος όπως είναι από το δημιουργικό πνεύμα που είναι ο πρώτος δεν θα σας κυρετό ποτέ. Ο πρώτος δεν θα κάνει τα πάντα ταλάνδη ποτέ και... θα κάνει τα πάντα γιά να μην τον καταλάβετε ούτε σεις.

Άν, όμως, είσατε και σεις ρωμαντική; Άν ρέπετε και σεις στο όνειρο; Κάποτε μια μικρή προσπάθεια γιά να δείτε σε τί συνίσταται ο ρωμαντισμός σας και πού είναι η προσοπάθεια θα δεινών σας. Άυτή η προσοπάθεια σε βοηθήσει ίσως να προεγώητε στην πραγματικότητα και το κέρδος σας θα είναι τότε πολύ μεγάλο.

2000 ΜΕΤΑ ΧΡΙΣΤΟΝ, έτος ειρήνης και εύτυχίας!...

Οι εκπληκτικές προφητείες της
«Επιστήμης των Κύκλων»

Οι τιμές των αξιών του χρηματιστηρίου θα φτάσουν στο άνωτατο σημείο τους το 1955... Τον ίδιο χρόνο, το ψάρεμα του σολομού θα είναι πλούσιο στις ανατολικές ακτές του Καναδά... Ταυτοχρόνως, όμως, επιδημίες διφθερίτιδος και γρίπης θα κάνουν θύσας στις Ηνωμένες Πολιτείες!...

Οι προβλέψεις αυτές, και πολλές άλλες, βασίζονται στη «Μελέτη των Κύκλων», μια εκπληκτική επιστήμη, που ακόμα δεν είναι πολύ γνωστή. Περισσότερο από 3.000 σοφοί, με έπι κεφαλής διασημούς καθηγητές του Χάρβαρντ και άλλων μεγάλων Πανεπιστημίων της Άμερικής, έχουν αφιερώσει τη ζωή τους στη μελέτη των πιο μακρινών εποχών της ιστορίας του κόσμου και στη συγκέντρωση στοιχείων γιά την περιοδικότητα, που παρουσιάζουν οι πόλεμοι, οι ασθένειες, τα καιρικά φαινόμενα, οι σεισμοί, οι πλημμύρες, οι εκρήξεις των ηφαιστειών κλπ.

Σύμφωνα, π. χ., με τις πιο παλιές στατιστικές που διαθέτει η επιστήμη, παρατηρούνται πτώσεις και άνοδοι των τιμών των αξιών του χρηματιστηρίου κατά κανονικά διαστήματα έννεα ετών.

Από το έτος 1409 ως την εποχή μας, έξ άλλου, οι πόλεμοι εμφανίζονται κανονικά κάθε 22 χρόνια, που κατανομούνται σε έντεκα χρόνια ειρήνης και έντεκα χρόνια «ψυχρού πολέμου».

Σε άρισμένες περιπτώσεις του κόσμου, οι γεννήσεις φτάνουν στον άνωτατο αριθμό τους κάθε είκοσιέννα ημέρες. Οι επιδημίες επανέρχονται κατά κανονικά επίσης διαστήματα. Η γρίπη και η πνευμονία κάθε τρία χρόνια, η διφθερίτις κάθε έπτά, η εύλογία κάθε δύο χρόνια. Άλλά και η συγκομιδή των καρπών έχει περιοδικές άνοδους και καθόδους, που ποικιλούν γιά κάθε είδος.

Είναι φανερό πόσο μεγάλη σημασία έχει γιά την ανθρωπότητα η μελέτη των «κύκλων».

Οι έπιστήμονες, εξετάζοντας με προσοχή το παρελθόν, μπορούν να κάνουν πόριο, γιά την πρόδο και γιά την υγεία του ανθρώπου.

Μια εκπληκτική γιά την ακρίβειά της πρόβλεψη που μέλλοντος, με βάσι τη μελέτη των «κύκλων», είναι εκείνη που έκανε ο Γιστανός καθηγητής Όμαρι.

Ο Όμαρι είδοποίησε μια μέρα, ξαφνικά, τους κατοίκους των Κυρίων, των νησιών που έκτείνονται στα βόρεια της Ιαπωνίας, ότι ένα ήφαιστειο θα ξυπνούσε σε λίγο από την πολυχρόνη νάρκη του. Καθώρισε μάλιστα και το μήνα που η λάβα θα ξεχυνόταν, σκορπίζοντας την καταστροφή και το θάνατο.

Μα οι κάτοικοι των νησιών δεν έδωσαν σημασία στην προειδοποίησι αυτή, γιάτι το ήφαιστειο ήταν νεκρό από πολλές γενιές.

Και τότε, το μήνα ακριβώς που είχε προσδιορίσει ο Όμαρι, το ήφαιστειο ξυπνήσε και σκορπισε το θάνατο σε χιλιάδες ανθρώπους!...

Σύμφωνα με τον Άμερικανό καθηγητή Ραϊμούντ Ουήλερ, είδικό στην επιστήμη της ψυχολογίας των πολέμων, που έχει καταρτίσει ένα λεπτομερή πίνακα όλων των πολέμων από το 599 π. Χ. μέχρι σήμερα, η ανθρωπότητα βρίσκεται τώρα σε μια κρίσιμη περίοδο.

Από το έτος 1953 ή 1954 οι κίνδυνοι ενός παγκοσμίου πολέμου θα πολλαπλασιασθούν και πρέπει να περιμενουμε την έκρηξη μιας διεθνούς συρράξεως μετάς του 1960 και 1964.

Ο καθηγητής Ουήλερ έχει κάνει και μια άλλη διαπίστωση, πολύ περιεργή. Η εξέλιξη της ιστορίας έχει άμεση σχέση με ώρισμένους κλιματικούς κύκλους που διαρκούν 45 ακριβώς χρόνια ο καθένας. Κάθε 45 χρόνια, παρατηρείται μια περίοδος

Η γυναικεία μόδα διατρέχει κύκλους 35—37 ετών. Πρέπει, λοιπόν, να περιμενουμε μια επάνοδο της μόδας των ποδόγυρων από γουναικό, γύρω στα 1970.

πτώσεως της θερμοκρασίας σ' δόλοκληρη τη γή.

Όταν τις περιόδους αυτές του ψυχούς διαδέχεται μια περίοδος θερμότητας, η ανθρωπότητα κυριεύεται από ιδεαλισμό, όπως στην Αναγέννησι.

Στις ψυχρές έξ άλλου, περιόδους, όπως γύρω από το 1935, τα καθεστώτα καταρρέουν, η σκληρότης επικρατεί, οι δικτάτορες άρπάζουν την εξουσία, οι γεννήσεις ελαττώνονται.

Κατά τον καθηγητή Ουήλερ, ο κόσμος θα μπη το 1980 σε μια περίοδο ψυχούς και, επομένως, κοινωνικής έπικρατεί, που θα κρατήσει ως το έτος 2000. Τότε η ήπιότης, η σεθνή φιλία και η άγάπη θα βασιλεύουν πάνω στη γή!

Τον περασμένο Οκτώβριο, οι σοφοί του «Ιδρυματος γιά τη Μελέτη των Κύκλων», μιας μεγάλης άμερικανικής έπιστημονικής οργανώσεως, ανακοίνωσαν κάτι σχεδόν άπιστευτο.

Διαπίστωσαν την ύπαρξη ενός «κύκλου» 37 ετών, που εμφανίζεται περιοδικά με ακρίβεια σε δώδεκα διαφορετικά πεδία, που δεν έχουν καμιά σχέση μεταξύ τους.

Οι σοφοί αυτοί έκαναν έρευνες πάνω σε δεδομένα 1.500 ετών και ανέκάλυψαν τον ίδιο «κύκλο» 37 ετών στη συχνότητα του βορείου σέλαος, στην άμφανσι των σεισμών στην Κίνα, στις πλημμυρες του Νείλου, στη γυναικεία μόδα, στους σκληρούς χειμώνας της Εύρώπης και σε πολλά άλλα γεγονότα.

Φαίνεται — λένε οι σοφοί — ότι υπάρχει κάποιο γιγαντιαίο φαινόμενο, που ρυθμίζει όλα αυτά τα άσχετα μεταξύ τους γεγονότα με μυστηριώδη και ανεξήγητο τρόπο, ένα φαινόμενο που ξεπερνά, πρὸς το παρόν, τις δυνατότητες της ανθρωπίνης διανοίας!...

Οι έπιστήμονες καταβάλλουν υπεράνθρωπες προσπάθειες γιά να λύσουν το μυστήριο αυτό.

Άν το κατορθώσουν, λοιπόν, η ανθρωπότης θα ξυπνήσει μια μέρα με την τρομερή ανακάλυψη, ότι κρατάει στα χέρια της το ίδιο της το πεπρωμένο!...

Βασίλισσα της... άσταθείας

Η Άμερικανή καμαριέρα Ρόζα Χίμ, ηλικίας σήμερα 40 ετών, ανακηρύχθηκε βασίλισσα της... άσταθείας!

Κατά τα είκοσιδύο ακριβώς χρόνια που εργάζεται σ' αυτό το επάγγελμα, υπηρέτησε σε 162 σπίτια, με μέσον δρο ύπρεσις στο καθένα απ' αυτά σαράντα έννεα ημερών!

Τὸ ἀγαπημένο
ὄνομα

Οι νοσοκόμες περνούσαν σιωπηλές απ' το διάδρομο. Μπαινόβγαίνουν στους θαλάμους κι' όταν έσπρωχναν κάθε πόρτα, άναβε ένα πράσινο ή κόκκινο φώς. Την κινησι των νοσοκόμων παρακολουθούσε ο Γιώργος Ξενίδης, καθώς στεκόταν ανήσυχος μέσ' στο σαλόνι, καπνίζοντας το ένα τσιγάρο πάνω στ' άλλο. «Αν ή Λουίζα πεθάνει θα πείσω απ' το παράθυρο...» σκεφτόταν. Την αγαπούσε πάρα πολύ τη γυναίκα του και δεν θα μπορούσε ούτε στιγμή να τη ζήσει χωρίς αυτήν. «Ούτε μιὰ ώρα!» είπε δυνατά, τη στιγμή που ο γιατρός Ραβόπουλος μπήκε στο σαλόνι μ' ένα χαμόγελο γεμάτο ικανοποίηση.

— Έδω είσαι αγαπητέ μου; είπε. Μά έσύ, φίλε μου, θ' άρρωστήσεις άπ' την άγωνία σου! Έννοια σου, μὴν ανήσυχής, ή Λουΐζα σου είναι πολύ καλά. Η έγχείρησις πέτυχε θαυμάσια. Έχεις μία χαριτωμένη γυναικούλα, πού δεν θά υποφέρει πιά και πού θά γίνη άκόμα πιό ώραία. Έλα, μὴν παίρνης αυτό τὸ θλιμμένο ύφος! Πάμε στο γραφείο μου να πιούμε κάτι.

Όταν βρέθηκαν στὸ γραφείο τῆς διευθύνσεως, ὁ γιατρός εἶπε πάλι χαμογελώντας στὸν Γιώργο:

— Θάθελες νὰ δῆς τὴ Λουίζα σου; Ὁ κανονισμὸς ὁμῶς εἶναι αὐστηρὸς καὶ δὲ μπορούμε ν' ἀφήσουμε κανένα νὰ μῆνι στὸ θάλαμο ἐνὸς ἀρρώστου, ποὺ ἐγγχειρίστηκε, πρὶν ζυτνήσῃ ἀπ' τὴ νάρκη του καὶ συνελθῇ ὁλότατα. Καὶ ξέρεις γιὰτὶ ἐμποδίζουμε τοὺς συζύγους νὰ βλέπουν τὶς γυναῖκες τους, πρὶν ζυτνήσουν;

— Γιατί, ρώτησε, περίεργα ό Γιώργος.
— Είμαι μία παλιά ιστορία, απάντησε ό γιατρός που θά σου τή διηγήθω, όσπου να ξυπνήσης ή Λουίζα σου. "Άκουσε λοιπόν :
»Εκείνη ήταν μία γυναικία ή άριστοκρατίας. Ήταν κόρη πλουσίτου βιομηχάνου καί είχε παντρευτή μ' ένα νέο τρελλά, έρωτευμένο μαζί της. Έδώ που τά λέμε, καθένας θά τήν έρωτευεσαν, γιατί ήταν πολύ ώραια καί πολύ κοκέττα. Σέ κάποια έκδρομη έπαισε μία κρίσι σκληροκέϊθις, τόσο όξεια, που άναγκάστηκαν νά τή μεταφέρουν άμέσως στήν κλινική. Τή συνόδευσε ό άντρας της. Τόν έπνιγε κι' αυτόν ή άγωνία όπως, έδώ καί λίγη ώρα, έσένα. Ένώ, λοιπόν, ένας συνάδελφός μου του έκανε μία ένεσι γιά νά τόν ήσυχάση, έγώ έτρεξα άμέσως μου του έκανε μία ένεσι έγινε όσο μπορούσε πιδ γρήγορα καί ή άρρωστη σώθηκε, χάρις στήν έγκαίρη επέμβασί μου.

»Τη μεταφέρουμε έπειτα στο θάλασό της και περιμέναμε να ξυπνήση. Στις έξι τ' απόγευμα, όμως, δέν είχε ακόμα συνέλθει και άρχισα, μάλιστα, αλήθεια, ν' άνησυχώ.

»Ο άντρας της βλέποντάς με ανήσυχο, έπέμενε να μηπ στο θάλασμο γιό να δη τη γυναίκα του. Προσπαθήσαμε να τον πείσουμε να περιμένη στο σαλόνι, έτσι όπως περιμένεις καί σύ. Πρέπει να ξέρης πως όταν ένας αρ- ρωστος καί μάλιστα γυναίκα ξυπνάει έπειτ' από μίαν ένχειρση, δοκιμάζει μία έντονη συγκίνηση, βλέποντας πάνω απ' τó προσκεφάλο της τó πιό αγαπημένο της πρόσωπο καί οι έντονες συγκινήσεις είναι κάποτε πιό επι- κίνδυνες απ' ατή την ίδια τήν άρρώστεια. Δέν κατάφερα ωστόσο να νι- θάσω τήν έπιμονή του συζύγου κι' έτσι μπήκαμε κι' οι δύο μέσα στο θάλασμο.

«Έπειτ' από λίγη ώρα, είδα τὰ μάγουλα τῆς ἄρρωστης νὰ κοκκινίζουν ἀπ' τὸ αἷμα, ποὺ ἀρχίσε νὰ κυκλοφορῇ καὶ πάλι κανονικά. Τὰ χεῖλη κοουσε τὸν ψιθύρο ἢ ἔσκιψε πᾶν ῥυτίδα. Ὁ σύζυγος ἤμουν πρὸ κοιτᾶς τῆς, ἀλλὰ δὲν μπόρεσα νὰ ἐμπροσθίσω ἀμέσως τὸ σῶμα, γιατί ἡ γυναῖκα του ξαναεῖπε σὲ λίγο, πρὸ δυνατὰ : «Παῦλο, ἀγάπη μου!...»

ΠΙΚΑΝΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

"Οπως καταλαβαίνεις δὲν ἦταν ὄνομα τοῦ συζύγου,
γιατὶ αὐτὸς λεγόταν Στέφανος...

»Δέ σου λέω τί γιαντί αὐτοὺς λεγοῦναι... λυγροὶ. Μπορεῖς νὰ τὸ
μαντέψης καὶ μόνος σου. Μάταια προσπάθησα νὰ πηγαῖω στὸν ἐξάλλο
συζυγοῦ πῶς ἐπρόκειτο γιὰ ἓνα φαινόμενο... τοῦ ὑποκρίνεται, πῶς ἡ γυ-
ναῖκα του εἶχε ἀναφέρει τὸ ὄνομα κάποιου... τοῦ ἴσου... τὸν εἶχε γνωρίσει,
ὅταν ἦταν ἀκόμα ἀνύπαντρη, πῶς τὸ ὄνομα αὐτοῦ... μαζε κάποιον λήσμο-
νημένο νεανικό ἔρωτα... Ἄργότερα ἔμαθα πῶς αὐτὸς... Παύλος ἦταν πρῶ-
τος ἐξάδελφος τοῦ συζυγοῦ καὶ ὅτι ἡ ὁμορφὴ καὶ κομὴ... ἐκείνη γυναῖκα εἶ-
χε αἰσθηματικὲς σχέσεις μαζί του. Πάντως, ἐκείνη τὴν... ἡμέρα, στὸ θάλαμο
τῆς ἀρρώστιας ξετυλίχθηκε μιὰ κομικοτραγικὴ σκηνή... ποὺ δὲν θὰ μπορέ-
σω ποτέ μου νὰ τὴν ξεχάσω...

— Τί έγινε λοιπόν; ρώτησε με ζωήρη περιέργεια ο Ζενίδης.
— Μπορείς να το φανταστείς... τοῦ ἀπάντησε ὁ πατέρας. Ὁ σὺλγος ἔτρεξε ἀμέσως κοντὰ στήν γυναίκα του, πρὶν προφθάσῃ νὰ τὸν ἐμποδίσω... Ἐκεῖνη, μόλις τὸν εἶδε, ἄπλωσε τὰ γυμνά μπάρατα της γιὰ νὰ τὸν ἀγκαλιάσῃ. Ὁ σὺλγος ὁμως τῆς ἔφραξε μιά ματιά γεμάτη μίσος καὶ τῆς φώναξε, ἀδιαφορώντας γὰρ τὴν παρουσία μου :

»—Καλά, λοιπόν, τὸ ὑποφιαζόμενον ὅτι με ἀπατάμεν με τὸν Παῦλο!...
Τώρα εἶμαι βέβαιος γι' αὐτό!...

— Πῶς το ἔχεις; ἀπόρησε ἐκείνη χλωμάχοντας.
 — Πού λές! Ὁ Παῦλος εἶνε συγγενής μου, εἶνε ἐξάδελφός μου...
 — Αὐτό ἀκριβῶς βοήθησε πρὸς πολλὰ τῶν ἐνδοχῶν
 ναξὶ τοῦ σύζυγου.

— Μα πού τὸ ἔμαθες; ἔλεγε κάθε τόσο στενοχωρημένος, ὅταν τώρα ἡ σύζυγος, καὶ ἀπόγνωστος: — Κι' ἄσφωνα ἔβγαλε μιά κραυγὴ γεμάτη ἔκπληξη, ὅταν ἡ μητὴρ στὸ θάλαμο, — Ἐσὺ, φταῖς, γιατρέ! φώναξε. Γιατὶ τὸν ἄφηρες ἀλλοῦσα στὴ νάρκη μετὰ τὴν ἐγχείρησι;... Τώρα καταλαβαίνω!... Παρὰ...

»Καὶ ὥς, βλέπεις εἶχε μαντέψει τὴν ἀλήθειαν. Κι' ἐπειδὴ δὲν ἀγαποῦσε
διόλου τὸν ἄντρα τῆς δὲν δίστασε νὰ τοῦ φωνάξῃ κατὰ πρόσωπον :

«Δίχως να σου τὰ πολυλογώ, ἐπακολούθησε τὸ διαζύγιο καὶ λίγο ἔλει-

«Νά, γιὰ ποιὸ λόγο ἀγαπητέ μου, ἔπειτ' ἀπ' αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο ἀπαγορεύουμε τοὺς συγγενεῖς καὶ πρὸ πάντων τοὺς σκύλους νὰ μπαίνουν στὸ θάλαμα. Ποιὲν ἐπιτρέπουμε ὅμως νὰ ἐνδισφαινέται».

Εκείνη στη στιγμή μπήκε στο γραφείο της διευθύντριας, μιά νοσοκόμος και είπε:

— Ἡ κυρία τοῦ 23 θαλάμου ξύπνησε... Πρόφερε κιάλας δυὸ φορές τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου της.

— «Ἡ γυναίκα σου... ἄρχισε νὰ λήν ὁ γιατρός.
Ἀλλ' ὁ Γιώργος δὲν τὸν ἄκουσε. Πετᾶχτηκε ἀπ' τὸ γραφεῖο τρέχοντας

Ὁ γιατρός κύτταξε τὴ νοσοκόμο. Ἐκείνη χαμογέλασε γλυκὰ βλέποντας

— Ἡ κυρία τοῦ 23 ξύπνησε ἡσυχᾶ, εἶπε σιγὰ ἡ νοσοκόμος. Στὸ λή-

θαργό της, όμως, φώναζε διαρκώς «τόν αγαπημένο της Άλκη...» Μά ο κίν-
δυνος πέρασε γιατρέ... Μπορείτε, σάς παρακαλώ, να υπογράψετε το δελτίο

Ὁ γιατρός Ραδόπουλος ἔβγαλε τὸ στυλὸ ἀπ' τὴν τσέπη του καὶ μὲ χέρι

που έτρεμε απ' τη συγκίνησι έβαλε την υπογραφή του.
ΛΕΩΝ ΧΡΥΣΙΔΗΣ

ΛΕΩΝ ΧΡΥΣΙΔΗΣ

Τα μικρά καράβια, που φεύγουν από τα γερμανικά παράλια περνούν από τον πορθμό Γκουλμπόρουν.

Ένας θρύλος λέει ότι στα παλιά τα χρόνια, οι ψαράδες που έπρκειτο να περάσουν αυτόν τον πορθμό είχαν για οδηγό τους ένα φυσικό φάρο, που τον έλεγαν «Η φλόγα του Όλαφ».

Ήταν ένας βράχος απότομος με σχήμα και ανθρώπινη μορφή, κι από δυο σχισμάδες του πετάγονταν δυο πύρινες γλώσσες, που τις έβλεπαν από τρία μίλια μακριά οι ψαράδες.

Στον πορθμό αυτό, μία καλοκαιριάτικη μέρα, ένα βασιλόπουλο της Σκανδιναβίας, ο ωραίος Όλαφ, κυνηγούσε στους γύρω βάλτους του. Η ζέστη ήταν ανυπόφορη και τα νερά εκεί είχαν τόσο ζεστασιά, που κατά το σούρουπο τα σκέπαζε πυκνή καταιγιά.

Πέρα, προς τη δύση, βαρεία σύννεφα απλώθηκαν στον ουρανό, που διαρκώς άστραφτε και βροντούσε.

Όταν βράδυσε πιά, ένας άγριος άνεμοστρόβιλος σήκωσε έναν τεράστιο σίφουνα που έμοιαζε με άνθρωπο. Τα πόδια του στηρίζονταν πάνω στη θάλασσα και το κεφάλι του έφτανε στον ουρανό...

Ο Όλαφ, όταν το είδε αυτό, θέλησε να φύγει. Πριν κινηθεί όμως από τη θέση του, είδε ξαφνικά μπροστά του, πάνω στην κορυφή ενός θεόρατου κύματος, μία δάρκα κτοιμή ν' αναποδογυριστή.

Η βάρκα ήταν στεφανωμένη από φως και μέσα σ' αυτήν φαινόταν γονατισμένη μία παρθένα. Το σώμα της το σκέπαζαν τα χρυσόξανθα μαλλιά της. Ο Όλαφ δεν είδε παρά το πεντάμορφο πρόσωπό της μόνο και τα λαμπερά μπράτσα της.

Το δράμα αυτό έκανε τον Όλαφ, να τρέξει στην άκρογιαλιά. Η παρθένα τον κίτταξε κι' η ματιά της, γεμάτη έρωτα, τον τράβηξε κοντά της.

Περιφρονώντας τότε κάθε κίνδυνο, ο Όλαφ ρίχτηκε στη μανιασμένη θάλασσα και παλεύοντας με τα λυσασμένα κύματα, προσπαθούσε να πλησιάσει τη βάρκα, που άρχισε να παίρνει νερά.

Μόλις όμως ο Όλαφ έφτασε στο σημείο που ήθελε, η βάρκα βούλιαξε. Όστόσο αυτός πρόφτασε κι' άρπαξε την παρθένα από τη μέση.

Τότε εκείνη, με μία γρήγορη κίνηση, έριξε πίσω τα χρυσά μαλλιά της, αγκάλιασε το βασιλόπουλο απ' το λαιμό και θέλησε να καλλήσει τα χείλη της στα δικά του.

Ξαφνικά, έπεσε ένα αστροπελέκι. Ο Όλαφ έχασε τις αισθήσεις του και τα κύματα τον έριξαν στη

Η νεράιδα ΤΟΥ ΣΤΕΝΟΥ

— Ξέρεις, παιδί μου, ότι κράτησες στην αγκαλιά σου τη Νεράιδα του Στενού, που κανείς δεν μπορεί να την αγγίξει χωρίς να τιμωρηθεί σκληρά γι' αυτό;... Μη γυρέψεις να την ξαναβρεις! Πρέπει να φύγεις μακριά, γιατί η Νεράιδα θα σου ρίξει αστροπελέκι απ' την πατρίδα της, τον Ουρανό!...

Το έρωτευμένο όμως βασιλόπουλο περιφρόνησε τη συμβουλή της. Γύρισε στ' άκρογιαλιά και, μέρα-νύχτα, έρευνούσε το στενό. Πότε έτρεχε στη στερή και πότε έσχιζε με μία ψαράδικη βάρκα, που τη βρήκε εκεί κοντά, τη θάλασσα.

Πέρασαν έτσι οχτώ μερόνυχτα. Τού κάκου ο Όλαφ άναζητούσε τη Νεράιδα, που του είχε κλέψει την καρδιά.

Έφτασε πιά και η ενάτη βραδιά. Άξαφνα, εκεί που έτρεχε, σαν τρελλός, στην άκρη του στενού, είδε άπάνω στα κύματα της θάλασσας, που τη σκέταζε μαύρη καταιγιά, να πλέουν δυο φωτεινά μεγάλα σημάδια, σαν αστέρια του Ουρανού!

Τα σημάδια αυτά πλησίαζαν ολοένα προς το μέρος του. Το έρωτευμένο βασιλόπουλο ανέθηκε πάνω σ' ένα ύψωμα, για να βλέπει καλύτερα. Σε λίγο, είδε πως τα φωτεινά σημάδια ήταν τα μάτια της πολυαγαπημένης του. Κι' όταν είδε τα άσπρα της μπράτσα κι' άκουσε το γέλιο της, τον έπιασε η μανία να ριχτεί στη θάλασσα. Ήθελε να βρεθεί, όσο μπορούσε πιο γρήγορα κοντά της. Άλλ' όπως έκανε να σκύψει για να πάρει φόρα, ο Όλαφ απολιθώθηκε!...

Η μάγισσα όμως, που τον είχε συμπιάσει και τον είχε πάρει ξοπίσω όταν τον είδε έτσι, έβγαλε μία φωνή:

—Θά ξαναζήσης και η Καταρά-
μένη θά τον πάρη! είπε κι' έφυγε.

Ο Όλαφ έμεινε έτσι αιώνας ολόκληρους. Τη νύχτα ξεπετάγονταν δυο πύρινες γλώσσες από τ' απολιθωμένα του μάτια κι' η λάμψη τους φαινόταν από τρία μίλια και χάνοταν.

Οι θαλασσινοί της εποχής εκείνης έδωσαν την ακόλουθη εξήγηση: Η Νεράιδα έλεγαν, όταν βλέπν να πλησιάζη μία δάρκα, φεύγει και χάνεται μέσα στα νερά κι' έτσι η λάμψη των ματιών της παύει ν' αντικαθρεφτίζεται στα μάτια του Όλαφ.

Στο στοιχειωμένο αυτό μέρος γινόταν κι' αυτό ακόμα το έκπληκτικό: Όταν η θάλασσα ήταν ήσυχη, οι ψαράδες δεν έβλεπαν μόνον τις πύρινες γλώσσες των ματιών του βασιλόπουλου, άλλ' άκούγανε και θαθείους άναστεναγμούς.

Πέρασαν όμως αιώνας και παρ' όλη την προφητεία της μάγισσας, το απολιθωμά του Όλαφ δεν κινήθηκε από τη θέση του. Ξαφνικά, ένα καλοκαιρινό πρωινό, οι ψαράδες άρχισαν να τριβούν τα μάτια τους από έκπληξη. Το απολιθωμά του βασιλόπουλου είχε χαθεί!

Όλοι είπαν τότε ότι η Νεράιδα λυπήθηκε τον Όλαφ και τον πήρε μαζί της.

Την προηγούμενη μέλιστα βραδυά, μερικοί άλλοι ψαράδες είχαν δη να περνά γρήγορα-γρήγορα μία δάρκα τριγυρισμένη από ένα έκτυφλωτικό φως.

Ένας νέος και μία νέα ντυμένοι με άσπρες γούνες και πιασμένοι από το χέρι καθόντουσαν στη μυστηριώδη δάρκα, που την τραβούσαν οχτώ μεγάλοι κύκνοι, και πήγαιναν στα όρεια μέρη, αφήνοντας πίσω ένα κάτασπρο άφρο.

Από κείνη τη στιγμή κανείς δεν ξαναείδε πιά τη φλόγα του Όλαφ, του έρωτευμένου βασιλόπουλου, καθώς και τη Νεράιδα του Στενού.

ΦΡΕΝΤΕΡΙΧ ΝΤΟΡΙΤΣ

Η ΝΟΣΟΣ ΤΟΥ ΠΟΤ

Η νόσος του Πότ προσβάλλει μικρούς και μεγάλους. Άλλ' είναι πολύ περισσότερο συχνή στα παιδιά.

Στην επίσημη γλώσσα καλείται επίσης φυματιώδης οστεοαρθρίτις των σπονδύλων. Πρόκειται πραγματικά για μία φυματίωση, που προσβάλλει ταυτόχρονα τα όστα και τις αρθρώσεις.

Η ασθένεια αυτή εμφανίζεται έπειτα από μία πνευμονική φυματίωση ή ακόμη και κατά τη διάρκεια της θεραπείας. Ο βακίλλος της φυματιώσεως μεταδίδεται από τους πνεύμονες στους σπονδύλους και δημιουργεί εκεί μία φυματιώδη έπεξεργασία.

Η νόσος του Πότ δεν είναι η μοναδική μορφή φυματιώδους οστεοαρθρίτιδος. Ο βακίλλος του Κώχ μπορεί επίσης να προσβάλει το γόνατο, τον καρπό του χεριού, τους άγκωνες κλπ.

Για να καταλάβουμε σε τί συνίσταται η νόσος του Πότ πρέπει να υπενθυμίσουμε την άνοταμία των σπονδύλων.

Κάθε σπόνδυλος αποτελείται ούσιαστικά από δύο μέρη: από μία περίπου κυκλική μάζα, προς τα εμπρός, το καλούμενο σώμα του σπονδύλου και από το όπισθιο τόξο, που περιβάλλει το κυτταίο μυελό. Μεταξύ των σπονδύλων βρίσκεται ένα ινώδες και ελαστικό «μαξιλαράκι», που εξασφαλίζει την εύλυγισία της σπονδυλικής στήλης και που καλείται δίσκος.

Στη νόσο του Πότ ο βακίλλος της φυματιώσεως προσβάλλει ταυτόχρονα το σώμα του σπονδύλου και το δίσκο (το όπισθιο τόξο μένει άθικτο).

Οι σπόνδυλοι δεν είναι, ως γνωστόν, όλοι ίδιοι. Οι αυχενικοί π.χ. που υποβάσταν μόνον το κεφάλι και που λόγω της θέσεώς τους πρέπει να έχουν μεγάλη εύλυγισία είναι μικροί και λεπτοί. Για το λόγο αυτό η νόσος του Πότ, που εντοπίζεται μόνο στους αυχενικούς σπονδύλους, θεραπεύεται πολύ εύκολα.

Οι δώδεκα ραχιαίοι σπόνδυλοι που συνδέονται με τις πλευρές είναι μεγαλύτεροι και λιγώτερο εύκινητοι. Ο έντοπισμός του βακίλλου του Κώχ σ' αυτούς δίνει στην ασθένεια μεγαλύτερη προηγουμένη περίπτωση.

Οι πέντε οσφυακοί σπόνδυλοι, τέλος, που υποβάσταν όλoκληρο το βάρος του σώματος είναι ογκωδέστεροι και η θεραπεία της νόσου του Πότ, που εντοπίζεται σ' αυτούς, απαιτεί πολύ μεγαλύτερες φροντίδες παρ' ό,τι στις δύο προηγούμενες περιπτώσεις.

Η νόσος του Πότ εμφανίζεται συνθέστερα στα παιδιά μεταξύ της ηλικίας των 4 και 12 χρόνων, έπειτα από μία προσβολή πνευμονικής φυματιώσεως. Το παιδάκι δεν μπορεί τότε να σκύψει κι' όταν θέλη να πάρη ένα αντικείμενο, που βρίσκεται κάτω, λυγίζει τα γόνατα. Για ν' ανασηκωθεί, έξ' άλλου, αισθάνεται την ανάγκη να πιαστή από κάπου.

Οι έπιπλοκές είναι πολύ συχνές. Χαρακτηρίζονται κυρίως από νευρικές διαταραχές, που μπορεί να προκαλέσουν ακόμη και καθολική παράλυση των κάτω άκρων και από την εμφάνιση μυχρών φυματιωδών άποστημάτων.

Βάσις της θεραπείας της νόσου του Πότ είναι η ακινησία και η τελεία ανάπαυση. Το παιδάκι μένει έγκλωβισμένο συνεχώς πάνω σ' ένα σκληρό κρεβάτι. Για τα μικρότερα παιδιά ένδεικνυται ο γύψος.

Η ακινησία αυτή πρέπει να παραταθή επί 2½-3 χρόνια. Θά συνδυασθή με ήλιοθεραπεία και άφθονη και υγιεινή τροφή.

Η μακρά αυτή ακινησία έχει ως αποτέλεσμα το ότι οι σπόνδυλοι καθώς και οι δίσκοι που έχουν προσβληθή από την ασθένεια συνδέονται μεταξύ τους και σχηματίζουν ένα ενιαίο σώμα. Στο

Στους ενήλικες είναι άπαραίτητη η ένδοχυσια των σπονδύλων με ένα κομμάτι που αποσπάται από το όστού της κνήμης. Άρ ι σ τ ε ρ α : Η μς. χειρουργική αφαίρεσις αυτής της «ταινίας» από αυτής της κνήμης, το όστού της κνήμης. Δε ξ ι α : 1) Το υπόσθι ριγμά στη θέση του. 2) Σπόνδυλοι φυματιώδεις. 3) Οι δίσκοι ξαναπαίρνουν τον όγκο και το κανονικό τους σχήμα.

Προσβάλλει κυρίως τὰ παιδιά

σημείο αυτό η σπονδυλική στήλη χάνει την εύλυγισία της, άλλ' οι πόνοι εξαφανίζονται και το παιδάκι δεν αισθάνεται καμμία ένόχληση. Οι προσφυλάξεις, ωστόσο, πρέπει να συνεχισθούν επί 3 ή 4 χρόνια ακόμη.

Ο ρόλος του Ρ.Α.Σ., της στρεπτομυκίνης και του ριμифόν στην ασθένεια αυτή είναι μηδαμικός. Δεν έχουν καμμία επίδραση στην εξέλιξη της, προλαμβάνουν, όμως, τις έπιπλοκές. Η στρεπτομυκίνη ιδίως είναι άποτελεσματική σε περίπτωση άποστημάτων.

Στους ενήλικες, όπως είπαμε, η νόσος του Πότ εμφανίζεται σπανιότερα. Κι' εδώ επίσης ένδεικνυται η ακινησία.

Οι αυχενικοί σπόνδυλοι θεραπεύονται ταχύτερα και εύκολότερα από όλους τους άλλους. Η θεραπεία όμως είναι βραδυτέρη, όταν έχουν προσβληθή οι ραχιαίοι σπόνδυλοι. Η προσβολή δέ των οσφυακών σπονδύλων άποτελεί τη βαρύτερη μορφή της ασθένειας. Η θεραπεία στην περίπτωση αυτή είναι πιο δυσχερής.

Άλλά δεν έχει τα ίδια άποτελέσματα όπως στα παιδιά. Γιατί οι σπόνδυλοι του ενήλικος δεν έχουν την ίδια πλαστικότητα όπως των παιδιών και η ένωση τους είναι άτελής. Για το λόγο αυτό ένδεικνυται η επέμβασις του χειρουργού για να γίνη τελεία θεραπεία του ασθενούς.

Αυτή η επέμβασις θά γίνη, όταν η ακινησία άποδώσει τα πρώτα άποτελέσματα, όταν, δηλαδή, άρχιση η σύνθεσις των σπονδύλων μεταξύ τους.

Για να ένισχύση αυτή τη σύνδεσις ο χειρουργός κόβει ένα κομμάτι από το έσωτερικό μέρος του όστου της κνήμης και το κολλάει πάνω στους σπονδύλους που έχουν άρχισει να ένώνονται μεταξύ τους. Αυτό το μεταμοσχευόμενο κομμάτι όστού δεν χρησιμεύει μόνον για την ύποστηρίξι των σπονδύλων, άλλ' έπιδρά έπίσης βιολογικά και συντελεί στην ταχύτερη θεραπεία τους.

Σχηματική παράστασις όσφυακού σπονδύλου. 1) Σώμα του σπονδύλου. 2) Όπή από όπου περνάει ο κυτταίο μυελός. 3) Άκανθήδες άπόφυσις. 4) Πλαγία άπόφυσις. 5) Όπισθιο τόξον. 6) Κατώτερα άρθρικά άπόφυσις.

Τα αντιδωτικά δεν έχουν κι' εδώ θεραπευτική επίδραση. Πρέπει, όμως, να χορηγηθούν σε μεγάλες δόσεις, ιδίως η στρεπτομυκίνη, πριν και μετά την έγχειρση για ν' άποφευχθούν ένδοχόμενες έπιπλοκές, όπως π.χ. η δημιουργία φυματιωδών ιστών και σε άλλες ανθρώπινες.

Η νόσος αυτή είναι από εκείνες που θέλουν έξαιρετική ύπομονη.

Νέα αντιδωτικά

Τα έργαστήρια Άμπιτ, του Σικάγου, ανέκαλυσαν ένα νέο αντιδωτικό, που άποδείχτηκε έξαιρετικά άποτελεσματικό έναντίον της άμοιβαδικής δυσεντερίας. Το νέο αντιδωτικό δεν βαφτίστηκε ακόμη με ώρισμένο όνομα.

Ο Άμερικανός δόκτωρ Ράιτ κατάρθωσε έπίσης ν' άπομονώση ένα νέο αντιδωτικό, τη μαγαναιμίνη, που έπιδρά άποτελεσματικά στα μικρόβια, που δεν έπηρεάζονται άπο την πενικιλίνη.

Η βάρκα ήταν στεφανωμένη από φως και μέσα σ' αυτήν φαινόταν γονατισμένη μία παρθένα...

Ο Άνδροκλής είχε συναντήσει το λεοντάρι στην έρημο και του είχε βγάλει ένα άγκάθι από το πόδι...

Δυστυχήματα ΣΤΑ ΖΩΑ

Θάνατοι από άσφυξία, συγκρούσεις, παγίδες...

Δυστυχήματα δεν συμβαίνουν μονάχα στους ανθρώπους, αλλά και στα ζώα, στα πουλιά και στα ψάρια. Είναι γνωστή η περίπτωση του Άνδροκλή, του Ρωμαίου δούλου, που είχε καταδικασθεί να παλέψει με ένα λιοντάρι, γιατί είχε δραπετεύσει. Όταν, όμως αυτό το λιοντάρι τον είδε μέσα στο στίβο, έτρεξε κοντά του κι άρχισε να του γλείφει τα χέρια. Οι θεαταί κατάπληκτοι πληροφόρηθηκαν ότι ο Άνδροκλής είχε συναντήσει αυτό το λιοντάρι στην έρημο, όπου κρυβόταν, πριν τον πιάσουν, και του είχε βγάλει ένα άγκάθι που είχε σφηνωθεί στο πόδι του και δεν του έπείρεπε να περπατήσει. Το ζώο θυμόταν, λοιπόν, τον Άνδροκλή και όταν τον ξανα συνάντησε, θέλησε να του εκφράσει την ευγνωμοσύνη του, γλείφοντάς του τα χέρια.

Όταν τα άγρια θηρία τραυματίζονται έστω και από ένα άγκάθι, όπως συνέβη στο λιοντάρι του Άνδροκλή, δεν μπορούν να περπατήσουν, και επομένως να φροντίσουν για την τροφή τους. Το αποτέλεσμα είναι ο βέβαιος θάνατος από πείνα, δίψα και εξάντληση.

Τα ίδια δυστυχήματα συμβαίνουν και στα μικρότερα ζώα, που παγιδεύονται μέσα στα πυκνά φυλλώματα των δέντρων, όπου αναζητούν την τροφή τους. Στα πουλιά συμβαίνουν αλλοι είδους δυστυχήματα. Τρίχες, κλώστες, άγκάθια, κτλ., τυλίγονται στα πόδια τους ή τα πληγώνουν σε κάποιο σημείο, ώστε τους είναι αδύνατο να περπατήσουν ή και να σταθούν ορθά. Το αποτέλεσμα είναι πάντα ο θάνατος από ασιτία.

Ακόμη και τα μεγάλα ζώα παγιδεύονται πολύ συχνά. Τα ελάφια και οι αντιλόπες πιάνονται από τα κέρατα, που υπερδεύονται μέσα στα κλαδιά των δέντρων. Ακόμη και οι άρκοι, που παθαίνουν, όταν

ταν χάνουν το κεφάλι τους μέσα στις τρύπες των δέντρων για να ρουφήξουν μέλι. Δεν μπορούν κατόπιν να το βγάλουν και πεθαίνουν από άσφυξία.

Τα δυστυχήματα των πουλιών είναι ανάλογα με τον τρόπο της ζωής τους. Όταν πετούν μέσα στα δάση, τρυπών τα φτερά τους με τα κλαδιά, ή από απροσεξία πέφτουν με μεγάλη όρμη πάνω στους κορμούς των δέντρων.

Τα ψάρια, ιδίως τα μεγάλα, πεθαίνουν πολλές φορές από άσφυξία. Προσπαθούν να καταπιούν τη λεία τους, που είναι πολύ μεγαλύτερη από το άνοιγμα του λαιμού τους και έτσι την παθαίνουν!

Ο θάνατος από άσφυξία είναι πολύ κοινός και μεταξύ των θηρίων. Κάποτε μια άρκουδα πέθανε από ένα πολύ περίεργο και μάλιστα σπάνιο περιστατικό. Είχε μπη σε μια αποθήκη γεμάτη από κριθάρι που έπρόκειτο να χρησιμοποιηθεί για την παρασκευή μπίρας, και βρισκόταν σε ζύμωση. Η άρκουδα έφαγε με την καρδιά της, και κατόπιν ήπιε πολύ νερό. Το αποτέλεσμα ήταν να συμπληρωθεί η ζύμωση μέσα στο στομάχι της και να σκάσει κυριολεκτικά ύστερα από μερικές ώρες!...

Οι συγκρούσεις επίσης είναι πολύ συχνές μεταξύ των ζώων, χωρίς να είναι σπάνιες και μεταξύ των πτηνών. Στις περιπτώσεις αυτές, ένα τουλάχιστον από τα δυο ζώα ή πουλιά μένουν στον τόπο, από την σφοδρότητα της συγκρούσεως. Δεν αποκλείεται όμως να σκοτωθούν και τα δύο.

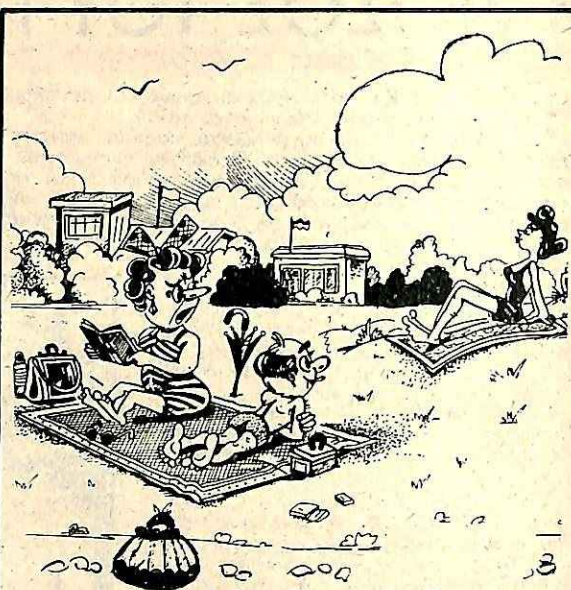
Οι λαγοί και τα καγκουρά, όταν τρέχουν για να αποφύγουν τον κίνδυνο, συνθιζούν να γυρίζουν προς τα πίσω για να εξακριβώσουν, που βρίσκεται εκείνος που τα καταδιώκει. Έτσι, όμως, δεν βλέπουν τα εμπόδια που βρίσκονται τυχόν μπροστά τους, πέφτουν πάνω τους, και αν δεν μείνουν στον τόπο, σταάζουν όμως τη σπονδυλική τους στήλη, ή τραυματίζονται σοβαρά.

Οι θαλάσσιοι πουλιά, που ψαρεύουν το θύμα τους μέσα στη θάλασσα, συμβαίνει πολλές φορές να μην καταλαβαίνουν πως η θάλασσα έχει παγώσει. Και τότε, με την όρμη που κατεβαίνουν, τσακίζονται πάνω στον πάγο!...

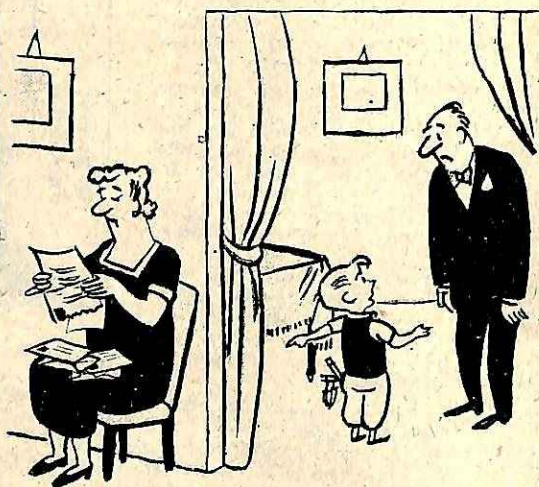
Δυστυχήματα συμβαίνουν επίσης στα ζώα από τις αντιθέσεις του θυμάτων τους. Μια φορά ένας τριγωνοκράτης είχε πιάσει ένα μεγάλο χέλι, που τυλίχθηκε στο λαιμό του και τον έπνιξε. Μια άλλη φορά, πάλι, ένας ελέφανς έμπηξε το ένα δόντι του τόσο βαθιά μέσα στον κορμό ενός δέντρου, ώστε προσπαθώντας να ελευθερωθεί έχασε το δόντι του, που έμεινε σφηνωμένο πάνω στο δέντρο.

Το γραμματόσημο της μέδας

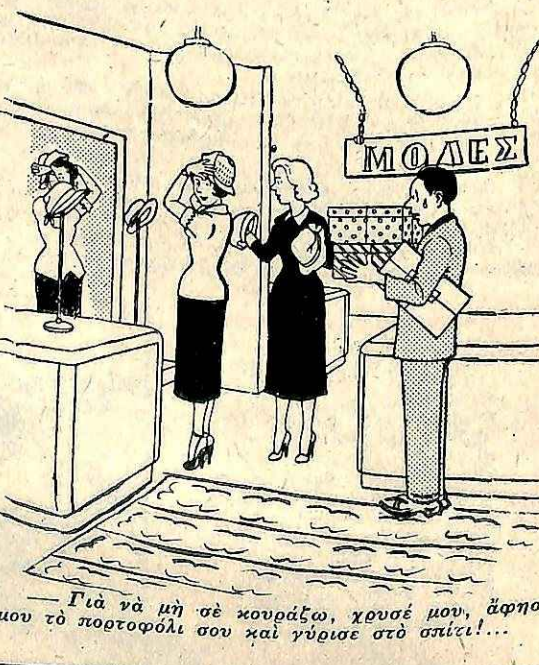
Η γαλλική κυβέρνηση κυκλοφόρησε τελευταία ένα γραμματόσημο προς τιμήν της παριζιέζας μέδας. Το υπουργείο των Τ.Τ.Τ. της Γαλλίας κατακλύζεται τώρα από γραμμάτια περιέργων, που ζητάνε να μάθουν το όνομα και την διεύθυνση του ωραιότατου μανεκέν, που εικονίζεται σ' αυτό το γραμματόσημο. Τα περισσότερα απ' αυτά τα γραμμάτια προέρχονται από Αμερικανούς.

Δεν θα γυρίσεις επι τέλους, Γιάννη; Οι πλάτες σου ψήθηκαν από τον ήλιο!...

Ήρθε ένα γράμμα για σένα, μπαμπά... τώρα περνάει απ' τη λογοκρισία!...

Για να μη σε κουράζω, χουσε μου, άφησε μου το πορτοφόλι σου και γύρισε στο σπίτι!...

Μια δηλητηρίαστρια

Τα σοκολατάκια με τη στρυχνίνη

Ο περίφημος «κεραυνόβολος έρως» αποτελεί ένα φαινόμενο παράξενο, που απασχολεί τους ψυχολόγους. Σπάνια ωστόσο παίρνει τόσο παράξενη μορφή, ώστε, ξεκινώντας από ένα χαμόγελο, να καταλήξει σε μια σειρά ανατριχιαστικών δηλητηριάσεων... Ένα τέτοιο περιστατικό, απ' τα πιο σπάνια στα εγκληματολογικά χρονικά, άνασταίωσε άλλοτε τη μικρή παραθαλάσσια πόλη του Μπράισον και σκόρπισε τον πανικό και τη φρίκη.

Η Χριστίνα Έντμουντς ήταν μια κοπέλλα μ' έκθαμβωτική ωμορφιά. Οι άντρες την έδλεπαν σαν ένα ωραιότατο αγαλάμα, που δεν τολμούσαν να το πλησιάσουν—γιατί δεν υπομείζονταν το ήφαιστο του πάθους που κρυβόταν μέσα της...

Ο γιατρός Τζών Μπέρντ ήταν παντρεμένος εύτυχισμένος απ' το γάμο του. Ποτέ δεν είχε σκεφθεί να δημιουργήσει μια ένοχη έρωτική σχέση.

Μια μέρα λοιπόν, στον περίπατο, είδε να τον κυττάει η Χριστίνα και της χαμογέλασε μηχανικά, υποθέτοντας πως θα την είχε γνωρίσει από καμμία πελατίσά του. Ύστερα απομακρύνθηκε άδιαφορος... δίχως να φαντάζεται ότι η ωραία και φλογερή εκείνη γυναίκα τον είχε ξαφνικά έρωτευθεί βαθεία!

Απ' τη στιγμή εκείνη η Χριστίνα χάλασε τον κόσμο γύρω της. Τον άναζητούσε διαρκώς. Κι όταν επιτέλους ξαναείδε από μακριά το πρόσωπό που γέμιζε τα όνειρά της, ανατινάχθηκε σαν ηλεκτρισμένη και ρώτησε μια φιλενάδα της που τη συνόδευε: — Ποιός είν' αυτός ο κύριος;

— Ο γιατρός Τζών Μπέρντ, την πληροφορήσε εκείνη.

Την άλλη μέρα κι' άλλος, η Χριστίνα έκανε την άρρωστη και παρακάλεσε τη μητέρα της να ειδοποιήσει το δόκτορα Μπέρντ. Φυσικά, ο γιατρός τη βρήκε πολύ καλά.

Δεν ήταν ωστόσο η πρώτη «κατά φαντασίαν άσθενής» που του τύχαινε στη σταδιοδρομία του... Της σύστησε λοιπόν ένα καταπραυντικό και κουβέντιασε φιλικά μαζί της.

Η έρωτευμένη Χριστίνα παρεξήγησε αυτή τη φιλία του και τη νόμισε γι' ανταπόδοσι του αίσθηματός της. Φρόντισε λοιπόν να γνωρίσει καλύτερα μαζί του και με τη γυναίκα του κι' άρχισε να πηγαίνει στίς «βεγγέρες» τους.

Τέλος, ένα βράδυ, δεν μπόρεσε να κρατήσει περισσότερο το κυστικό που τη φλόγιζε.

— Μα δεν βλέπετε πως είμαι τρελλά έρωτευμένη μαζί σας; του είπε ξαφνικά.

Ο καλός γιατρός σάστισε. Για πρώτη φορά καταλάβαινε την έπικίνδυνη θέσι του...

— Λογικευθήτε, σας παρακαλώ, μίς Έντμουντς! της είπε. Σκεφθήτε πως είμαι παντρεμένος!...

— Και τί μ' αυτό; Μήπως δεν υπάρχει το διαζύγιο, για τους παντρεμένους που γελοιοποιούν στα αισθήματά τους;

— Μίς Έντμουντς, καλύτερα να μην ξαναϊδωθούμε πιά!

— Η Χριστίνα κατάλαβε άμέσως το λάθος της.

— Παραφέρθηκε... ψιθύρισε. Δεν ήθελα! «Ας μείνουμε καλοί φίλοι. Δεν θα σας ξαναμιλήσω ποτέ για έρωτα...

Ο Μπέρντ άνακουφίστηκε, νομίζοντας πως όλα είχαν τακτοποιηθεί. Λίγες μέρες αργότερα όμως, η γυναίκα του του άνηγγειλε ποιηθή. Λίγες μέρες αργότερα όμως, η γυναίκα του του άνηγγειλε ποιηθή. Λίγες μέρες αργότερα όμως, η γυναίκα του του άνηγγειλε ποιηθή.

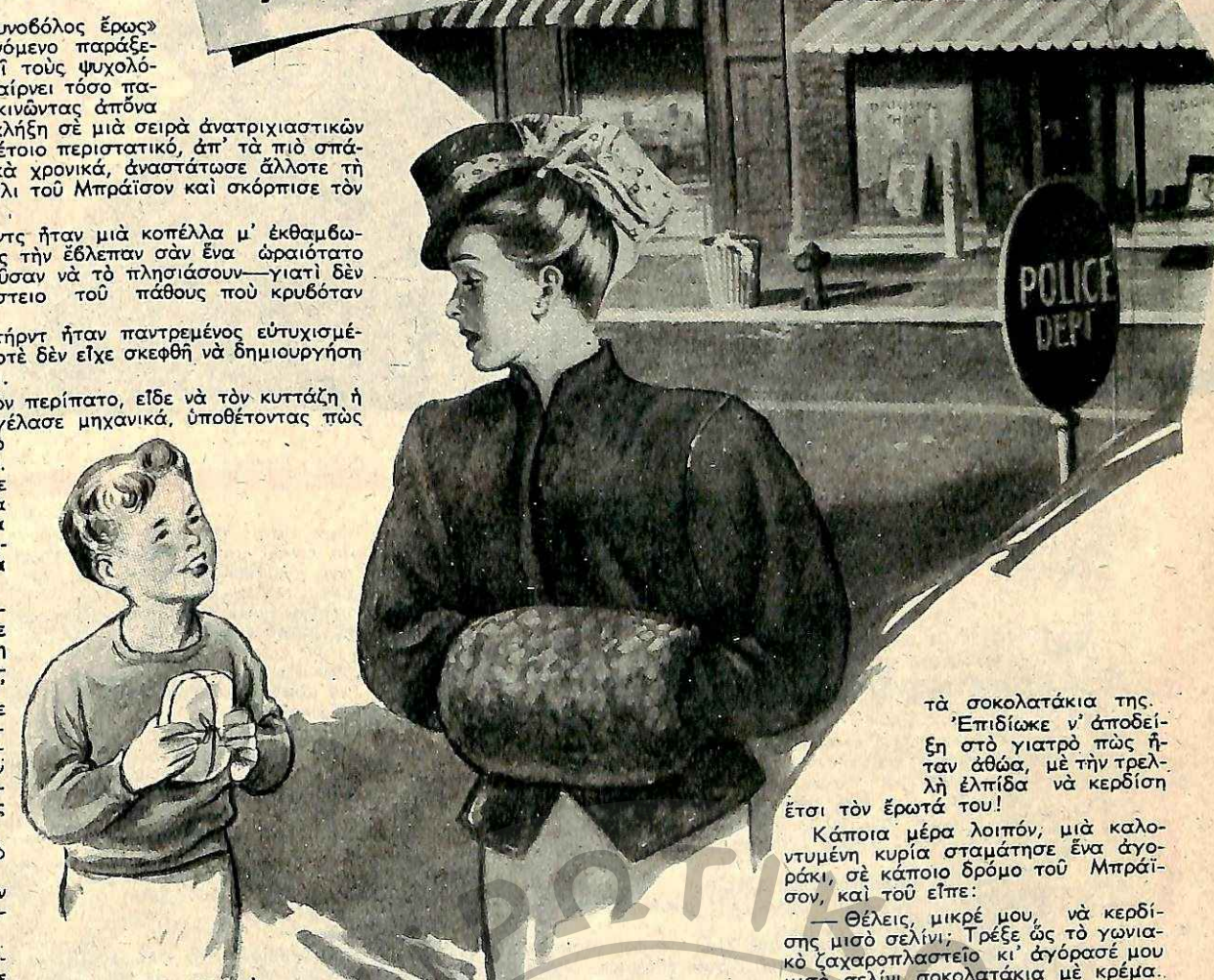
— Μου πρόσφερε κάτι καίρια σοκολατάκια, πρόσθεσε. Δοκίμασε τα, αλλά ήταν τόσο πικρά, ώστε τόφτισα και το κίμασα ένα απ' αυτά, μα ήταν τόσο πικρά, ώστε τόφτισα και το πέταξα στη φωτιά.

Μια φοβερή ύποψια πάγωσε το αίμα στίς φλέβες του γιατρού: Η τυφή ήλεια της Χριστίνας την είχε σπρώξει να επιχειρήσει να δηλητηριάσει τη γυναίκα του!

Πήγε άμέσως να τη βρή και την προειδοποίησε πως αν πήγαινε άλλη φορά στο σπίτι του, θα την κατήγγελε στην αστυνομία για άποπειρα φόνου.

Η θουελλώδης σκηνή μεταξύ τους τον έπεισε πως η ύποψία του

ΑΠΟ ΕΡΩΤΑ

—Θέλω σοκολατάκια άγγλικά κι' όχι γαλλικά... είπε η Χριστίνα στο μικρό.

ήταν δυστυχώς σωστή.

Όστόσο, αφού πέρασαν μερικές βδομάδες χωρίς να συμβεί τίποτε καινούργιο, άρχισε πιά να ήσυχάζει.

Κι' όμως, στο μεταξύ, η Χριστίνα παρακολουθούσε κρυφά τη γυναίκα του, για να μάθει από πού αγοράζε

τα σοκολατάκια της. Επιδίωκε ν' αποδείξει στο γιατρό πως ήταν άθωα, με την τρελή έλπίδα να κερδίσει έτσι τον έρωτά του!

Κάποια μέρα λοιπόν, μια καλοντυμένη κυρία σταμάτησε ένα αγοράκι, σε κάποιο δρόμο του Μπράισον, και του είπε:

— Θέλεις, μικρέ μου, να κερδίσεις μισό σελίνι; Τρέξε ως το γωνιακό ζαχαροπλαστείο κι' αγοράσε μου μισό σελίνι σοκολατάκια με κρέμα.

Το παιδί έκανε πρόθυμα το θέλημά. Η κυρία πήρε τη σακκούλα με τα σοκολατάκια και την έκρυψε μέσα στο μανσόν της. Ένώ όμως

έφευγε ο μικρός, του φώναξε:

— Ά, στάσου μια στιγμή! Δεν σου δώσαν απ' αυτά που παίρνω πάντα. Θέλω σοκολατάκια άγγλικά κι' όχι γαλλικά.

Το παιδί τα πήγε πίσω. Και το κατάστημα τα άλλαξε πρόθυμα. Με τον τρόπο αυτό, η Χριστίνα Έντμουντς άρχισε να εφοδιάζει ένα απ' τα καλύτερα ζαχαροπλαστεία του Μπράισον με σοκολατάκια δηλητηριασμένα με στρυχνίνη.

Μια μέρα ένας υπάλληλος του ζαχαροπλαστείου παραξενεύτηκε και βγήκε να δει ποιά ήταν η κυρία που έστελνε τα παιδιά.

Αναγνώρισε τη μίς Έντμουντς, απόρησε, αλλά δεν έδωσε για την ώρα μεγαλύτερη σημασία στο πράγμα...

Ξαφνικά, ξέσπασε η τραγωδία! Ο τρόμος άπλωθηκε στή μικρή πόλη...

Ένα παιδί 4 χρονών πέθανε «ε σπασμούς μέσα στην άγκαλιά της μητέρας του. Κι' ο θεός του, που του είχε προσφέρει ένα σοκολατάκι κι' είχε φάει κι' αυτός άλλο ένα, άρρώστησε βαρεία.

Μα κι' άλλοι κατοικοί του Μπράισον, που έφαγαν απ' τα ίδια σοκολατάκια, έπεσαν στο κρεβάτι με πόνους δυνατούς.

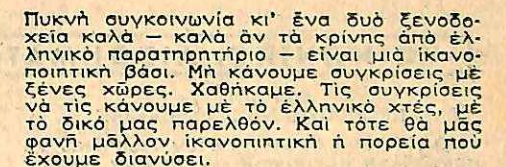
Η Χριστίνα Έντμουντς δεν είχε διστάσει να σκορπίσει το θάνατο γύρω της, στην τύχη, για ν' αποκατασταθεί στα μάτια του ανθρώπου που αγαπούσε!

Μα ο ζαχαροπλάστης απέδειξε πως έφτιαχνε τα σοκολατάκια του με κάθε επιμέλεια, κι' έτσι απαλλάχθηκε από κάθε κατηγορία.

Η Χριστίνα άρχισε τότε να στέλνει άνω κάτω γράμματα στην αστυνομία, ζητώντας την επέμβαση της. Μα έτσι υπέγραφε πιά την καταδίκη της. Η αστυνομία αναζήτησε και βρήκε την προέλευσι των άνω κάτω γραμμάτων.

Ο υπάλληλος του ζαχαροπλαστείου θυμήθηκε την παράξενη ιστορία της κυρίας που άλλαζε τα σοκολατάκια και μια έρευνα αποκάλυψε ότι η Χριστίνα είχε αγοράσει από διάφορα φαρμακεία στρυχνίνη αρκετή για να σκοτώσει 100 ανθρώπους!

Η ένοχη της ήταν πιά ολοφάνερη. Το δικαστήριο την καταδίκασε σε ισόβια δεσμά. Κι' η Χριστίνα Έντμουντς, η δηλητηρίαστρια από έρωτα, πέθανε στή φυλακή.

Ἐπὶ τοὺς πενκὼνες τοῦ Μοναστηρίου στὴ λειοθρόνη προκυμᾷ, μὲ τὸ ρολοὶ ποὺ ἀνταρτίζει πάλιν καὶ πάλιν, καὶ καὶ σημαίνει μελαγχολικὰ τίς ὥρες. Προκυμαὶ εὐρύχωρῃ, μὲ τὰ κασπηλιὰ καὶ τὰ κέντρα τῆς. Λευκὰ ὀπίτια, μὲ τὸν τυπικὰ νησιωτικὸν χαρακτήρα τοὺς, σκαρφαλώνουν στὸ βραχώδη λόφῳ. Γραφικὰ σκαλοπάτια τ' ἀκολουθοῦν στὸ ἀνιέρησιμον τῆς. Βάρκες πηγαίνουσιν ἀπὸ τὴν ἀπάναντι ἀκτὴ καὶ τὸνώνουν τὴν κίνησι. Ὅταν δὲ εἶναι ἀνοιξὶ ἢ ἔρχεται τὸ φθινόπωρῳ, ἡ γοητεία τοῦ λεμονόδοσους.

Τὶ θαύματα θὰ μπορούσαν νὰ γίνουν κ' ἔδῳ καὶ σ' ὅλα τὰ νησιά, σ' ὅλες τὰς ἀκτὶς, σ' ὅλους τοὺς βουνὰ, σ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα, ἀν' ὑπῆρχε μυαλό, γραμμὴ, σύστημα, συνέχεια, χρέμα, συνέσεισις τουριστικῇ, πηοὶ εὐρωπαϊκῇ... Ἀς ἀφήσουμε ὅμως τὰ (ἀν) καὶ πίνοντας ἀπὸ τὸ πτηνὸ πτητὴρ μας τοὺς χυμούς τῆς ἑλληνικῆς πραγματικότητος, ἀς λέμε ὅσα σοὶ ὁ θεὸς γιὰ τὰ λίγα ποὺ διαθέτουσε.

Τὸ Ἀσκέλι τοῦ Πόρου.

ποία τὰ δύο πρώτης κατηγορίας, εἶναι στὴ
διάθεση τῶν ἐπισκεπτῶν τῆς Λουτροπόλε-
ως. Θὰ ἴταν ὅμως ἀνεπαρκέστατα, ἀν δὲν
προσφέρονταν καὶ τὰ σπιτὰ τῶν Μεθά-
νων. Δωμάτια μὲ τὸν ἔλεγχο τοῦ Τουρι-
σμοῦ.

Ετσι, η λουτρόπολη σήμερα διαθέτει τρεις χιλιάδες κρεβάτια. Και πάλι δεν είναι αρκετά. Υπάρχει τόση ζήτηση κατά την περίοδο των λουτρών... Δεκατέσσερις χιλιάδες πέρασαν πέρασι. Για φέτος είναι ακόμα πρόωρο να μιλήσει κανείς.

ακόμα προύρου να μιλήσει και να
φυσικά ούτε τα Μέγαρα αντέχουν σέ
συγκρίσεις με ξένες λουτροπόλεις. Θα ή-
ταν κυρίως. Συγκρίνεται ο Λυκαβηττός με
τὸ Ἑβερσοῦ; Κι' εἰθ' ἡ Ἑλλάς, πού
σημειώνεται σ' όλες τῆς ἑλληνικῆς
λουτροπόλεις. Ἀνυπόκριτη ἡ ψυχαιω-
γία. Κανένα θέαμα. Ὁ περίπατος στο
Νησάκι εἶναι ἡ μόνη περικλία πού
προσφέρειται. Νά μὴ λομαρνούσουμε
καὶ τὸν Παισαυγία; Ἐνα γλάρο πού
τοῦ ἔκοψαν τὰ φτερά καὶ χωρὶς τὰ
μέσα τῆς πυγῆς, εἶναι ὑποχρεωμένος
να σέρνεται ἀπὸ κέντρο σὲ κέντρο
καὶ νὰ διακεδῶνι μετὰ τὴν αἰχμαλω-
γία τοῦ τοῦ λουμένου.

Οὕτῃ κἀν παραλίκοι δρόμοι ἔχουν
τὰ Μεγάρα. Μὲ προσωπικὴ ἐργασία
τοὺς προσαβούν τοι ἴλινοι κατοικοὶ νὰ
τὸν γεμίζουν το καλοκαίρι μὲ χῶμα
καὶ πέτρες, πού παρασύρονται το χει-
μῶνα ἀπὸ τὰ κύματα τῆς ἀνοίξεως,
ζοῦν πάλι τοὺς μῆνες τῆς ἀνοίξεως.
Κανένας ἐσωτερικὸς δρόμος πού να
ἐνώνη τὰ Μεθῶνα μὲ τὸ ἐσωτερικόν.
Ἐντελῶς ἀπομονωμένα. Θὰ μπορού-
σαν νὰ συνδεδῶναι μὲ τίς πόλεις τῆς
Πελοποννήσου καὶ ναχοῦν μίαν ἐξαι-
ρητικὴν κίνησιν πού θὰ διευκόλυνε καὶ
τὴν ἀναπτύξιν τοὺς. Μὴ ζητᾷτε ὅμως
μεγάλους πολυτέλειες. Ἐνας μόνον
δρόμος διώθεα χιλιόμετρων πού θὰ
ἐνώπη τὰ Μεθῶνα μὲ τὸ Δαριάδα, γι-
νεαὶ τῶρα ἀπὸ τὴν «Πρόνοια καὶ
ἐνσῆμα». Εἶναι κάτι κ' αὐτό!

Ο Έλληνας κόπος προϋπολογισμός θα μπορούσε να ανακουφισθεί κατά πολύ αν μπορούσαν να αξιοποιηθούν όλες οι «ειδίκες» χάρες της φύσεως, που δόθηκαν στην Ελλάδα. Άλλα όμως μόνο, όπως είπαμε, όλα βρίσκονται σε πρωτόγονη βαθμίδα, αλλά και πολλοί τουριστικοί τοπικοί είναι τελείως εγκαταλεημένοι.

ΕΝΟΙ.
Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ

51.

ΚΑΡΛ ΣΠΡΕΑ

Καλαυριά των αρχαίων με τὸ ναο τοῦ Ποσειδῶνος, ὅπου αὐτοκτόνησε ὁ Διόδοτος. Ἦταν ἀκόμα ὁ Πόρος κέντρο μίας πολὺ παλαιᾶς ἀμφικτινίας. Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν σύγχρονη ἱστορία μας εἶναι ὁρμηγεῖς. Στὸν Πόρο τὸ 1828 συνεβράσαν οἱ πληρεξούσιοι τῆς Ἀγγλίας, Γαλλίας καὶ Ρωσίας, ὅταν οἱ «προστάτες» Δυνάμεις τὸν Πόρο κατέφυγαν ὅσοι ἄνθρωποι ἐπιτελούνταν τὸν κυβερνητὴν Καποδίστρια. Ἐδῶ, ὅταν φούντωσαν τὰ κομματικά πάθη, ὁ Μισοῦλης ἐβάλει φωτιά στὸν ἑλληνικὸ στόλο, γιὰ νὰ μὴν πέσει στὰ χεῖρά τοῦ Ρώσου ναυάρχου Ρικουρ. Στὸν Πόρο ἰδρύθηκε ὁ ἀρχὸν Ρικουρ. Στὸν Πόρο ναυοστάθμισε, καὶ ὁ πρῶτος ἑλληνικὸς ναυοστάθμης, καὶ ὁ πρῶτος ἑλληνικὸς ἀργότερα στὸ Σαποῦ μεταφέρθηκε ὁ πολὺς ναυοστάθμης Λαμίν. Σήμερα ὁ Πόρος ναυοστάθμιο, ὅπου γίνονται οἱ κληρωτοὶ τοῦ ναυτικού. Ἡ ἱστορία τοῦ Πόρου...

Δέν είναι όμως η ιστορία του που ενδιαφέρει τους καλοκαίρι-
ρους έκδρομους. Τους ενδιαφέρει το
ταξίδι, οι αμυμονίες, το νερό του, η
φύση του, οι όροι διαμονής που πα-
ρουσιάζει. Κέντρο παραθεριστικό πα-
ρεοιτάται. Ούτε πολύ κοσμικό,
ούτε πολύ λαϊκό, σπυκεντρικότητα, εκτός
από τα πλήθη των έκδρομων της
Κυριακής, και πολύ μήνες. Είναι η
να τους θέρμει του μήνα, να πλήξει,
έξοχη που δε σ' αφήνει να εναλλάξει
Πλούσια φύση, θάλασσα, βουνό, παινι-
ού του τοπίου. Θάλασσα, βουνό, παινι-
δια της φύσεως που σε κάνουν συχνά
να χάνεις τον προσανατολισμό σου.

Ἀφίξι στήν ἀκτὴ Ἑρώων.

“Απλώθηκε βαρεία σιωπή. “Υστερα, ο Λαντρών ρώτησε:

— Καί μενα, τι σκοπεύετε να με κά-

νετε; “Ερχομαι να εκπληρώσω την υπό-

σχεσι που σας έδωσα.

— Νά μ' ελευθερώσετε δηλαδή;

— Ναι.

Μιά αστραπή χαράς φώτισε τα μάτια

του φυλακισμένου.

“Ο Στέφανος έκοψε τα δεσμά του. “Ο

Λαντρών σηκώθηκε, έκαμε μερικά βήματα,

τέντωσε τα χέρια του για να ξεμουδιά-

σουν.

— “Αλήθεια, είμ' ελεύθερος;...

— Ναι. Μά πρέπει, ως αύριο, να χετε φύ-

γει απ' τη Γαλλία. Αυτός είναι ο απάρα-

βατος όρος της απελευθερώσεώς σας. Καί

σας συμβουλεύω να μη ζητήσετε να τον ά-

ποφύγετε, γιατί πολλοί κίνδυνοι σας απει-

λούν ακόμη. Δεν μπορείτε να πήτε πώς

σωθήκατε...

— Ποιός άλλος κίνδυνος μ' απειλεί;

— Δεν έχω να σας πω τίποτε. “Αρκεί

πώς σας προειδοποίησα. Τώρα είμαι, ά-

πληλαγμένος απ' την ύποσχεσί μου... “Εμ-

πρός, είστε ελεύθερος!

“Ο Λαντρών δεν περίμενε να του τ' εξα-

ναπούνε. Κατέβηκε τη σκάλα με δυσκολία,

γιατί τα πόδια του ήταν αδύνατα ακόμη

απ' το σφίξιμο των σκινιών.

Πέρασε τον κήπο, άνοιξε την πόρτα προς

το ποτάμι και βρέθηκε έξω. “Εκεί μονάχα

άνασσε.

— Ούφ, φτηνά τη γλύτωσα! ψιθύρισε

μ' ένα χαμόγελο ευχαριστήσεως.

Καί πήρε το δρόμο προς το Παρίσι. “Ε-

πρεπε να διασχίση τα χωράφια και να πε-

ράση μέσ' από ένα μικρό δάσος, για να

συναντήση το δημόσιο δρόμο.

Δεν βρήκε κανένα εμπόδιο. Δεν συνάν-

τησε παρά μερικά πουλιά, που τρώμαζαν

κι' έφευγαν μπροστά του.

Είχε φτάσει πια κοντά στο δρόμο, όταν

σταμάτησε ξαφνικά. Είχε διακρίνει σε κά-

ποια απόστασι ένα μαύρο όγκο, που φαι-

νόταν να κυλιέται στο έδαφος. Τον κύττα-

ξε με προσοχή και βεβαιώθηκε πως έρχο-

ταν προς το μέρος του.

— Κανένας σκύλος θάνα... ψιθύρισε ά-

διάφορα, και συνέχισε το δρόμο του.

Τα πρώτα σπιτία της Νουαζιέλ δεν ά-

πείχαν, παρά λίγες εκατοντάδες μέτρα.

Ξαφνικά, ο Λαντρών σταμάτησε πάλι

κι' έμεινε καρφωμένος στη θέση του, σαν

κεραυνόπληκτος. “Ο σκύλος έτρεχε κατα-

πάνω του μ' ιλιγγιώδη ταχύτητα, και πολύ

πιο πίσω ακολουθούσε κάποιος άνθρωπος.

Δεν ήταν ωπλισμένος ο Λαντρών. Δεν

είχε ούτε ένα ραβδί. “Ενα μόνο μέσον σω-

τηρίας του άπόμνε: Νά τρέξη, για να

προσπαθήση να ξεφύγη απ' το σκύλο.

Κι' έπρεπε να διευθυνθή, όχι προς την

καμινόπολι, γιατί ο Μπόμπ θα τον προλά-

βαινε πριν φτάσει στα πρώτα σπιτία, αλλά

προς το μικρό δάσος που είχε περάσει.

Γιάνω στα δέντρα θα μπορούσε να βρη

προσωνινό καταφύγιο.

Αυτό κι' έκανε πραγματικά.

Μά, σε λίγα λεπτά, άκουσε πολύ κοντά

του τους μανιασμένους γρυλλισμούς του

ζώου. Είχε λαχανιάσει, αλλά δεν σταμα-

τούσε. Σε κάθε βήμα του τρέκλιζε, σκόν-

ταβε. Τα μάτια του είχαν θολώσει, δεν δι-

έκριναν πια.

Ξαφνικά, ένοιωσε να πέφτη κάτι στη

ράχη του με όρμη, και σωριάστηκε χάλω,

με το Μπόμπ από πάνω του. “Ανθρωπος

και ζωό κυλιόστηκαν καταγής. Τα άγρια

μουγκρητά του Μπόμπ άνατινάχθηκαν με

τους θρήνους του Λαντρών.

“Ο άγώνας δεν κράτησε πολύ. Σε λίγα

δευτερόλεπτα, τα χέρια του ανθρώπου που

έσφιγγαν το λαιμό του Μπόμπ, έπεσαν πα-

ράλυντα. Το κορμί του άνατινάχθηκε δυο-

τρείς φορές, κι' ύστερα έμεινε άκίνητο.

“Οστόσο, ο σκύλος δεν ένοιούσε ακόμη

ν' άφίση το λαιμό του θύματός του, ενώ

με τα μπροστινά του πόδια άνασκάλευε

μανιασμένα το πτώμα, σαν ν' άναζητούσε

σ' αυτό κάποιο λείψανο ζωής.

“Ο Σαντάλ έφτασε κοντά, κι' στιγμή έ-

κείνη.

— “Εδώ, Μπόμπ! “Εδώ! είπε.

“Ο σκύλος γύρισε και τον κύτταξε. Δεν

άφινε όμως τη λεία του. “Ο νέος επανέ-

λαβε τη διαταγή. Τότε ο Μπόμπ γρύλλισε,

σαν να διαμαρτυρόταν, κι' άποτραβήχτηκε

λίγα βήματα.

“Ο Σαντάλ πλησίασε το Λαντρών. “Ο

άθλιος ήταν πεσμένος άνασκελα, με τα

ρούχα καταξεσκισμένα, το πρόσωπο πρη-

σμένο και το στόμα άνοιχτό, σαν έτοιμος

να φωνάξη, να παρακαλέση...

“Ο εργάτης έσκυψε κι' άκούμπησε το

χέρι του στο μέρος της καρδιάς.

— Δεν χτυπάει πια! ψιθύρισε. Τε-

λείωσε!

Βρίσκονταν στην άκρη του δάσους, μέσα

σ' ένα χαντάκι. Κανείς τρίτος δεν, μπο-

ρούσε ναχε δη τη σκηνή, γιατί την έκρυβαν

τα δέντρα του δάσους κι' οι όχθες του χαν-

τακιού. “Ο άέρας που φυσούσε, είχε σκε-

πάσει τα βογγητά του Λαντρών.

“Ο Σαντάλ άφισε εκεί το πτώμα και

τράβηξε προς την έπαυλι, όπου βρίσκον-

ταν η Ζερμαίν, ο Φρανσουά, ο Στέφανος

κι' η μητέρα του.

“Όταν μπήκε ο Σαντάλ, ο Στέφανος πα-

ραξευένθηκε για το σοβαρό του ύφους και

τη χλωμάδα του. Μά κι' ο Φρανσουά το

πρόσεξε, και ρώτησε τον άδελφό του:

— Μήπως είσαι άρρωστος;

— “Οχι.

— Τι έχεις λοιπόν;

— “Εκδικήθηκα για τον “Αρχοντάνθρω-

πο!

— Σκότωσες το Λαντρών; ρώτησε ζω-

ηρά ο Φρανσουά.

— “Οχι.

— “Αλλά τι έγινε;

— “Ηξερα πως ο Στέφανος θα τον έ-

λευθέρωνε. Τούστησα καρτέρι. “Ο σκοπός

μου ήταν να τον παρακολουθήσω, να τον

σταματήσω κοντά στο δάσος και να του

ζητήσω να χτυπηθούμε... να τον σκοτώσω

ή να με σκοτώση.

— Λοιπόν;

— Τον παρακολουθούσα από μερικά

λεπτά της ώρας, όταν είδα ξαφνικά να

περνά μπροστά μου ο Μπόμπ, γρήγορος

σαν αστραπή! Είχε δη κι' αυτός το Λαν-

τρών...

“Κατάλαβα άμέσως το φοβερό κίνδυνο

που διέτρεχε ο άθλιος. Φώναξα το σκύλο,

μα αυτός δεν μούδωσε σημασία. Καί τον

είδα από μακριά να χυμιά στο Λαντρών

και να τον ρίχνει χάλω...

»Όταν έφτασα κοντά, ο Λαντρών ή-

ταν πια πνιγμένος!

Βαθεία σιωπή άκολουθήσε την άφήγησι

αυτή του Σαντάλ. “Ο φοβερός εκείνος θά-

νατος έκανε μεγάλη εντύπωση σε όλους...

“Υστερα ο Φρανσουά Μπισκαρι άνασή-

κωσε τους ώμους του και είπε:

— Τιμωρήθηκε όπως άξιζε.

Αυτός ήταν ο έπικήδειος του συνενόχου

του Λωραίν.

Δ

Σε λίγες μέρες ο Στέφανος έστειλε το

Φρανσουά και το Σαντάλ να διαβιβάσουν

στο Μεραντόν και στο Φουπιέ τη διαταγή

ν' άφίσουν άμέσως τη Γαλλία και να μην

ξαναπατήσουν ποτέ το πόδι τους σ' αυτήν.

Οι δυο συνενόχοι του Λωραίν ξερεά-

λεσαν άμέσως τη διαταγή, δίχως να ζητιά-

στη να τους το ξαναπουνε. “Υστερα ο Στέ-

φανος πήγε να βρη το Μοντενά.

— Σας είχα ύποσχεθί, του είπε, πως

θα σας άφισα ήσυχο αν με ύπακούετε. “Ο-

μολογώ πως με ύπακούσατε. Θα κρατήσω

λοιπόν την ύπόσχεσί μου.

»Αλλά έσείς μόνο μπορείτε ν' άποκατα-

στήσετε την τιμή της Ζερμαίν και να δώστε

στούς δικαστές τα μέσα ν' άνακαλύψουν

την δλεθρία πλάνη στην οποία έπεσαν. “Ελ-

ζω πως δεν θ' άρνηθήτε αυτή την επανόρ-

θωσι στο θύμα του Λωραίν.

»Ξέρω πως έχετε την πρόθεσι να έγκα-

ταλειώσετε το Παρίσι, όπου σας απειλούν

πολλοί κίνδυνοι. Δεν θα φύγετε όμως

πριν να διαφωτισετε τη δικαιοσύνη και να

την πείσετε για την πλεκτάνη που έξη-

υφάνθηκε τόσο επιδεξιά από σας και το

Λωραίν ώστε να εξαπατηθί ακόμη και το

δικαστήριο.

— Ναι, θα κάμω ό,τι θέλετε, άπάντη-

σε ο Μοντενά. Δεν έχω πια θάρρος. Εί-

μαι έτοιμος να δεχθώ το κάθε τι. Ζητή-

στε μου ό,τι θέλετε.

“Ο τοκογλύφος φαινόταν δυθισμένος σε

βαθεία λύπη κι' άπελπισία. “Ηταν χλω-

μός, και στο πρόσωπό του ζωγραφίζονταν

ή θλιβερή ψυχική του κατάσταση, ο ένδό-

μυχος πόνος του.

“Ο Στέφανος το παρατήρησε. “Ηταν δε

τόση η κατάπτωσι αυτό του ανθρώπου,

ώστε δεν μπόρεσε να μη τον ρωτήση έ

νέος — μολονότι δεν πολυενδιαφερόταν για

ό,τι του συνέβαινε:

— Μά τι έχετε λοιπόν; Τι πάθατε;

“Ο Μοντενά δεν άπάντησε άμέσως. “Α-

φού σάπασε κάμποσο, είπε ύστερα τρέ-

μοντας:

— Τι έχω;... “Ελάτε μαζί μου!

“Εκανε νόημα στο Στέφανο να τον ά-

κολουθήση. “Ο νέος ύπάκουσε. “Ο Μοντε-

νά τον ώδήγησε άθόρυβα ως την κρεβα-

τιοκάμαρα της Μαθιλδής. “Ανοιξε με προ-

σοχή την πόρτα και μπήκαν κι' οι δυο.

“Η κοπέλλα κοιμόταν. “Ο τοκογλύφος

πλησίασε στο κρεβάτι μ' άπειρες προφυ-

λάξεις, σταματώντας κι' άνατριχιάζοντας

κάθε φορά που το πτώμα έτριζε κάτω

απ' το βαρύ δήμα του.

— Κυττάχτε! είπε λακωνικά.

“Αν δεν άκούγόταν η διαστική άνάσα

της, θάλεγε κανείς, βλέποντας τη χλωμά-

δα της Μαθιλδής πως ήταν νεκρή. Τα μά-

τια της έπρεαν χωθή στις κόγχες τους και

τα στεφάνωναν μελανοκίτρινοι κύκλοι. Τα

μάγουλά της πετούσαν, απ' την άδυναμία.

Το στήθος της άνεδοκατέβαινε με κόπο

κι' άνώμαλα.

Κούνησε για μία στιγμή τα χείλη της.

Καί σαν παράπονο και βογγητό μαζί

δγñκε απ' τα χείλη της. Κι' άντηχησε μέσ'

στην καρδιά του Μοντενά, που άναγκάστη-

κε ν' άκούμπηση σ' ένα κάθισμα για να

μην πέση.

“Ο τοκογλύφος στράφηκε προς το

Μπερνάρ, που είχε σταμπήσει, μη τολ-

μώντας να προχωρήση, και του ψιθύρισε:

— Βλέπετε την κατάσταση; της;

“Ο Στέφανος άνασήκωσε το κεφάλι του

και προσπάθησε να χαμογελάση. “Η κινή-

σι αυτή και το χαμόγελο σήμαιναν:

«“Οχι, μην άνησυχήτε! Δεν πρέπει ν'

άπελπίζεσθε... Είναι άπλως λίγο άδύνατη.

Την έχουν ταραξει, οι συγκινήσεις αυτών

των ήμερών, την έχουν δλφασει. Μά δεν ύ-

πάρχει κανείς κίνδυνος... Θα συνέλθη.

Χρειάζεται όμως περιποιήσεις, στοργή και

τρυφερότητα...»

“Αρχημα κανέτε ν' άποθαρρύνεσθε. Δεν

έχετε δικήν. Είναι νέα. Τα νεατά της θα

την σώσουν... “Αν σας έβλεπε όμως έτσι

άπελπισμένο, θα μπορούσε πραγματικά να

πεθάνη! Κι' αν ακόμη δεν έχετε έλπίδας,

δεν πρέπει να το δείχνετε όσο βρίσκεσθε

κοντά της. Σίγουρα, η λύπη σας θα την

θανάτωνε.»

“Ο Μοντενά άνασήκωσε τους ώμους του.

Είχε καταλάβει.

— “Οχι, είπε είναι πολύ άσχημα, το

δλέπω... “Αφήστε τα αυτά! Δεν θέλω να

τρέφωμαι με μάταιες ελπίδες... Λίγων ή-

μερών ακόμη ζωή έχει, κι' ύστερα πείει πια,

θα τη χάσω!

Δάκρυα πικρά κυλούσαν στο πρόσωπό

του. “Εσφίξε το μέτωπό του με τα δυο του

χέρια, σαν ναθελε να συντρίψη το κεφάλι

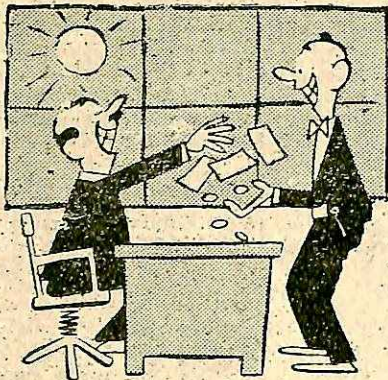
του.

— Συμφορά μου! Δυστυχία μου!.. είπε.

“Η Μαθιλδη έξακολουθήσε να κοιμάται.

Λέξεις άκατανόητες έφταναν ως αυτούς,

μοχλώνοντας απ' τα μισανοιχτά χείλη της,

Όταν το βαρόμετρο ανεβαίνει... σπεύσατε να ζητήσετε αέθρι από τον προσητάμενό σας.

Ο ΚΑΙΡΟΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΕΙ μεγαλοφυείς ή έγκληματίες!

Ο «Σιρόκος», ο «Μιστράλ», ο «Τζόντα» και ο «Σολάνο»

Η διεύθυνση του Κρατικού Κολαγίου της Μασαχουσέτης αναστατώθηκε εδώ και λίγους μήνες. Μία βιάς από έντελες «φυσιολογικούς» σπουδαστές είχε υποβληθεί σε εξέταση μέσα σε μία αίθουσα, κατά τη διάρκεια μιας από τις χειρότερες θύελλες του αιώνα μας. Ένώ λοιπόν οι σπουδαστές ήταν σκυμμένοι στα γραπτά τους, έξω ή θύελλα ξεριζώνε τεράστια δέντρα, με ανέμους ταχύτητας 120 χιλιομέτρων την ώρα.

Όταν, αργότερα, οι καθηγητές εξέτασαν τα γραπτά, έμειναν κατάπληκτοι. Οι έντελες κοινοί σπουδαστές είχαν μεταβληθεί σχεδόν σε μεγαλοφυείς και είχαν γράψει υπέροχα!

Η απόδοση των φοιτητών αυτών ήταν ασύγκριτα ανώτερη απ' ό,τι μπορούσε να περιμένει κανείς από κοινούς φοιτητές. Και η διαπίστωση αυτή δημιούργησε υπόνοιες. «Αμέσως άρχισαν έρευνες, που απέκλεισαν έντελες κάθε ένδεχομένο «άντιγραφής» κατά το διάστημα των εξετάσεων.

Οι σπουδαστές, πάντως, δεν είχαν εξαπατήσει τους καθηγητές τους! Τι συνέβαινε λοιπόν;

Έπειτα από εξαντλητική μελέτη, το «μυστήριο των μεγαλοφυών μαθητών» λύθηκε. Η θύελλα ήταν ο ένοχος!

Η ατμοσφαιρική πίεση είχε πέσει με τρομακτική ταχύτητα στο διάστημα της θύελλας κι' έπειτα είχε ύψωθεί ξέσου γοργά. Οι σπουδαστές, εργάστηκαν κυριολεκτικά «υπό πίεση» και ξεπέρασαν έτσι τον εαυτό τους.

Οι θύελλες λοιπόν προκαλούν μεταβολές στην ατμοσφαιρική πίεση και οι μεταβολές αυτές επιδρούν στις σκέψεις, στις πράξεις και στην ψυχική διάθεση των ανθρώπων.

Όταν το βαρόμετρο ανεβαίνει, οι άνθρωποι γίνονται πιο ευδιάθετοι, το μυαλό τους λειτουργεί πιο γοργά, πιο καθαρά και πιο άπο-

τέλεσματικά από ποιν.

Ο κόσμος τότε γεμίζει χαρά και αισιοδοξία. Και, μέσα σε τόσο ευνοϊκή ψυχολογική ατμόσφαιρα, η κάθε προσπάθεια έχει πιο ικανοποιητικά αποτελέσματα, όπως συνέβη στην περίπτωση των φοιτητών.

Όταν όμως το βαρόμετρο πέφτει, οι άνθρωποι κυριεύονται από κατάπληξη και μελαγχολία. Οι σκέψεις γίνονται νωθρές και βολές και η δημιουργική εργασία χωλαίνει.

Σε μερικές χώρες, ο καιρός οδηγεί συχνά τους ανθρώπους στο εγκλημα.

Αυτό είχε επιστημονικώς αναμφισβήτητο και, τον τελευταίο καιρό, έχει αρχίσει να αναγνωρίζεται και από τα δικαστήρια σαν ελαφρυντικό, όταν πρόκειται να εκδώσουν καταδικαστικές αποφάσεις.

Στη Μάλτα, προ καιρού, ένας νεαρός συνελήφθη και οδηγήθηκε στο δικαστήριο, γιατί είχε σκοτώσει ένα άηλικό κορίτσι που αγαπούσε. Η κανονική ποινή για την απαγωγή αυτή ήταν καταναγκαστικά έργα δέκα ετών. Κι' όμως το δικαστήριο καταδίκασε τον ένοχο σε φυλάκιση τριάντα ημερών, γιατί τη μέρα της απαγωγής... φυσούσε σφοδρός! Ο έσοτος και ηρόος αυτός άνεμος είναι ανυπόφορος στη Μάλτα και κάνει τους ανθρώπους σκυθρωπούς, ευερέθιστους, βίαιους και επιρρεπείς στο εγκλημα.

Το ίδιο συμβαίνει με τον άνεμο «Τζόντα» της Αργεντινής, με το «Μιστράλ» της Νοτίου Γαλλίας, με τον «Σιμόν» της Αφρικής και με τον «Σολάνο» της Ισπανίας. Και στις χώρες, λοιπόν, αυτές τα δικαστήρια μειώνουν σε μεγάλο βαθμό τις ποινές για εγκλήματα, που συμβαίνουν όταν φυσούν οι ταραχοποιοί αυτοί άνεμοι.

Η ζέση παίζει επίσης σημαντικό ρόλο στα εγκλήματα βίας και πάθους.

Τα δε περισσότερα από τα εγκλήματα του είδους αυτού διαπράττονται τον Ιούλιο και τον Αυγούστο, που είναι οι πιο θερμοί μήνες του έτους.

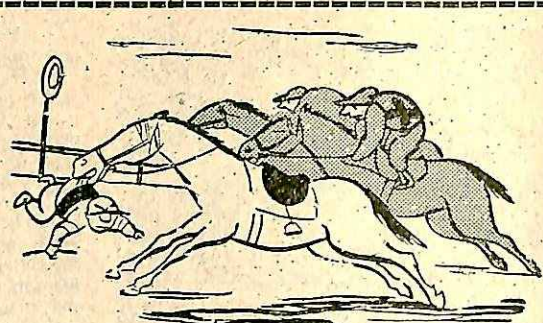
Σ' αυτό το επιστημονικά εξεκριζόμενο φαινόμενο βασίζονται μιά αλλόκοτη θεωρία, που διατύπωσαν τελευταία μερικοί Αμερικανοί επιστήμονες.

Οι επιστήμονες αυτοί διαπίστωσαν έπειτα από προσεκτικές μελέτες ότι στα τελευταία σαράντα χρόνια ο μέσος όρος της θερμοκρασίας στη Ρωσία ανεβαίνει σταθερά. Και ισχυρίζονται ότι η επιβεβαιωμένη στάσις των Σοβιέτ είναι απλώς ζήτημα άνοδου του θερμομέτρου!

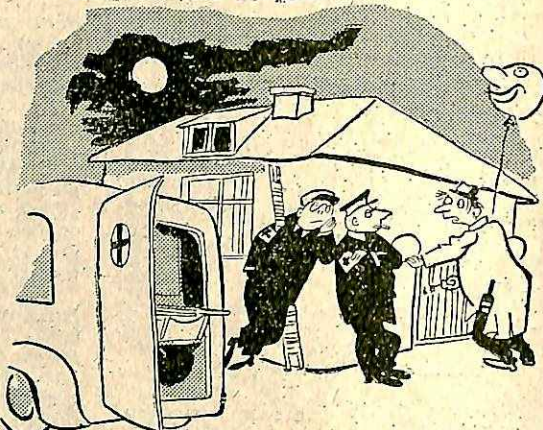
Σε πολλά αμερικανικά εργοστάσια ανατίθεται σε ώριμένο υπάλληλο ή καθημερινή παρακολούθηση του βαρομέτρου.

Όταν το βαρόμετρο αρχίζει να πέφτει, διαβιβάζονται άμέσως διαταγές να ληφθούν έκτακτα μέτρα ασφαλείας. Κι' αυτό γιατί έχει παρατηρηθεί, ότι στις περιόδους αυτές πολλαπλασιάζονται τα εργατικά δυστυχήματα.

Οι μεγάλοι, εξ' άλλου, οίκοι διανομής εμπορευμάτων κατ' οίκον, που παίρνουν τις παραγγελίες των πελατών ταχυδρομικώς ή από τηλεφώνου, έχουν βρήν επικερδή την παρακολούθηση του βαρομέτρου. Όταν η ατμοσφαιρική πίεση είναι υψηλή, οι άνθρωποι βγαίνουν και ψωνίζουν μόνοι τους κι' έτσι οι οίκοι διανομής έχουν αναδουλείες. Όταν, απεναντίας, η πίεση είναι χαμηλή, οι πελάτες είναι άκεφοι και προτιμούν να παραγγείλουν τα ψώνια τους με το τηλέφωνο ή με το ταχυδρομείο.

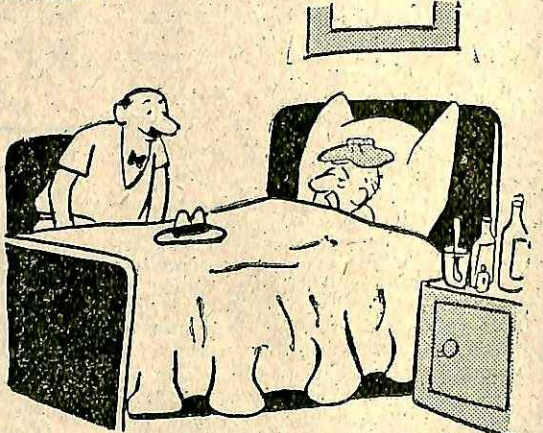

Έκέρδισε μέ... «βραχείαν κεφαλήν»!...

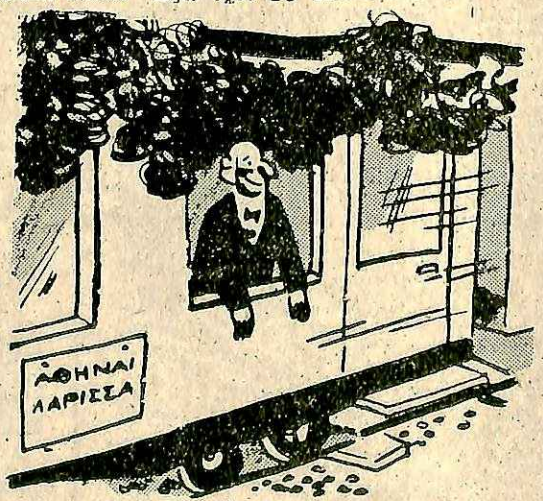

Μα τί κά...ά...άνετε μπ...μπρός στο σπίτι μου, βρε παιδιά;

Η γυναίκα σας μας τηλεφώνησε ναρθούμε και να σας περιμένουμε, για να σας παραλάβουμε!...

Τοιάντα έννη βαθμούς θερμοκρασία; Τυχρός είσαι! Έξω έχει 40 υπό σκιά!...

Ο αέρας άρχισε κιάλας να γίνεται πιο καθαρός!...

Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ της Έστερ Ουΐλλιαμς

Όμηρικοί καυγάδες μεταξύ ναυτικών

Από χρόνια, τώρα, ναύτες και αξιωματικοί του ναυτικού, από έξη διάφορες χώρες, διεξάγουν ένα σφοδρό... πειρατικό αγώνα, γύρω από μία φωτογραφία της Αμερικανίδας καλλιτέχνιδος του κινηματογράφου Έστερ Ουΐλλιαμς.

Η ιστορία άρχισε όταν ένας ανθυποπλοίαρχος του αυστραλιτικού πολεμικού ναυτικού, ζήτησε το 1942 από τη διασημή στάρ μία φωτογραφία της με μαγιώ και μ' ένα τσάμπα της Έστερ Ουΐλλιαμς. Το άσημιο πλαίσιο της και το τζάμι την προστάτευαν αρκετά από το νερό της θάλασσας. Έτσι, η Αμερικανίδα στάρ με το όμορφο μαγιώ έγινε γιαπωνέζικο ιδιοκτησία!

Αυτό όμως, προκάλεσε μία φοβερή ζήλεια στους συναδέλφους του κι' ένα βράδυ, κάποιος του την έκλεψε.

Η είδηση αυτή έκαμε γρήγορα το γυρο του καραβιού κι' ο κλέφτης βρήκε το μαστόρι του. Ένας τρίτος έκλεψε τη φωτογραφία κι' ένας τέταρτος την πήρε από τον τρίτο, μεχρις ότου το πλήρωμα του αυστραλιτικού καραβιού αναστατώθηκε, με αποτέλεσμα να γίνονται καθημερινά σ' αυτό, όμηρικοί καυγάδες. Γιατί; Γιατί όλοι ήθελαν τη φωτογραφία της Έστερ Ουΐλλιαμς. Τελικά αποκαταστάθηκε ήσυχια, αφού αποφασίστηκε να γίνει η φωτογραφία κτήμα του καραβιού και όλου του πληρώματος και να εκτεθεί σε τέτοιο μέρος, ώστε να μπορούν, όταν θέλουν, να τη βλέπουν όλοι οι ναύτες.

Η φωτογραφία, λιγάκι χαλασμένη απ' τις πολλές περιπέτειές της, βρίσκεται πάντα τοποθετημένη στη μέση ενός σωσίβιου, σε τρόπο ώστε να μπορεί να διασώθι κι' αν ύποτεθή ακόμη πως το καράβι που την έχει, πάθη τίποτα και βουλιάξει.

Το καράβι αυτό, όμως, βυθίστηκε σε μία ναυμαχία, το 1943, κι' ένα καράβι των Φιλιππίνων, που έσπευσε να σώσει το πλήρωμά του, μαζί μ' αυτό, έσωσε και τη φωτογραφία της Έστερ. Οι Φιλιππίνοι κρατήσαν τη φωτογραφία για κάμποσους μήνες κι' έπειτα απ' ένα σωρό δια-

θήματα, την παρέδωσαν τελικά στο πλήρωμα ενός αγγλικού καραβιού.

Καινούργιοι τότε καυγάδες και καινούργιες διεκδικήσεις απ' το πλήρωμα μιάς αυστραλιτικής κανονιοφόρου, που είχε πάρει τ' όνομα του καραβιού, που βυθίστηκε και που ήταν ο πρώτος ιδιοκτήτης της φωτογραφίας, ανάγκασαν τους Αγγλους να την παραδώσουν κι' αυτοί, με τη σειρά τους, στο πλήρωμα της κανονιοφόρου. Το χειμώνα όμως του 1944, η κανονιοφόρος βυθίστηκε απ' ένα γιαπωνέζικο αντιτορπιλικό, το «Γιοσίτα».

Ένας ναύτης, είχε μαζέψει από τη θάλασσα ένα στρογγυλό σωσίβιο. Πάνω σ' αυτό, ήταν δεμένη η φωτογραφία της Έστερ Ουΐλλιαμς. Το άσημιο πλαίσιο της και το τζάμι την προστάτευαν αρκετά από το νερό της θάλασσας. Έτσι, η Αμερικανίδα στάρ με το όμορφο μαγιώ έγινε γιαπωνέζικο ιδιοκτησία!

Λίγους μήνες όμως αργότερα, βυθίστηκε σε μία ναυμαχία και το «Γιοσίτα» από ένα αμερικανικό καταδρομικό και από τότε η φωτογραφία με τις τόσες περιπέτειες, έγινε ιδιοκτησία του αμερικανικού ναυτικού. Την ίδια εποχή, αποφασίστηκε να μην εγκαταλείψει η φωτογραφία αυτή ποτέ τον Ειρηνικό. Έτσι, όταν κάθε τόσο το πλοίο που την έχει, διαταχθή να εγκαταλείψει αυτή την περιοχή, την παραδίδει σ' ένα άλλο.

Η φωτογραφία, λιγάκι χαλασμένη απ' τις πολλές περιπέτειές της, βρίσκεται πάντα τοποθετημένη στη μέση ενός σωσίβιου, σε τρόπο ώστε να μπορεί να διασώθι κι' αν ύποτεθή ακόμη πως το καράβι που την έχει, πάθη τίποτα και βουλιάξει.

Το καράβι αυτό, όμως, βυθίστηκε σε μία ναυμαχία, το 1943, κι' ένα καράβι των Φιλιππίνων, που έσπευσε να σώσει το πλήρωμά του, μαζί μ' αυτό, έσωσε και τη φωτογραφία της Έστερ. Οι Φιλιππίνοι κρατήσαν τη φωτογραφία για κάμποσους μήνες κι' έπειτα απ' ένα σωρό δια-

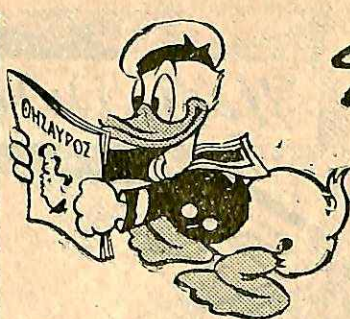
θήματα, την παρέδωσαν τελικά στο πλήρωμα ενός αγγλικού καραβιού.

Καινούργιοι τότε καυγάδες και καινούργιες διεκδικήσεις απ' το πλήρωμα μιάς αυστραλιτικής κανονιοφόρου, που είχε πάρει τ' όνομα του καραβιού, που βυθίστηκε και που ήταν ο πρώτος ιδιοκτήτης της φωτογραφίας, ανάγκασαν τους Αγγλους να την παραδώσουν κι' αυτοί, με τη σειρά τους, στο πλήρωμα της κανονιοφόρου. Το χειμώνα όμως του 1944, η κανονιοφόρος βυθίστηκε απ' ένα γιαπωνέζικο αντιτορπιλικό, το «Γιοσίτα».

Ένας ναύτης, είχε μαζέψει από τη θάλασσα ένα στρογγυλό σωσίβιο. Πάνω σ' αυτό, ήταν δεμένη η φωτογραφία της Έστερ Ουΐλλιαμς. Το άσημιο πλαίσιο της και το τζάμι την προστάτευαν αρκετά από το νερό της θάλασσας. Έτσι, η Αμερικανίδα στάρ με το όμορφο μαγιώ έγινε γιαπωνέζικο ιδιοκτησία!

Λίγους μήνες όμως αργότερα, βυθίστηκε σε μία ναυμαχία και το «Γιοσίτα» από ένα αμερικανικό καταδρομικό και από τότε η φωτογραφία με τις τόσες περιπέτειες, έγινε ιδιοκτησία του αμερικανικού ναυτικού. Την ίδια εποχή, αποφασίστηκε να μην εγκαταλείψει η φωτογραφία αυτή ποτέ τον Ειρηνικό. Έτσι, όταν κάθε τόσο το πλοίο που την έχει, διαταχθή να εγκαταλείψει αυτή την περιοχή, την παραδίδει σ' ένα άλλο.

Η φωτογραφία, λιγάκι χαλασμένη απ' τις πολλές περιπέτειές της, βρίσκεται πάντα τοποθετημένη στη μέση ενός σωσίβιου, σε τρόπο ώστε να μπορεί να διασώθι κι' αν ύποτεθή ακόμη πως το καράβι που την έχει, πάθη τίποτα και βουλιάξει.

Ένα υπερδεμένο ΑΤΥΧΗΜΑ

Παρατώντας στο γκαράζ το μικρό της αυτοκίνητο, η Κλάρα Ντορνί ανέθηκε σπiti της. Ήταν έφτα παρά τέταρτο κι' ο άντρας της δεν είχε ακόμη γυρίσει. Καθώς τραβούσε για την κάρτα της, χτύπησε το τηλεφώνο. Η νεαρή γυναίκα ανανήρπσε τη φωνή της πιο αναγμένη της φίλης, της Καρλότας Μαριστάν.

«Ναι, ενώ είμαι, είπε η Κλάρα, μόλις γύρισε, αλλά μου φαίνεται ταραγμένη...»

«Πρέπει να σε δω άμέσως. Δεν μπορεί ναρθω σπιτι σου. Έλα, σύ, σε παρακαλώ. Σου τηλεφώνω από ένα κέντρο. Σε δύο λεπτά, θα είμαι μ'ένα ταξί, στην αρχή της λεωφόρου, κοντά στο σπιτι σου.»

Η ταραχή της φίλης της την άναυκουσε. Είδοποισε την καμπίνα της πως θα γύριζε γρήγορα και κατέβηκε. Την ίδια στιγμή ένα ταξί είχε σταματήσει στη λεωφόρο. Η πόρτα άνοιξε και η Κλάρα πήδησε μέσα, αφήνοντας μια κραυγή. Η φίλη της είχε δεμένο το κεφάλι, δεμένο και το μπράτσο της.

«Θέε μου, Καρλότα, τί έπαθες;»

«Ένα φοβερό ατύχημα! Κάθισα. Λίγο πριν που βρισκόμουν με τον Άντρυ, στο αυτοκίνητό του...»

«Με τον Άντρυ;»

«Ναι, το φίλο μου... τον ξέρεις καλά! Καθώς μπαιναμε στο Παρίσι, το αυτοκίνητο χτύπησε πάνω σ' ένα δέντρο. Χτύπησα πάνω στα τζάμια που έσπασαν. Έχω ένα μικρό τραύμα στο κεφάλι, άναμσα στο μπράτσο. Μου τ' έδεσαν σ' ένα φαρμακείο. Ήμουν σχεδόν λιπόθυμη.»

«Μα έπρεπε να γυρίσεις άμέσως σπιτι σου. Υποφέρετε πολύ;»

«Ναι, πονάω, μα δεν πρόκειται για αυτό, αλλά για τον άντρα μου. Θα χρειαστή να του εξηγήνω το ατύχημα με κάθε λεπτομέρεια. Ξέρεις πόσο ζηλιάρης και καχύποπτος είναι. Λοιπόν, άκουσε με: Έσύ ξέρεις πως όταν είμαι με τον Άντρυ, λέω στον άντρα μου πως περνάω τ' απόγεμα μαζί σου. Λοιπόν αυτός πιστεύει πως κάνω με έναν περίπατο μαζί με το αυτοκίνητό σου. Έτσι, αν εγώ είχα ένα ατύχημα μαζί σου, είν' απαραίτητο να είχες και σύ... Κατάλαβες, Κλάρα, είδεμην είμαι χαμένη! Ο άντρας μου θα καταλάβει πως του λέω ψέματα. Λοιπόν μπορεί να υπολογίζω στη βοήθειά σου;»

«Καμένη μικρούλα, της απάντησε η Κλάρα δίχως να σκεφτεί τις συνέπειες, δεν μπορεί να σε παρατήσω σε μία τόσο δύσκολη στιγμή. Συμφωνώ! Θα πάω μαζί σου, αλλά με το πόσο δύσκολο είναι να είμαι μαζί σου...»

«Ναι, ενώ είμαι, είπε η Κλάρα, μόλις γύρισε, αλλά μου φαίνεται ταραγμένη...»

«Πρέπει να σε δω άμέσως. Δεν μπορεί ναρθω σπιτι σου. Έλα, σύ, σε παρακαλώ. Σου τηλεφώνω από ένα κέντρο. Σε δύο λεπτά, θα είμαι μ'ένα ταξί, στην αρχή της λεωφόρου, κοντά στο σπιτι σου.»

Η ταραχή της φίλης της την άναυκουσε. Είδοποισε την καμπίνα της πως θα γύριζε γρήγορα και κατέβηκε. Την ίδια στιγμή ένα ταξί είχε σταματήσει στη λεωφόρο. Η πόρτα άνοιξε και η Κλάρα πήδησε μέσα, αφήνοντας μια κραυγή. Η φίλη της είχε δεμένο το κεφάλι, δεμένο και το μπράτσο της.

«Θέε μου, Καρλότα, τί έπαθες;»

Εύθυμη Ιστοριογλα

λεπτομέρεια. Ξέρεις πόσο ζηλιάρης και καχύποπτος είναι. Λοιπόν, άκουσε με: Έσύ ξέρεις πως όταν είμαι με τον Άντρυ, λέω στον άντρα μου πως περνάω τ' απόγεμα μαζί σου. Λοιπόν αυτός πιστεύει πως κάνω με έναν περίπατο μαζί με το αυτοκίνητό σου. Έτσι, αν εγώ είχα ένα ατύχημα μαζί σου, είν' απαραίτητο να είχες και σύ... Κατάλαβες, Κλάρα, είδεμην είμαι χαμένη! Ο άντρας μου θα καταλάβει πως του λέω ψέματα. Λοιπόν μπορεί να υπολογίζω στη βοήθειά σου;»

«Καμένη μικρούλα, της απάντησε η Κλάρα δίχως να σκεφτεί τις συνέπειες, δεν μπορεί να σε παρατήσω σε μία τόσο δύσκολη στιγμή. Συμφωνώ! Θα πάω μαζί σου, αλλά με το πόσο δύσκολο είναι να είμαι μαζί σου...»

«Ναι, ενώ είμαι, είπε η Κλάρα, μόλις γύρισε, αλλά μου φαίνεται ταραγμένη...»

«Πρέπει να σε δω άμέσως. Δεν μπορεί ναρθω σπιτι σου. Έλα, σύ, σε παρακαλώ. Σου τηλεφώνω από ένα κέντρο. Σε δύο λεπτά, θα είμαι μ'ένα ταξί, στην αρχή της λεωφόρου, κοντά στο σπιτι σου.»

Η ταραχή της φίλης της την άναυκουσε. Είδοποισε την καμπίνα της πως θα γύριζε γρήγορα και κατέβηκε. Την ίδια στιγμή ένα ταξί είχε σταματήσει στη λεωφόρο. Η πόρτα άνοιξε και η Κλάρα πήδησε μέσα, αφήνοντας μια κραυγή. Η φίλη της είχε δεμένο το κεφάλι, δεμένο και το μπράτσο της.

«Θέε μου, Καρλότα, τί έπαθες;»

«Ένα φοβερό ατύχημα! Κάθισα. Λίγο πριν που βρισκόμουν με τον Άντρυ, στο αυτοκίνητό του...»

«Με τον Άντρυ;»

«Ναι, το φίλο μου... τον ξέρεις καλά! Καθώς μπαιναμε στο Παρίσι, το αυτοκίνητο χτύπησε πάνω σ' ένα δέντρο. Χτύπησα πάνω στα τζάμια που έσπασαν. Έχω ένα μικρό τραύμα στο κεφάλι, άναμσα στο μπράτσο. Μου τ' έδεσαν σ' ένα φαρμακείο. Ήμουν σχεδόν λιπόθυμη.»

«Μα έπρεπε να γυρίσεις άμέσως σπιτι σου. Υποφέρετε πολύ;»

«Ναι, πονάω, μα δεν πρόκειται για αυτό, αλλά για τον άντρα μου. Θα χρειαστή να του εξηγήνω το ατύχημα με κάθε λεπτομέρεια. Ξέρεις πόσο ζηλιάρης και καχύποπτος είναι. Λοιπόν, άκουσε με: Έσύ ξέρεις πως όταν είμαι με τον Άντρυ, λέω στον άντρα μου πως περνάω τ' απόγεμα μαζί σου. Λοιπόν αυτός πιστεύει πως κάνω με έναν περίπατο μαζί με το αυτοκίνητό σου. Έτσι, αν εγώ είχα ένα ατύχημα μαζί σου, είν' απαραίτητο να είχες και σύ... Κατάλαβες, Κλάρα, είδεμην είμαι χαμένη! Ο άντρας μου θα καταλάβει πως του λέω ψέματα. Λοιπόν μπορεί να υπολογίζω στη βοήθειά σου;»

«Καμένη μικρούλα, της απάντησε η Κλάρα δίχως να σκεφτεί τις συνέπειες, δεν μπορεί να σε παρατήσω σε μία τόσο δύσκολη στιγμή. Συμφωνώ! Θα πάω μαζί σου, αλλά με το πόσο δύσκολο είναι να είμαι μαζί σου...»

«Ναι, ενώ είμαι, είπε η Κλάρα, μόλις γύρισε, αλλά μου φαίνεται ταραγμένη...»

«Πρέπει να σε δω άμέσως. Δεν μπορεί ναρθω σπιτι σου. Έλα, σύ, σε παρακαλώ. Σου τηλεφώνω από ένα κέντρο. Σε δύο λεπτά, θα είμαι μ'ένα ταξί, στην αρχή της λεωφόρου, κοντά στο σπιτι σου.»

Η ταραχή της φίλης της την άναυκουσε. Είδοποισε την καμπίνα της πως θα γύριζε γρήγορα και κατέβηκε. Την ίδια στιγμή ένα ταξί είχε σταματήσει στη λεωφόρο. Η πόρτα άνοιξε και η Κλάρα πήδησε μέσα, αφήνοντας μια κραυγή. Η φίλη της είχε δεμένο το κεφάλι, δεμένο και το μπράτσο της.

Το μοναδικόν φάρμακον κατὰ τῆς τριχοπύωσης
ΣΙΑΒΙΚΡΙΝΗ
Παρελήφθη και πωλείται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεία.

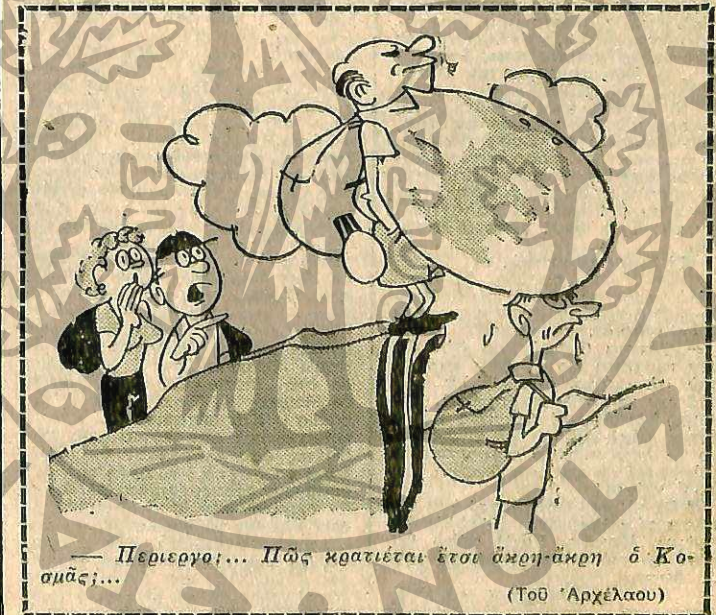
ΣΤΟ ΒΟΥΝΟ ΚΑΙ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Προστατεύσατε το δέρμα σας από τα εγκαύματα, τὰ ακασιματα και τούς λεκέδες, σκασιματα και τούς λεκέδες, με την περίφημη RADIO CREME DE BEAUTE του Ινστιτούτου Καλλονής Mme KETTY. Σας την εγγυάται η 23ετής πείρα της Mme KETTY. Έρμού 44, τηλ. 22.088.

Σημειώσεις: Προσέχετε τὰς ἀπομυμήσεις. Οὐδέν προϊόν κυκλοφορῶν ἢ διαφημιζόμενον παρ' ἄλλων ἱνστιτούτων ἔχει σχέση με τὰ ἀγνὰ προϊόντα τοῦ Ἰνστιτούτου μας. Διηλοῦμεν δὲ ὅτι ὁ πρῶην ὀνομασθέντα κ. Κωνστ. Κωνσταντίνου (ΚΟΝΣΤΑΝ) ὁποῦ ἔλαβε τὸν ἱνστιτούτου μας, οὐδεμίαν σχέση ἔχει πλέον μετ' ἡμῶν.

ΕΠΙΠΛΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Γ. ΚΕΖΙΡΗΣ

Μενάνδρου 75. Τηλ. 55.638

Περιεργό... Πῶς κρατιέται ἐντο ἀκρη-ἀκρη ὁ Κόσμος... (Τοῦ Ἀρχέλαου)

Ο Γκαμπριέλ Πασκάλ με τη γυναίκα του.

Το πνεύμα του Σώ Εμφανίζεται Σ' ΕΝΑ ΦΙΛΟ ΤΟΥ

Και τὸν ἀρχίζει στὶς γροθιές

Ο Τζωρτζ Μπέρναρ Σώ δὲν πίστευε στὸν πνευματισμὸ καὶ σὰ φυσικὰ φαινόμενα. Ἄν τοῦλεγε κανεὶς πῶς, μετὰ τὸ θάνατό του, θὰ παρουσιαζόταν τὸ πνεῦμα του στὸν καλύτερο φίλο του καί... θὰ τὸν ἀρχίζε στὶς γροθιές, θὰ ξέσπαγε σὲ ομηρικὰ γέλια.

Κι' ὅμως, αὐτὸ συνέβη πραγματικά. Ἐστὶ τοῦλάχιστον βεβαιώνει ὁ κ. Γκαμπριέλ Πασκάλ, ποὺ ὁ Σώ τὸν ἀγαποῦσε σὰν γιὸ τοῦ καὶ τοῦ εἶχε παραχωρήσει τὸ ἀποκλειστικὸ προνόμιό της κινηματογραφῆσεως τῶν ἔργων του. Αὐτὸς «γύρισε» τὰ φιλμ «Πυγμαλίων», «Καίσαρ καὶ Κλεοπάτρα», «Ὁ Ἀνδροκλῆς καὶ τὸ λεοντάρι»... Ἀπ' τὴν ἡμέρα, λοιπόν, ποὺ πέθανε ὁ Σώ — λέει — βρισκόταν σὲ συνεχή ἐπαφὴ μὲ τὸ φάντασμα του!

Φαίνεται, ὅτι ὁ Πασκάλ ἔχει ἐξαιρετικὴς ἱκανότητες μνήμης. Ἐκεῖ μαντέψει ἀπὸ μακριά, μὲ τὴν τηλεπαθητικὴν του ιδιότητος, τὸ θάνατο διαφόρων φίλων του, καθὼς καὶ ὅλα τὰ μεγάλα δυστυχήματα ποὺ τοὺς συνέβησαν.

Προαισθάνθηκε ἀκόμη καὶ τὸ θάνατο τῆς γυναίκας τοῦ Σώ — ποὺ ἦταν τότε πᾶνω ἀπὸ 80 χρονῶν — καὶ τηλεγράφησε στὸν ἄντρα της, ἀπ' τὴν Καλιφόρνια, ὅπου βρισκόταν τότε: «Πήγαινε στὸ δωμάτιό της Σαρλότ καὶ κούταξέ την. Πιστεύω πῶς εἶναι πολὺ ἀρρωστή. Τὴν ὄνειρεύθηκα νῆα κοπέλλα, στὸ κρεβάτι της, μὲ λουλούδια στὰ μαλλιά της».

(Τὰ λουλούδια σημαίνουν πάντα γιὰ τὸν Πασκάλ προμήνυμα θανάτου).

Ἐ, λοιπόν, τὸ βράδυ τῆς ἴδιας ἡμέρας, πέθανε ἡ γυναίκα τοῦ Σώ! Ὁ Πασκάλ εἰδοποιήθηκε τηλεγραφικῶς, πήρε τὸ πρῶτο ἀεροπλάνο καὶ πρὸς νύκτα, τοῦ ἔκαμε δὲ ἀσχημὴ ἐντύπωση ἡ φαινομενικὴ νυχρότης τοῦ Σώ, ποὺ δὲν ἐξεδήλωσε τὴν παραμικρὴ συγκίνησι. Τὸν παρωμοίωσε μάλιστα μ' ἕνα «διανοητικὸ παγώδουν»!

Πέρασαν ἀκριβῶς χρόνια ἀπὸ τότε. Καί, στὶς ἀρχὲς Νοεμβρίου τοῦ 1950, ὁ Σώ ἀκολούθησε τὴν γυναίκα του στὸν τάφο. Ὁ Πασκάλ ταξίδευε τότε ἀεροπορικῶς ἀπ' τὴν Ἰνδία γιὰ τὴν Ἀγγλία. Ἀλλὰ δὲν πρόλαβε ζωντανὸ τὸ μεγάλο φίλο του.

Ἐντάῳ, ὅταν ἡ γυναίκα του τὸν ὑποδέχθηκε στὸ ἀεροδρόμιο καὶ θέ-

λησε νὰ τοῦ ἀναγγεῖλῃ τὴ θλιτερὴ εἶδησι, τὴ διέκοψε, λέγοντάς της:

— Ξέρω, ξέρω!... Εἶχε προαισθάνθῃ, ἀπὸ μακριά, τὸ θάνατο τοῦ Σώ.

Ὡς τὶς τελευταῖες τοῦ ἡμέρας, ὁ Σώ ρωτοῦσε τὴν κ. Πασκάλ, ποὺ βρισκόταν δίπλα στὸ μαξιλάρι του, πότε θάφτανε ἐπιτέλους ὁ ἄντρας της. Εἶχε «κάτι» νὰ τοῦ πῇ (τί ἄραγε;). Ἀλλὰ δὲν πρόλαβε.

Βλέποντας ἀναστατωμένη τὴν κ. Πασκάλ, τῆς εἶπε:

— Μὴν εὐχεσθε νὰ ζήσω! Ἐγὼ θέλω νὰ πεθάνω...

— Εἶμαι πολὺ λυπημένη... ψιθύρισε ἐκείνη, μὴ ξέροντας τί νὰ πῇ.

— Λυπημένη; Γιατί; Αὐτὰ εἶναι αἰσθηματικὲς βλακείες...

Ὁ μεγάλος φιλόσοφος ἔδειχνε καὶ πάλι γιὰ τὸν ἑαυτὸ τοῦ τὴν ἰδια ἀδιαφορία, ποὺ εἶχε δεῖξει πρὸ ἐτῶν γιὰ τὸ θάνατο τῆς γυναίκας του...

Πρὶν βγῇ ἀπ' τὸ δωμάτιό του, γιὰ τελευταία φορὰ, ἡ κ. Πασκάλ τοῦ φίλησε τὸ χέρι, μὲ τὰ μᾶτια γεμάτα δάκρυα. Ἐκείνος ἔμενε ἀκίνητος, κυττάζοντας πρὸς τὸ παράθυρο. Καί, ξαφνικὰ, ἀρχισε νὰ τραγουδᾷ γλυκὰ. Στὸ τραγούδι του, ἔλεγε καὶ ξανάλεγε διαρκῶς: — Ὁρεδουάρ!... Ὁρεδουάρ!...

Τίποτ' ἄλλο... Τί σημαίνει, λοιπόν, αὐτὸ τὸ παράξενο «κύκνειον ἄσμα» του; Ὅτι ἐπρόκειτο νὰ ξαναβῇ μὲ τοὺς φίλους του, τὸν Πασκάλ καὶ τὴν γυναίκα του! Πραγματικὰ, ὁ Σώ διακρίνεται γιὰ τὴν ἀκριβολογία του. Χειριζόταν θαυμασία τὶς λέξεις του κι' ἔλεγε πάντα ἀκριβῶς αὐτὸ ποὺ ἤθελε. Τὸ «κύκνειον ἄσμα» του λοιπὸν προανγγέλλε μὴ νῆα συνάντησι. Μὰ ἡ κ. Πασκάλ δὲν τὸ κατάλαβε τότε...

Μετὰ 2 μέρες, ὁ Σώ πέθανε. Ὁταν ἔφτασε ἀεροπορικῶς ὁ Πασκάλ κι' ἔτρεξε στὸ σπῆτι τοῦ, τὰ χέρια καὶ τὸ πρόσωπο τοῦ νεκροῦ ἦσαν ζεστὰ ἀκόμη.

Συντρίμμενος ἀπ' τὴ θλίψη, ὁ Πασκάλ γονάτισε δίπλα στὸ νεκροκρεβάτι καὶ προσευχήθηκε...

Τὴν ἴδια νύκτα, τοῦ συνέβη κατὰ παράξενο, ἀνεξήγητο: Ἐμεινε ἐκπνεόμενος στὸ κρεβάτι τοῦ, ἔμπνιζε, ὅταν δοκίμασε τὴν ἐντύπωση μίας ἀόριστης παρουσίας μέσα στὸ δωμάτιο! Ὁ ἀέρας μύριζε σὰν ἀπὸ λουλούδια ἀκακίας. Κι' ἀκουγόταν κατὰ σὰν πένθιμο βογγητὸ ἀνέμου...

Ὁ Πασκάλ ἐνοίωσε ἕνα ῥίγος σ' ὅλο του τὸ σῶμα... Μὰ ἀς ἀφίσουμε τὸν ἴδιο νὰ συνεχίσῃ:

«Ἦξερα πῶς βρισκόταν μέσα στὸ δωμάτιο ἐκεῖνος! Τὸν ἐνοίωθα, τὸν καταλάβαινα...

»Ξαφνικὰ, ἀρχισε νὰ μοῦ δίνει δυνατὲς γροθιές στὴν πλάτη, σὰν νὰ προσπαθοῦσε ἀπελπισμένως νὰ ἐπικοινωνήσῃ μὲ κάποιο τρόπὸ μαζὶ μου! Αὐτὸ συνεχίσθηκε, κατὰ διαστήματα, ὁλόκληρη τὴ νύκτα.

Ἐρῶ καλὰ πῶς δὲν ὄνειρεύομαι. Ἦμουν ἐντελῶς ἐξπνιζόμενος...

Ἦμουν ἐντελῶς ἐξπνιζόμενος... Ἦμουν ἐντελῶς ἐξπνιζόμενος... Ἦμουν ἐντελῶς ἐξπνιζόμενος... Ἦμουν ἐντελῶς ἐξπνιζόμενος... Ἦμουν ἐντελῶς ἐξπνιζόμενος...

»Τ' ἄλλο πρωῒ, τὴν παρακάλεσα νὰ ἐξετάσῃ τὴν πλάτη μου. Ἦμουν βέβαιος πῶς θάταν μελανιασμένη... Κι' ὅμως, δὲν εἶχε οὐτ' ἕνα σημάδι! Οἱ γροθιές ἦσαν ὅλες «ψυχικέες», μὰ πὶδ αἰσθητὲς ἀπὸ ἀληθινές!

»Τὸ ἴδιο συνεχίσθηκε ἐπὶ μιά δολικὴν βδομάδα, κάθε νύκτα.

»Τέλος, οἱ γροθιές σταμάτησαν, καὶ κατάλαβα πῶς ὁ Σώ μὲ εἶχε συχωρέσει πιά γιὰ τὸν παρενέθηκα στὶς τελευταῖες τοῦ στιγμῆς...

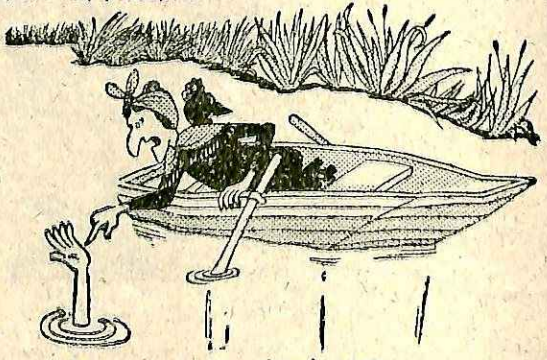
»Απὸ τότε, μὲ ξαναπισκέφθηκε ἐπανειλημμένως τὸ πνεῦμα του, ἀλλὰ χωρὶς νὰ μ' ἐνοχλήσῃ πιά».

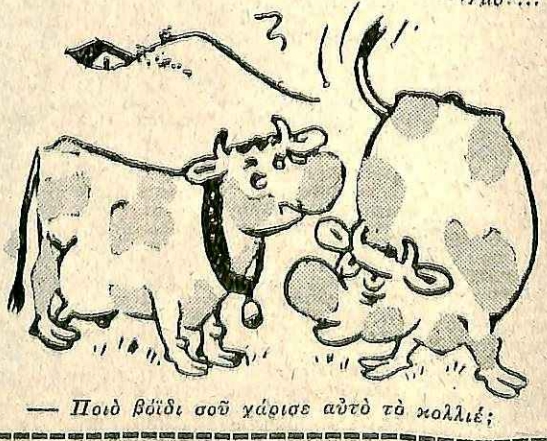
Ἐκπτώσεις!... (Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Τρεῖς ἀστυφύλακες φύλαγαν, Ὁρασθήσῃ, τὰ γαμήλια δῶσα. Ἀλλὰ μὴν ἀνησυχῆς! Σοῦ ἔφερα λίγη τούρτα!...

— Περιττὸ νὰ σὰς σώσω!... Ἡ γραμμὴ τοῦ χειρὸς σὰς δείχνει πῶς θὰ πεθάνετε ἀπὸ πνιγμό!...

— Ποῦ βόδι σου χάρισε αὐτὸ τὸ κολλίε;

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

ΠΡΟΗΓΟΥΜ. ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Φλέμιγκ δὴλώνει στὴ Τζέννυ Μέρρις ὅτι θὰ τῆς ἐπιτρέψουν νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Εὐρώπην καὶ νὰ διακοπῇ κάθε δεσμὸς τῆς μὲ τὴν συμμορία, ὅπὸ τὸν ὅρο νὰ πεῖθῃ τὸ Βίλιγκτον νὰ γράψῃ πρὸς τὴν γυναῖκα του τὸ γράμμα ποὺ θὰ χρησιμεύῃ γιὰ τὴν παγίδευσί της. Κι' ἐκείνη τὰ καταφέρει πραγματικὰ, κατανικώντας τὴν ἀντίστασι τοῦ Βίλιγκτον, ἀφοῦ τοῦ ὑπόσχεται πῶς θὰ φύγουν μαζί γιὰ τὴν Ἰταλία. Ὁ Φλέμιγκ παραδίδει τὸ γράμμα στὴ φιλενάδα του Ὑδέρ, ποὺ πηγαίνει στὸ μέγαρο τοῦ πρίγκηπος Ἰμάρ, μεταμφιεσμένη σὲ μοδίστριά, καὶ κατορθώνει νὰ δώσῃ τὸ γράμμα στὰ χέρια τῆς Μίρκας. Ἐκείνη τὸ διαβάζει καὶ ἀναστατώνεται. Παίρνει τότε ἀπ' τὸν πρίγκηπα τὰ χρήματα ποὺ τῆς ζητάει ὁ ἄντρας της, καθὼς καὶ τὴν ἀδεία νὰ βγῇ μόνη της ἀπ' τὸ μέγαρο, χωρὶς νὰ πῇ ποὺ πηγαίνει.

— Ἰμάρ, ἀγαπημένε μου! Κάθε στιγμὴ ποὺ περνᾷ, μὲ φέρνει κοντύτερα στὴν καταστροφὴ ποὺ ζητᾷ ἡ ἀποφύγῃ. Ἀπάντησε μου λοιπόν, Ἰμάρ!

Ὁ Ἰνδὸς βύθισε τὰ μᾶτια του στὰ δικά της κι' ἀπάντησε: — Καλὰ, πηγαίνει.

— Δὲν θὰ ζητήσῃς νὰ μάθω ποὺ πηγαίνει; Δὲν θὰ στείλῃς κανένα νὰ με παρακολουθήσῃ; Μοῦ τ' ὀρκίζεσαι;

— Στ' ὀρκίζομαι σ' ὅτι πολυτιμώτερο ἔχω στὸν κόσμῳ: σὲ σένα, στὴν ἀγάπη μας!

Ἡ Μίρκα φίλησε μ' εὐγνωμοσύνη τὸν Ἰμάρ. Ὑστερὰ, φεύγοντας, σταμάτησε στὸ κατώφλι καὶ τοῦ εἶπε:

— Εἰσαι λυπημένος, ἀγαπημένε μου, τὸ βλέπω. Ἀκούω πῶς λυπημένη ὄμως ἀπὸ σένα εἰμ' ἐγώ... Ἐντάῳ, εἶν' ἀνάγκη νὰ βγῶ. Γιὰ τὴν εὐτυχία μας... καὶ γιὰ τὸ καλὸ τοῦ παιδιοῦ μου!

Κι' ὥρμησε ἔξω.

Ἐντάῳ τῆς ὥρας ἀργότερα, ἦταν ἔτοιμη. Πῆρε τὰ ρούχματα ποὺ χρειαζόταν, καὶ ξεκίνησε. Στὴν ἐξώπορτα, ὁ πιστὸς Δαμάσκη τὴν ἐξώρισε νὰ τοῦ ἐκμυστηρευθῇ ποὺ πῆγαίνει.

— Σοῦ ὀρκίζομαι πῶς δὲν θὰ μάθῃ τίποτε ὁ πρίγκηψ! πρόσθεσε. Θὰ μπορέσω ὅμως ἐγὼ νὰ φροντίσω γιὰ τὴν ἀσφάλειά σου.

— Ἐκεῖνο πούκρυφα ἀπ' τὸν πρίγκηπα, δὲν μπορῶ νὰ τὸ πῶ σὲ κανένα, ἀπάντησε σταθερὰ ἡ νέα γυναίκα. Ἀνοιξέ μου. Δαμάσκη.

Ὁ Ἰνδὸς δὲν τάληψε νὰ ἐπιμένῃ περισσότερο.

Ἡ Μίρκα βῆκε ἀπ' τὸ μέγαρο, σταμάτησε ἕνα περαστικὸ ταξὶ κι' ἔδωσε μιά διευθύνσι στὸ σωφῆ.

— Γοήγορα! τοῦ εἶπε. Πολὺ γοήγορα. Θὰ πάω ἕνα καλὸ πορμπουάν!

Καὶ τ' αὐτοκίνητο ξεκίνησε, πρὸς τὸ μέρος ὅπου τὸ «Ματωπότ'» ἔδωκε.

Ὁ Φλέμιγκ εἶπε πρὸς τὸ μέρος ὅπου τὸ «Ματωπότ'» ἔδωκε.

— Φέροστε τ' αὐτοκίνητο ἐδῶ, ὅπως σὰς εἶπα!

— Μάλιστα. Τὰ κούσαμε ἐκεῖ, μέσα στοὺς θάμνους.

— Νὰ τὸ φέρετε στὸ δρόμο. Ὁ σωφῆρ νὰ βρῖσκεται στὴ θέσι του, ἔτοιμος διακοπῇ νὰ ἐκκινήσῃ. Οἱ ὑπόλοιποι θὰ κρυφτῇ πάλι ἐκεῖ ποὺ βρισκόσαστε.

— Κατὰ τὴν ἐντολήν σου, κύριε Νυστερίδη!

— Κατὰ τὴν ἐντολήν σου, κύριε Νυστερίδη!

— Κατὰ τὴν ἐντολήν σου, κύριε Νυστερίδη!

— Κατὰ τὴν ἐντολήν σου, κύριε Νυστερίδη!

— Κατὰ τὴν ἐντολήν σου, κύριε Νυστερίδη!

— Κατὰ τὴν ἐντολήν σου, κύριε Νυστερίδη!

— Κατὰ τὴν ἐντολήν σου, κύριε Νυστερίδη!

— Κατὰ τὴν ἐντολήν σου, κύριε Νυστερίδη!

— Κατὰ τὴν ἐντολήν σου, κύριε Νυστερίδη!

Μέρο Σέρρις εἶχε στήσει τὴν τρομερώτερη παγίδα τοῦ.

ΜΕΡΟΣ ΕΝΝΑΤΟΝ

Α'

Τὸ πρωῒ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, κατὰ τὶς 10, ὁ Φλέμιγκ ἔφτασε μ' ἕνα αὐτοκίνητο στὸ ἐξοχικὸ κέντρο τῶν «Λευκῶν Καταρακτῶν».

Ἡ λεωφόρος Οὐάτσελ ἦταν ἐντελῶς ἄρημη. Τὴν ὥρα ἐκείνη, ὁ Φλέμιγκ ἔκαμε ἕνα γύρο, γιὰ νὰ βεβαιωθῇ πῶς δὲν ὑπῆρχε κανεὶς ἀστυνομικός. Ὑστερὰ σφύριξε συνθηματικὰ μὲ μιά μικρὴ σφυρίχτρα.

Σὲ λίγες στιγμῆς. Ἐξερρόβαν ἀπ' τοὺς γύμους πυκνοῦς θάμνους δεκά ἀνδρωποὶ. Ὁ Φλέμιγκ τοὺς ἔκαμε νόημα νὰ πᾶν κοντὰ του. Βρίσκονταν σ' ἕνα μέρος ὅπου δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς δῇ κανεὶς ἀπολύτως.

— Λίγο ἀφῶς φύγω ἐγώ, εἶπε ὁ Φλέμιγκ σ' ἕνα συμμοριτὴ θὰ πᾶς νὰ κρυφθῇς κοντὰ στὴν ἐξοχὴ τοῦ ξενοδοχείου. Φορόντισε νὰ μὴ σ' ἀντιληφθῇ κανεὶς. Θὰ περιμένῃς ἐκεῖ ὡς τὶς 11.

— Κατάλαβα.

— Στὶς 11, πρόκειται νὰ ῥοῦθῃ μιά κυρία, ψηλὴ, ὡμορφὴ καὶ καλοντυμένη. Ὅταν τὴν πλησιάσῃς καὶ θὰ τὴ ρωτήσῃς ἂν εἶναι ἡ κ. Μίρκα Βίλιγκτον. Ἄν ναι, θὰ τῆς ἀνακοινώσω πῶς πῇ γιὰ τὴν περιουσίαν σου.

— Ὅχι. Ἐγὼ θὰ μείνῃς ἐδῶ καὶ θὰ προσένημι τὸ σωφῆ τῆς ἄν βέβαια δὲν τὸν ἔχη διώξει. Ἄν καταλάβῃ τίποτε ἀπ' ὅσα θὰ συμβοῦν ἐκεῖ ποὺ θὰ πάῃ, κατὰ τὴν ἐντολήν σου, κύριε Νυστερίδη!

— Ὅχι. Ἐγὼ θὰ μείνῃς ἐδῶ καὶ θὰ προσένημι τὸ σωφῆ τῆς ἄν βέβαια δὲν τὸν ἔχη διώξει. Ἄν καταλάβῃ τίποτε ἀπ' ὅσα θὰ συμβοῦν ἐκεῖ ποὺ θὰ πάῃ, κατὰ τὴν ἐντολήν σου, κύριε Νυστερίδη!

— Ὅχι. Ἐγὼ θὰ μείνῃς ἐδῶ καὶ θὰ προσένημι τὸ σωφῆ τῆς ἄν βέβαια δὲν τὸν ἔχη διώξει. Ἄν καταλάβῃ τίποτε ἀπ' ὅσα θὰ συμβοῦν ἐκεῖ ποὺ θὰ πάῃ, κατὰ τὴν ἐντολήν σου, κύριε Νυστερίδη!

— Ὅχι. Ἐγὼ θὰ μείνῃς ἐδῶ καὶ θὰ προσένημι τὸ σωφῆ τῆς ἄν βέβαια δὲν τὸν ἔχη διώξει. Ἄν καταλάβῃ τίποτε ἀπ' ὅσα θὰ συμβοῦν ἐκεῖ ποὺ θὰ πάῃ, κατὰ τὴν ἐντολήν σου, κύριε Νυστερίδη!

— Ὅχι. Ἐγὼ θὰ μείνῃς ἐδῶ καὶ θὰ προσένημι τὸ σωφῆ τῆς ἄν βέβαια δὲν τὸν ἔχη διώξει. Ἄν καταλάβῃ τίποτε ἀπ' ὅσα θὰ συμβοῦν ἐκεῖ ποὺ θὰ πάῃ, κατὰ τὴν ἐντολήν σου, κύριε Νυστερίδη!

— Ὅχι. Ἐγὼ θὰ μείνῃς ἐδῶ καὶ θὰ προσένημι τὸ σωφῆ τῆς ἄν βέβαια δὲν τὸν ἔχη διώξει. Ἄν καταλάβῃ τίποτε ἀπ' ὅσα θὰ συμβοῦν ἐκεῖ ποὺ θὰ πάῃ, κατὰ τὴν ἐντολήν σου, κύριε Νυστερίδη!

— Ὅχι. Ἐγὼ θὰ μείνῃς ἐδῶ καὶ θὰ προσένημι τὸ σωφῆ τῆς ἄν βέβαια δὲν τὸν ἔχη διώξει. Ἄν καταλάβῃ τίποτε ἀπ' ὅσα θὰ συμβοῦν ἐκεῖ ποὺ θὰ πάῃ, κατὰ τὴν ἐντολήν σου, κύριε Νυστερίδη!

— Ὅχι. Ἐγὼ θὰ μείνῃς ἐδῶ καὶ θὰ προσένημι τὸ σωφῆ τῆς ἄν βέβαια δὲν τὸν ἔχη διώξει. Ἄν καταλάβῃ τίποτε ἀπ' ὅσα θὰ συμβοῦν ἐκεῖ ποὺ θὰ πάῃ, κατὰ τὴν ἐντολήν σου, κύριε Νυστερίδη!

— Ὅχι. Ἐγὼ θὰ μείνῃς ἐδῶ καὶ θὰ προσένημι τὸ σωφῆ τῆς ἄν βέβαια δὲν τὸν ἔχη διώξει. Ἄν καταλάβῃ τίποτε ἀπ' ὅσα θὰ συμβοῦν ἐκεῖ ποὺ θὰ πάῃ, κατὰ τὴν ἐντολήν σου, κύριε Νυστερίδη!

— Ὅχι. Ἐγὼ θὰ μείνῃς ἐδῶ καὶ θὰ προσένημι τὸ σωφῆ τῆς ἄν βέβαια δὲν τὸν ἔχη διώξει. Ἄν καταλάβῃ τίποτε ἀπ' ὅσα θὰ συμβοῦν ἐκεῖ ποὺ θὰ πάῃ, κατὰ τὴν ἐντολήν σου, κύριε Νυστερίδη!

— Ὅχι. Ἐγὼ θὰ μείνῃς ἐδῶ καὶ θὰ προσένημι τὸ σωφῆ τῆς ἄν βέβαια δὲν τὸν ἔχη διώξει. Ἄν καταλάβῃ τίποτε ἀπ' ὅσα θὰ συμβοῦν ἐκεῖ ποὺ θὰ πάῃ, κατὰ τὴν ἐντολήν σου, κύριε Νυστερίδη!

— Ὅχι. Ἐγὼ θὰ μείνῃς ἐδῶ καὶ θὰ προσένημι τὸ σωφῆ τῆς ἄν βέβαια δὲν τὸν ἔχη διώξει. Ἄν καταλάβῃ τίποτε ἀπ' ὅσα θὰ συμβοῦν ἐκεῖ ποὺ θὰ πάῃ, κατὰ τὴν ἐντολήν σου, κύριε Νυστερίδη!

— Ὅχι. Ἐγὼ θὰ μείνῃς ἐδῶ καὶ θὰ προσένημι τὸ σωφῆ τῆς ἄν βέβαια δὲν τὸν ἔχη διώξει. Ἄν καταλάβῃ τίποτε ἀπ' ὅσα θὰ συμβοῦν ἐκεῖ ποὺ θὰ πάῃ, κατὰ τὴν ἐντολήν σου, κύριε Νυστερίδη!

— Ὅχι. Ἐγὼ θὰ μείνῃς ἐδῶ καὶ θὰ προσένημι τὸ σωφῆ τῆς ἄν βέβαια δὲν τὸν ἔχη διώξει. Ἄν καταλάβῃ τίποτε ἀπ' ὅσα θὰ συμβοῦν ἐκεῖ ποὺ θὰ πάῃ, κατὰ τὴν ἐντολήν σου, κύριε Νυστερίδη!

— Ὅχι. Ἐγὼ θὰ μείνῃς ἐδῶ καὶ θὰ προσένημι τὸ σωφῆ τῆς ἄν βέβαια δὲν τὸν ἔχη διώξει. Ἄν καταλάβῃ τίποτε ἀπ' ὅσα θὰ συμβοῦν ἐκεῖ ποὺ θὰ πάῃ, κατὰ τὴν ἐντολήν σου, κύριε Νυστερίδη!

— Ὅχι. Ἐγὼ θὰ μείνῃς ἐδῶ καὶ θὰ προσένημι τὸ σωφῆ τῆς ἄν βέβαια δὲν τὸν ἔχη διώξει. Ἄν καταλάβῃ τίποτε ἀπ' ὅσα θὰ συμβοῦν ἐκεῖ ποὺ θὰ πάῃ, κατὰ τὴν ἐντολήν σου, κύριε Νυστερίδη!

— Ὅχι. Ἐγὼ θὰ μείνῃς ἐδῶ καὶ θὰ προσένημι τὸ σωφῆ τῆς ἄν βέβαια δὲν τὸν ἔχη διώξει. Ἄν καταλάβῃ τίποτε ἀπ' ὅσα θὰ συμβοῦν ἐκεῖ ποὺ θὰ πάῃ, κατὰ τὴν ἐντολήν σου, κύριε Νυστερίδη!

— Ὅχι. Ἐγὼ θὰ μείνῃς ἐδῶ καὶ θὰ προσένημι τὸ σωφῆ τῆς ἄν βέβαια δὲν τὸν ἔχη διώξει. Ἄν καταλάβῃ τίποτε ἀπ' ὅσα θὰ συμβοῦν ἐκεῖ ποὺ θὰ πάῃ, κατὰ τὴν ἐντολήν σου, κύριε Νυστερίδη!

— Ὅχι. Ἐγὼ θὰ μείνῃς ἐδῶ καὶ θὰ προσένημι τὸ σωφῆ τῆς ἄν βέβαια δὲν τὸν ἔχη διώξει. Ἄν καταλάβῃ τίποτε ἀπ' ὅσα θὰ συμβοῦν ἐκεῖ ποὺ θὰ πάῃ, κατὰ τὴν ἐντολήν σου, κύριε Νυστερίδη!

— Ὅχι. Ἐγὼ θὰ μείνῃς ἐδῶ καὶ θὰ προσένημι τὸ σωφῆ τῆς ἄν βέβαια δὲν τὸν ἔχη διώξει. Ἄν καταλάβῃ τίποτε ἀπ' ὅσα θὰ συμβοῦν ἐκεῖ ποὺ θὰ πάῃ, κατὰ τὴν ἐντολήν σου, κύριε Νυστερίδη!

στην ατιμώτερη παγίδα...

Γ

Ο άγνωστος ώδηγησε τη Μίρκα πίσω απ' το ξενοδοχείο. Εκεί, στάθηκε, της έδειξε το μικρό δάσος και της είπε: —Περπατών νάβω τώρα μαζί σας, κυρία. Νά, εκεί είναι το μέρος...

Η Μίρκα υποψιάστηκε πάλι. —Μα πού είναι ο κ. Βίλιγκτον; Δεν τον βλέπω πουθενά. παρατήρησε.

—Μόλις πλησιάστε, θα φανεί.

Κι' ο συμμορίτης έκανε να φύγει. Σκόπευε να γυρίσει στο μέρος που είχε σταματήσει τ' αυτοκίνητο της Μίρκας, για να επιβλέπει το σκωδέρ. Αυτό ενίσχυσε τις ύπνους της νέας γυναίκας.

—Φεύγετε; τον ρώτησε, Γί-ατι;

—Σας είπα. Δεν έχω πια δουλειά εδώ... Άλλωστε, έχω, ένας ξένος άνθρωπος, δεν πρέπει να βρίσκωμαι μπροστά την ώρα που θα κουβεντιάσει το αν-τόνουν.

—Δεν είπατε πως είναι φίλος σου ο Βίλιγκτον;

—Ναί.

—Τότε δεν πειράζει. Δεν έχω τίποτε μυστικό να πούμε.

—Μα κυρία Βίλιγκτον...

—Προχωρεί. Εσύ πού 'ε-φέρεις εδώ, έχεις την υποχρέω-ση να με πές στο μέρος που βρίσκεται ο Βίλιγκτον.

—Μα την πίστι μου, κυρία, αυτή η επιμονή σας είναι κά-πως ανεξήγητη...

—Ακουσέ με! είπατε αποφά-σιστικά η Μίρκα. 'Η στάσι σου όλη μου φαίνεται ύποπτη. 'Αν λοιπόν δεν έρθεις μαζί μου, θα πιστέψω πως κάτι άλλο συμ-βαίνει και θα ζητήσω να ξεφύ-γω απ' την παγίδα.

—Φοβάστε παγίδα; Μα από ποιόν; Κύριε έλεσον!

Κι' ο συμμορίτης, για ν' αποκοιμήσει τις ύπνους της Μίρκας Βίλιγκτον και να προ-λάβει την άποτυχία του σχεδι-ου, πρόσθεσε:

—Μα αν είν' έτσι, προχωρώ εγώ πρώτος, για να σας βρώ τον κ. Βίλιγκτον.

Η Μίρκα τον ακολούθησε.

Όταν έφτασαν στη στροφή της λεωφόρου, ο άγνωστος είπε:

—Κάπου θα πήγε ο κ. Βί-λιγκτον. Περιέριο; Πώς δεν φαίνεται;

Κύτταξε γύρω του και φώ-ναξε:

—'Ε, κύριε Βίλιγκτον, τί γίνεται; Έλάτε λοιπόν! 'Η κυ-ρία σας περιμένει!

Την ίδια στιγμή, η Μίρκα εί-δε με τρόμο να έξιχνούν μέ-σα απ' τους βράνους οι άπαιστοι συμμορίτες, με μάσκες στο πρό-σωπο. Κατάλαβε τον τρομερό κίνδυνο που την απειλούσε, και θέλησε να φύγει. Άλλα δεν πρό-λαβε. Οι κακούργοι ώμησαν, την άρπαξαν, την έδεσαν και τη φίωσαν.

Την πέταξαν ύστερα βάνου-σα μέ-σα σ' αυτοκίνητό τους κι' έφυγαν δολοχάς...

Δ

—Ακόμα δεν γύρισε η κ. Μίρκα. Δαμάρα;

—Οχι, κυριέ μου.

—Ποιόνο; Γιατί άγοι έ-τσι;... Λέπει τρεές δολά-ρες ώρες.

Ο Δαμάρα συμμεριζόταν την ανησυχία του κυρίου του, αλλά δεν ήθελε άκόμη να τη φανε-ρώσει.

—'Ας περιμένουμε, κύριε, εί-πε. Είναι πολύ φυσικό ν' άρ-

γυσε η κυρία, στη σοβαρή δου-λειά που είχε να τελειώσει...

Περιμέναν μία ώρα άκόμη, μα η Μίρκα δεν φάνηκε.

—Είναι τρομερό! φώναξε εαφνικά ο ποιγκηψ. Πρέπει να της συνέβη δυστύχημα!

—Δυστύχημα!...

—Ναί! Και δεν ξέρουμε καν σε ποιο μέρος πήγε!... Πρέπει να υάθουμε, Δαμάρα... πρέπει ν' αναστατώσουμε τη Νέα 'Υ-όρκη!...

Ο ποιγκηψ σκέοθηκε λίγο, κι' ύστερα ρώτησε:

—Πώς έφυγε από δω η κ. Μίρκα;

—Την είδα ν' ανεβαίνει σ' έ-να ταξί.

—Τό γνωρίζεις αυτό το τα-ξί;

—'Οχι, δεν ήταν απ' αυτά που σταθμεύουν εδώ γύρω. 'Η-ταν περαστικό.

—'Ανάθεμα! 'Ετσι, δεν θα μπορούσαμε να μάθουμε τίποτε.

Ποιν πάρη οποιοδήποτε από-φασι, ο ποιγκηψ θέλησε να ει-δοποιήσει τη ποιγκηπισσα Νέ-δα για την εξαφάνισ της ά-δελφής της. Πήγε λοιπόν στο διαμερίσμα της και βόηκε τον πιστό ακόλουθο της Βολφ Βίλ-λεμά.

—Συμβαίνει κάτι τομερό! του είπα. 'Η Μίρκα έφυγε απ' τις 11 το πρωί, μόνη, χωρίς να πη σε κανένα που πγαίνει...

—Και δεν έγύρισε άκόμη;

—'Οχι, Κι' η ώρα είναι 5!

Φοβάμαι πως έπεσε θύμα ενέ-δρας του «Ματωμένου Χεριού».

Φοβάμαι πως η συμμορία έκδι-κήθηκε πάνω σ' αυτήν για τα

άτυχήματά της... 'Όλα τα φο-βάμαι. Βίλλεμαρ!... Πρέπει να ειδοποιηθί η Νέδα.

Ο Βίλλεμαρ σκέοθηκε λίγο κι' άπάντησε:

—Ξέρεις καλά τη Νέδα, πρίγκηπά μου. Είναι όρηπτική και θεαλλώδης στις ένεργείες της. Μη της αναγγείλεις λοι-πόν άκόμη την εξαφάνισ της Μίρκας, τουλάχιστον έφσον δεν είμαστε βέβαιοι. 'Ας περι-μένουμε...

—'Οχι! 'Εγκληματώ, μέ-νοντας άδρανής, ενώ η Μίρκα κινδυνεύει ίσως! Πρέπει να την αναζητήσουμε!

—Μα πού; Ποις ποιά κα-τεύθυνσι να στραφούμε;

Τη στιγμή εκείνη, έφτασε ταξύνοντας ο Δαμάρα κι' ανήγ-γειλε πως είχαν φέρει ένα γράμ-μα για τον πρίγκηπα. Ο φα-κελλος ήταν γραμμένος απ' τη Μίρκα. Ο ποιγκηψ τον άρπα-ξε, τον άνοιξε και διάβασε δυ-νατά:

«'Αγαπητέ μου ποιγκηψ, είμαι άχιμάτως του «Ματω-μένου Χεριού».

Μίρκα.

—Τίποτε περισσότερο! φώ-ναξε ν' άπόνυνσι ο 'Ιμαρ. Ού-τε μία λέξη πού να μάς διαφα-τίσει... Και τώρα τί να κάνου-με, Βίλλεμαρ;

—Θα σου δώσω μία συμβου-λή: να ειδοποιήσης το Στέφα-νο Λαζίνσκυ.

—Δυστυχώς, έχει φύγει απ' τη Νέα 'Υόρκη για κάποια δου-λειά του. Θα γυρίσει αύριο το μεσημέρι...

—Τίποτε περισσότερο! φώ-ναξε ν' άπόνυνσι ο 'Ιμαρ. Ού-τε μία λέξη πού να μάς διαφα-τίσει... Και τώρα τί να κάνου-με, Βίλλεμαρ;

—Θα σου δώσω μία συμβου-λή: να ειδοποιήσης το Στέφα-νο Λαζίνσκυ.

—Δυστυχώς, έχει φύγει απ' τη Νέα 'Υόρκη για κάποια δου-λειά του. Θα γυρίσει αύριο το μεσημέρι...

—Τίποτε περισσότερο! φώ-ναξε ν' άπόνυνσι ο 'Ιμαρ. Ού-τε μία λέξη πού να μάς διαφα-τίσει... Και τώρα τί να κάνου-με, Βίλλεμαρ;

—Θα σου δώσω μία συμβου-λή: να ειδοποιήσης το Στέφα-νο Λαζίνσκυ.

—Δυστυχώς, έχει φύγει απ' τη Νέα 'Υόρκη για κάποια δου-λειά του. Θα γυρίσει αύριο το μεσημέρι...

Πολύ άργά. Ειδοποίησε λοιπόν το Νάτ Πίνκερτον. 'Ι-σως μάς φανή χρήσιμος.

—'Εστω. Αυτή είναι η τε-λευταία μου έλπίδα! Θα του τηλεφωνήσω άιέτως...

Ε

Τη στιγμή εκείνη, δυό άστυ-νομικοί είχαν φέρει στο γρα-φείο του Πίνκερτον μία κοπέλ-λα που βρισκόταν σ' άξιοθρή-νητη κατάσταση, κουρελιασμέ-νη, άναμάλιασμένη, με μία έκ-φρασι τρόμου 'ωγραφισμένη στα μάτια της.

—Ποιά είν' αυτή; ρώτησε ο Πίνκερτον.

—Δεν ξέρουμε. Μας την πα-ρέδωσαν δυό καλοί άνθρωποι, που τη βόηκαν ποοχτές στα γραφεία, κοντά στην είσοδο των κατακομβών.

Ο ντέκτεκτβ κύτταξε με προ-σοχή την κοπέλλα.

—Πώς σε λένε, καλό μου κο-ρίτσι; τη ρώτησε.

—Λίλιαν, άπάντησε εκείνη.

—Και πώς δεν βρίσκεσαι τώρα στο σπίτι σου;

—'Ω, το σπίτι μου είναι πολ-λύ μακριά... στη Νότιο 'Αμε-ρική.

—Μα πώς βρέθηκες στη Ν. 'Υόρκη;

—Δεν ξέρω... άπάντησε η κοπέλλα.

Ο Πίνκερτον παραξευέτη-κε, πήγε κοντά της, την κύτ-ταξε με προσοχή στα μάτια και ψιθύρισε, έκπληκτος:

—Διάβολε! Είναι ύπνωτι-σμένη...

Πραγματικά, έπρόκειτο για την καμαριέρα που είχε στο σπίτι του ο Στρόφερ και που τη διατηρούσε διαρκώς ύπνω-τισμένη.

Πώς είχε βρεθί στο άστυ-νομικό τημήμα; 'Αφού έκοψε το σύρμα της συσκευής άνατινά-ξως των κατακομβών, έττει-σε να φύγει. Μα ο Στρόφερ εί-χε άμελήσει να τη διατρέψ' να γυρίση στο σπίτι του. 'Ετσι, ποιπλανήθηκε στα 'αβάφα, άβουλη και δίνας σκέψι, ώς ότου την περιόρισε ένας ετα-χός άγρότης και την παάδω-σε στους άστυνομικούς.

Αφού την περιποιήθηκαν, αυτός κι' η γυναίκα του, για να συνέλθι απ' τ'ν εξάντλησί της την παρέδωσαν ύστερα σε δυό περαστικούς πόλισμαν.

—'Ας δούμε τι μπορούμε να μάθουμε απ' αυτήν... ψιθύ-ρισε ο Πίνκερτον.

Και τη ρώτησε:

—Με γνωρίζεις έμένα;...

Πρέπει να με γνωρίσης! Ποις είμαι;

—Ο Νάτ Πίνκερτον... 'Ω, τώρα θυμάμαι! 'Εκείνος σε φοβόταν πολύ. Πρόφερε πάν-τα με τρόπο τ' όνομά σου. Πά-ρα πολύ σε φοβόταν!...

—'Εκείνος;... Ποιός δηλαδή;

—Ο Στρόφερ!

«Νά μία ανέλπιστη τύχη!» συλλογίστηκε ο Πίνκερτον.

—'Εβαλε τη Λίλιαν να καθήση και τη ρώτησε:

—'Εδ'εςες συχνά το Στρό-φερ;

—Πάντα. Αυτόν μόνο έδλε-πα...

—'Εμενες λοιπόν στο σπί-τι του;

—Ναί.

—Πότε τον είδες για τελε-ταία φορά;

—Πριν τρεις μέρες. 'Όταν με διέταξε να κόψω ένα σύρ-μα...

—'Α, εσύ λ' άπ' τον μούκοες το σύρμα;... Κι' από τότε δεν

έγύρισε στο σπίτι του ο Στρόφερ;

—Δεν ξέρω... Δεν πήγα πια στο σπίτι του. Κι' ούτε θέλω να πάω... Είναι κακός, με βα-σανίζει...

—Καλά, ήσύνασε, δεν θα ξαναπάς πιά... Θέλω όμως να μάθω πού βρίσκεται τώρα ο Στρόφερ. Μπορείς να το μά-θης!

—Μπορώ, αλλά θα κοπιά-σω πολύ... Κι' είμαι άρρωστη, πολύ άρρωστη...

—Καλά, καυμένη, θα σ' ά-φισω να ξεκουραστής, θα συ-νέλθης...

Κι' ο Πίνκερτον έστειλε να ειδοποιηθί τη Μαλβίνα πως τη χρειαζόταν άμέσως.

Ενώ την περίμενε, κουδούνι-σε το τηλέφωνό του. Το ή-λεφώνουσε ο πρίγκηψ 'Ιντρα 'Ιμαρ, για να του αναγγείλι την εξαφάνισ της Μίρκας. 'Ο-ταν άκουσε όλες τις λεπτομέ-ρειες, ο Πίνκερτον ζάρωσε τα φρύδια του.

—Αυτό είναι πολύ δυσάρε-στο... είπα. Μήπως έλαβε κα-νένα γράμμα, ντες ή σήμερα; Την έπισκέφθηκε κανείς;

—'Οχι... Μόνο μία μοδι-στρούλα της έφερε κάποιο φό-ρεμα.

—'Από ποιο κατάστημα;

—Δεν ξέρω, μα είν' εύκο-λο να το μάθουμε.

Ξαφνικά, η ματιά του Πίν-κερτον έπεσε στην ύπνωτισμέ-νη Λίλιαν. Κι' άιέτως του ήρ-θε μία θαυμασία ιδέα. Χαμο-γέλασε και είπα στο τηλέφω-νο:

—Πρέπει να ρωτήτε εδώ, πρίγκηψ, τώρα άμέσως! Να φέρετε και το γράμμα που σας έστειλε η Μίρκα, καθώς κι' ένα μαντηλάκι της. Γρήγορα!

—Σε δέκα λεπτά, θα βρί-σκωμαι εκεί, κ. Πίνκερτον.

Ο άστυνόμος έκλεισε το τη-λέφωνο και ψιθύρισε:

—'Ο Θεός την έστειλε, αύ-τή τη δυστυχισμένη κοπέλλα... 'Α, Στρόφερ, θα σε πολεμήσω με τα δικά σου όπλα!

ΣΤ

Σε λίγο, ο πρίγκηψ έφτασε στην άστυνομία, μαζί με το Δαμάρα. 'Ηταν κατάχλωμος, άναστατωμένος.

—Αυτό δεν το περίμενα, κ. Πίνκερτον!... είπα.

—Εγώ όμως τα περίμενα όλα. Γι' αυτό σας είχα συ-στήσει να μην άφίστε ούτε στιγ-μή μόνες τις δυό άδελφές...

—'Ας είναι όμως, ό,τι έγινε, έ-γινε. Να δούμε πως θα τα κα-ταφέρουμε τώρα... Δώστε μου το γράμμα.

Τό πήρε, τό διάβασε και είπα:

—Τώρα θα μάθουμε την άλήθεια... Αυτή εδώ η κοπέλλα θα μάς δώση τις πληροφορίες που χρειαζόμαστε. Μα απαιτώ να την πάρτε κατόπιν ύπό την προστασία σας.

—Και βέβαια, κ. Πίνκερ-τον! Μα ποιά είναι;

—Μία δυστυχισμένη, θύμα

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ

«Διαθερμικών ρεύμα»

Έφαρμογή ηλεκτρικού μασ-σάζ και έμβρυοτονικών όρρών, προς εξαλείψιν πινάδων και ρυτίδων και άνανέωσιν της έ-πιερμίδος. Αισθητ. ΑΣ. Α. ΧΡΥΣΗ, Νίκης 13 (Πλατεία Συντάγματος). Τηλ. 29.548.

του «Ματωμένου Χεριού». Εί-ναι ύπνωτισμένη τώρα, ποις ξέρει από πόσες μέρες. Στην κατάσταση λοιπόν αυτή, έχει τη δύναμι να εισχωρήση στο σκετεινό μυστήριο που μάς άσπασχολεί, και να μάς πη ό-λη την άλήθεια.

Ο Πίνκερτον κάθισε κοντά στη Λίλιαν και της είπα έντο-να:

—Δεν είναι κουρασμένη πια...

—Είμαι, κ. Πίνκερτον.

—'Οχι, δεν είσαι! 'Εξέτα-σε καλύτερα τον εαυτό σου. 'Υπαταμένη στη θέλησι του ντέκτεκτβ, η κοπέλλα χαμογέ-λασε κι' άπάντησε:

—'Οχι, δεν είμαι πια κου-ρασμένη.

—Θα μάς βοηθήσης λοι-πόν να σώσουμε μία άλλη δυ-στυχισμένη απ' τα χέρια του Στρόφερ.

—'Ω, τον μισώ, αυτόν τον άνθρωπο! 'Ηταν σκληρός, με βασάνιζε...

—Θα τον έκδικηθης, αν μάς βοηθήσης να μάθουμε κάτι που δεν ξέρουμε.

Ο Πίνκερτον έδωσε στη Λί-λιαν να διαβάση το γράμμα της Μίρκας.

—Ποιός τάγραψε, αυτό το γράμμα; ρώτησε ύστερα.

—Μία γυναίκα...

—Πού βρίσκεσαι τώρα, αύ-τή η γυναίκα;

Η Λίλιαν άγωνίστηκε για να δώση μία επιτυχημένη ά-πάντησι, μα δεν τό κατώρ-θωσε.

—Δεν ξέρω... ψιθύρισε.

—Πρέπει να μάθης! Λυ-πάμαι που σε βασανίζω έτσι, πρόκειται όμως για τη ζωή αυτής της γυναίκας! Είν' ά-παραίτητο να μάθω πού βρί-

Το σωληνάριο που σας χαρίζει γερά και ωραία δόντια

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ ΣΜΑΛΤΟΔΟΝΤ

Όταν τελείωσε, ο Πίνκερτον βρυχήθηκε:

—'Α, τον άναθεματισμένο! 'Ο Βίλιγκτον λοιπόν την τρά-βηξε στην παγίδα! Αυτό τό φαρμακρό φείδι που περιβάλ-ψαμε... Είχε δίκιο ο Χόλμς να τον υποπτεύεται!

Και πήρε άμέσως στο τηλέ-φωνο τον αριθμό του σπιτιού του. Το άπάντησε ο Σέρλοκ Χόλμς.

—'Εχω σπουδαία νέα, φίλε μου Χόλμς! του είπα ο Πίνκερ-τον. Είσαι μόνος εκεί;

—'Εντελώς μόνος.

—'Ο Βίλιγκτον...

—Δεν ξέρω τί έγινε. 'Εχει καλή. Μαντεύω όμως πού βρί-σκεται. Σε περιμένω ναρής, για ν' άποφασίσουμε τη συλ-ληψί του.

—'Α, τον άβλιο, τον προ-δοτή! 'Ελα άμέσως εδώ, Χόλ-μς. Θα μάθης τρομερά νέα.

Ο Πίνκερτον ξαναγύρισε ύ-στερα κατά τη Λίλιαν και συ-νέχισε τις ερωτήσεις του:

—'Ελα, καλή μου κοπέλλα! Πρέπει να κοιτάσης λίγο άκό-μη... Είν' ανάγκη να μάθουμε πως συνελήφθη η κυρία... 'Ε-λα, θα σε βοηθήσω κι' εγώ. Βρισκόμαστε τώρα σ' ένα μέ-γαρο. 'Ενας 'Ινδός φρουρεί την έξωπορτα...

—'Ελα, θα σε βοηθήσω κι' εγώ. Βρισκόμαστε τώρα σ' ένα μέ-γαρο. 'Ενας 'Ινδός φρουρεί την έξωπορτα...

—'Ελα, θα σε βοηθήσω κι' εγώ. Βρισκόμαστε τώρα σ' ένα μέ-γαρο. 'Ενας 'Ινδός φρουρεί την έξωπορτα...

—'Ελα, θα σε βοηθήσω κι' εγώ. Βρισκόμαστε τώρα σ' ένα μέ-γαρο. 'Ενας 'Ινδός φρουρεί την έξωπορτα...

—'Ελα, θα σε βοηθήσω κι' εγώ. Βρισκόμαστε τώρα σ' ένα μέ-γαρο. 'Ενας 'Ινδός φρουρεί την έξωπορτα...

—'Ελα, θα σε βοηθήσω κι' εγώ. Βρισκόμαστε τώρα σ' ένα μέ-γαρο. 'Ενας 'Ινδός φρουρεί την έξωπορτα...

—'Ελα, θα σε βοηθήσω κι' εγώ. Βρισκόμαστε τώρα σ' ένα μέ-γαρο. 'Ενας 'Ινδός φρουρεί την έξωπορτα...

—'Ελα, θα σε βοηθήσω κι' εγώ. Βρισκόμαστε τώρα σ' ένα μέ-γαρο. 'Ενας 'Ινδός φρουρεί την έξωπορτα...

—'Ελα, θα σε βοηθήσω κι' εγώ. Βρισκόμαστε τώρα σ' ένα μέ-γαρο. 'Ενας 'Ινδός φρουρεί την έξωπορτα...

—'Ελα, θα σε βοηθήσω κι' εγώ. Βρισκόμαστε τώρα σ' ένα μέ-γαρο. 'Ενας 'Ινδός φρουρεί την έξωπορτα...

—'Ελα, θα σε βοηθήσω κι' εγώ. Βρισκόμαστε τώρα σ' ένα μέ-γαρο. 'Ενας 'Ινδός φρουρεί την έξωπορτα...

—'Ελα, θα σε βοηθήσω κι' εγώ. Βρισκόμαστε τώρα σ' ένα μέ-γαρο. 'Ενας 'Ινδός φρουρεί την έξωπορτα...

—'Ελα, θα σε βοηθήσω κι' εγώ. Βρισκόμαστε τώρα σ' ένα μέ-γαρο. 'Ενας 'Ινδός φρουρεί την έξωπορτα...

—'Ελα, θα σε βοηθήσω κι' εγώ. Βρισκόμαστε τώρα σ' ένα μέ-γαρο. 'Ενας 'Ινδός φρουρεί την έξωπορτα...

—'Ελα, θα σε βοηθήσω κι' εγώ. Βρισκόμαστε τώρα σ' ένα μέ-γαρο. 'Ενας 'Ινδός φρουρεί την έξωπορτα...

—'Ελα, θα σε βοηθήσω κι' εγώ. Βρισκόμαστε τώρα σ' ένα μέ-γαρο. 'Ενας 'Ινδός φρουρεί την έξωπορτα...

—'Ελα, θα σε βοηθήσω κι' εγώ. Βρισκόμαστε τώρα σ' ένα μέ-γαρο. 'Ενας 'Ινδός φρουρεί την έξωπορτα...

—'Ελα, θα σε βοηθήσω κι' εγώ. Βρισκόμαστε τώρα σ' ένα μέ-γαρο. 'Ενας 'Ινδός φρουρεί την έξωπορτα...

—'Ελα, θα σε βοηθήσω κι' εγώ. Βρισκόμαστε τώρα σ' ένα μέ-γαρο. 'Ενας 'Ινδός φρουρεί την έξωπορτα...

—'Ελα, θα σε βοηθήσω κι' εγώ. Βρισκόμαστε τώρα σ' ένα μέ-γαρο. 'Ενας 'Ινδός φρουρεί την έξωπορτα...

—'Ελα, θα σε βοηθήσω κι' εγώ. Βρισκόμαστε τώρα σ' ένα μέ-γαρο. 'Ενας 'Ινδός φρουρεί την έξωπορτα...

—'Ελα, θα σε βοηθήσω κι' εγώ. Βρισκόμαστε τώρα σ' ένα μέ-γαρο. 'Ενας 'Ινδός φρουρεί την έξωπορτα...

—'Ελα, θα σε βοηθήσω κι' εγώ. Βρισκόμαστε τώρα σ' ένα μέ-γαρο. 'Ενας 'Ινδός φρουρεί την έξωπορτα...

—'Ελα, θα σε βοηθήσω κι' εγώ. Βρισκόμαστε τώρα σ' ένα μέ-γαρο. 'Ενας 'Ινδός φρουρεί την έξωπορτα...

—'Ελα, θα σε βοηθήσω κι' εγώ. Βρισκόμαστε τώρα σ' ένα μέ-γαρο. 'Ενας 'Ινδός φρουρεί την έξωπορτα...

—'Ελα, θα σε βοηθήσω κι' εγώ. Βρισκόμαστε τώρα σ' ένα μέ-γαρο. 'Ενας 'Ινδός φρουρεί την έξωπορτα...

—'Ελα, θα σε βοηθήσω κι' εγώ. Βρισκόμαστε τώρα σ' ένα μέ-γαρο. 'Ενας 'Ινδός φρουρεί την έξωπορτα...

—'Ελα, θα σε βοηθήσω κι' εγώ. Βρισκόμαστε τώρα σ' ένα μέ-γαρο. 'Ενας 'Ινδός φρουρεί την έξωπορτα...

ΟΙ ΖΕΥΖΕΚΙΕΣ Της Ρενέ

Το στραπάτσο

Καιρό τώρα ήλγε η Ρενέ :
— Κάτι θα πουλήσω, κάτι θα δανει-
στώ, θα πάρω απ' τις κοινωνικές σερτιφι-
κάτο απ' το γιάτρο τον κουράντε, ένα μη-
νιάτικο μπροστάτζα, κι' έτσι θα τα μπα-
σαρντίσω να πάω κι' εγώ σ' ένα νησί να
φιγουράρω για καλοκοσμίτισσα, να γίνω
έν του πτι πέ... Κολανάκι!
— Καλέ που θα πάς μ' ένα τρία και
ρούπι; φώναξε η τσάτσα Ούζενη: Σίγου-
ρα θα θές άδεια στο ρετούρ για να συνε-
φέρης απ' την άδεια σου!

Μά η Ρενέ τὸ βιολί τη.
Κουμπίνα στην κουμπίνα, στερήσεις, μιζέρια, άγω-
νία, άνειλικρίνεια πρὸς ἑ-
αυτήν και ἀλλήλους, και
τέλος τὸ φινάλε παρτέν-
τσα! Τὰ κατάρρε η με-
γάλη καταφερτζού, με ἄ-
γχαμαδες, και ριτζαλή-
κια, να κάτση άνεκούρκου-
δα σὸ καίκι, να φάη ἄγ-
κούρι, και τοματοσαλάτα
και τέλος να φτάση με
φουσαντα σὸ νησί! Ἐκει
ξεγελώντας τοὺς νησιώτες,
κι' ἀπατώντας τὸν ἑαυτὸ
της ρακοντάρει παραμύ-
θια. Ζή ὄνείρα, και τραν-
σφομαράται σὲ πριγκη-
ποπούλα!

Μ' άνοιχτὸ στόμα άκού-
νε σὸ ἀπλοϊκὸ νησί τὴν
αὐτῶρα, τὴν λαλοφανα-
σμένη, να λήη τις ζευζε-
κίες της γιὰ τὴν ζωὴ που κάνει σὴν Ἀ-
θήνα.

— Τένις τὸ πρωί, τσάγια τ' άπόγευ-
μα, ρεσεπιὸν τὰ βράδυα, ντινέ σ' ἄμ-
πασάντ, κονσέρτα, πρεμιέρες, οὐί-
κέντ. Ὅσο γιὰ κομφορ, τὸ σπιτί μου οὐ-
λο με κουμπιά! Πατάς ἕνα κουμπί και
κάνεις πουτζί και γλασσάδα, πατάς ἄλλο
και ζεσταίνεσαι, κουνιέσαι, και φυσιέσαι.
Πατάς κουμπί και φροκαλές, πλένεις πι-
άτα, υπογάδα, στρώνεις κρεβάτια.

Και γιὰ να κομφιρμάρη οὐλα αὐτὰ η
πανούργα, και να δημιουργήση ἀτμόσφαι-
ρα προσδέτει :

— Ὁάρθη κι' ἡ θεία μου, και τηλεγρά-
φισα να φέρη και τ' αὐτοκινητό μας.
Πράγματι σὲ λίγες μέρες ἄρριβάρισε
κι' ἡ τσάτσα Ούζενη, φάτσα τραγικά κω-
μική. Κατελλάκι με θεωριασμένα που-
λουσα, με σάπια κορδέλλα φιόγκο δεμένη
κάτω απ' τὸ σαγόνι, με τὸ μπουκαλί πα-
ρασολάκι της πούτανε κάποτε μαύρο, δεί-
χνει φτώχεια και δυστυχία, μιά δυστυχία
που φέρνει γέλια.

Κι' ἤρθε με τὰ χαλαμπαλήκια τη, τὴν
φουφού, τὰ στρίποδα, τὴν κουρελού, τὸ
σκορδογούδι, τὸ μπρικάκι απ' τὸ κονσερ-
βοκούτι, τὸ μπαρδακάκι, τὰ τουκαλοπιά-
σματα, ὡς και τὸ φρεσκαδοῦρο που λές κι'
εἶνε χωνί και διαλαλεῖ τὸ φουκαρλήκι τους!

Τὴν εἶδε, τὸ ἔξυπνο νησί και γέλασε, κι'
εὐτύς ἐζήγησε τὰ πάντα! Τὰ κομφορ, και
τὰ ηλεκτρικά κουμπιά, ἦταν ἡ μετεού-
για, ἡ μπαντανδοῦρτσα, και τὸ μαγκα-
νοπήγαδο. Οἱ ρεσεπιὸν, τὸ τσιτσιπι-
ρι σὸ καφενοδάκι τοῦ μαγαλά, και τὰ
ντινέ σ' Ἄμπασάντ, ἡ παλαμίδα με τὸ
κεραμίδι σὸ φούρνο!

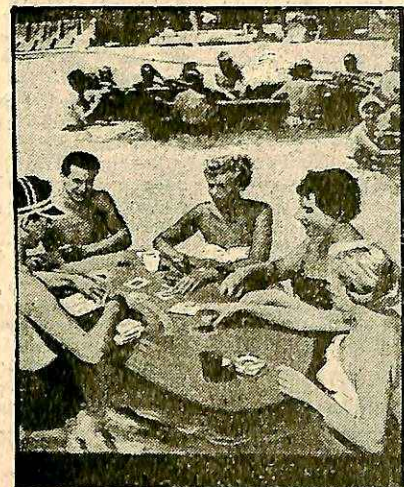
Τὴν εἶδε κι' ἡ Ρενέ κι' ἀπελπισμένη ξε-
φώνισε :

— Ἀχ! τσάτσα Ούζενη μου!
Αὐτὸ δὲν ἦταν φωνή χαράς, ὄχι! Ἦταν
παράπονο γιὰ τὴν ζημιά που τὸ ἔκανε,
και τὸ μεγάλο στραπάτσο!

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ
Ἡ Ζωζὺ Σαπουντζάκη, ἕνα ἀπὸ τὰ κα-
λύτερα «ἀστέρι» τοῦ ἑλαφροῦ μουσι-
κοῦ μας θεάτρου, που καταχειροκροτεῖ-
ται κάθε βράδυ σὸ θέατρο «Πάλλας»
τοῦ Πειραιῶς.

ΧΑΡΤΟΠΑΙΞΙΑ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ
Στους μανιώδεις τῆς χρ. οπαίειας που
ἀγαποῦν συγχρόνως και τὴν θάλασσα,
ἕνας Ἰταλὸς βιομήχανος δίνει τὴν εὐ-
καιρία να ἱκανοποιοῦν και τὰ δύο πάθη
τους συγχρόνως. Ἐπίαζε και ἔβγαλε
σὸ ἐμπόριο μικρὰ τραπέζια που ἐπι-
πλέον και ἀκίνητοῦν με μιά μικρὴ ἄγ-
κυρα, σὰ ὅποια παίζουν χαρτιά.

ΤΑ ΤΥΧΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΙΕΡΩΝ
Ὁ Ζάν Μαράι βγάζει συχνά με τὸ αὐ-
τοκινητό του περίπατο τις 18 μαθήτρι-
ες που παίζουν μαζί του σὸ φιλμ «Κοι-
τάνες κοριτσιῶν». Στὴ φωτογραφία μας
ὁ Γάλλος στὰρ ἀνάμεσα σ' ἕνα που-
κέτο ἀπὸ ζωντανὰ λουλούδια!...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ γιὰ τίς γυναῖκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Κατὰ τοὺς καλοκαιρινούς μῆνες τὰ χέρια
σας ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ἰδιαίτερες φροντίδες,
γιὰ νὰ διατηρῶσιν τὴν ἀπαλότητα τους.
Μὴν παραλείπετε νὰ τὰ πλένετε πολλές φο-
ρές τὴν ἡμέρα, γιὰ νὰ τ' ἀπαλλάξετε ἀπὸ
τίς ἀκαθαρσίες (σκόνες κτλ.) και τίς τοξί-
νες, που συγκεντρώνονται σ' αὐτὰ με τὸν ἰ-
δρώτα.

Θὰ ἀποφύγετε, ὅμως, νὰ χρησιμοποιήσετε
σαποῦνι τύπου Μασσαλίας, που, ἐνῶ καθαρι-
ζει θαυμάσια, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ἐρεθίζει
τὸ δέρμα.

Ἄν ἔχετε πολὺ λεπτὸ δέρμα, θὰ προτιμή-
σετε ἕνα οὐδ' σαποῦνι, που δὲν ἐρεθίζει.

Ἄν ἔχετε ξηρὸ δέρμα, εἶναι καλὸ νὰ κάνε-
τε τὸ βράδυ, πρὸς τὸ πλύνειν, ἕνα ἑλαφρὸ
μασσάζ στὰ χέρια σας με μιά λιπαρὴ κρέμα.

Ἄν τὸ δέρμα σας εἶναι λιπαρὸ, θὰ χρησι-
μοποιήσετε ἀντὶ γιὰ τὴν κρέμα, μιά λοσιὸν
που νὰ μὴν περιέχῃ λιπαρὰ στοιχεῖα!

Ἄν τὰ χέρια σας κοκκινίζουν, θὰ προτιμή-
σετε ἕνα παρασκευάσμα με βάση τὴ γλυκερίνη.

Πῶς μαγεύονται τὰ λουκάνικα

Γιὰ νὰ μαγεύετε νόστιμα τὰ λουκάνι-
κα, βάλτε τα σ' ἕνα τηγάνι, μαζί με δυὸ
κουταλιές ζεστὸ νερὸ, ἀφίστε νὰ στεγνώσῃ
τὸ νερὸ πάνω στὴ φωτιά και τηγανίστε τα
ὕστερα με τὸ λίπος που ἔχει μαζεῦτῃ σὸ
τηγάνι, γυρίζοντας τα γιὰ νὰ τηγανιστοῦν
κι' ἀπ' τὰ δύο μέρη.

Γιὰ νὰ μαλακώσουν τὰ ρεβύθια

Εἶναι γνωστὸ ὅτι τὰ ρεβύθια μαλακώνουν,
ἂν μείνουν 24 ὥρες μέσα σὲ νερὸ με ὄσδα.
Ἐπ' αὐτὸν ὅμως και μιά ἄλλη μεθοδός:

Τὰ βάζετε νὰ μουσκεῖουν πολλές ὥρες σὸ
ἴδιο νερὸ μ' ἕνα φύλλο μπακαλιάρου. Βγά-
ζετε ὕστερα τὸ μπακαλιάρου, γιὰ νὰ τὸν
μεταχειρισθῇτε ὅπως θέλετε, και ξεπλύνετε
ἀρκετές φορές τὰ ρεβύθια, γιὰ νὰ παίξουν
μυρίζουν ψαρίλα. Ἐχουν γίνῃ πιά ευκόλο-
ἔρστα.

Στὸ βράσιμο τῶν ρεβυθιδῶν, μὴν προσθέ-
τετε ποτὲ κρὺο νερὸ.

Τὸ καλὸ ρυζί

Προτιμᾶτε τὸ ρυζί που δὲν γυαλίζει. Εἶνε
πιο εὐκολοχώνευτο.

Ρίχνετε πάντα τὸ ρυζί γιὰ νὰ βράσῃ, μό-
νον ὅταν τὸ νερὸ ἔχῃ ἤδη κολλήσει ἀρκετά.

Τὸ καθάρισμα τῶν κοσμημάτων

Ἄν ἔχετε νὰ περιποιήσετε τὰ κοσμημά-
τα σας, θὰ διατηρῶσιν πάντα ἄλη τους τὴν λαμ-
ψη. Χρειαζόσιν ὅμως μερικὲς «γνώσεις γι'
αὐτὰ».

Ἄν ἀργήσετε πρῶτα με τὴ συντήρησι τῶν
διαφορῶν κοσμημάτων «ἐπιτασιῶν». Ὅλα τὰ
μετάλλια, φτιαγμένα ἀπὸ εἰδικὰ μίγματα με-
τάλλων, πρέπει νὰ τρίβονται καθημερινῶς μ'
ἕνα μαλακὸ γάντι, γιὰ νὰ φύγῃ κάθε λεκές
ἀπὸ νερὸ, ἰδρώτα ἢ σκόνι. Λίγο ἄλκοολ ἀρκεῖ
γιὰ νὰ καθαρίζονται κάθε τόσο. Μπορεῖτε ἄ-
κόμα νὰ τὰ τρίψετε μ' ἕνα δέρμα και με κραι-
πρεπάρ, που προμηθεύεσθε ἀπ' τὸ φαρμακείο.
Τὸ τρίψιμο ὅμως αὐτὸ πρέπει νὰ γίνῃ προσε-
κτικά και δίχως ὑπερβολή, γιὰ νὰ μὴ φθαρῇ
τὸ μέταλλο.

Τὰ ἐπίχρυσα ἢ ἐπάργυρα «μέταλλα καθα-
ρίζουν με διάλυσι ἁπλοῦ σαποῦνιὸ με ρακί».
Τὸ φίλνισι χρειάζεται τρίψιμο με λίγη ἑ-
λαφρόπετρα φιλοκοπνισμένη κι' ἀνακατεμένη
με πολὺ νερὸ. Ὑστερα τ' ἀφίστε πολλές μέ-
ρες στὸν ἥλιο.

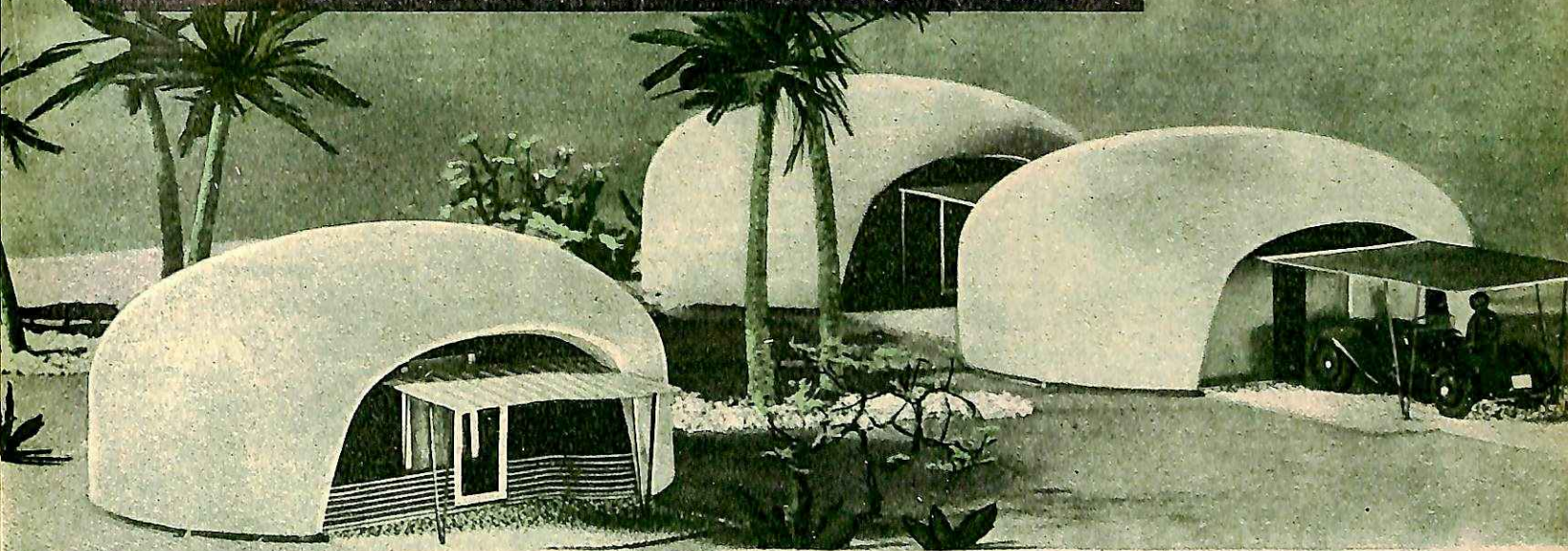
Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ τὸ βουτήξετε σὲ νέφτι
και νὰ τ' ἀφίστε ἔτσι 3-4 μέρες στὸν ἥλιο,
γιὰ ν' ἀσπρίσῃ καλά. Δὲν πρέπει ὅμως ν' ἀ-
κουμπᾷ στὸν πάτο τοῦ δοχείου, ἀλλὰ νάβῃ
κρεμασμένο μέσα σ' αὐτό. Ἡ ἴδια μεθοδός
εἶναι κατάλληλη και γιὰ τὰ κοκκάλια κο-
σμημάτων.

Τόσο τὸ κόκκαλο ὅσο και τὸ φίλνισι ἀσπρί-
ζουν τελείως μ' ἐπανειλημμένα και παρατετα-
μένα πλυσίματα μ' ὀξυγένη.

Γιὰ νὰ καθαρίσετε κοσμήματα ἀπὸ σκόνη,
ἀπλύνετε στὴν ἐπιφάνειά τους μιά ζύμη ἀπὸ
σκόνι τρυγικὸ ὀξέος και λίγο νερὸ. Τρίβετε,
πλένετε ὕστερα με νερὸ και κατόπιν στεγνώ-
νετε τὸ κοσμημα.

Γιὰ τοὺς λεκέδες ὀξειδώσεως (σὸ νικελ
π.χ.), ἀλείψετε με λίγο ζωϊκὸ λίπος, τ' ἀφί-
νετε πάνω ἀρκετές μέρες και τ' ἀσπρίνετε ὕ-
στερα μ' ἕνα πανί βρεγμένο με ἁμμόνια. Ἄν
ἐπιμένῃ ἡ ὀξείδωσι, βάλτε πάνω λίγο ἀραιὸ
ὑδροχλωρικὸ ὀξύ, τρίψετε και ξεπλύνετε.
Θὰ δοῦμε ἄλλοτε πῶς καθαρίζουν τὰ κο-
σμήματα που ἔχουν πετράδια, ἀληθινὰ ἢ ψεύ-
δικα.

ΤΑ «ΣΠΙΤΙΑ - ΜΠΑΛΟΝΙΑ»

ΜΙΑ ΝΕΑ ΚΑΤΑΚΤΗΣΙΣ ΤΗΣ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗΣ

Πάρετε ἕνα ἡμισφαιρικὸ μπαλόνι ἀπὸ νάυ-
λον και στερεώστε τὴν περιφέρεια τῆς
βάσεώς του σὲ μιά κυκλικὴ πλατφόρμα
ἀπὸ τσιμέντο. Φουσκώστε κατόπιν τὸ μπαλόνι.
Σκεπάζετε το με ἕνα μετἀλλινὸ δίχτυ ἀπὸ ἑ-
κείνα που χρησιμοποιοῦσε γιὰ τὰ καπέτα,
ἀφήνοντας μόνο μερικὰ ἀνοήματα γιὰ τὴν
πόρτα και τὰ παράθυρα. Ἐπιστρώστε τὸ
μπαλόνι με τσιμέντο και, ὅταν αὐτὸ στεγνώ-
σῃ και σκληρῇ, ξεφουσκώστε τὸ μπαλόνι
και βγάλτε τὸ ἔξω ἀπὸ ἕνα παράθυρο.

Με τὸν τρόπο αὐτό, θὰ ἔχετε τὸ πιὸ ἀπλό
σπίτι τῆς μοντέρνας ἀρχιτεκτονικῆς, ἕνα σπι-
τί ὅμοιο με τρούλλο ἢ με τὰ «γκλόιν», τὰ θα-
λασσὰ παγδοπιτὰ τῶν Ἐσκιμῶν.

Ἐτσι, τὸ πρόσφατο ἀπὸ εὐρώπη τῆς ἀμε-
ρικανικῆς ἀρχιτεκτονικῆς, τὸ «σπίτι-μπαλό-
νι», ἀποτελεῖ μιά ἀκόμα ἐπιθεωρεμένη τῆς θεω-
ρίας ὅτι ἡ ἀνθρώπινη ἱστορία ἐπαναλαμβάνε-
ται ἀντιγράφοντας τὸν ἑαυτὸ της.

Τέτοια «σπίτια-μπαλόνια», που εἶναι περι-
φημα λόγω τοῦ σχήματός τους γιὰ κλίματα,
ὅπου ἐπικρατεῖ πολὺ κρῦο ἢ πολλὴ ζέση, χτί-
ζονται σήμερα σὲ μεγάλῳ ἀριθμὸ ὄχι μόνο
στὶς βόρειες και στὶς νότιες πολιτεῖες τῆς Ἀ-
μερικῆς, ἀλλὰ και στὴ Βενεζουέλα, σὸ Με-
ξικό, στὴ Βραζιλία, σὸ Πακιστάν και στὴ
Σενεγάλη, και θὰ κάνουν σὲ λίγο τὴν ἐμφά-
νισι σὲ τὴ Νικαράγουα και στὴν Ἰνδονησία.

Ἡ νέα αὐτὴ οἰκοδομικὴ τεχνικὴ ὀφεί-
λει τὸ χτίσιμο ἐνὸς σπιτιοῦ σὲ 24 μόνος ὥρες!
Τὰ «σπίτια-μπαλόνια», που δὲν ἔχουν τίπο-
τὰ τοῖνὸ με βιομηχανοποιημένα ἔτοιμα χτί-
ρια ἀπὸ τσιμέντο, που συναρμολογοῦνται ἐπὶ
τόπου, ἔχουν ἐκτός ἄλλων ἕνα πολὺ μεγάλο
πλεονέκτημα : κατασκευάζονται ἀπὸ ὀλικά
που βρίσκονται σὲ κάθε χώρα, χωρὶς ἔτσι νὰ
ἐπιβαρυνθῇ τὸ οἰκοδόμημα με ὑπερβολικά ἑ-
ξοδα μεταφορᾶς. Πέτρα, ἄμμος και νερὸ, ὅ-
που ἀπάρχουν παντοῦ, ἀκόμα και σὲ περιοχὲς ἐρή-
μων. Καὶ ἡ μεταφορὰ μερικῶν σάκων τσιμέν-
του και ἐνὸς ξεφουσκωτοῦ μπαλονιοῦ με τὴν
τρόπια του δὲν παρουσιάζει σοβαρὰ προβλή-
ματα.

Ἐφευρτής τοῦ ἐπαναστατικοῦ αὐτοῦ συστή-
ματος εἶνε ὁ Οὐάλλας Νέφ, ἀρχιτεκτὼν ἀπὸ
τὴν Καλιφόρνια, που ἔχει κατασκευάσει ὅλες
σχεδὸν τίς πολυτελεῖς και ὑπερμοντέρνες βίλ-
λες τῶν ἀστέρων τοῦ Χόλλυγουντ.

Στὸ διάστημα τοῦ πολέμου, τὸ 1941, ὁ
Νέφ παρουσιάστηκε στὴν κυβέρνησιν τῆς Οὐ-
άσκιντων με μιά παράξενη πρότασι : τὴν κα-
τασκευὴ πολὺ φτηνῶν «σπιτιῶν-μπαλονιῶν», που
γιὰ τίς ἐκατοντάδες χιλιάδες ἐργαζῶν, που
μετακόμιζαν ἀπὸ τόπο σὲ τόπο γιὰ νὰ ἐξυ-
πηρετήσουν τὰ τεράστια πολεμικὰ ἐργοστά-
σια, που ἐξοφτῶνταν σὲ κάθε γωνία τῆς Ἀ-
μερικῆς σὰν μανιτάρια.

Οἱ ἐκπρόσωποι τῆς κυβερνήσεως χαμογέλα-
σαν ἀκούοντας τὰ σχέδιά του και τὸν ἀπο-
κάλεσαν «ὄνειροπόλο».

Ὁ Νέφ τότε γύρισε τὴν πλάτη τοῦ στοῦς
γραφειοκράτες τῆς Οὐάσκιντων και κατέφυγε
σὸ ἰδιωτικὸ κεφάλαιο. Δὲν ἄργησε δὲ νὰ
βρῇ ὑποστηρικτὰς μεταξὺ τῶν Ἀμερικανῶν
ἐπιχειρηματιῶν και ἱδρυσε μαζί με ἄλλους μιά
ἐταιρεία κατασκευῆς μπαλονιῶν ἀπὸ νάυλον
γιὰ τὸ χτίσιμο τῶν νέων σπιτιῶν. Σήμερα,
ἡ ἐταιρεία αὐτὴ κάνει χρυσές δουλειές, γιὰ-
τί τὰ «σπίτια-μπαλόνια» γίνονται ὅλο και
πιο περιζήτητα σὲ διάφορα μέρη τοῦ κό-
σμου.

Τώρα, τὰ μπαλόνια τοῦ Οὐάλλας Νέφ δὲν

εἶναι πιά μόνο ἡμισφαιρικά, ἀλλὰ ἔχουν διά-
φορα, καμπύλα πάντα, σχήματα, ἔτσι ὥστε
τὰ «σπίτια-μπαλόνια» νὰ μὴν ἔχουν τὴ μονό-
τονὴ ἐμφάνισι μιάς σφαίρας κομμένης στὴ
μέση. Ἐξ ἄλλου, ἡ συσκευή γιὰ τὸ φουσκω-
μα τοῦ μπαλονιοῦ ἔχει τελειοποιηθῇ κι' ἔχει
γίνῃ αὐτομάτη.

Τέλος, ἡ ἐπιστρώσι τοῦ τσιμέντου γίνεται
μ' ἕνα ἐπιστόλι, που βασικὰ λειτουργεῖ ὅ-
πως οἱ διάφοροι ψεκαστήρες. Τὸ ἐπιστόλι
συνδέεται με τὸν πολτὸ τοῦ τσιμέντου τοῦ ἄμ-
μου και τῶν χαλικιῶν μ' ἕνα πλατὺ λαστιχέ-
νιο σωλῆνα, με τὴ βοήθεια τοῦ ὁποῖου ἀπορ-
ροφᾷ τὸν πολτὸ και τὸν ἐκτοξεύει πάνω στὴν
ἐπιφάνεια τοῦ μπαλονιοῦ.

Στὶς ἀρχὲς τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἐπαναστα-
τικοῦ αὐτοῦ συστήματος οἰκοδομήσεως, ὁ Οὐ-
άλλας Νέφ και οἱ συνεργάτες του ἀντιμετώ-
πισαν ἕνα πολὺ σοβαρὸ πρόβλημα. Πρόσεξαν
ὅτι, ἂν σκεπάζῃ ἕνα σύννεφο τὸν ἥλιο γιὰ
μερικὰ λεπτά, ὁ ἀέρας ψύχεται και τὸ μπα-
λόνι φουσκώνει ἀκόμα πιὸ πολὺ, χάνοντας ἔ-
τσι τίς ἀκρίβεις διαστάσεις του και βάζοντας
σὲ κίνδυνο τὸ φρέσκο ἀκόμα ἐπιστρώμα τοῦ
τσιμέντου. Τὸν κίνδυνο αὐτὸ τὸν ἐξουδετέρω-
σαν ἔπειτα ἀπὸ πολλές μελέτες
με μιά συσκευή, που διατηρεῖ
αὐτομάτως ἀναλλοίωτὴ τὴν ἐσω-
τερικὴ πίεσι τοῦ μπαλονιοῦ, κά-
τω ἀπὸ ὁποιοδήποτε μεταβολὴ
τῆς ἀτμοσφαιρᾶς.

Τὰ πλεονεκτήματα τῶν «σπι-
τιῶν-μπαλονιῶν», ὅπως αὐτὰ
κατασκευάζονται με τίς σημερι-
νὲς τεχνολογίες, εἶναι μεγά-
λα. Πρῶτ' ἀπ' ὅλα, τὰ νέα σπι-
τια εἶναι φτηνότερα. Τὸ κόστος
τους εἶναι μικρότερο ἀπὸ τὸ ἑ-
να τρίτο τοῦ κόστους ἐνὸς κοι-
νοῦ σπιτιοῦ τοῦ ἴδιου μεγέθους.
Ἐξ ἄλλου, χτίζονται ταχύτατα.
Σὲ 24 ὥρες, τὸ βασικὸ οἰκοδό-
μημα εἶναι ἔτοιμο και σὲ τρεῖς
μέρες ἔχουν προστεθῇ ὅλα τὰ
λοιπὰ ἐξαρτήματα και μπορεί

Νὰ πῶς ἐπιστρώνεται με τσιμέντο ἕνα
«σπίτι-μπαλόνι», με τὴ βοήθεια ἐνὸς ἐιδικ-
κοῦ «πιστολιοῦ».

Ἀεροδυναμικὰ («σπίτια-μπαλόνια») που μπο-
ροῦν νὰ κρατήσουν χιόνι βάρους 150 κι-
λῶν σὲ κάθε τετραγωνικὸ μέτρο.

νὰ ἐπιπλωθῇ και νὰ κατοικηθῇ.

Ἐπίσης, ἡ κυρτὴ ἐπιφάνειά τους ἀντανα-
κλὰ τίς ἡλιακὲς ἀκτίνες ἔτσι ὥστε στὰ θερ-
μὰ κλίματα ἀπαιτοῦνται λιγώτερα ἀπομονω-
τικά ὀλικά. Στὰ ψυχρὰ κλίματα, εἶναι εὐ-
κόλο νὰ ἐπιστρωθοῦν τὰ ἐσωτερικὰ τεχνόχου-
τα με ἀντανεκλαστικά ὀλικά, που ἐμποδίζουν
τὴ θερμότητα νὰ ἀκτινοβοληθῇ πρὸς τὰ ἔξω,
διατηρώντας ἔτσι τὸ σπιτί ζεστό.

Ἡ ἀπόλυτη ἑλλειψις και τῆς παραμικρᾶς

Ἐνα ἡμισφαιρικὸ μπαλόνι φουσκω-
μένο κι' ἔτοιμο νὰ δεχθῇ τὸ δικτυ-
ωτὸ και τὸ τσιμέντο. Τὰ κουφώμα-
τα εἶναι ἤδη τοποθετημένα ἀπὸ
πρὶν γιὰ νὰ «βρῶσιν» με τὸ τσι-
μέντο.

σχισμῆς, ἐξ ἄλλου, κάνει τὸν ἔξω-
τερικὸ τοῖχο ἀδιαπέραστο ὄχι μόνο ἀπὸ
τὸ νερὸ, ἀλλὰ — και αὐτὸ ἔχει ἰδιαί-
τερη σημασία γιὰ τίς τροπικὲς χώρες —
και ἀπὸ τοὺς ποντικούς και τὰ ἔντο-
μα. Τέλος, τὰ «σπίτια-μπαλόνια» ἔχουν
ἐκπληκτικὴ ἀντοχὴ στοὺς σεισμούς, τίς
θύελλες και τίς καταρρακτώδεις βρο-
χές.

Ἡ τακτικὴ αὐτὴ γιὰ τὴν κα-
τασκευὴ τῶν κατοικιῶν εἶναι μιά
ἐπανάστασι στὴν ἀρχιτεκτονικὴ και
φανταζόμαστε ὅτι πολὺ γρήγορα θὰ
δοῦμε, κι' ἔδῳ τὰ τόσο ἐξυπηρετικὰ
«σπίτια-μπαλόνια» γιὰ νὰ λύσῃμε κα-
τὰ ἕνα τρόπο τὸ στεγαστικὸ μας πρό-
βλημα.

Ανατολίτικο

ΧΙΟΥΜΟΡ

Πρώτα ο νόμος

Όταν ήταν Κατής στο Ίκνιο ο Ναστραδίν Χότζας, παρουσιάστηκε μπροστά του ένας άραπης, ένας άνθρωπος έλλεινος και πρόστυχος, κι άρχισε να ξεφωνίζει ύποκριτικά:

— Τό δικό μου ζητάω, Κατή έφέντημ!... Η γυναίκα μου ή άπιστη παντρεύτηκε, ενώ έλειπα στην ξενιτειά. Της έμηνυσα, που λές, να ξαναρθή πά-λι κοντά μου, αυτή όμως αρνείται. Μα εγώ, έφέντημ, την αγαπάω και τη θέλω!... Ήρθα, λοιπόν, εδώ να σε παρακαλέσω, άφού ή κυρά μου δεν αποφασίζει να ξαναγυρίσει κοντά μου, να την τιμωρήσεις για τη διαγμία της και για την άπιστία της... Άν δεν γίνεται έτσι, τότε φρόντισε έσύ να την ξαναδώσεις πάλι σε μένα... Την αγαπώ!

— Άν δεν ακούσω και τη γυναίκα σου, τού αποκρίθηκε ο Χότζας, δεν μπορώ έτσι στα στραβά να Βγάλω απόφασι. Άς έρθη πρώτα να μάς πη κι αυτή και τότε βλέπουμε...

Ο Ναστραδίν διάταξε τότε τους ζαπτιέδες να τού φέρουν τη γυναίκα τού άραπτη.

Όταν ή Λεϊλά — έτσι έλεγαν την κατηγορούμενη — παρουσιάστηκε στο δικαστήριο, όλοι τάχασαν. Ήταν μία πολύ όμορφη γυναίκα.

— Εφέντημ, άρχισε να λέη εκείνη, με δάκρυα στα μάτια, τί φταίω εγώ ή κακομοίρα;... Τριών μηνών νειόπαντη ήμου κι' ό προκομμένος ό άντρας μου με βαρέθηκε... Μεθούσε, γλεντούσε, υ' έδερνε κι' έφυγε στην ξενιτειά... Ήθελε, λέει, να κάνει παράδες έκεί κάτω και ύστερα θα ξαναγυρίσει... Μα ήθελε να με ξεφορτωθή κι' έτσι πέντε χρόνια ούτε ένα γράμμα του δεν έλαβα. Ποιός να με συντηρούσε πιά;... Ήρθα κι' εγώ πέρσι στο γραμματικό σου και τού έφερα δύο μάρτυρες. Και τώρα, έφέντημ, σάς φέρνω έκατόν δύο μάρτυρες αν θέλετε, για να δήτε κι' έσεις, ότι ό άντρας μου είχε πεθάνει στην ξενιτειά... Έτσι, τούλάχιστον, φρόντισε ό ίδιος να διαδώση στην πόλη με τους έδώ συγγενείς του, για ν' άπελπιστώ... Νά και τό πιστοποιητικό τού θανάτου του, όπως μου τόδωσε ό γραμματικός σου!... Χήρα, λοιπόν, καθώς ήμουν έπίσημα, δεν είχα τό δικαίωμα να παντρευτώ;...

Ο Ναστραδίν Χότζας, κυττάζοντας την όμορφη Λεϊλά, αποκρίθηκε:

— Πήγαινε στο καλό σου έσύ! Εί-σαι νόμιμα ξαναπαντρεμένη, γιατί ή σου η χήρα σύμφωνα με τό πιστοποιητικό αυτό... Όσο για τόν άντρα σου τόν πρώτον, άπορώ πώς βρίσκεται ακό-μα εδώ, ύστερ' από την έπίσημη αύ-τη βεβαίωσι τού θανάτου του;

Κι' έπειτα, κυττάζοντας τό γραμμα-τικό του, τού έπτε:

— Καθώς βλέπεις, πρώτα ό νόμος κι' οι τύποι, και ύστερα ή ουσία... Για-τί τύποι και οι τύ-πι, οίχως ουσία, δεν υπάρχουν!

Ύστερα πρόσταξε τρεις ζαπτιέδες να πιάσουν τόν άράπη.

— Νά ξαναταφή, λοιπόν, άμέσως, φώναξε, για να τηρηθούν οι τύποι, σύμ-φωνα με τό νόμο!...

Μά ό άράπης, βλέποντας τους ζαπτιέδες να έρχονται κατά πάνω του, τό έβαλε στα πόδια και σε λίγο έγινε άφαντος από την πόλη.

Τά βάσανα τού Καραμπέτ

ΣΤΗΝ ΠΙΣΙΝΑ

Όπου πολλά κορίτσια ένονται εγώ έκει πάντα πνάνω. Κοριτσάκια πολύ με ήρέσουν, γιάθρουμ. Τι να κάνω; Άλλος φαί αγαπάει, άλλος παρά αγαπάει, άλλος χαρτιά αγαπάει; Άλλος τσιγάρο, γλέντι πολύ αγαπημένο έκανε. Έμένα χίτες άπ' αυτά τίποτα ντέν μου ήρесе. Ούζο μόνο, παστουρμά και περισσότερο άπ' όλα κοριτσάκια με ήρέσουν. Και άμα είναι σιρουμπουλά πιδό πολύ με ήρέσουν. Γι' αυτό, γιάθρουμ, όπου πολλά κοριτσάκια πνάνουν και εγώ έκει πνάνω να ευχαριστηθώ.

Στά μπάνια, θαληράκια μαλιράκια, πιλάς, μιλάς, ταχτικά πνάνω. Άμμια και στά ύμναστήρια πνάνω. Έκει κοριτσάκια κοντά κοντά φορεμένα έκάνουν. Θα με πής: Τι καταλαβαίνεις; Πώς δεν καταλαβαίνω γιάθρουμ. Και ήθελω μονάχα ώραία κοριτσάκια, παχουλά, σιρουμπουλά έμένα μεγάλη ευχαριστία μου ένεται. Έσύ φας φαί σου, παίζε χαρτιά σου, πηγαινε ιπποδρομίο, ό,τι θέλεις κάνε. Έμένα με τό κοριτσάκια άφισμένο να με κάνης. Χούι άντρώπου έτσι είναι. Τζάν τσιγκά, χούι τσιγκάς, ζέρεις τί θα πη αυτό; Ψυχή σου ήβγαίνει, άμμια συνήθεια ντέν ήβγαίνει. Και εγώ να ήφαριστιέμαι, με τό κοριτσάκια πολύ συννησιμένους είνα. Δεν ήμπο-ρώ να κάνω μόνος μου, γιάθρουμ.

Τό λοιπόν τί ακούω κουζούμ; Στο πσινα στο Ισπύλες Κολυμπιού Διός πολλά κοριτσάκια κολυμπι έκάνουνε. Γι' αυτό Κολυμπιού Διός λένε. Γιατί να μη πνάνω γιάθρουμ; Οάληρο μακρυά ένεται. Πσινα κοντά ένεται. Τό λοιπόν, τιδάμ ήπαίνω στο πσινα πνάνω.

—Εισιτήριο με λένε στο πόρτα πριν να μωά μωά.

—Μάλιστα, λέω.

Γιά εισιτήριο κουβέντα ντέν γίνεται.

—Θέλετε να κολυμπήσετε;

—Άμε τί θέλω;

Μέσα ήπαίνω, βάι, βάι και τί ήθελω κουζούμ! Τί κορίτσια είναι τούτα, γιάθρουμ. Χίτες τόσο καιρό εγώ να μη άνεκαλύψω. Βάι, βάι, βάι, τί είναι τούτο; Στιραβός ήμουν έως τώ-ρα; Άπό ύψηλά, κοριτσάκια τσιμπες έκάνουνε βάι, βάι, βάι, τί ώραία που φαίνονται. Εγώ άμέσως μαγιών μου φορεμένο έκάνω, κοντά πνάνω, κοριτσάκια πσιπιδμένα ήθελω χέριο μου, πόντια μου, παλαμάκια χτυπημένα έ-κάνω.

—Μπιαρό, λέω! Μπιαρό! Άφερμι! Μπιαρό σας κοριτσάκια!

Άμα κορίτσια με ήθελουνε άμέσως με γνωρίζουνε, φωνές βάζουνε, έλια έκάνουνε. Χαχανίζουμε.

—Ο Καραμπέτ! Ο Καραμπέτ!

—Βρε καλώς τόν Καραμπέτ!

—Τί κάνετε κ. Καραμπέτ!

—Και τί γουστόζικος που είναι!

Ένα κορίτσι με ήγνώρισε: Άμέσως όλα κοντά μου τρέχουνε γιατί έμένα κορίτσια πολύ αγαπημένο με έκάνουνε. Άμέσως ύρω μου συναερμός ένεται.

—Καραμπετάκι θάρρης να παίζουμε; Θάρρης να κολυμπήσουμε; Θάρρης να κάνης μια τούμπα;

—Τρελλαινόμενι, γιάθρουμ.

—Τούμπα, γιάθρο.

—Στέκομαι λίγο να οικεφτώ.

—Τούμπα! Δεν μπορείς;

—Πώς ντέν ήμπορώ.

Αυτό λέω, άμμια, καρντιά μου πάτ-κιούτ κάνει... Τί να κάνω, γιάθρουμ, νερό φοβισμένο έκάνω. Ντιροπή όμως να μην πέσω μέσα στο πσινα...

Εγώ χίτες χατρήι κοριτσιών χαλασμένο έ-κάνω; Βάι, βάι, βάι, άτιμα πιδάματα! Ύψη-λά, άπάνω ανεβασιμένο με κάνουνε, εγώ κά-τω νερό κυττάζω άμα λιγάκι καρντιά μου τι-ρέμει. Άμα από κάτω ό-λα λυσοασμένα ένονται.

—Φοβάσαι, Καραμπέτ!

—Γιόκ, κουζούμ!

— Άντε, λοιπόν. Πέσε με τό κεφάλι.

Μάτια μου κλεισμένα έ-κάνω, άμμια με τό κιφάλι ήπιδω. Πλάσφω! Βάι, βάι κιφάλι μου ζαλιωμένο έ-νε. Λίγο άκόμα πινιγμέ-νος να ήνθουν. Άμάν! Γιατιούδες φέρνουν, τσιφι-μάτα με κάνουνε, κοριτσά-κια άκόμα έλάνε! Χίτες άλλο τό πσινα ντέν πνάνω. Βαλασαά μπιαλά!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ιδιοτροπίες

ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Προσασία

Άλλο τούτο πάλι. Άπό τά άπρόσ-δόκητα και τά έξωφρενικά. Τί να σου πώ, λοιπόν, κύριε Μανωλάκη. Θαυμά-ζω τόν έαυτό μου και άπορώ για την άνοχή μου και την αυτοκυριαρχία μου. Στα καλά καθούμενα και όλως άπρο-όπως, χτυπάς την πόρτα τού γρα-φείου μου και μου έμφανίζεσαι, μει-διών και άναιδέστατος, μετά τού αντι-παθούς υιού σου, που τόν κρατάς, μά-λιστα, κι' άπ' τό χέρι. Κι' άφού στρογ-γυλοκάθεσαι χωρίς να σου δώσω την άδεια, λές και εί-σαι στο σπiti σου, έρχεσαι στο προκεί-μενον.

—Ο Κωστάκης πρέπει να πάη έξο-χή, γιατί είναι άδυ-νατος και χρειάζε-ται καθαρό αέρα.

Νά πάη. Γιατί να μην πάη; Μήπως εγώ θα τόν έμποδί-σω, ή μήπως έχω αντίρρηση; Άλλά δεν είναι αυτό. Εί-ναι ότι:

—Έσύ, κύριε Πελοπίδα, γνωρίζε-σαι με κόσμο κι' έχεις σχέσεις. Λοι-πόν, να κυττάξης να τόν στείλουμε σε καμμία παιδική έξοχή.

Κι' εγώ πέφτω άπό τό σύννεφα. Άπό πού κι' ως πού, μωρέ, θα φρον-τίσω εγώ να τόν στείλω έξοχή; Τί με νοιάζει έμένα; Δικός μου υιός είναι; Έγώ τόν έστίαξα; Έγώ, μωρέ, δεν παντρεύτηκα, ούτε έσκέφθην ποτέ περι-γάμου, ούτε θα σκεφθώ ποτέ, άκριδώς για να μην έχω τέτοια βάσανα. Και θα μου φέρης έσύ τό γυιό σου ν' ανα-λάβω τόν παραθερισμό του; Άμε στο καλό σου, χριστιανέ μου.

Γνωρίζομαι, λέει, με κόσμο κι' έχω σχέσεις; Ναι, μωρέ. Έχω. Άλλά έπει-δή έχω, θα σηκώνωμαι να τρέχω να παρακαλώ για τό γυιό σου; Άπό πού κι' ως πού; Η μήπως σου έπτε κανείς, ότι είμαι άπό κείνους που έκμεταλλε-υονται τις νυνωριμιές τους για ρουσφετο-λογία; Έγώ, βρε, δεν υποχρεώνομαι ποτέ, σε κανένα και για κανένα. Τό έχω ως άρχήν και όφειλες να τό γνω-ρίζης, πριν μου κουβαλήσης τόν κανα-κάρη σου!

Αν ήταν έτσι, τότε έπρεπε να φέρη καβένας τό παιδί του στον Πελοπίδα, για να τό στείλη έξοχή.

Τί είμαι εγώ, βρε; Παιδικός στα-θμός είμαι ή παράρτημα τού Ύπουρ-γείου Προνοίας και Αντιλήψεως; Λοι-πόν; Δικός σου είναι ό υιός και, πριν τόν φτιάξης, έπρεπε ν' άναμετρήσης τις δυνάμεις σου και όχι να κολλάς στον ένα και στον άλλο, για ν' ανα-λάβουν τις δικές σου υποχρεώσεις.

Πώς; Έχει ανάγκη τό παιδί άπό καθαρό αέρα; Αν έχη ανάγκη, πηγαι-νέ τό στην κορυφή της Πάρνηθος, στην Πεντέλη ή δεν ξέρω πού άλλο, σ' ένα δάσος ή σ' ένα λειβάδι και άμόλα το να πάρη όσον καθαρό αέρα θέλη. Τί με κυττάς έτσι; Πάρ' τό γυιό σου και άμε στο καλό, που μου τόν έφερες για να με συγκινήσης. Άνάγκη άπό έξοχή, έχει, λέει, που είναι σαν μοσχάρια κι' έχουν στραβώσει τά πόδια του άπό τό ποδόσφαιρο. Άνάγκη άπό έξοχή! Μή-πως έχει ανάγκη κι' άπό παπούτσια;

Όχι, έρωτώ, μην τύχη κι' έχεις την ά-ξιωση να τού πάρω και τιαούτα. Άε τράβα, λοιπόν. Τράβα, τό καλό που σου θέλω, γιατί έχω φτάσει στο άμην. Χαμένε!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ιστορία που θα σας άφηγηθώ εί-νε πολύ θλιβερή. Μα, όπως ξέ-ρετε, στον κόσμο αυτό, πρέπει να κουραστή κανείς πολύ για να βρη μια εύθυμη ιστορία. Ένώ οι θλιβερές είναι τόσες πολλές, που δεν χρειάζεται παρά να διαλέξης.

Θα σας άφηγηθώ, λοιπόν, την ιστορία τού Τζών Χάρρυ, που ήταν ένας άνθρωπος πολύ σοβαρός και που ζούσε πριν άπό κάμπο-σα χρόνια στην Άγγλία.

Ο Τζών Χάρρυ, μ' όλο που, όπως είπα, ήταν πολύ σοβαρός, ψυχρός σχεδόν, είχε πολύ εύαίσθητη καρδιά. Είχε φτάσει, ώστόσο, στα τριάντα πέντε χρόνια του, χωρίς ν' άποφασίση να παντρευτή.

Σ' αυτό έφταιγε, βέβαια, τό επάγγελμά του. Ο Τζών Χάρρυ εργαζόταν για την κυβέρνηση. Μα ή εργασία που έκανε δεν ήταν ό-πως τών άλλων κρατικών υπαλλή-λων. Δεν μπορούσε π.χ. να πη πώς ήταν γραφιάς ή εισπρακτορας ή ά-γροφύλακας. Γιατί ή δική του δου-λειά δεν έμοιαζε μ' αυτές και δεν θα είχε ποτέ τό θάρρος να φανερώ-ση στους φίλους και στους γνω-στούς του πώς περνούσε θηλειές στο

Μα και ή Μπέττυ, με τα κρυά στα μάτια, τόν παρακάλεσε να αφήσει τόν αδελφό της.

Καταλάβατε, βέβαια, πώς ό Τζών Χάρρυ ήταν έκτελε-στής τών ύψηλών έργων, μ' άλλα λόγια δήμιος!...

Νά γιατί βρέθηκε σε πολύ δύσκολη θέση όταν κατάλαβε πώς αγαπούσε τη Μπέττυ.

Έντιμος όπως ήταν, όμως, άποφασίσε μια μέρα να τής φανε-ρώση όλη την άλήθεια.

Η Μπέττυ έκλαψε και τού έπτε μερικά πολύ θλιβερά λόγια. Μα έπειδή κι' αυτή τόν αγαπούσε, δεν θέλησε να καταστρέψη με την άρνησή της τό ειδυλλίο τους.

Έβγαλε, όμως, έναν όρο.

Θα σε παντρευτώ, τού έπτε, αν μου όρκιστής πώς, άπ' αυτή τη στιγμή, δεν θα βοηθήσης κανένα άνθρωπο να πεθάνει...

Ο Τζών Χάρρυ τόν όρκίστηκε και κράτησε τόν όρκο του.

Οίκονόμος και μετρημένος σε όλα όπως ήταν, είχε βάλει κάμ-ποσα χρήματα στην τράπεζα. Μ' αυτά λοιπόν, άγόρασε μια έκ-ταση στο Σούσσεξ κι' άρχισε να χτίζει εκεί ένα όμορφο σπιτάκι.

Σ' αυτό θα ζούσε με τη Μπέττυ.

Είχαν άποφασίσει κι' οι δύο να μην ξαναϊδωθούν ως την ήμερα που θα γίνωνταν οι γάμοι τους. Έτσι και ή Μπέττυ θα ήρμευσε που θα γίνωνταν οι γάμοι τους, θα είχε όλον τόν καιρό ν' άφοσιωθή κι' ό Τζών άπό τ' άλλο μέρος, θα είχε όλον τόν καιρό ν' άφοσιωθή στο χτύσιμο τού σπιτιού και στη διαρρύθμισή της έκτάσεως που είχε άγοράσει σε προσοδοφόρο αγρόκτημα.

Μόλις τελείωναν όλα, θα πηγαινε στο Λονδίνο για να κάμη τό γάμο του με την αγαπημένη του.

Είχαν περάσει τώρα πάνω άπό έξη μήνες και τό σπιτί κόντευε να τελειώσει. Ο Τζών Χάρρυ είχε έγκατασταθή κι' όλας σ' ένα άπό τά δωμάτιά του για να παρακολουθή τις εργασίες.

Κάποιο βράδυ, λοιπόν, έ-νας άνθρωπος χτύπησε την πόρτα του.

Αυτό τόν άνθρωπο ό Τζών Χάρρυ τόν ήξερε πολύ καλά και μόλις τόν είδε ανατρίχιασε.

—Πρέπει να φύγουμε ά-μέσως για τό Λονδίνο, τού έπτε

ό έπισκέπτης. Ο άντικαταστάτης σου άρ-ρώστησε, ξαφνικά και άσπριο τό πρωί πρέπει να γίνη μια έκτέλεσι στίς φυλακές τού Κολγ-καίητ.

—Άδύνατον! άπάντησε ό Τζών Χάρρυ. Σας είπα να μην υπολογίζετε πιά σε μένα! Για τίποτε στον κόσμο δεν θα ξαναγυρίσω στο παλιό μου επάγγελμα!

—Άλλ' είναι άπάνθρωπο να κάμουμε τόν κατάδικο να περιμένη, τόν παρατήρησε ό έπι-σκέπτης.

»Η αίτησι για χάρι που είχε υποβάλει ά-πορρίφθηκε και τού τό κάμαμε γνωστό χωρίς να ξέσουμε πώς ό αντικαταστάτης σου ήταν άρρωστος... Πρέπει, λοιπόν, να έκτελέσης αύ-τη την άπόφασι για λόγους φιλανθρωπίας...

Έπειτα, δεν θα σε ξαναενοχλήσωε πιά...

Στό τέλος, έπειτα από πολλές παρακλή-σεις, ό Τζών Χάρρυ δέχτηκε να παραβή για μια μόνο φορά τόν όρκο, που είχε δώσει στη Μπέττυ. Μα ζήτησε να τού ύποσχεθί πώς δεν θα μάθαινε κανείς τίποτα και πώς δεν θα πα-ρακολουθούσε κανείς ξένος την έκτέλεσι.

—Θα κάμω τό δήμιο άπό συμπόνια για τόν κα-τάδικο κι' όχι γιατί μου τό ζητήσατε σεις, έπτε στον άνθρωπο που τόν είχε έπισκεφθή.

Την αύγή της άλλης μέρας ό Τζών Χάρρυ έμπαινε στον ειδικό χώρο τής φυλακής τού Κολγκαίητ όπου γίνονταν οι έκτελέσεις.

Μα τό πρώτο πρόσωπο που είδε εκεί ήταν ή Μπέττυ!

—Κατάρα! φώναξε. Δεν μου είχατε ύποσχεθί πώς κανένας ξένος δεν θαμπαινε εδώ;

—Αυτή ή νέα δεν είναι ξένη, τού άπάντησαν. Ήρθε δώ για να παραλάβη τό πτώμα τού καταδίκου... Είναι αδελφός της...

—Βρήτε τότε έναν άλλο, για να τόν κρεμάση! φώ-ναξε άργισμένος ό Τζών Χάρρυ. Έγώ ξαναγυρίζω στο Σούσσεξ!...

—Άδύνατον! τού είπαν. Οι δεσμοφύλακες πήσαν κι' όλας τόν κατάδικο άπό τό κελλί του και τόν φέρνουν εδώ!...

Θα εινε άπάν-θρωπο να παρατείνουμε τό μαρτύριό του!...

Μα και ή Μπέττυ, με δάκρυα στα μάτια, τόν παρακάλεσε να λυπηθή τόν αδελφό της.

—Αν άναβληθί ή έκτέλεσι, τού έπτε, θα εινε σαν να πεθαίνει δυο φορές!...

Ο Τζών Χάρρυ, στο τέλος, υποχώρησε κι' έκαμε τό καθήκον του.

Έπειτα ξαναγύρισε στο Σούσσεξ κι' έζησε εκεί μόνος, ως την τελευταία του ήμερα. Δεν μπορούσε πιά ν' άντικρύση στα μάτια τη Μπέττυ. Και πέθανε, όπως πεθαίνουν οι δήμιοι: όλομόναχος!

Δεν μπόρεσε να άπολαύση και την πιδ κοινή χαρά που την αί-σθάνονται όλοι οι άνθρωποι: την οικογενειακή ζωή.

ΜΩΡΙΣ ΠΕΝΑΡ

Για... να μην τόν παρεξηγήση!

Στό Παρίσι συνελήφθη ένας πρώην θυρωρός Πρεσβείας τη στιγμή που έκανε διάρρηξι στο κιβώτιο για τούς πτωχούς μιας έκκλησίας. Στους άστυνομικούς που τόν έπιασαν έδωσε την ακό-λουθη έξηγησι: «Γνώρισα μια πλούσια Άμερικανίδα, που με περ-νάει για διπλωμάτη. Έπρεπε, λοιπόν, να τής προσφέρω σαμπά-νια και τά παρόμοια, που στοιχίζουν άκριδώς».

Η ΟΞΗΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ

ΚΟΜΨΟΤΗΣ ΣΕ ΚΑΘΕ ΗΑΙΚΙΑ

ΠΑΡΙΣΙ, 10 Ιουλίου. (Της ειδικής απεσταλμένης μας). — Ερχεται, κι' όλο βρέχει! Μά οι Παριζιάνες τριγυρνούν στους δρόμους, στα βουλεβάρτα, στα μαγαζιά χωρίς αδιάδροχα, κάποτε και χωρίς όμπρέλλες. Θάβλεπε κανείς πώς οι καιρικές συνθήκες τις αφήνουν αδιάφορες...

Τό ίδιο και οι βιτρίνες. 'Ο ούρανός είναι συννεφιασμένος, τó κρύο είναι τσουχτερό κι' όμως οι βιτρίνες είναι γεμάτες από εφόδια έξοχης: Μαγιώ όλων τών ειδών σε ποικιλία χρωμάτων. Παντελόνια μακρυσά, παντελόνια κοντά, σόρτες, φανελλένια πουλόβερ, σάνδαλα, λαστιχένια υποδήματα.

Σε λίγες μέρες τὰ περισσότερα καταστήματα κλείνουν, γιατί όλοι οι Γάλλοι πλυσίτοι και φτωχοί θά κάνουν την έξοχη τους. 'Ετσι γίνεται κάθε χρόνο. Οι μήνες παίζουν ρόλο και όχι οι καιρικές συνθήκες...

Η πρώτη λοιπόν εντύπωση του ταξιδιώτη, που τριγυρνά στους δρόμους του Παρισιού είναι πως η κομψότης δεν είναι αποκλειστικό προνόμιο της νεότητος. 'Όσο ηλικιωμένη κι' αν είναι η Παριζιάνα, θά έπιμεληθή την έμ-

φάνισί της. Κι' αυτό δεν θά τó κάνει επιπόλαια, αλλά με σκέψη, με σύστημα.

Πρώτα απ' όλα θά έπιμεληθή τή σιλουέττα της. Ξέρει πως τó πάχος προσθέτει χρόνια. Δεν θά επιτρέψη λοιπόν στον έαυτό της να βαρύνει. Δίαιτα στο φαγητό, περίπατος καθημερινός, γυμναστική και ή σιλουέττα διατηρείται πάντα κανονική. 'Ετσι κάθε γυναίκα φαίνεται νέα ακόμη και όταν δεν είναι!

Έπειτα, είναι και κάτι άλλο. Τά μεγάλα σπίνια μόδας δεν λανσάρουν μοντέλα μόνο για τις νέες. 'Επιμελούνται δε ιδιαίτέρως τὰ μοντέλα που προορίζονται για τις γυναίκες εκάποιας ώριμης ηλικίας. 'Ετσι ονομάζουν τις ηλικιωμένες. Ποτέ δεν θά άκούσετε μια Παριζιάνα ράφτρα να πη μια κυρία ηλικιωμένη... Και αυτό γιατί ξέρει πως οι κυρίες εκάποιας ώριμης ηλικίας είναι κυρίως οι «πελάτισσές» της.

Τά νέατα μπορούν να ντυθούν όπως-όπως, με τó τιποτά!

Αφού, λοιπόν, έπιμεληθή τή σιλουέττα της ή ώριμη γυναίκα, θά σκεφθή κατόπιν για τó ντύσιμό της.

Θέλετε μερικές τιμές, έτσι στα πεταχτά: Βρίσκετε φορέματα απλά με 215 χιλιάδες δραχμές. Χαριτωμένες μπλούζες φτηνές και ακριβές, καπελλάκια, εσάρπες, όλα είτε φτηνά ή ακριβά έχουν τή σφραγίδα της κομψότητος. Αυτό είναι τó μεγάλο μυστικό που κάνει την Παριζιάνα να ξεχωρίζη μέσα σε όλες τις Εύρωπαίες.

ΤΑΓΙΕΡ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑ

Υπάρχουν ταγιέρ για κάθε σιλουέττα και κάτω από τó κάθε μοντέλο θέλεπε στη βιτρίνα γαργαλιστικές υποδείξεις:

«Είστε ψηλή, ξανθειά, λεπτή και σάς άρέσουν τὰ κλασσικά: Διαλέξτε αυτό τó ταγιέρ από μεταξωτό όττομάν μαύρο ή μαφόν, με μεγάλα μαντήρια ρεβέρ, με δύο σειρές κουμπιά, με μανίκια τρουά-κάρ και ρεβέρ».

«Είστε μελαγχολική και κοιμάστε για τó ώραίο σας άναστήμα: Αυτό τó ταγιέρ από σαντούν έμπριμ με σταυρωτή ζακέτολλα και ζώνη, με τσέπες κοφτές και φούστα στενή, θά σας πη σαν γάντι».

«Είστε κάπως παχουλιά και κοντή: Θά κερδίσετε λίγο ύψος μ' ένα ταγιέρ από άσπρο τουίλ με μαύρες πίκες, με ένα μεγάλο γιακά-πελερέν, με μανίκια τρουά-κάρ και ζώνη μαρτεγκάλ».

«Θέλετε να κρύψετε λίγο πάχος και συγχρόνως να είστε τής μόδας: Διαλέξτε αυτό τó ταγιέρ από τουάλ πουά ντε ρός με μαύρες λεπτές ρίγες και κάμετε αυτή τή ριχτή ζακέτολλα με ίσιο κουμπωμα, με μικρό γιακά άνδρικό, με νωμίτη που έχει τις ρίγες όριζόντιες, με τσέπες κοφτές και έλαφρώς λοξές».

Σας δίνουμε εδώ μερικά φιγουρίνια για έλαφρά και δρασερά καλοκαιρινά φορέματα:

1) Άνφορμ μικρές φάσες στο πτρογγυλό ντεκολτέ και στα μανίκια με κουμπιά, που συνεχίζονται μέχρι κάτω. Η φούστα με δύο άτσάκιστες πιέτες έμπρός και μία πίσω. Τό μονόκομμο σόρτ που φοριέται από μέσα είναι από τó ίδιο ύφασμα, και φτιαγμένο στο ίδιο στυλ, με τις φάσες στο ντεκολτέ και στα πόδια. Η μεγάλη χόρτινη καρπίν και τó μαγιλάκι στο λαιμό δημιουργούν έμφανισι για πλάς. 2) Νόστιμο ριγέ για λεπτές και ύψηλές. Στο πτρογγυλό ντεκολτέ προσθέστε ένα δεχειλωτό γυριστό γιακά από άσπρο πικέ, που τελειώνει σε μία ριγέ φάσα. Η φούστα είναι σουρωτή με κουμπιά από πάνω ως κάτω. Αν είστε κοντή βάλετε τις ρίγες τής φούστας κάθετες. Μία φαρδειά λευκή ζώνη στη μέση θά χρησιμεύση και στο έσωτερικό σόρτ που έχει και αυτό τις ρίγες όριζόντιες. Δύο λεπτές τσαντες συγκρατούν τó κορσάκι. 3) Χαριτωμένο σύνολο για νέες κοπέλλες, σε χρώμα θαλασσί. Μπλούζα κλειστή με κουμπωμα στον ένα ώμο και λευκές μπάντες στον λαιμό και στα μανίκια. Η φούστα είναι απλή με μία κουφοτίετα έμπρός και μία πίσω, ή ζώνη της κουμπώνει από μέσα.

«Είστε, μήπως εύρωμη και βαρεία: Έχομε ειδικό τμήμα για σας. Εκεί θά βρήτε ά, τι σας ταιριάζει».

Υπάρχουν επίσης στα μεγάλα καταστήματα ειδικά σχέδια φορεμάτων για τις κυρίες, που πρόκειται να γίνουν μητέρες. Γι' αυτές βέβαια αποκλείονται οι φούστες και οι μπλούζες, τά σουέτερ και τά ζεσεύ. Υπάρχουν όμως βέστες ριχτές κομψότατες, που κρύβουν με πολλή τέχνη τις διαστάσεις. Φούστες «απορτήγει» έντελώς άνοιχτές που μπορούν να πλατύνουν, όσο προχωρεί ή έγκυμοσύνη και έχουν τó μεγάλο προσόν να μπορούν να ύποστούν άπαισιόηποτε μεταποίησι μετά τó εύτυχές γεγονός.

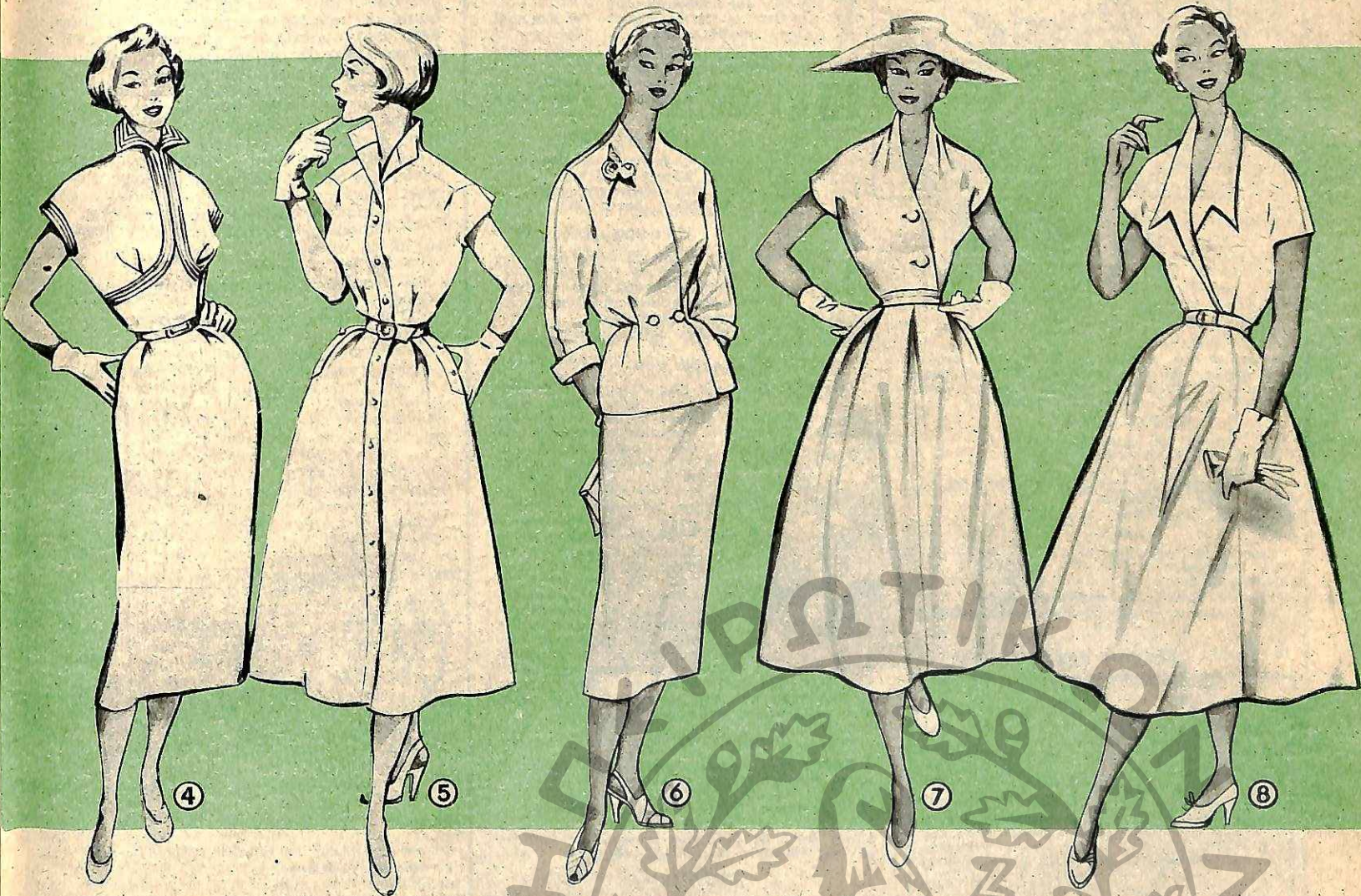
Τά έπανώφορια δεν παρουσιάζουν τίποτε τó ιδιαίτερο, έφ' όσον ή ή μόδα έξακολουθεί να εύνοη τά ριχτά σχέδια και τά ραγκλάν.

Οι κομπιναιζόν είναι πλατείες με άνοιγμα πίσω, σταυρώνουν δε κι' αυτές βαθμύδον. Όσο για τόν κορσέ είναι μία ειδική λαστιχένια ζώνη, που δεν έμποδίζει διόλου τήν κανονική ανάπτυξη τής κοιλιάς.

Έτσι με όλα αυτά τά εφόδια τó γυναικείο σώμα δεν χάνει τήν κομψότητά του ούτε και στο διάστημα τής άχάριστης αυτής περιόδου ή για να είμεθα ακριβολόγοι, τήν χάνει όσο τó δυνατόν λιγώτερο.

ΩΡΑΙΟΤΑΤΑ ΣΥΝΟΛΑ

Πολλά κρέπ έμπριμ με μεγάλα λουλούδια. Φόντα ως επί τó πλεί-

Άπλά φορέματα για κοπέλλες και νεαρές κυρίες. Μπορούν να φορεθούν όποιαδήποτε ώρα, ανάλογα με τὰ άξεσουάρ, που μπορούν να τους δώσουν προήνη ή άπογευματινή έμφανισι. 4) Φόρεμα σε ίσια γραμμή από μονόχρωμο ύφασμα. Η φούστα είναι στενή, με μία πέτα πίσω, που άνοιγει χαμηλά. Τό κορσάκι πολύ έφαρμυστό, γαρνιρισμένο με τρία γαζιά — στα μανίκια, στην πλάτη και έμπρός μέχρι τόν γιακά — έτσι ώστε να δημιουργη ή έντυπωσι μπλορεύ. 5) Φτιάξτε αυτό τó φόρεμα από λευκό λινό. Άποτελείται από δύο κομμάτια. Τό κορσάκι είναι κουμπωτό έμπρός με όρθιο γιακά και μ' ένα ιδιότροπο κόψιμο χαμηλότερα από τόν όμο. Η φούστα είναι κουμπωτή και αυτή με τήν ίδια πιάτ. Φοριέται με μία φαρδειά ζώνη και δημιουργεί τήν έν-

τύπωσι μονόκομμου φορέματος. 6) Πολύ κομψό ταγιέρ από μονόχρωμο ύφασμα που μπορούν να τó φορέσουν οι παχουλές. Η ζακέττα, χωρίς γιακά, σταυρώνει έμπρός και κουμπώνει με δύο κουμπιά. Από τήν πλάινη πένσα, ή μπόσκα κόβεται, για να υπογραμμισή τή μέση. Η φούστα ίσια με δύο τιέτες πίσω στους γοφούς. 7) Τό κρουαζέ κορσάκι λεπταίνει πολύ. Η πλάτη άνεβαίνει ψηλά και δημιουργεί ντραπαρισματα. Έξη άτσάκιστες πιέτες γύρω-γύρω στη φούστα και μία φαρδειά ζώνη στη μέση. Αυτά άρκουν για να σας δώσουν μία ύπερκομμη έμφανισι. 8) Σχέδιο κατάλληλο για έμπριμ. Η φούστα είναι κομμένη σε φύλλα. Από τήν ζώνη άρχίζει ένας κρουαζέ γιακάς, που στολίζει τó άπλό κορσάκι. Μανίκια ζαπονέ, λίγο χαμηλά.

Ωραιότατα κλίπς που στηρίζουν τις εσάρπες στο λαιμό. Βρίσκετε τὰ κλίπς σε διάφορες ποιότητες από σμάλτο, άσημι ή από άπλο μέταλλο.

Κι' οι μπουτονιέρες; Τι δεν έχουν έφευρει για να σας δλεάσουν! Τά πιο άπίθανα άντικείμενα έχουν χρησιμοποιηθή και έχουν μετατραπή σε κομψοτεχνήματα, για να στολίσσετε μ' αυτά τó ταγιέρ σας ή τó παλτό σας.

Η έλληλεγραφία μου

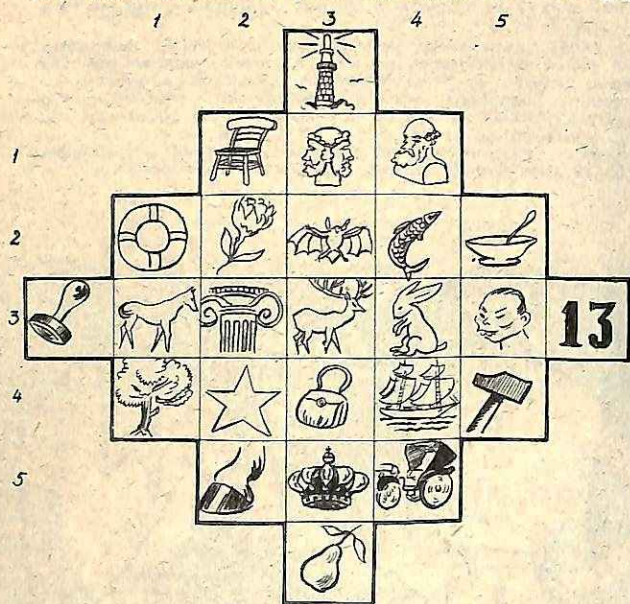
Κλειώ Σ.: Δυστυχώς θά χρειαστή να κάμετε τουλάχιστον μία σειρά από 20 μασάζ και φυσικά είναι άρκετά δαπανηρή θεραπεία. Δεν μπορώ να σας κρύψω ότι πρέπει αυτά τά μασάζ να έπαναλαμβάνονται κάθε δύο μήνες, για να ώφελήσουν.

Βίλμαν: Στις έλεφαρίδες λίγο ρετινόλαδο, τὰ δράδια με προσοχή όπως και μη ελογωρή στα μάτια. Τις τεχνητές έλεφαρίδες δεν σας τις συνιστώ. Για τὰ μαλλιά σας τρίψιμο τών ριζών με ζουμί από καρυδόφυλλα.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Εικονογραφημένο σταυρόλεξο

Βρίσκοντας την ακριβή ονομασία των διαφόρων προσώπων και πραγμάτων που εικονίζονται μέσα στα τετραγώνια του σχεδίου μας και τοποθετώντας μέσα στο κάθε τε-

τραγωνίδιο το αρχικό γράμμα της ονομασίας αυτής, θα σχηματίσετε ένα κανονικό σταυρόλεξο, οι λέξεις του οποίου θ' ανταποκρίνονται στις ακόλουθες σημειώσεις:

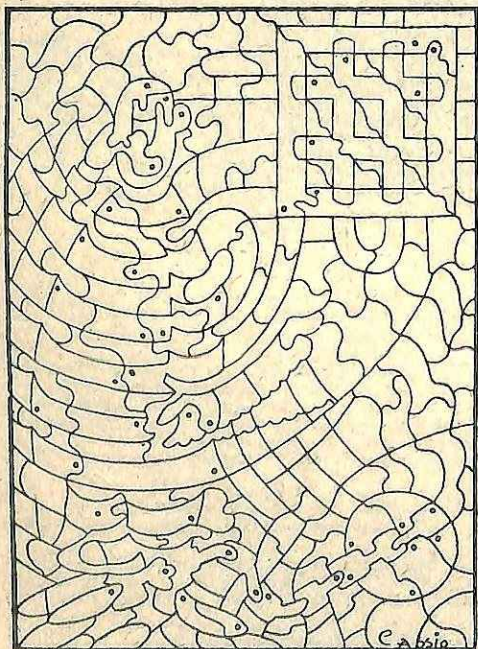
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1) Έργον του Κίπλινγκ.
- 2) Επιπλέει και σώζει.
- 3) Νησί της Μεσογείου.
- 4) Αρχηγός του περσικού στρατού που ηττήθηκε στον Μαραθώνα.
- 5) Στο ξεπούλημα διπλασιάζεται.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1) Έργον του Κορνέιγ.
- 2) Ρόφημα.
- 3) Λεπτότης.
- 4) Ός πρόσταγμα επιβάλλει σιωπή.
- 5) Σημερινή ονομασία της Φλαδιουπόλεως.

Μαγικό σχέδιο

Μαυρίστε μ' ένα όσο το δυνατόν πιο μαύρο μολύβι όλα τα μικρά σχήματα της εικόνας μας, που περιέχουν μαύρη κουκκίδα. Αν κάνετε με προσοχή την δουλειά αυτή, θ' ανακαλύψετε τότε ότι έχετε ένα ταλέντο ζωγράφου, που ασφαλώς αγνοούσατε.

Ποιά από τις τρεις

Την καθημέρα από τις κατωτέρω ερωτήσεις

συνοδεύουν τρεις απαντήσεις, από τις οποίες μόνο η μία είναι σωστή. Διαγράψτε τις δυο λανθασμένες, αφήνοντας τη σωστή κατά την γνώμη σας, απάντησι.

- 1) Ποιά νόμισμα κυκλοφορεί στην Πορτογαλία; — Τό σκούδο. — Η πεσέτα. — Τό πέζο.
- 2) Σε ποιά χώρα πρωτοχορεύτηκε η «σάμπα»; — Στην Αργεντινή. — Στο Μεξικό. — Στη Βραζιλία.

- 3) Ποιάς εξερευνητής έφτασε πρώτος στον Νότιο Πόλο; — Ο Άμουντσεν. — Ο Σκώτ. — Ο Νάνσεν.
- 4) Ποιά από τις τρεις ακόλουθες όπρες είναι του Μονζέτι; — «Πολιάτσο» — «Λουκία του Λαμερμούρα» — «Καβαλλερία Ρουσσικάννα».

- 5) Ποιά είναι η πρωτεύουσα του Αφγανιστάν; — Η Βαγδάτη. — Η Καμπούλ. — Η Χεράτ.
- 6) Σε ποιά σύμπλεγμα νήσων ανήκει η Μαρτινίκα; — Στις Μεγάλες Αντίλλες. — Στις Αζόρες. — Στις Μικρές Αντίλλες.

Τενόγριφος

Πόλλες αρχαίες περιφημίες τον τόσο κατεβάσει κι' ένα κοινό φαγάκι, αν θέλεις δοκιμάσεις.

Αναγραμματισμός

Γι' αυτήν ζή κάθε άνθρωπος κι' αυτήν ζή κάθε άνθρωπος. Στη μέση του προσώπου του καθένας σας τη βλέπει, αναγραμματισμένη και όχι ορθογραφισμένη.

Τα τέσσερα νομίσματα

Πέστε σ' ένα φίλο σας να ισορροπήσει από ένα νόμισμα στην άκρη καθενός απ' τα τέσσερα δάχτυλά του (εκτός του αντίχειρος), με τη φοβή χτα γυρισμένη προς τα πάνω. Έπειτα ζητήστε του να συγκεντρώσει και τα τέσσερα νομίσματα στην άκρη του μικρού δακτύλου, αλλά χωρίς να βοηθηθεί σ' αυτό με τον αντίχειρα ή με τ' άλλο χέρι. Θα δυσκολευτεί πολύ για να το κατορθώσει, και θα γελάσετε αρκετά με τις προσπάθειές του. Ο καλύτερος τρόπος είναι να περάσει σιγά-σιγά το νόμισμα του δευτέρου δακτύλου (του δείκτη) πάνω στο τρίτο, ύστερα τα δυο πάνω στο τέταρτο δάχτυλο, και τέλος όλα μαζί πάνω στο μικρό.

Αριθμητικό παιχνίδι

Μεταξύ των κάτωθι αριθμών, των οποίων η σειρά δεν πρέπει να αλλάξει, 8 5 7 3 13 4 6 να παρενθεθούν τα έξι αριθμητικά σημεία, ούτως ώστε οι διαφορές αριθμητικές πράξεις να σας δίνουν για σύνολο μηδέν.

Οι ηλικίες

Πριν από ένα χρόνο, η ηλικία του πατέρα μου ήταν δεκαπλάσια της δικής μου. Ύστερα από ένα χρόνο η ηλικία του πατέρα μου θα είναι τετραπλάσια της δικής μου. Πόσων χρόνων είμαι εγώ και πόσων ο πατέρας μου;

Συλλαβογράφος

Σύμφωνα είναι το κεφάλι και το σώμα... σκοτεινό. Δέντρο και πουλί προβάλλει φωτικό και μυθικό.

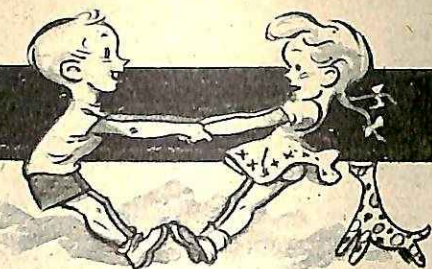
Στοιχειώδης - μεταγραμματισμός

Όπως είμαι, είμαι ώραίο και μικρό νησί στο Αιγαίο. Αν μου κόψης το κεφάλι, περασφόρο θα προβάλλω. Κι' αν κι' αυτό του ζωού πάλι του αλλάξω το κεφάλι, άσκησις πνευματική να τη λύσης σου ζητεί.

Λογοπαλινδρόμους λεξιγράφος

Κάποιο ζώο δεν ζητείς; μέσ' στο σταύλο θά το βρής. Α! γελάς; Καλά, παιδί μου, εγώ στέπα, στην τιμή μου!...

Οι λύσεις στη σελ. 82

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

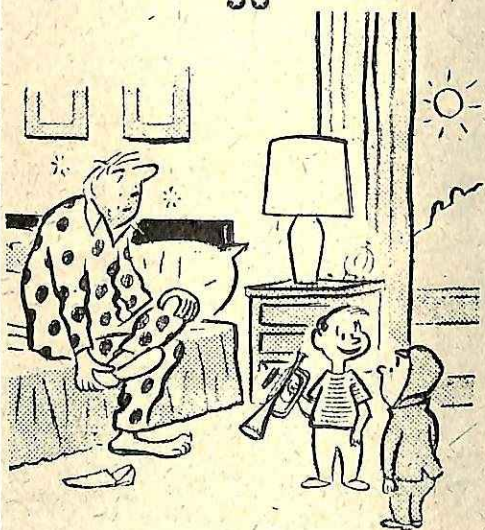
«Εύρηκα! Εύρηκα!»

Ο Γιαννάκης είχε αμέλεια. Δεν έννοει στο σπίτι του ν' ανοίξει βιβλίο να διαβάσει. Η καυμένη ή μαμά του πήγε μία μέρα στο σχολείο και παρακάλεσε το δάσκαλό του να τον σηκώσει στο μάθημα ταχτικά και κυρίως στην ανάγνωση.

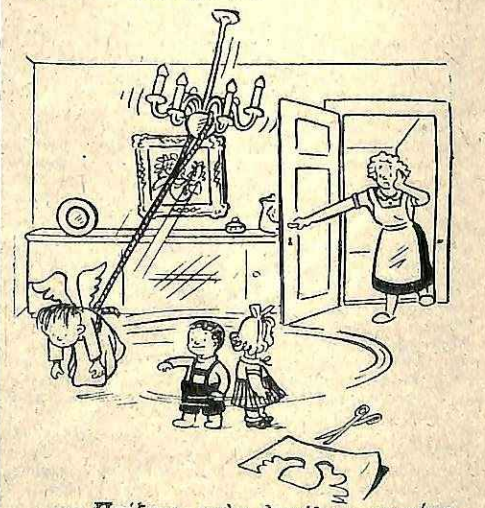
Μία μέρα λοιπόν του λέει ο δάσκαλος: — Γιαννάκη, πάρε την 'Ιστορία σου κι' έλα κοντά στην έδρα να μου διαβάσεις! Ο Γιαννάκης σηκώνεται δειλά-δειλά κι' αρχίζει να διαβάει: «Ο 'Αρχιμήδης πετάχτηκε από το λουτρό λέγοντας: Εύρηκα! Εύρηκα!...»

Ο δάσκαλος του όμως τον σταματάει: — Γιαννάκη, εξήγησέ μου τι ήθελε να πη μ' αυτό ο 'Αρχιμήδης; — Θα πη «βρήκα»... — Ωραία! Και τί είχε βρή ο 'Αρχιμήδης; — Ο Γιαννάκης διστάζει μία στιγμή και κατόπιν λέει: — Τό σαπούνι, κύριε!

ΜΙΚΥ-ΜΑΟΥΣ

— Βλέπεις τι ώραία που ξέρω και σημαίνω εγερτήριο;...

— Παίζουμε τους αγγέλους, μαμάκα, και ο Γιωργάκης μαθαίνει τώρα πώς να πετάει!...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η ιστορία του κόσμου

Μία φορά κι' έναν καιρό ζούσε στη Γί-αφα ένας νεαρός άρχοντας. Τον έλεγαν Ζαμίρ και είχε αμύθητα πλούτη και μεγάλη δόξα. Τίποτα δεν του έλειπε και στους παραδείσιους κήπους του παλατιού του μπορούσε να βρή κανείς ό,τι επιθυμούσε.

Παρ' όλα αυτά ο νεαρός πρίγκιπας δεν ήταν ευχαριστημένος από τον έαυτό του. Κάτι του έλειπε. Κι' αυτό ήταν η σοφία. Η ικανότητα δηλαδή να τα ξέρη όλα για να μπορεί να κρίνει με δικαιοσύνη. Ήταν ο απόλυτος άρχοντας του τόπου. Διοικούσε χιλιάδες ανθρώπους. Κι' όμως δεν ήξερε από τη ζωή του κόσμου τίποτα περισσότερο απ' ό,τι ήξερε κι' ο τελευταίος του υπήκοος. Κι' όταν σάν άνθρωπος κι' αυτός που ήταν, έκανε λάθος σε μια κρίση του — πράγμα που συνέβαινε συχνά — ή στενοχώρια του δεν είχε όρια.

— Μά τι είδους άρχοντας είμαι τότε εγώ; έλεγε, αγανακτώντας με τον έαυτό του.

★

Μία μέρα, λοιπόν, ο άρχοντας Ζαμίρ κάλεσε όλους τους σοφούς του τόπου του και τους είπε:

— Ο δάσκαλός μου Τέμπ μ' έμαθε ότι οι άρχοντες που διοικούν τόπους κι' ανθρώπους θα έκαναν πολύ λιγώτερα λάθη, αν έπαίριαν μαθήματα από την πείρα των περασμένων. Θέλω, λοιπόν, κι' εγώ να μελετήσω την ιστορία της ανθρωπότητας. Γι' αυτό σας δίνω έντολη να γράψετε, όσο το δυνατόν γρηγορώτερα μπορείτε, την παγκόσμια ιστορία, χωρίς καμμία παράλειψη, και να μου την φέρετε να τη διαβάσω.

Οι σοφοί ούλεμάδες του Ζαμίρ ύποσχέθηκαν τότε να εκτελέσουν αυτή την επιθυμία του. Και μόλις έφυγαν, ρίχτηκαν με τα μούτρα στη δουλειά. Κατέβασαν ράφια ολόκληρα από βιβλιοθήκες, επιστράτεψαν όλους τους συγγραφείς του τόπου κι' άρχισαν να γράφουν το μεγάλο έργο.

Πέρασαν έβδομάδες, μήνες και χρόνια κι' όλο έγραφαν οι σοφοί.

— Μά πότε, λοιπόν, θα μου τελειώσετε αυτή τη δουλειά! τους ρωτούσε ανυπόμονα ο άρχοντας.

Τέλος, έπειτα από είκοσι χρόνια, παρουσιάστηκαν όλοι στο Ζαμίρ, μ' ένα καρβάνι πίσω τους από δώδεκα γκαμήλες που ή κάθε μία ήταν φορτωμένη με τριακόσια χοντρά βιβλία.

Ο γραμματικός των σοφών γονάτισε τότε μπροστά του και του είπε:

— Πολυχρονήμες άρχοντά μας, οι σοφοί του τόπου σου έχουν την τιμή να καταθέσουν στα πόδια σου την παγκόσμια ιστορία, που γράφουν κατά διαταγή σου. Αποτελείται από ατάω χιλιάδες τόμους και έχει σχεδόν όλη τη θήμια, τις περιπέτειες και τη σοφία των χωρών και των βα-

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η ιστορία του κόσμου

Μία φορά κι' έναν καιρό ζούσε στη Γί-αφα ένας νεαρός άρχοντας. Τον έλεγαν Ζαμίρ και είχε αμύθητα πλούτη και μεγάλη δόξα. Τίποτα δεν του έλειπε και στους παραδείσιους κήπους του παλατιού του μπορούσε να βρή κανείς ό,τι επιθυμούσε.

Παρ' όλα αυτά ο νεαρός πρίγκιπας δεν ήταν ευχαριστημένος από τον έαυτό του. Κάτι του έλειπε. Κι' αυτό ήταν η σοφία. Η ικανότητα δηλαδή να τα ξέρη όλα για να μπορεί να κρίνει με δικαιοσύνη. Ήταν ο απόλυτος άρχοντας του τόπου. Διοικούσε χιλιάδες ανθρώπους. Κι' όμως δεν ήξερε από τη ζωή του κόσμου τίποτα περισσότερο απ' ό,τι ήξερε κι' ο τελευταίος του υπήκοος. Κι' όταν σάν άνθρωπος κι' αυτός που ήταν, έκανε λάθος σε μια κρίση του — πράγμα που συνέβαινε συχνά — ή στενοχώρια του δεν είχε όρια.

— Μά τι είδους άρχοντας είμαι τότε εγώ; έλεγε, αγανακτώντας με τον έαυτό του.

— Πολυχρονήμες άρχοντά μας, του είπαν, έδώ είναι το νέο έργο μας όπως το θέλησες. Πιστεύουμε ότι δεν παραλείψαμε τίποτα το σπουδαίο!...

— Μπορεί νάναι κι' έτσι, παραδέχθηκε ο Ζαμίρ, ωστόσο δεν θα το διαβάσω. Είμαι γέρος πιά και δεν έλπιζω να ζήσω πολύ. Περικόψτε το έργο όσο μπορείτε και ξαναφέρετε το χωρίς ν' αργοπορήσετε.

Πέρασαν έτσι άλλα δέκα χρόνια. Και οι σοφοί ξαναγύρισαν στο παλάτι του άρχοντα Ζαμίρ φέρνοντας άπάνω σ' ένα νεαρό έλέφαντα πεντακόσιους τόμους.

— Κολακευόμαστε να πιστεύουμε ότι πετύχαμε αυτό που μάς ζήτησες, άρχον-

ΤΟ ΠΟΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Λατρεία

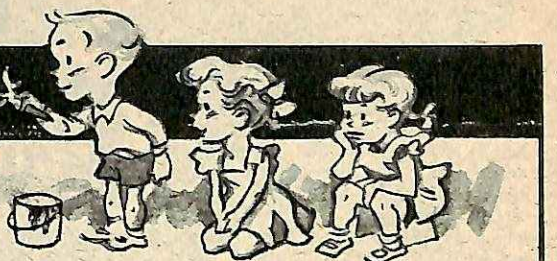
Λατρεύω έσένα γλυκειά μητέρα κι' έσε πατέρα πώς σ' αγαπώ!

Ποιάς ξέρει αγάπη στον κόσμο άλλη θμοια μεγάλη ώσαν αυτή;

«Ας ήταν πάντα κι' ως να πεθάνω, να μη πικράνω γοισι καρδιά».

Θεός να δώση να ζήτε χρόνους, να όητε εγγόνους, καλά στεργά.

Α. ΚΑΛΑΜΠΟΥΣΗΣ

τά μας! του είπαν, πέφτοντας στα γόνατα.

— Βρίσκομαι στο τέλος της ζωής μου πιά... του άποκόρηκε ο Ζαμίρ. Περικόψτε λοιπόν το έργο όσο μπορείτε, αν θέλετε να προλάβω να μάθω την ιστορία της ανθρωπότητας.

Οι σοφοί έφυγαν πάλι και ξαναγύρισαν ύστερ' από πέντε χρόνια. Προπατούσαν όλοι με μπαστούνια, γιατί είχαν γεράσει κι' ώδηγούσαν ένα γαϊδουράκι μ' έναν όγκωδη τόμο.

— Τρέξτε! Τρέξτε! τους φώναξε ο ύποπασπιστής του Ζαμίρ, μόλις τους αντίκρυσε. Ο άρχοντας Ζαμίρ, πεθαίνει!...

Πραγματικά ο άρχοντας βρισκόταν στα τελευταία του. Μόλις αντίκρυσε τους σοφούς ούλεμάδες του, έρριξε ένα βλέμμα στο μεγάλο βιβλίο και, ξεμυχώντας, είπε μ' άναστανυμό:

— Θα πεθάνω, λοιπόν, χωρίς να μάθω την ιστορία της ανθρωπότητας;...

— Βασιλιά μου! φώναξε τότε ένας από τους σοφούς, που ήταν κι' αυτός στην άκρη του τάφου από τα γεράματα. Θα σου πω περιληπτικά, προτού πεθάνης, την ιστορία των ανθρώπων με τρία λόγια: «Γεννήθηκαν, υπέφεραν, πέθαναν!»

Κι' έτσι ο άρχοντας Ζαμίρ έμαθε την ιστορία του κόσμου στο τέλος της ζωής του.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Χιούμορ

«Η μαμά: Ζήτησες, παιδί μου, συγγνώμη από τον κύριο, που τον πάτησες στο πόδι; Ο μικρός: Ναί, μαμά, κι' εκείνος μούδωσε ένα χιλιάρικο και είπε πώς είμαι καλό παιδί».

«Η μαμά: «Α! και τότε τι του είπες; Ο μικρός: Δεν του είπα τίποτε. Του...πάτησα και το άλλο πόδι, μα αντί να μου δώσει κι' άλλο χιλιάρικο, μούδωσε ένα... χα-στούκι!...»

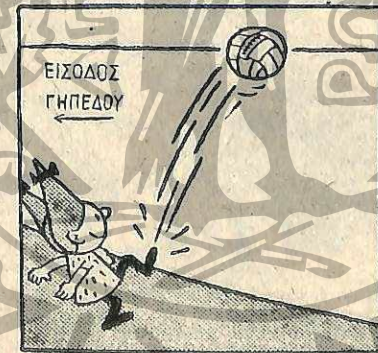
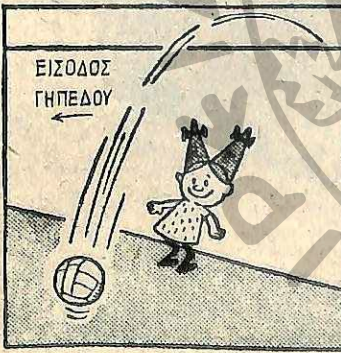
«Η δασκάλα: Έσύ, Τάκη, θα πάρης ένα γλυκό άκόμα, γιατί είσαι όρφανός από μητέρα. Τάκης: Όχι μόνο από μητέρα, κυρία. Πέθανε προχθές και ή γιαγιά μου!...»

«Η θεία: Στον κατακλυσμό, παιδί μου, πνίγηκαν όλα, και άνθρωποι και ζώα... Ο άνεσιός: Όλα!... Και τα ψάρια άκόμα, θεία!...»

Τοτός: Θείε μου, πόσο ήθελα νάμουν σάν και σένα! Θείος: Γιατί, παιδί μου;

Τοτός: Γιατί έσένα δεν σου τραβούν το αυτί, όταν σκαλίζης με το δάχτυλο τη μύτη σου!...

Δάσκαλος: Ποιάς άνθρωπος λέγεται κτηνοτρόφος; Μανώλάκης: Μά... εκείνος που τρώει σάν κτήνος!

Η ΖΩΪΤΣΑ ΒΑΖΕΙ ΓΚΩΛ

ΤΣΙΓΓΑΝΙΚΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

Ενα μικρό карабάνι τσιγγάνων είχε σταματήσει έξω από τη Καζαμπλάνκα. Η νύχτα τώρα έπεφτε σαν μία γαλάζια αυλάκι πάνω από την κατάσταση, πόλη που την είχε κάψει δλη μέρα ο ήλιος. Τ' άστερία άρχισαν να τρέμουν στον ουρανό. Ο κάμπος έτοιμαζόταν να βυθιστεί στον ύπνο...

Οι τσιγγάνοι είχαν λύσει τ' αδύνατα αλογά τους από τ' άμαξια τους, είχαν ανάψει μία φωτιά κι' έβραζαν το φαί τους. Η είδησι του έρχομou τους από χωράφι σε χωράφι, είχε φτάσει ως την ακμή του άπεραντου κάμπου. Οι χωρικοί είχαν άπολύσει τὰ σκυλιά τους κι' είχαν διπλομανταλώσει τους σταύλους και τὰ κοτέτσια τους.

— Έχουν την κλειψιά μέσα στο αίμα τους αυτοί οι καταραμένοι οί γύφτοι! Έλεγαν.

Δυο Γάλλοι χωροφύλακες, ο Ρομπέρ Κανσολ κι' ο Ρεμύ Μαρτέν, γυρνούσαν καθάλλα, εκείνη την ώρα, από την περιπολία τους. Άκουσαν, ξαφνικά, μία παράξενη μουσική, μία μελωδία γλυκειά και λαγγυμένη, που έπαιζαν στα βιολιά και στα «μπάντζα» τους οι τσιγγάνοι με τὰ ηλιοκαμμένα πρόσωπα και τὰ δαχτύλα τὰ φορτωμένα δαχτυλίδια.

Οι χωροφύλακες σταμάτησαν τ' αλογά τους κι' άκούμπησαν στις σέλλες τους, για να δούν.

Δέν κυττούσαν όμως ούτε τους άντρες, που έπαιζαν τὰ βιολιά, ούτε τὰ παιδιά, που ήσαν γύρω τους, ούτε τις τσιγγάνες, αλλά μία κοπέλλα, με πρόσωπο στανρένιο, με κορμί φιδισιο, μ' ένα κόκκινο τριαντάφυλλο στα κατάμαυρα μαλλιά της, μία νεαρή τσιγγάνα που χόρευε...

Φορούσε ένα μεταξωτό πολύχρωμο φόρεμα που από κάτω του, μάντευε κανείς το ύπεροχο κορμί της.

— Θεέ μου! Τι όμορφη που είναι! μουρμούρισε ο Ρομπέρ, όταν ο χορός τελείωσε κι' ή νέα τους πλησίασε χαμογελώντας.

— Να σάς πω τή μοίρα σας, λεβέντες μου, τους είπε προκλητικά. Να σάς πω ποιά κοπέλλα θα σάς αγαπήσει...

Ο Ρομπέρ της άπλωσε το χέρι του, κυττάζοντας της με φλογερές ματιές.

— Είσαι έρωτευμένος! του είπε ή τσιγγάνα.

— Ναι, μικρούλα μου, με σένα!... της άπάντησε ο Ρομπέρ.

Και, πιάνοντας της από τὰ μπράτσα, την άνασήκωσε ως τη σέλλα του και τή φίλησε στο στόμα.

Έπειτα τή άπόθεσε καταγής, και της είπε με ύφος προστατευτικό, κυττάζοντας της καμάτα:

— Θα σε περιμένω τὰ μεσάνυχτα σ' εκείνο εκεί το δασάκι... Θάρθης!... Τ' άκούς;...

Οι δυο χωροφύλακες άπομακρύνθηκαν με καλπασμό, χωρίς να προσέξουν έναν τσιγγάνο, που έκανε μία άπειλητική χειρονομία

Η τσιγγάνα τόν φίλησε μ' ένα φιλή που ήταν όλο φλόγα! Είχαν καθήσει στη χλόη. Ξαφνικά, ένα σφύριγμα έσχισε τον αέρα. Και, δυο πιθάμες πιά πέρα από το χωροφύλακα, ένα μαχαίρι χώθηκε στον κορμό του δένδρου. Η λαλή του έτρεμε ακόμα...

Μ' ένα πήδημα, ο Ρομπέρ βρέθηκε όρθιος.

Μία σκιά όρθώθηκε πιά πέρα.

— Άγία Σάρα! ψιθύρισε ή τσιγγάνα. Είναι ο Πεπίτο!...

Ο τσιγγάνος προχώρησε προς το χωροφύλακα, που τόν περιμενε, σφίγγοντας την αγαπημένη του, ο Πεπίτο στάθηκε και τόν κύτταξε με μάτια που άστραφταν από μίσος.

Τὰ δαχτύλα της τσιγγάνας έσφιγγαν το μπράτσο του Ρομπέρ. Έτρεμε δλόκληρη.

— Γιατί πέταξες αυτό το μαχαίρι, σκύλε; ρώτησε ο Ρομπέρ.

— Για να σε σκοτώσω! του άπάντησε ο τσιγγάνος. Τὰ κορίτσια μας δέν πρέπει ν' αγαπούν παρά μόνο τὰ παλληκάρια της φυλής μας!...

— Τότε τί περιμένεις για να με σκοτώσης;

— Τώρα που δέν σε πέτυχε το μαχαίρι μου, είνε άργά πιά για την έκδίκησί μου... Μία που μου πήρε την αγαπημένη μου, χαλάλι σου! Δώσε της μόνο καμμία έκατοστή φράγκα για να πάμε να πιούμε κρασί και να τὰ ξεχάσουμε όλα...

Τὰ μάτια της τσιγγάνας άστραφταν παράξενα. Μά δέν μίλησε. Πήρε τὰ χρήματα και φύγανε.

Ο Ρομπέρ περίμενε άνυπόμονα στο ξέφωτο του δάσους την όμορφη τσιγγάνα.

Μία σκιά γλύστρησε άνάμεσα στα δέντρα και σε λίγες στιγμές, ή φλογερή τσιγγάνα βρισκόταν στην αγκαλιά του.

— Μπότερες και ξεφυγες από τόν Πεπίτο; τή ρώτησε χαμογελώντας.

— Κανείς δέν μπορεί να με κρατήσει κοντά του!... άπάντησε ή τσιγγάνα με μία άγρια υπερηφάνεια, τινάζοντας προς τὰ πίσω τὰ μαύρα μαλλιά της. Είμαι έλευθερη ν' αγαπήσω όποιον θέλω!...

— Θα μπορούσε κανείς να βρή γλυκό και τὸ θάνατο άκόμη κοντά σου!... της είπε ο Ρομπέρ λιγωμένος άπ' τὰ φιλή της.

Τὰ μάτια της τσιγγάνας έλαμψαν μέσα στη νύχτα από τή φλόγα του μίσους που φούντωνε στη καρδιά της.

— Κι' όμως θέλησες ν' αγοράσεις με λίγα φράγκα κάτι που δέν πουλιέται, ούτε μ' όλους τους θησαυρούς της γής!...

Η τσιγγάνα άπλωσε το χέρι της και πήρε τὰ λεφτά...

Και βγάζοντας γρήγορα από το στήθος της ένα μικρό μυτερό μαχαίρι τὸ κάρφωσε στην καρδιά του Ρομπέρ.

— Δέν αγοράζονται τὰ φιλή μου, ούτε ή αγάπη μου! του φώναξε.

Έπειτα σπρώχνοντας το άψυχο πιά κορμί του Ρομπέρ από την αγκαλιά της, τινάχτηκε όρθια και χάθηκε πάλι σαν σκιά πίσω από τὰ δέντρα.

Είχε νικήση το αίμα της φυλής της! Είχε έκδικηθή...

ΖΑΝ ΜΠΑΖΑΛ

Είμαστε όλοι... ΨΕΥΤΕΣ!

Υπάρχουν ψέμματα 9 ειδών

Ο δόκτωρ Μπέν Κάρμπαν, ένας διάσημος Άμερικανός ψυχίατρος, άφιέρωσε μερικά χρόνια της ζωής του στο... ψέμμα! Μελέτησε το ψέμμα, το ανάλυσε το ταξιόνομησε και έβγαλε το συμπέρασμα ότι οι άνθρωποι λένε έννεα ειδών ψέμματα. Κατά τόν δόκτορα Κάρμπαν, υπάρχουν: ψέμματα καλωσύνης, ύπερτικά ψέμματα, άμυντικά ψέμματα, ψέμματα επιδείξεως, ψέμματα άπάτης, ψέμματα κουτσμπολιού, ύπονοούμενα ψέμματα, έρωτικά ψέμματα και παθολογικά ψέμματα.

«Κάθε άνθρωπος — γράφει ο Άμερικανός καθηγητής — χρησιμοποιεί μερικά από τὰ ψέμματα αυτά! Κάθε άνθρωπος, χωρίς καμμία εξαίρεσι!»

Νά τώρα πώς ο δόκτωρ Κάρμπαν άναλύει τὰ διάφορα είδη:

1) Ψέμματα καλωσύνης: Είνε εκείνα που λέμε όταν θέλουμε να εύχαριστήσουμε τους άλλους ή να τους άπολαύσουμε από λύπη ή πόνο. Είνε τὰ μικρά άκακα ψέμματα, που θεωρούνται άπαραίτητα για να λειτουργήσει κανονικά ή κοινωνική ζωή τών ανθρώπων. Λέμε, π. χ., όταν είμαστε καλεσμένοι σε γεύμα, ότι το φαγητό είνε υπέροχο, έστω κι' αν τὸ βρίσκουμε άπαίσιο. Η δίνουμε συγχαρητήρια σε μία γυναίκα για τὸ φόρεμά της, ενώ, αν έκφράσαμε την πραγματική μας σκέψη, θα της λέγαμε να τὸ δάλη άμέσως και να τὸ πετάξει μακριά! Η προσπαθούμε να πείσουμε μία μητέρα ότι τὸ άρρωστό παιδί της πηγαίνει πολύ καλύτερα, μολοντί είνε ολοφάνερο ότι ή κατάσταση του έχει χειροτερέψει.

Στην κατηγορία αὐτή ύπάγονται και τὰ ψέμματα εκείνα, που μοναδικό σκοπό τους έχουν να διασκεδάσουν τους άλλους. Ένας τέτοιος «ψεύτης» ήταν ο Ρούζβελτ. Έπινούσε διαρκώς άνέκδοτα και ιστορίες, που διασκεδάζαν τους φίλους του, μολοντί δέν είχαν καμμία σχέση με τήν πραγματικότητα.

2) Υστερικά ψέμματα: Λέγονται συνήθως άπό παιδιά ή άπό άνθρώπους, που δέν έχουν ώριμάσει συναισθηματικά. Οι ψεύτες αὐτοί θέλουν να τραβήξουν τήν προσοχή στο άτομό τους ή να κάνουν τους άλλους να τους λυπηθούν και να τους συγχωρήσουν. Το παιδί, π. χ., που άργεί να γυρίσει σπίτι το βράδυ, εξηγεί ότι συνάντησε στον κήπο ένα τεράστιο κροκόδειλο και πάλεψε μαζί του! Το κορίτσι, που άποφύγει να πάει στον όδοντογιατρό, γιατί δέν θέλει να πονέση, δικαιολογείται με μία φανταστική ιστορία ότι δέχεν ένας κακοποιός της έπετέθη για να της άρπάξει τήν τσάντα.

3) Άμυντικά ψέμματα: Είνε εκείνα με τὰ όποια προσπαθούμε να καλύψουμε μία δύσκολη κατάσταση και να άποφύγουμε μία τιμωρία ή μία έπίθεσι. Μοιάζουν με τὰ «ύστερικά», αλλά είνε πιο λογικά και πιο καλά σχεδιασμένα. Στην κατηγορία αὐτή, π. χ., ύπάγονται τὰ ψέμματα που λέει ο κατηγορούμενος στο δικαστήριο.

4) Ψέμματα επιδείξεως: Γά λένε συνήθως άνθρωποι που προσπαθούν να κατανικήσουν ένα σύμπλεγμα κατωτερότητας. Στην κατηγορία αὐτή περιλαμβάνονται εκείνοι που ίσχυρίζονται ότι είνε φίλοι μεγάλων άνδρων ή ότι κατέχουν άνύπαρκτα διπλώματα σπουδών, εκείνοι που ύποστηρίζουν ότι κατάγονται από άριστοκρατικές οικογένειες ή που ποζάρουν ως προσητάμενοι μίας υπηρεσίας, ενώ είνε απλοί κατώτεροι υπάλληλοι. Ψέμματα επιδείξεως λένε και οι «άκαπιοι» στρατιωτικά που διηγούνται άνύπαρκτα κατορθώματα, ή οι κυνηγοί που κάνουν θραύσι στα πουλιά και τὰ άγρίμια με τή φαντασία τους!

5) Ψέμματα άπάτης: Άποσκοπουν στο κέρδος. Στο είδος αὐτό άνήκει ο υπάλληλος που παραφουσκώνει τὸ λογαριασμό τών έξόδων ψευδώς του, ο πολιτικός που κάνει αὐτὸς δέις δηλώσεις για να ώφελήσῃ προσκαί οι φίλοι του, ή γυναίκα που της άπαθῇ το φίλο της να της δώσει γοράση μισό γουό, ο έμπορος που διαφημίζει ένα αντίπαλο προϊόν, ο φορολόγος που κρύβει τὰ εισοδήματά του. Δέν ύπάρχει τέλος στον κατάλογο της κατηγορίας αὐτής.

6) Ψέμματα κουτσμπολιού: Έχουν ως κίνητρό τους τή ζηλοφονία, τήν κακία και τήν εχθρότητα. Άποσκοπουν στο να πληγώσουν και να κάνουν κακό σε ώρισμένο πρόσωπο ή πρόσωπα, και είνε εξαίρετικά επικίνδυνα. Σ' αὐτὰ περιλαμβάνονται ή συκοφαντία και οι «ρήμες» καθώς και οι άνώμυμες ή μη ψευδείς κατηγορίες, που καταλήγουν συχνά σε όμαδικούς διαγμούς, όπως οι σφαγές τών Έθραίων επί Χίτλερ και οι πολιτικές εκκαθαρίσεις στη Ρωσία.

7) Υπονοούμενα ψέμματα: Είνε ίσως τὰ χειρότερα άπ' όλα, γιατί δέ διατυπώνουν καθαρά μία κατηγορία, αλλά τήν άφήνουν να ύπονηθῇ.

«Μπορώ να μιλήσω στον άντρα μου;» ρωτάει μία γυναίκα τηλεφωνώντας στο γραφείο του. Αδεν είνε εδώ, άπανταί κάποιος. Δέν τόν είδα καθόλου σήμερα. Ο σύζυγος είνε απλώς σ' ένα γειτονικό γραφείο ή βγήκε για λίγο έξω για κάποια δουλειά. Όταν επιστρέψῃ όμως τὸ βράδυ στο σπίτι του, τόν περιμένει θύελλα...

«Γιατί πήγε στο νοσοκομείο ή Μαργαρίτα;» ρωτάει μία φίλη. «Χμ! κανεί μία άλλη φίλη. Τήν ξέρεις τή Μαργαρίτα;»

Τὰ ψέμματα που λέγονται καθαρά, μπορούν να ύποστούν έναν έλεγχο και να άποδειχθῇ ή αλήθεια. Δέν ύπάρχει όμως κανένα όπλο εναντίον τών συκοφαντιών, που γίνονται με ύπονοούμενα.

8) Έρωτικά ψέμματα: Το κυριώτερο έρωτικό ψέμμα είνε ή άποκρυψή της πραγματικής ηλικίας άπό τις γυναίκες. Πολλοί άντρες γίνονται έξω φρενών, όταν άνακαλύπτουν ότι ή γυναίκα τους είνε στην πραγματικότητα μεγαλύτερη άπ' όσο ή ίδια ίσχυρίζεται. Δέν πρέπει όμως να καταδικάζονται πολύ άυστηρά, όσες κρύβουν τὰ χρόνια τους. Αὐτὲς δέν δείχνει παρά μόνο μία έντονη έπιθυμία να μείνουν νέες ή μάλλον να φαίνονται νέες, χωρίς άλλη ύστεροβουλία.

9) Παθολογικά ψέμματα: Οι πιο επικίνδυνα άπ' όλους τους ψεύτες είνε οι νευρωτικοί και οι ψυχοπαθείς. Οι άνθρωποι αὐτοί χάνουν κάθε αίσθησι της αλήθειας. Πιστεύουν ότι τὰ ψέμματα που λένε είνε αλήθεια. Πλάθουν χίλια δυο ψέμματα με τή φαντασία τους και μπορούν ακόμα και να καταδικάσουν με τήν κατάθεσί τους έναν άνθρωπο, βέβαιον ότι πρέπει να τους εύχαριστήσῃ ή κοινωνία για τήν ύπηρεσία που της προσφέρουν!

ΩΩ

Ένας περίεργος γάμος

Άπό το «Μόρνινγκ Πόστ» της 7ης Άπριλίου του 1763, μαθαίνουμε τὰ εξής: Ο νεαρός λόρδος Τρέισν, που τόν έλεγαν «Ο ώραιος Τρέισν» γιατί ήταν πολύ καλοφτιαγμένος, είχε συναντήσει μία μέρα στο δρόμο του μία όμορφη νέα, που του είχε κάμει εξαίρετική έντύπωσι. Άρχισε τότε να τήν παρακολουθῇ και σε λίγο έβγαίνει μαζί της σ' ένα φτωχικό σπίτι μιάς έργατικής συνουκίας του Λονδίνου.

Η νέα, ένκεντριμένη γι' αὐτή τήν έπιμονή παρακολουθήσει, έτρεξε να κλεισθῇ σ' ένα δωμάτιο και παρακάλεσε τή μητέρα της να προσπαθήσῃ να άπομακρύνῃ τόν άγνώστο.

— Η κόρη σας μου άρέσει, της είπε ο Τρέισν. Θα τήν έγκαταστήσω σ' ένα πλούσιο μεγάλο και θα της κάω μία ζωή βασιλείας...

— Η κόρη μου δέν είνε για πούλημα, άπάντησε ή μητέρα της νεας. Διαφορετικά, ούτε ένα θα ήμουν πλούστρα, ούτε αὐτή θα στραφώνονταν από τὸ πρωί ως τὸ βράδυ μέσα σ' ένα μοδιασράδικο.

— Θα έχετε τήν καλωσύνη να μου δώσετε να πιά κατ; παρακάλεσε ο Τρέισν.

— Εύχαριστώ, άπάντησε ή αγαθή γυναίκα.

Κι' έβγαλε πάνω στο τραπέζι μία μπουκάλα με ούισκι.

Ο Τρέισν άρχισε τότε να πίνει, ενώ οι δυο γυναίκες κλειδώνθηκαν στο γειτονικό δωμάτιο.

Λίγη ώρα μετά τὰ μεσάνυχτα, ο λόρδος φάναξε τή μητέρα.

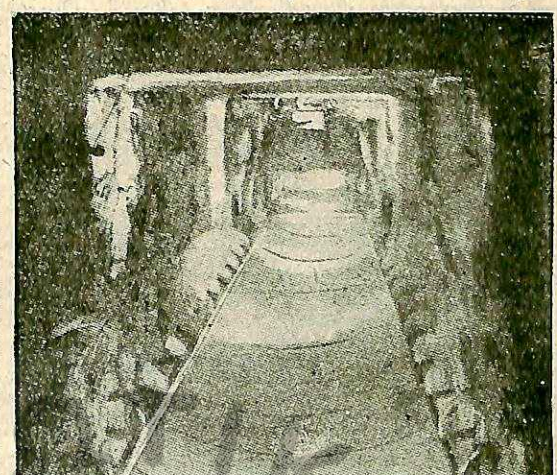
— Μένει κανείς πιασάρ κοντά; ρώτησε. Θυμώσασα! Παρακαλέστε τον να έρθῃ εδώ...

Προτού ξημερώσει, ο λόρδος Τρέισν είχε παντρευτῇ τήν κόρη της πλούστρας πράγμα που προκάλεσε μερικές πολύ θλιβερές σκέψεις στη συντηρητική αγγλική έφημερίδα.

ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΗ ΑΝΑΤΡΟΦΗ ΠΑΙΔΙΟΥ

Η μικρή Έλίζαμπετ Κετούλιο κάνισε κρυφά σε ηλικία 15 μηνών ένα ταigάρο του πατέρα της και άπό τότε προτιμούσε τὰ ταigάρα από τις σοκολάτες και τις καραμέλλες. Ο πατέρας της της άπαγόρευε φυσικά τὸ κάνισμα και συχνά ή μικρή Έλίζαμπετ έφαγε ξύλο, έπειδή συνελήφθη να κανῇ. Τώρα όμως που συμπλήρωσε τὰ τέσσερα χρόνια, ο πατέρας της της έπιτρέπει να κανῇ, γιατί όπως ίσχυρίζεται, ή άπαγόρευσι κάνει στο παιδί του περισσότερο κακό από τὸ κάνισμα!

ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΑΜΥΝΤΙΚΑ ΕΡΓΑ

Τὸ Σουηδικό έπιτελετο έθνικής άμύνης έκτελεί σ' όλη τή Σουηδία έργα, που σκοπό έχουν να προστατεύσουν τόν πληθυσμό της χώρας από ένα ένδεχόμενο άτομικό πόλεμο. Μεταξύ άλλων έργων κατασκευάζει στις βραχώδεις άκτές της χώρας, άνατινάζοντας τεράστιους δγκους βράχων, καταφύγια στα όποια θα μπορούν να προστατευώνται τὰ πολεμικά πλοία σε περίπτωση άεροπορικής ή ατομικής επίθεσως. Στῃ φωτογραφία μας είνε άπό τὰ καταφύγια αὐτά.

ΕΥΡΙΣΜΑ ΜΕΣΑ ΣΕ 3 ΛΕΠΤΑ

Ένας κουρεας της πόλεως Βαρέζ της Ν. Δ. Ιταλίας έχει τοποθετήσει κάτω από τὸ όνοματεπώνυμό του τήν άκόλουθη ένιγρφή «Εδώ ξυρίζεσθε μέσα σε 3 λεπτά». Κάθε πελάτης εδωπηρετείται από τρεις συγχρόνους «ξίγκαρ»! Οι δυο που ξυρίζουν από ένα μαυόλο ο καθένας, ενώ ο τρίτος τεντώνει άπλωσ το δέρμα του προσώπου. Υστερα λοιπόν από τρία λεπτά της ώρας ο πελάτης είνε άφωγα έξορισμένος!...

Οι φεμινίστριες του 1840, για να εξομοιωθούν με τους άντρες, φορούσαν παντελόνια και καπνίζαν! (Χαλκογραφία της εποχής).

ΟΤΑΝ ΟΙ ΚΑΠΝΙΣΤΑΙ ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΝΤΑΝ ΣΕ ΘΑΝΑΤΟ !..

Γύρω από τον καπνό, τον ταμπάκο και το τσιγάρο

«Δευτέρα 15. Οκτωβρίου 1492... σημειώσε ο Κολόμβος στο ημερολόγιο του πλοίου, βρήκα έναν άνθρωπο μόνο μέσα σε μία βάρκα, που περνοῦσε από το νησί της Σάντα Μαρία στη Φερναντίνια και μετέφερε μερικά ξερά φυλάκια, που φαίνεται ότι εκτιμῶνται πολύ από τον πληθυσμό των νησιών...»

Αυτή είναι η πρώτη φορά στην ιστορία, που ένα γραπτό κείμενο αναφέρει τον καπνό, το παράξενο αυτό φυτό που ήταν πρωτογνωστό να κατακτήσει την ανθρωπότητα και να πλουτίσει βιομηχανίες, εμπόρους και δημόσια ταμεία δίνοντας συγχρόνως εργασία σε εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπων. «Ως τη χρονολογία αυτή ο καπνός ήταν εντελώς άγνωστος στην Ευρώπη και στις άλλες ηπείρους εκτός της Αμερικής».

Οι διάφοροι όμως λαοί του Νέου Κόσμου, που καπνίζουν, μαसούσαν ή ρουφούσαν τον καπνό από τη μητή, ανακένωναν με τα φύλλα του και διάφορα ναρκωτικά, που δεν ήταν καθόλου ωφέλιμα για τους άσυνήθιστους Ευρωπαίους. Αυτή ήταν η ατία που έκανε να καθιερωθεί πολύ η διάδοση του καπνού και σ' αυτό κυρίως οφείλονται οι διαδεις έναντι των καπνιστών, που σημειώθηκαν σε διάφορες χώρες της Ευρώπης τα πρώτα χρόνια της χρησιμοποίησής του καπνού.

Ο καπνός έφτασε στην Ευρώπη, και συγκεκριμένα στην Ισπανία, ως ένα διακοσμητικό φυτό με ωραία κόκκινα λουλούδια. Από εκεί μεταστάτευσε στην Πορτογαλία και από τη χώρα αυτή ο πρεσβευτής της Γαλλίας Ζαν Νικό μετέφερε το εξωτικό φυτό στη Γαλλία το 1560 και το προσέφερε ως δώρο στην Αικατερίνη των Μεδίκων.

Μέσα σε λίγα χρόνια, ο καπνός έγινε της μόδας σ' ολόκληρη την Ευρώπη. Οι ευγενείς και πλούσιοι έμποροι, οι μόνες τάξεις που μπορούσαν να προμηθευτούν τα πανάκριβα τότε φύλλα του καπνού, ροφούσαν ταμπάκο από τη μητή ή — αργότερα — τον καπνίζαν με μανία χρησιμοποιώντας πίπες. Και σιγά-σιγά το κάπνισμα γινόταν συνήθεια και πάθος των ανθρώπων.

Πρώτος άρχισε τους διωγμούς έναντι των καπνιστών ο βασιλεύς της Αγγλίας Ιάκωβος ο Α', με ένα ανθρωπάτο διάταγμα, που έριξε βαρείες ποινές για όσους συλλαμβάνονταν να ροφούν ή να καπνίζουν αυτό το «φυτό του διαβόλου». Τον Ιάκωβο μιμήθηκαν όμως διάφοροι ηγεμόνες της Ευρώπης. Και ο Πάπας Ουρβανός ο 8ος

φοβήθηκε τους κληρικούς, που φαίνεται ότι ήταν από τους πιο μανιώδεις καπνιστές, με άφορο, αν δεν σταματούσαν το «εκατοστόμιο» από το πάθος.

Πιο... αντικαπνιστικό απ' όλους υπήρξε ο Τσάρος Μιχαήλ, ο ιδρυτής της δυναστείας των Ρωμάνοφ, που έδωσε την ποιή του θανάτου στους αμετανόητους καπνιστές!

Το 1605, οι Πορτογάλοι εισήγαγαν τον καπνό στην Ισπανία, απ' όπου πολύ σύντομα το αμερικανικό φυτό διαδόθηκε στις Ινδίες, στην Κίνα στην Περσία και σ' ολόκληρη την Ασία. Σε λίγα χρόνια, η μόδα έφτασε στην Αφρική, ενώ οι Ολλανδοί την μετέδωσαν στη μακρινή Αυστραλία.

Έτσι η χρησιμοποίησή του καπνού γενικεύτηκε σ' όλον τον κόσμο.

Στην Ασία, ο καπνός συνάντησε δυο μεγάλους εχθρούς στο πρόσωπο του σάχη της Περσίας και του Σουλτάνου Αρουματ του 4ου της Τουρκίας, που διέταξαν να κόβονται τα χείλη και η μύτη των καπνιστών! Ο σάχης μάλιστα βλέποντας ότι οι καπνιστές επέμεναν στη «μανία» τους παρά τις αυστηρές τιμωρίες και διαπιστώνοντας ότι το κακό επεκτεινόταν κυρίως στις ανώτερες τάξεις, κάλεσε μία μέρα όλους τους αξιωματούχους του, που καπνίζουν και, προς μεγάλη τους έκπληξη, τους προσέφερε μεγαλοπρεπείς ναργιλέδες αγνών καπνών, έτοιμους για κάπνισμα. Αντί για καπνό όμως, ο πονηρός σάχης είχε βάσει στους ναργιλέδες... κοπριά, που, φυσικά, έκοψε για πολλόν καιρό κάθε διάθεσή των αξιωματούχων για το κάπνισμα!

Με το πέρασμα του καιρού, όμως, ο καπνός επέβηθη και οι καπνιστές πέρσαν στη... νομιμότητα. Άλλωστε, κατά τους επιστήμονες της εποχής εκείνης, ο καπνός ήταν ένα φάρμακο με εκπληκτικές θεραπευτικές ιδιότητες.

Γράφει δε σχετικά ένα έγκυριο του 17ου αιώνα:

«Ο καπνός θεραπεύει τις αποφράξεις των εντέρων και της χολής, τη μείση, τη φαλάκρα, τον τριχοφάγο και σκοτώνει τις ψείρες! Από ηθικής απόψεως, χαλαρώνει τα τεταμένα νεύρα». Η γνώμη αυτή για θεραπευτικές ιδιότητες του καπνού συνετέλεσε κατά πολύ στο σταμάτημα των διώξεων και στο ξάπλωμα του καπνιστήματος.

Στον καθολικό κλήρο, ιδιαίτερα, ο καπνός δεν άργησε να κατακτήσει τους ανώτερους ιεράρχες και να φτάσει ως τον παπικό θρόνο. Ο πρώτος πάπας καπνιστής ήταν ο Βενέδικτος 14ος, στον οποίο δόθηκε το παρατσούκλι «Ταμπάκον», δηλαδή... «θεριακλήνης».

Το 1700, η πλπία για τους άντρες και η ταμπάκισσα για τους άντρες και τις γυναίκες ήταν κάτι έντελώς κοινό σε κάθε σπίτι. Ήταν όμως απίτηρο μόνον ακόμα να καπνίζει κανείς δημόσια ή μπροστά σε κυρίες.

Στην Αγγλία, οι άντρες, για να καπνίσουν, αποσπύρνονταν σε ειδικό δωμάτιο και φορούσαν ειδικά σακάκι, που πήρε το όνομα «σμιόκιγκ», δηλαδή σακάκι καπνιστήματος. Κι αυτό για να μην προσβάλουν τα λεπτά ρουθούνια των κυριών, που ωστόσο ρουφούσαν στο μεταξύ μία καλή πρέσα ταμπάκο!

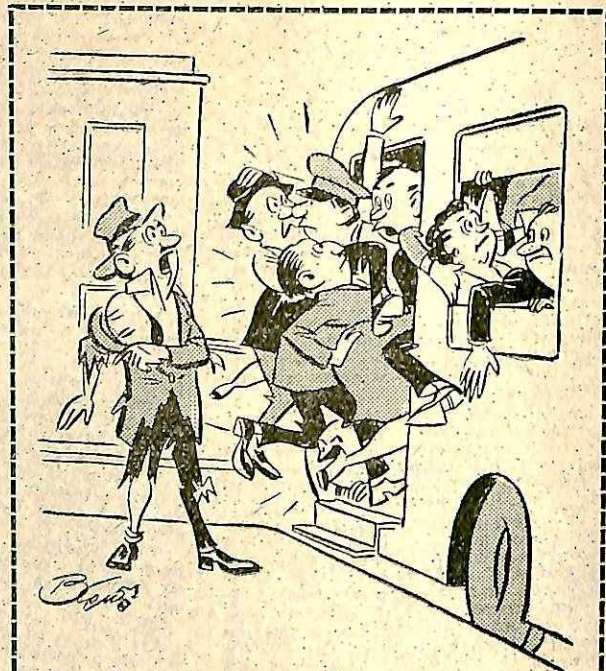
Η χρήση του καπνού λοιπόν είναι αρκετά παλιά. Άλλο το ταίγαρα όμως ζωής μόλις 105 έτών. Η ανακάλυψη του έγινε με τον ακόλουθο τρόπο: Ψι... Κατά το 1843, η Γαλλία βρισκόταν σε πόλεμο έναντι του σουλτάνου του Αλγερίου Αμπντ Έλ Καντέρ. Μία μέρα, έπειτα από μία σφοδρή μάχη, ένας από τους Γάλλους στρατιώτες έχασε την πίπα του. Επειδή λοιπόν δεν του ήταν εύκολο να την αναπληρώσει, σκέφθηκε να κάμει το ξένης: Πήρε το φάκελλο μιας επιστολής, που είχε λάβει από τους γονείς του, έριξε μέσα σ' αυτόν λίγο καπνό, σχημάτισε ένα μικρό κύλινδρο και, αφού τον άναψε, άρχισε να καπνίζει.

Αυτό ήταν το πρώτο ταίγαρα! Και που να φανταζόταν ο στρατιώτης εκείνος, πως το τσίγαρα του πρώτου αυτού ταίγαρα έγινε ο πρόδρομος της καταπληκτικής αναπτύξεως της βιομηχανίας κατσακέλης ταίγαραν.

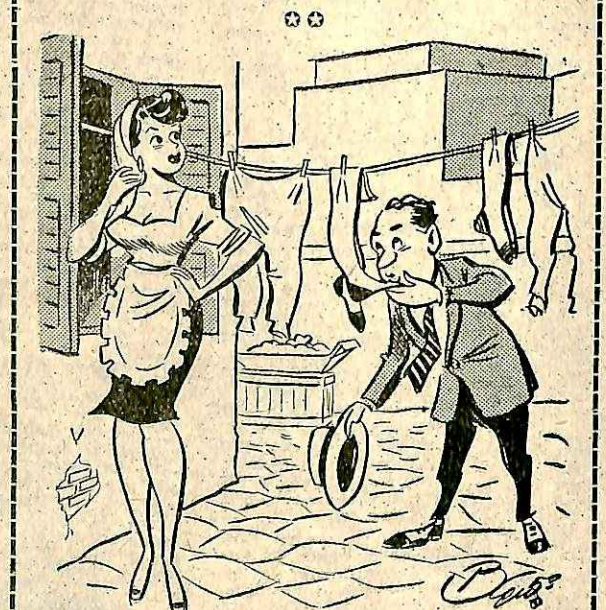
Ο καινούργιος αυτός τρόπος καπνίσματος βρήκε πολλούς μιμητές μεταξύ των Γάλλων στρατιωτών. Από εκεί διαδόθηκε στο Αλγέριο και έπειτα στην Ευρώπη.

Τα πρώτα ταίγαρα στρίδονταν μέσα σε αρκετά χοντρό χαρτί. Το ειδικό για τα ταίγαρα χαρτί επινόηθηκε πολύ αργότερα.

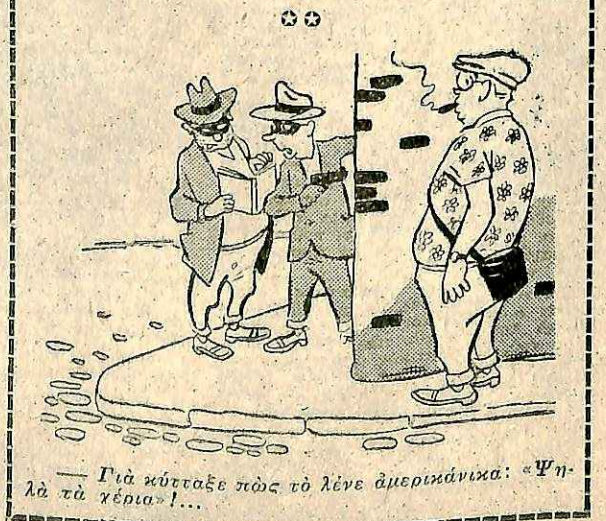
Όσο για τις γυναίκες, οι Άντολίσσες απέδειξαν πολύ πιο «προοδευτικές» στο ζήτημα αυτό από τις Ευρωπαίες. Καπνίζαν ναργιλέ πολλά χρόνια πριν οι γυναίκες της Ευρώπης αρχίσουν να καπνίζουν ταίγαρα!

Εισπρακτωρ, τδ... ρέστα!... (Του Β. Χριστοδούλου)

Ερωτική εξομολόγησις! (Του Β. Χριστοδούλου)

Για κντταξε πως το λένε αμερικάνικα: «Ψηλά τα χέρια»!...

Ζήλεια χωρίς λόγο...

Μία παλιά αμαρτία: Δεν υπάρχει λόγος, καλή μου, να... τρελλάσθεις, όπως απειλείται! Άσφαλώς θα βρήτε για λύσι, αρκεί, βέβαια, να κυττάξετε τα πράγματα λογικά και ψυχραιμα. Και αφού, όπως λένε, «οι καλοί λογαριασμοί κάνουν τους καλούς φίλους», πρέπει να εξηγηθείτε με το φίλο σας. Νά το εκθέσετε, δηλαδή και να του αποδείξετε, πως το αίσθημα σας το παλαιό, για το οποίο σας κατηγορεί σήμερα, δεν θα πρέπει να τον κάνει να ζηλεύει ή να θυμώνει. Επρόκειτο για «παλιά υποθέσι», πριν ακόμα βγεί στο δρόμο σας αυτός, συνενώσεν δεν πρέπει να έχη την απάντησή σας ελέγχου... «Επειτα, γιατί ζηλεύει άνοητα, αφού δεν υπάρχει πια αντικείμενο αντιζηλίας και αφού ξέρει πως τον αγαπάτε, κι αυτός βέβαια σας αγαπά; Νομίζω, λοιπόν, ότι αν του τα εξηγήσετε ήσυχα και στοχαστικά, τα πράγματα, θα καταλάη, παράφορο λάθος του και θα ληεί το ζήτημα!

Απειρή στην αγάπη, Αίγινα: Άλλο να σας «φαίνεται» πως αγαπάτε έναν νέο κι άλλο να συμβαίνει αυτό πραγματικά. Υποθέτω ότι μάλλον κολακεύετε από το ενδιαφέρον του για σας και του δείχνετε αγάπη. Γι' αυτό δεν σας συμβουλεύω να ανταποκριθείτε, τουλάχιστον τώρα, στην αρχή, στις προτάσεις του να συνδεθείτε. Αφήστε να περάσει λίγο διάστημα, να δείτε τι καταστάλαγμα αφήνει μέσα στην ψυχή σας αυτό το ενδιαφέρον, που σας εκίνησε ο άνθρωπος — έτσι δε θα δώσετε και στον ίδιο την ευκαιρία να δοκιμάσει την σοβαρότητα και την... μονιμότητα του έρωτά του. Αν αυτό είναι ειλικρινές δεν μπορεί παρά να τον κινήσει πάλι να σας εκδηλώσει. Οπότε και σεις θα έχετε πια διαμορφώσει κάποια σίγουρη γνώμη γι' αυτόν — και για σας. Στο μεταξύ μάθετε για την «ηθική του προέλευσι», εξετάστε το ποινόν του, γιατί πρωταρχικό μέλημά σας είναι να ξέρετε με ποιόν έχετε να κάνετε...

Χαμένη για πάντα: Θα σας πω κάτι, αγαπητή μου, που θα σας εαφνίσω ίσως, μά που είναι η καθαρή αλήθεια — όπως τουλάχιστον την συμπεραίνω από τα όσα μου γράφετε: Λοιπόν, ο νεαρός σας, σχετικά προς όσα σας έλεγε και σας όρκιζόταν, στην πραγματικότητα δεν σας αγαπάει, σε ποτέ και μόνον ήθελε να περνά ελχόριστα τον καιρό του. Γιατί, αλλιώς, δεν συγχωρείται να περιφρονεί μια αγάπη σαν την δική σας, βρίσκοντας αφορμή από μία παρεξήγησι, που είναι εύκολο να διαλευκανθεί. Και το γεγονός ότι δεν δέχθηκε τις εξηγήσεις σας και αμφισβάλει για την ειλικρίνεία σας, αποκαλύπτει τον άνθρωπο. Κατά συνέπεια, δεν βλέπω γιατί να στενοχωριέστε από την στάση του, αφού αυτός δεν εκτιμά την ειλικρίνεια και την αγάπη τη δική σας; Αφήστε τον, λοιπόν, να

ΑΓΑΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ - ΔΟΥΚΑ

Ιατρός
Δερματολόγος—Αισθητική
Δέχεται 11—1 και 5—7
Σέκρη 4, σ' όροφο, Πάροδος Κανάρη. Τηλ. 612.450.

πή στο καλό και μη σας νοιάζει: Δεν χάνετε καμμιάν ευκαιρία, όπως ίσως νομίζετε. Μάλλον ξεγυλιώνετε έτσι από χειρότερη τυχόν περιπέτεια... Ασχημία που τρομάζει: Αν η ασχμία του καλού σας δεν σας ένοιαζε, όταν ήσαστε απλώς συνδεδεμένοι αισθηματικά, γιατί σας απασχολεί τώρα, που σας προτείνει να ένωθετε με τα δεσμά του γάμου; Ίσα ίσα, εγώ στην εκδήλωσή του αυτήν βλέπω ότι την ομορφιά της ψυχής του και την ειλικρίνεια του χαρακτήρου του. Θέλετε, τάχα, να μπλέξετε με έναν κακό και άπιστο τύπο, αρκεί να ήταν μονόχα ώριος; Δεν πιστεύω να έχετε τέτοια επιπόλαιη αντίληψη. Εκτός πιά αν ο νέος είναι σωστό τρέας! Μα στην περίπτωση αυτή, πως τον ανεχθήκατε τόσο διάστημα ως φίλο της καρδιάς σας; Απότομα ασχημηνε;... Και για να μιλήσουμε με σοβαρά: Αφού το παιδί είναι αέιο, τιμω και θετικό, πάρτε το και... θα με συγχωράτε — έστω και με την δυσμορφία του!

Κυρία «Η δεσποινίς»: Εσείς, βλέπω με χαρά μου, σκέφτεσθε πολύ σοβαρότερα από την αδελφή σας, που τόσο κοπτεται για την ομορφιά του μέλλοντος συζύγου της. Και κάμετε πολύ όρθα, να δείχνετε επιφυλακτική στις προτάσεις του δικού σας αγαπημένου να σας παντρευτεί. Αλήθινά δεν πρέπει να κάμετε ένα τέτοιο γάμο, βιστικό, επικίνδυνο και έπιση, αφού ο νέος είναι πολύ... νέος, δημιουργητός και δεν έχει μόνιμο πόρο ζωής. Απορώ πως και μόνος του δεν το καταλαβαίνει αυτό, ο εύλογος, παρά θέλει να σας παρασύρει σε δυσάρεστη περιπέτεια. Δεν λέω, ωραίο και συγκινητικό είναι το ειδύλλιο, ακόμα και στα 1953, με την «Γαλάτειαν και μίαν καλύνθη». Άλλα όταν λέει και αυτή η «καλύνθη», που θα κλινετε το κεφάλι σας; Προσευχόμην, λοιπόν, και μη προκαλίτε μονάχος σας την καταστροφή σας με παράτολμες αποφάσεις!

Ιπταμένη συνοδός: Ο μέλλον συζυγός σας ή πολύ ρομαντικός θα είναι ή πολύ πλούσιος, για να επιμένει, όταν παντρευθήτε, να εγκαταλείψετε την εργασία σας από την οποία κερδίζετε αξιοπρεπώς και ικανοποιητικώς. Και αν μόνον έινε σε θέση να σας συντηρήσει με όλες τις υλικές προϋποθέσεις της ζωής που σήμερα ζήτε ως ανύπαντρη — έχει καλύτερα. Άλλα αν είναι κι αυτός, ως δραχμοβίταιος, δεν θα πρέπει να παρσύνεται από το ρωμείο φιλότιμο, και να μην κρίνει τα πράγματα... πρακτικά! Ίσως φοβάται, ότι με το να συνεχίσει να εργάζεστε και μετά τον γάμο σας, αυτό θα το προσβάλλετε για άλλο, να το επεβάλλετε και να τον, να το αντιμετωπίζετε με αείωσεις. Άλλα αντιμετωπίζετε με αείωσεις, αυτό, για μια κοπέλλα γνωστή, σαν και σας, και που αγαπά κι εκτιμά τον σύντροφο της ζωής της, δεν φαντάζομαι ότι μπορεί να συμβεί. Ώστε έχει άδικο — κι' ελπίω ότι τελικά θα το αντιληφθή — πίκω να μην επιμένει. Εκτός, φυσικά, αν έχη τον τρόπο του και δεν νοιάζεται οικονομικά.

Απελπισμένη — 2. Κατερίνη: Όσο και να είχε περαχθεί από το γεγονός ότι σας έκαναν συναισθητικό με άλλον, ο καλός σας φίλος, πάντα να σας ζήτηση α-πευθείας μία εξήγησι και ακόμα να σας καθορίση ο ίδιος και τη δική του στάση με την ευκαιρία αυτή. Δηλαδή να σας έλεγε ότι πρέπει ν' αποκριέστε το συναισθητικό αυτό, γιατί θέλει να σας κάνει σύντροφο της ζωής του — ή, αλλιώς, να σας αφήνει ελεύθερη ν'

αποφασίσετε, στην περίπτωση, που δεν ήταν σε θέση για γάμο. Για ν' αποφυγή, λοιπόν, μία οποιαδήποτε εξήγησι, σημαίνει ότι πραγματικά δεν τον ενδιαφέρει ή μεταύ σας σχέσεις και επωφελήθηκε από την ευκαιρία του συναισθητικού για να απομακρυνθή. Έσείς λοιπόν δεν πρέπει να δώσετε συνέχεια στην μονομερή αλληλογραφία, να το πάρτε απόφαση ότι έληξε ο δεσμός σας αυτός και να κυττάξετε πρακτικώτερα για την αποκατάστασή σας, αφού μάλιστα υπάρχουν τόσοι που σας ζητούν!

Ερωτεύμενο φυματικό: Έκτιμω πολύ το ευγενικό αίσθημα και των δυο σας. Άλλα νομίζω, ότι ο έρωτας σας παρσέρνει κι' εσάς και την κοπέλλα, να σκέφτεσθε βεβιασμένα και ν' αποφασίσετε παράτολμα πράγματα, που, ασφαλώς, δεν πρόκειται να σας βγούν σε καλό. Άρρωστοι σήμερα και οι δυο, δεν επιτρέπεται να σχεδιάξετε γάμους και αποκαταστάσεις. Πρό πάντων προέχει το ζήτημα της υγείας σας και αυτό πρέπει κι' οι δυο να φροντίσετε, αφήνοντας κάθε άλλη απασχόλησι και εαφμόζοντας αούτην και ταχτικά τις οδηγίες των γιατρών σας. Αργότερα, όταν θα θεραπευθήτε, θα μπορέσετε με όλη σας την άνεσι να αποφασίσετε την ένωσή σας. Άλλα και τότε, με την άδεια των γιατρών, βέβαια, και έφ' όσον εξασφαλίζετε όλες τις υλικές προϋποθέσεις.

Αναποφασιστο — 33: Δεν μου φαίνεται διόλου να είναι διλήμμα η περίπτωση σας, τουλάχιστο όπως μου την εξιστορείτε. Αν πραγματικά αγαπάτε την αδελφή του φίλου σας και την θεωρείτε αξία και καλή για να την κάμετε σύντροφο του βίου σας, δεν βρίσκω για ποιο λόγο δειλιάζετε να κάμετε την πρότασι, με όλη την σοβαρότητα και την ευγένεια του σκοπού σας, και μάλιστα μιλώντας πρώτα στον ίδιο τον αδελφό της. Άλλα, πριν το αποφασίσετε αυτό, νομίζω πως πρέπει να σκεφθήτε κάτι άλλο, εξ ίσου σοβαρό: Στην ηλικία των 23 χρόνων, που είσαστε, έχετε δημιουργήσει κιόλας το μέλλον σας, έχετε εαταλασθεί όλες τις υλικές προϋποθέσεις, που απαιτεί ο γάμος; Γιατί αν όχι, ασφαλώς οι γονείς της νέας, ή οποία είναι και άπορη και μορφωμένη, ποτέ δεν θα σας την εμπιστευθούν, όσο και να σας συμπαιών και να σας εκτιμούν. Λοι-

πόν, πως έννοείτε, το «διλήμμα» είναι καθαρά δικό σας, υποκειμενικό, και ή λύσι του εξαρτάται αποκλειστικά από σας τον ίδιο...

Τρελλό από πόνο: Με την έπίδρασι του πληγωμένου ένωιμου και της απογοητεύσεως, ποτέ κανένας, δεν μπορεί να σκεφθή λογικά και να πάρη μίαν όρθή απόφασι. Γι' αυτό σας συνιστώ, πρώτα πρέπει, να δαμάσετε τον πόνο σας και να εξετάσετε τα πράγματα ψυχραιμα και αντικειμενικά: Για να επιμένει ή κοπέλλα, πως είναι άθωα από κάθε ύποψια και αν, μάλιστα, μπορεί να το αποδείξη, σημαίνει ότι η «θετική» πηγή των πληροφοριών σας δεν είναι και τόσο ειλικρινής ή μπορεί να ξεγελιέται με καλή πίστι. Σας μένει, λοιπόν, ή υποχρέωσι να έρευνήσετε, με τρόπο, έσεις ο ίδιος και να εξακριβώσετε τι πραγματικά συμβαίνει. Αν διαπιστώσετε ότι είναι έτσι, όπως σας το λένε, τότε δεν χρειάζεται ούτε να... τρελλάσθεις από πόνο ούτε και να εκδικηθήτε την ένοχη. Η περιφρόνησι σας και ή απομάκρυνσι σας από κάποια της, είναι ή καλύτερη λύσι και ή χειρότερη τιμωρία γι' αυτήν. Δείτε αξιοπρεπεία και απραξία χείρες εξάψεις. Και μη στενοχωριέστε: Άσφαλώς θα τύχη στον δρόμο της ζωής σας κάποια άλλη καρδιά, που θα σας εκτιμήση και θα σας αγαπήση.

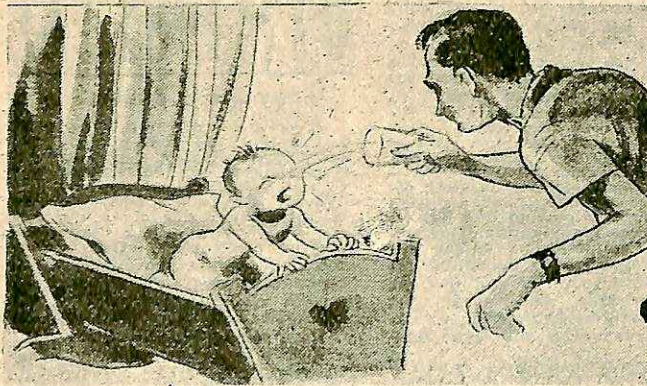
Α — Γκερ — Π: Καταλαβαίνω όλο το δράμα σας και βρίσκω ότι έχετε απόλυτα δικιο στην περίπτωση σας. Άλλα δεν πρέπει να καταθέσετε τα όπλα και ν' αποθαρρυνθήτε, γιατί τότε ακριβώς θα κινδυνεύετε δραστικά να χάσετε τον άνδρα σας. Είναι πραγματικά αξιοκατάκριτος ο άνθρωπος αυτός που περιφρονώντας 17 χρόνια δεσμό νόμιμο, προδίδοντας την συζυγική του πιστι και αξιοφρονώντας για την τύχη των αθώων των παιδιών, έχει τόσο ταπεινά μπλέξει με άλλη παντρεμένη και μητέρα, μάλιστα, τριών παιδιών! Χωρίς, λοιπόν, να φοβόσθε ότι θα τον χάσετε δολέτα, νομίζω, πως πρέπει να του θέσετε μία τελευταία φορά, όχι παρακλητικά πιά, αλλά σοβαρά κι' αποφασιστικά σε μία λύσι: «Η τη νόμιμη συζύγου, τα παιδιά και το σπιτικό του — ή την παράνομη περιπέτεια του. Και να το αξιώσετε, αν ενδιαφέρεται πραγματικά να φανή τιμός και πιστός στο κοινωνικό του χρέος,

ΣΥΖΥΓΙΚΟ ΔΡΑΜΑ

Στο Σαν Φραντίσκο, ο Φράνκ Βίλιαν, ηλικίας 29 χρόνων, ήταν ο δράστης ενός εγκλήματος που, κατά τους ποινολόγους, είχε τις πιο σημαντικές άφορες που προκαλέσαν ποτέ εγκλήμα. Ο Φράνκ είχε παντρευτεί από έρωτα πριν από τέσσερις μερες την ωραία Έλνινορ, ηλικίας 25 χρόνων, όταν έλαμψε ξέσπασε η πρώτη συζυγική σκηνή. Έκτοτε ο Βίλιαν, άρπαξε τότε την γυναίκα του απ' το λαιμό και την έπνιξε. Οι αστυνομικοί δέ τον βρήκαν το πρωί λιπόθυμο, πάνω στο πάτωμα της. Η σκηνή αυτή χαρακτηρίστηκε στην Αμερική ή πιο δραματική της μεταπολεμικής περιόδου.

75

Πήρε ένα ποτήρι με κρύο νερό και του το έχυσε στο πρόσωπο...

‘Οδηγήστε το παιδί σας στο δρόμο της ζωής

Πώς θα βοηθήσετε την ψυχική ανάπτυξη του

A.

Υπάρχουν άφθονα βιβλία που γράφουν για την περιποίηση των παιδιών. Έκείνοι όμως που λείπει, είναι ένας οδηγός που να βοηθήσει τους γονείς να καθοδηγούν τα παιδιά τους σε κάθε περίοδο της ζωής τους. Αυτό λοιπόν το κενό έρχεται να συμπληρωθεί τώρα μια αμερικανική οργάνωση, που ασχολείται ειδικά με το παιδί.

Η μελέτη που κατήρτισε βοηθεί τους γονείς να «ιδούν» καθαρά και να κατανοήσουν τις βασικές μεταβολές της προσωπικότητας του παιδιού, που συμβαίνουν στις διάφορες ηλικίες του.

Και μās υποδεικνύει τι πρέπει να κάνουν και τι να μην κάνουν, για να βοηθήσουν ώστε το παιδί να αποκτήσει μια υγιή και ισορροπημένη προσωπικότητα.

1) Βρεφική ηλικία. Τελειώνοντας αυτή την περίοδο της ζωής του, το παιδί πρέπει να έχει οχηματιστεί τη θεσιότητα ότι ο κόσμος είναι καλός, ήλικος, ασφαλής, και ότι αξίζει να τον εξεπιστευτεί, κι όχι να τον φανταστεί ως κάποιον που είναι άγριος, πράγμα που, γενικά, ο ίδιος ο εαυτός του όλα είναι καινούργια γι' αυτό.

Αν κατορθώσουμε ώστε να μην του εμπνέουν δυσπιστία, τότε θα ξεκουραστεί ψυχικά και θα διαθέσει όλη την ενέργειά του στην ανάπτυξη του.

Δεν θα γίνει ποτέ γκρι-νιάρικο και φιλόδοξο, αλλά ούτε και διαρκώς φοβισμένο. Πώς όμως θα του δημιουργήσουμε αυτή την ευεργετική πεποίθηση; Οι ειδικοί απαντούν σ' αυτήν την ερώτηση με αρνητικό τρόπο: Υποδεικνύοντας δηλαδή πως δεν θα το κατορθώσουμε.

Να ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα: Ένας πατέ-

ρας, που το μωρό του έκλαιγε συνεχώς κάθε νύχτα, πήρε επιτέλους ένα ποτήρι παγωμένο νερό και τόχυνε όλο στο πρόσωπό του! Το παιδί σταμάτησε τα κλάματα και τον κύτταζε με φοβισμένη έκπληξη.

Τη νύχτα εκείνη δεν έκλαψε πια καθόλου. Και, στο έξης, όταν άρχιζε τα κλάματα, σταματούσε αμέσως, μόλις ο πατέρας του το έδειχνε το ποτήρι.

Ε, λοιπόν, αυτός είναι ένας πρώτης τάξεως τρόπος για να καταστρέψετε ένα μωρό παιδί! Να όμως και μερικοί άλλοι!

Ν' αφιέντε το παιδί σας να κλαίει επί ώρες στην κουζίνα του, χωρίς να το σηκώνετε, για να του δώσετε ανεξαρτησία. Να λέτε διαρκώς πόσο λυπάστε γιατί το αγοράκι σας δεν ήταν κοριτσάκι (ή αντίθετως). Να μη δίνετε προσοχή στο παιδί, γιατί θεωρείτε πως δεν είναι ανθρώπινο πλάσμα, ως ότου γίνει δυο χρονών...

Μόνο ένα είδος συμπεριφοράς των γονέων μπορεί να κάνει ευτυχισμένο ένα μωρό.

Να πως την περιγράφουν οι ειδικοί:

Σηκώνετε το στο χέριό όταν θέλει.

Προσπαθήστε ήρεμα να το ησυχάσετε και να το ενθαρρύνετε, όταν κλαίει. Μην του φέρνετε με τραχύτητα, μη βάζετε τις φωνές. Δείχνετε του την αγάπη που αισθάνεστε. Αν θέλει τη βοήθειά σας, προσφέρετε του την.

Δεν πρόκειται ποτέ να το κάμετε μ' αυτό τον τρόπο μαλακό και άδουλο (όπως φοβάστε ίσως), αλλά να του δώσετε το θάρρος ν' αναπτυχθεί.

2) Δύο έως τριών ετών. Στην περίοδο αυτή, το μεγαλύτερο πρόβλημα για τους γονείς είναι να κρίνουν σε ποιά στιγμή και με πόση σταθερότητα πρέπει να επέμβουν για να πε-

ριορίσουν τη δράση του παιδιού.

Μια μητέρα, που είχε επισκεφθεί κάποια φίλη της, άφισε το παιδί της ελεύθερο, επί 10 λεπτά της ώρας, να κάνει τις έξις ζημιές: να σπάσει ένα βάζο, να κλωστήσει τη γάτα, ν' αδειάσει την τσάντα της μητέρας του μέσα στο τζάκι, να κολλήσει τοίκες πάνω στα πληκτρα του πιάνου και να μπουρλώσει όλα τα βιβλία της μουσικής.

Κάθε φορά δέ, τούλεγε μόνο, μαλακά: «Κάθισε φρόνιμα, αγάπη μου!».

Το άκρο αντίθετο ήταν μια άλλη μητέρα, που, μόλις έφτασε σ' ένα φιλικό σαλόνι με το κοριτσάκι της, τόβαλε να καθίσει σε μια καρέκλα και το διέταξε: «Δεν θα κουνήσεις από κει, αν δεν σου πω ενών!» Σ' όλο δέ το διάστημα της επισκέψεως, τούδινε διαταγές και το κύτταζε όπως ο θρηριοδαστής τα λιοντάρια του...

Κι' οι δύο αυτές μητέρες κατέστρεφαν με τον τρόπο τους τα παιδιά τους.

Το ίδιο κάνουν κι' οι πατέρες εκείνοι, που, γυρίζοντας κάθε βράδυ στο σπίτι απ' τη δουλειά τους, λένε με επιτακτικό τόνο: «Τώρα που είμ' ενών, απαιτώ τάξη και ησυχία». Με τη συμπεριφορά τους αυτή, προσπαθούν να παραστήσουν τους «οπουδαιούς», επειδή δεν το κατορθώνουν όλη την ημέρα στο γραφείο τους. Πρόκειται δηλαδή για μια εκδηλωσι συμπλεγματος κατωτερότητας, που αποδίδει όμως εις βάρος των παιδιών.

Στην ηλικία αυτή, το παιδί δεν ευχαριστείται πια διαρκώς να το έχετε στην αγκαλιά σας.

Θέλει, λοιπόν, ελευθερία. Αν όμως η ελευθερία αυτή γίνει υπερβολική, θα το βλάψει.

Τα «όχι» σας, οι λογικές απαγορεύσεις σας, του καθορίζουν ένα χώρο, μέσα στον οποίο μπορεί να κινηθεί και να δράσει. Αν δεν συναντούσε αυτά τα άπαράιτη εμποδία, αυτούς τους φραγμούς, αν είχε ολόκληρο τον κόσμο ανοικτό μπροστά του, η ζωή θα ήταν πάρα πολύ μεγάλη γι' αυτό.

Και, τότε πιά, μη τολμώνας να ριψοκινδυνέψι, θα κλεινόταν στον εαυτό του.

Αλλά κι' οι πάρα πολλές απαγορεύσεις, οι υπερβολικές, θάλατουν την ψυχική ανάπτυξη του, γιατί περιορίζουν τον κύκλο του περιερισσότερο απ' όσο πρέπει.

Μη λένε ποτέ στο παιδί το «όχι» σας την ώρα που είσθε θυμωμένος. Η φωνή σας κι' η έκφρασι του προσώπου σας θα του προκαλέσουν αγωνία, ταραχή κι' αβεβαιότητα.

Μην ξεχνάτε πως έχετε να κάμετε πάντα μ' ένα μικρό παιδί.

Μην ξεσυνερίζετε κάθε πράξι του, μην έχετε την απαισία να σας φέρνεται όπως ένας ενήλικος.

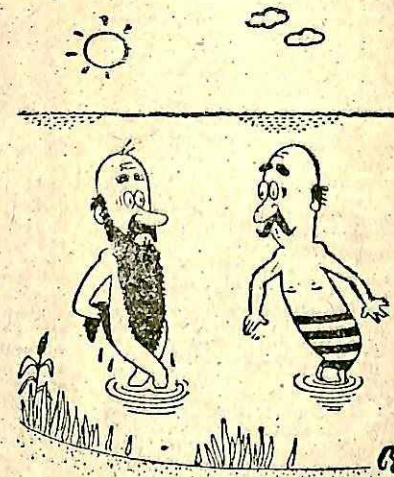
Φροντίστε να μην υπάρχουν όλο «μεγάλοι» γύρω του.

Το παιδί έχει ανάγκη από παιδιά της ηλικίας του. Αφινέτε το να κάνει μόνο του ό,τι αναλαμβάνει, έστω κι' αν έσεις θα το κάνετε γρηγορώτερα και καλύτερα.

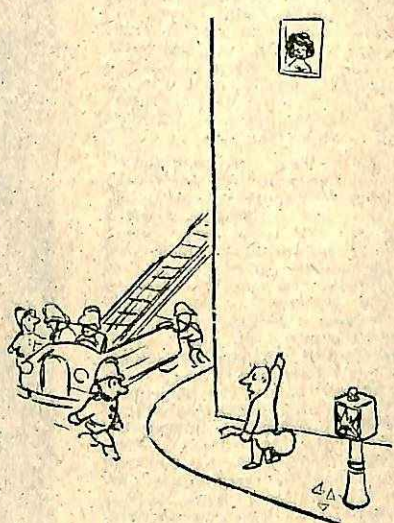
Δίχως άλλο, η περίοδος αυτή είναι η πιο κρίσιμη για τα νεύρα των γονιών. Συνχρόνως όμως, είναι και η πιο ζωτική για τα παιδιά.

Στο επόμενο τεύχος, θ' ασχοληθούμε με τις τρεις επόμενες κατηγορίες παιδιών: 3 έως 7, 7 έως 12 και 12 έως 17 ετών.

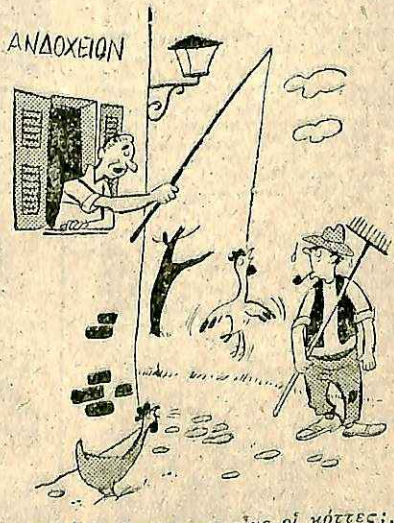
ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕ

Είν' ο μόνος τρόπος για να βγώ απ' τη θάλασσα. Έχασα το μαγιό μου!...

ΘΡΑΣΟΣ — Σας φώναξα για να με βοηθήσετε ν' ανέσω ως το παράθυρό της!...

Α, δίνε σας είνε οι κόττες;... Με συγχωρείτε... Δεν το ήξερα!...

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Σαν αδερφάκια...

Κάθε μέρα συναντιόντουσαν στο Ζάππειο τα δυο παιδάκια, και είχαν συνηθίσει να παίζουν πάντα μαζί. Ένα αγοράκι κι' ένα κοριτσάκι. Έξη ετών το αγοράκι, τεσσάρων το κοριτσάκι. Συμφωνούσαν σ' όλα — στα παιχνίδια, στις κατεργαρίες, στα δατέια... Διαφέρανε όμως ριζικά σ' εμφάνισι: οτωκοντυμένο το αγοράκι, με τα ρουχαλάκια του παστρικά αλλά μπαλωμένα, ντυμένο σαν πριγκιπάουλο το κοριτσάκι, με τις καστανές μπουκλιτσές του δεμένες σε μεταξωτές πλατείες κορδέλλες, με φορέματα καινούργια, — κάθε μέρα κι' από ένα, — με τον άερα και την αυτοπεποίθησι που χαρίζουν σ' όλο, μεγαλούς και μικρούς, τα πλούτη.

Ο Γιαννάκης έρχόταν με τη μητέρα του. Ήτανε μια γυναίκα, νέα με ύφος λυπημένο, αδύνατη, φαινότανε πρόωρα γερασμένη, κι' αν μην είχε φτάσει ακόμα τα τριάντα.

Η Λιλή, από την άλλη μεριά, έρχότανε στο Ζάππειο με τη νταντά της. Ήτανε μια κορμί, εύθυμη, νησιώτισσα, που κεντούσε ατέλειωνα πουλόβερ, κουβεντιάροντας ατα πουλόβερ, νταντάδες κούραστα με τις άλλες νταντέρες, του πρωινού Ζαππείου.

Ιδιαίτερα, του πρωινού Ζαππείου, να κουβεντιφούσε, προσπαθούσε να κουβεντιφούσε με τη μητέρα του Γιαννάκη. Μία και τα δυο παιδάκια δειχνανε μέτοια συμπάθεια το ένα για το άλλο, δεν ήτανε δυνατό την ίδια συμπάθεια να μην τη νιώθουνε κι' αυτές που τα συνδεύανε...

Η μητέρα του Γιαννάκη όμως έδειχνε μία συγκρατημένη συμπάθεια στο άλλο, συγκρατημένη συμπάθεια της Λιζέρας, τη κορμί νταντάς της, α-στις ατέλειωτες ερωτήσεις της, αν παντούσε τις πιο πολλές φορές νολεχτικά, σά να την κορούσανε τα πολλά λόγια, και σά νάθελε να αποφυγή τις μεγάλες ερμηνευτικές εξομολογήσεις...

Μία μέρα, εκεί που παίζε η Λιλή με το Γιαννάκη, τον ρώτησε με τη σκληρή άφελεια των παιδιών: — Δέ μου λές, γιατί δέ φοράς καλά ρουχα...

Ο Γιαννάκης κοκκίνισε ως τ' αυτιά:

— Γιατί... Γιατί... φέλλισε, χωρίς να καταφέρν να τελειώση.

Η μητέρα του είχε ακούσει κι' αυτή την ερώτησι της Λιλής και κοκκίνισε κι' αυτή σαν το γυιό της.

— Γιατί, κοριτσάκι μου, αποκρίθηκε εκείνη επί θεοί του Γιαννάκη που τάχε υπερβεί ο Γιαννάκης, είναι φτωχός... Έσύ είσαι πλούσια, είναι μπορείς ν' αλλάξεις κάθε μέρα φορέματα...

Εκείνος όμως είναι φτωχός, και τη μοναδική του φορεσιτά της μπαλάνω ενώ κάθε μέρα...

Τώρα, ανακατεύτηκε στη συζητήσι η νταντά.

— Τι κουβέντες είναι αυτές; φώναξε αυστηρά στη Λιλή. Πας τόν προσβάλλεις το φίλο σου; Ζήτησε του συγγνώμη, φίλασε τον άμειως.

Ορίστε μας!

Η Λιλή, κρατώντας με κόπο τα δακρύα της, πήγε να φίλησε το Γιαννάκη. Κι' έτσι, (το επεισόδιο έληξε).

Υστερ' από λίγες μέρες, ένα

πρωί, η Λιλή δεν ήρθε στο Ζάππειο με τη νταντά της, αλλά μ' έναν συμπαθητικό κύριο, πολύ κομψό ντυμένο.

Μόλις έφτασε η Λιλή, έφαζε όπως πάντα για το φίλο της, το Γιαννάκη. Τον είδε λίγο πιο κάτω, να στέκεται διατακτικός στη θέα του συμπαθητικού εκείνου, με άγνωστο κύριο.

Ετρεξε η μικρούλα και τον πήρε από το χέρι:

— Έλα, Γιαννάκη... Ξέρεις, η νταντά μου άρρωστος σημερα... Κι' έτσι, ήρθα με το μπαμπά μου. Έλα να του πής καλημέρα...

Τον τράβηξε από το χέρι, και τον έφερε μπροστά στον συμπαθητικό κομψό κύριο:

— Μπαμπά, νά ο Γιαννάκης! του ανάνγειλε θριαμβευτικά.

Ο κύριος χαμονέλασε:

— Α, ώστε εσύ είσαι ο Γιαννάκης; — Εγώ...

Σ' αυτό το διάστημα, η μητέρα του Γιαννάκη, που καθότανε λίγο πιο μακριά σ' έναν πάγκο, είχε σηκωθεί κατάκλυμη, με τα μάτια της κορφωμένα στον πατέρα της Λιλής. Γύρισε κι' εκείνος, την είδε, και χλώμιασε κι' αυτός. Τα χείλια του κομψού έκαναν προφέροντας σιγά το όνομά της:

— Βιολέττα!

Υστερ' αφίσε τα δυο παιδάκια να παίζουν αμέριμνα και την πλησίασε:

— Βιολέττα... Έσύ! Τι έκπληξι! — Εγώ, θάνη...

— Πόσον καιρό έχω να σε δώ... — Αφού είχες φύγει μακριά από την Ελλάδα; Αφού ζούσες σε ξένο τόπο;...

Ο άντρας έσκυψε χαμηλά το κεφάλι του σαν ένοχος, χωρίς να μιλήσει.

— Πόσο πόνεσα όταν σ' έχασα, θάνη... Ξανάπε με δάκρυα στη φωνή της η φτωχή νυνάικα. Όλος ο κόσμος μου φάνηκε άδειος ξαφνικά! Κλειστήκα όμως στον εαυτό μου, κι' έζησα με υπομονή, μ' ένκαρτερησι, το αβάσταχτο μαρτύριό μου...

Σώπασε για λίγο η Βιολέττα, για να συνεχίσει σ' λίγο, πιο δυνατά:

— Κι' εσύ τί έκανες, θάνη; — Εγώ, είπα βραχνά ο άντρας. Έγώ... χώρισα!

— Χώρισες;... — Ναι...

Η γυναίκα που παντρεύτηκε είχε μόνο λεφτά, καθόλου ψυχής. Πάρα, λοιπόν, την κορούλα μου, και γύρισα στην Ελλάδα.

— Και, τώρα; Ζεις μόνος; — Με τη Λιλή... Μου φάνηκε η συντροφιά της...

Η Βιολέττα χαμονέλασε με πονεμένη τρυφερότητα:

— Όπως κι' έμένα μου φάνει η συντροφιά του Γιαννάκη...

Του Γιαννάκη; Α, ναι, τον γνώρισα... Είναι ο γυιός σου;...

Η γυναίκα ύψωσε τα δακρυμένα της μάτια και τον κύτταξε:

— Είναι ο γυιός μου, θάνη! Δακρυομένοσ τώρα κι' ο άντρας ηλπίσας τα δυο παιδάκια που παίζανε αμέριμνα. Χαμήλωσε δίπλα τους, και κύτταζε πολλήν ώρα το Γιαννάκη με σιωπηλή λατρεία...

— Είναι το ζωντανό πορτραίτο σου! Φίθυρισε πολύ σιγά στο αυτί του η Βιολέττα.

Ξαφνικά, ο άντρας άρπαξε το αγοράκι στην αγκαλιά του και τόσφιξε δυνατά, φιλώντας το και στα δυο μάγουλα.

— Είδες που σ' αγαπάει; ο μπαμπάς, ρώτησε το μικρό της φίλο η Λιλή μ' ένθουσιασμό.

Ο κομψός κύριος άφισε κάτω το αγοράκι και γύρισε στην κόρη του σοβαρός:

— Δέ μου λές, θάθελες να πάρουμε στο σπίτι μας το φίλο σου; Η μικρούλα έμεινε για λίγο με το στόμα ανοικτό από τη χαρούμενη έκπληξι. Υστερ' α, χτύπησε τα χέρια της μ' ένθουσιασμό.

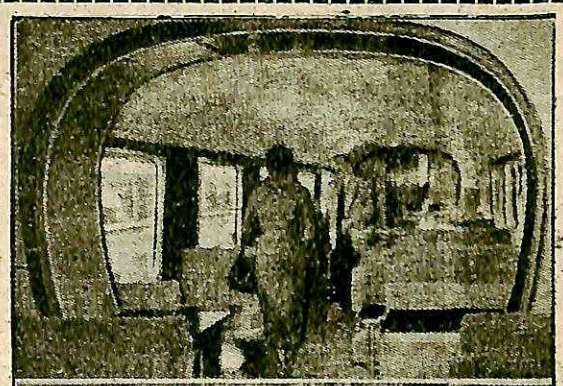
— Στο σπίτι μας; Τι χαρά. Σκύψε να σε φιλήσω μπαμπακούλη μου! Τον φίλησε μ' ένθουσιασμό. Η Βιολέττα κύτταζε σά χαμένη:

— Λές αλήθεια, θάνη; ρώτησε με φωνή πούτρεμ.

— Εκείνος της έσφιξε το χέρι: — Δέ θες;... — Αν θέλω!

— Καλλιο άργα παρά ποτέ Βιολέττα. Έλα να ζήσουμε την ετυχία που μας χρωστάει η ζωή...

Και φύγανε οι τέσσερες χαρούμενοι.

ΤΑΞΙΔΙΑ ΜΕ ΑΝΕΣΕΙΣ
Το έσωτερικό των νέων βαγονιών των γερμανικών σιδηροδρόμων θυμίζει το εσωτερικό των μεγάλων τετρακινητήριων αεροπλάνων. Τα καθίσματα είναι εξίσου άνετα με τα αεροπλάνα. Ένας δείγμα η κάτω φωτογραφία μας, με την κίνηση ενός μοχλού να πάρουν άποια κλίσι επιθυμεί ο ταξιδιώτης, προκειμένου να γευματίσει, να διαβάσει ή να κοιμηθεί.

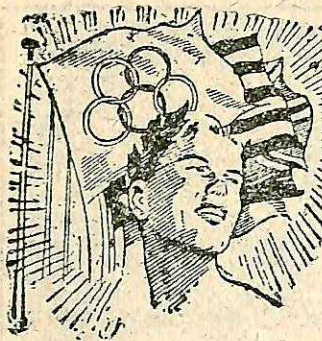

ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ — ΠΥΡΟΒΟΛΗΤΗΣ
Ο παπαγάλος Τζάκο, που ανήκει στον κ. Μέρνερς κάτοικο του Νηπιού των ΗΠΑ, ανήκει νά... γευματίσει, αν δεν του επιτρέψουν προηγουμένως να ρίξει μία κανονία με το μικρό πυροβόλο-μπιμπέλο, που του αγοράσε κάποτε ο κύριός του.

ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΑΙ ΣΤΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ ΤΩΝ ΒΩΛΩΝ
Στο Νιού Τζέρσεϊ, όπου διεξήχθησαν προ ήμερών οι τελικοί του παγκοσμίου παιγνιδιού των βολών, για την ανάδειξη των πρωταθλητών του 1953, ολοκλήρου της Αμερικής, νικηται ανεβείχθησαν ο Τζέρρυ Ρόου, 13 χρόνων και η Άρλεν Ριντ 14 χρόνων. Στη φωτογραφία μας οι δυο πρωταθληται φορούν το στέμμα που κέρδισαν με τη δεξιότητα τους στο παγκοσμίο αυτό.

Ο Διεθνής Τηλεβόλ

ΜΙΛΤ ΚΑΜΠΕΛΛ ΤΟ ΝΕΟ ΑΣΤΕΡΙ ΤΟΥ ΔΕΚΑΘΛΟΥ

Έπεται 7235 βαθμούς, είναι 19 ετών και οι ειδικότητες του υπολογίζονται για 'Ολυμπιονίκη του 1956

Απ' την εποχή των 'Ολυμπιακών Αγώνων του 1932 στο Λος Άντζελες, που ο Τζιμ Μπάρνερ ξανάφερε στις 'Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής τον τίτλο της γεννήτρας των δεκαθλητών μέχρι σήμερα πέρασαν είκοσι και πλέον χρόνια. Μέσα σ' αυτό το διάστημα οι 'Αμερικανοί έκαναν τεραστίες τεχνικές αθλητικές προόδους. Με τη βελτίωση της προπόνησής των, τη συστηματικότερη καλλιέργεια του αθλητισμού στα σχολεία και ιδίως στα Πανεπιστήμια και με την έντονη προπαγάνδα πετύχαν, κυριολεκτικά, θαύματα στον τομέα της δημιουργίας πολυσυνθέτων αθλητών. Είναι μεγάλο κατόρθωμα νασαι οι πρώτοι σ' ένα αγώνισμα, αλλά ακόμη σπουδαιότερο είναι νασαι οι πολυσυνθέτοι αθλητές του κόσμου, ικανοί να αγωνιστούν σε όλα τα αγωνίσματα του 'Ολυμπιακού προγράμματος, νασαι δηλαδή ένας αθλητής, και να νικήσει!

Θυμάμαι στους 'Ολυμπιακούς του 'Ελσίνκι τον Ιούλιο του 1952 τι έντονα είχε κάνει ο νεαρός 'Αμερικανός 'Ολυμπιονίκης Μπόμπ Ματτάις και για τον υπέροχο χαρακτήρα του βέβαια και για τις ανυπερέβλητες επιδόσεις του. 'Ολυμπιονίκης των 'Αγώνων του 1948 στο Λονδίνο επανέλασε το θρυλικό κατόρθωμά του και στο 'Ελσίνκι. Το αξιοσημείωτο είναι πως στην φιλική πρωτεύουσα οι τρεις πρώτοι νικηταί του δεκάθλου ήταν 'Αμερικανοί και ο ένας μάλιστα ήταν νέγρος.

Ε λοιπόν, ο γίγας αυτός του παγκοσμίου αθλητισμού, ο Μπόμπ Ματτάις, κινδυνεύει σήμερα από ένα νέο αστερί, από τον ανταγωνιστή του στο 'Ελσίνκι, από τον νέγρο Μιλτ Κάμπελ!

Στην Μεθούνη της Αυστραλίας το 1956 ο Μπόμπ Ματτάις θάνα περίπου 25 ετών. Δύο φορές 'Ολυμπιονίκης και παγκόσμιος πρωταθλητής, θα επικύρωσε την κερδίσει για τρίτη φορά το ατίμητο 'Ολυμπιακό φερόνι. Οι 'Αμερικανοί ειδικοί έχουν τη γνώμη πως μέχρι τότε θαχη χάσει ίσως κάτι από τις ασυγκρίτες εκείνες ικανότητες του, που τον ανέβειαν άσσο των άσων όλου του κόσμου. Κι' αν συμβεί αυτό, τότε δεν θα χρειασθεί τίποτε περισσότερο ο Μιλτ Κάμπελ για να του αφαιρέσει τα πρωτεία.

Ο Κάμπελ είναι σήμερα 19 ετών. Στο φετινό πρωτάθλημα του δεκάθλου των 'Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής ανέδειξε περσιφάνη νικήτρια με 7.235 βαθμούς. 'Η βαθμολογία αυτή είναι η τέταρτη καλύτερη του κόσμου. Οι 'Αμερικανοί εμπειρογνώμονες έχουν τη γνώμη, ότι ο Μιλτ Κάμπελ στη Μεθούνη, θα πλησιάσει το ρεκόρ του κόσμου των 7887 βαθμών, του Ματτάις αν δεν τον υπερβεί.

Ο Ματτάις, ο Γκλέν Μόρρις και ο 'Επτάμενος Πάστωρ Μπόμπ Ρίτσαρντς είναι οι τρεις 'Αμερικανοί άσσοι, που πέτυχαν μέχρι σήμερα καλύτερα ρεκόρ στο δεκάθλο από τον Κάμπελ. Ο Γκλέν Μόρρις στους 'Ολυμπιακούς του Βερολίνου το 1936, ο Ματτάις τα τελευταία τέσσερα χρόνια και ο Μπόμπ Ρίτσαρντς το 1951. Τότε ο Ρίτσαρντς σημείωσε 7239 βαθμούς, φέτος όμως ο Κάμπελ πέτυχε 7235 ενώ ο Ρίτσαρντς μόνον 6456 βαθμούς.

Οι αθλητικοί εμπειρογνώμονες χαιρέτισαν με ανυπόκριτη χαρά την επιβλητική εμφάνιση και δύο ακόμη νέων άσων του δεκάθλου, του Τζόελ Σάνκλε, που κατέταξε τέταρτος με 5995 βαθμούς και του Ιδού του μαθητού 'Ομπρέ Λούις έκτου στους αγώνες με 5773 βαθμούς.

Ο Σάνκλε για πρώτη φορά έκανε την εμφάνισή του στο δεκάθλο και όμως πέτυχε κοντά 6000 βαθμούς. 'Εκπληκτικότερο όμως είναι το κατόρθωμα του εφέδου Λούις που μόλις προ ενός μηνός άρχισε να γυμνάζεται στο δεκάθλο! Ο Ρόμινσον είπε πως ο Λούις θα γίνει μεγάλο αστερί των 'Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής, αν εξακολουθήσει τη φιλότιμη προσπάθειά του.

Στην «παρθενική» αυτή εμφάνισή του Λούις συνέλασαν μερικά αξιοπρόσεχτα γεγονότα. Ξεπέρασε τις επιδόσεις του Κάμπελ σε τρία αγωνίσματα και έριξε δίσκο μόλις 118 πόδια, ενώ στους παναθλητικούς του 'Ελσίνκι αυτή η εμφάνισή του Λούις συνέλασαν μερικά αξιοπρόσεχτα γεγονότα. Ξεπέρασε τις επιδόσεις του Κάμπελ σε τρία αγωνίσματα και έριξε δίσκο μόλις 118 πόδια, ενώ στους παναθλητικούς του 'Ελσίνκι αυτή η εμφάνισή του Λούις συνέλασαν μερικά αξιοπρόσεχτα γεγονότα. Ξεπέρασε τις επιδόσεις του Κάμπελ σε τρία αγωνίσματα και έριξε δίσκο μόλις 118 πόδια, ενώ στους παναθλητικούς του 'Ελσίνκι αυτή η εμφάνισή του Λούις συνέλασαν μερικά αξιοπρόσεχτα γεγονότα.

Οι αγώνες σκυταλοδρομιών του Πανεπιστημίου της Πενσυλβανίας δίνουν την ευκαιρία κάθε χρόνο να κάνουν την εμφάνισή τους εκατοντάδες νέα αθλητικά αστερία στις 'Ηνωμένες Πολιτείες, όπως ο Κάμπελ και ο εικονιζόμενος Μιλτ, που πέτυχε άριστη επίδοση στον ακοντισμό.

Οι αγώνες σκυταλοδρομιών του Πανεπιστημίου της Πενσυλβανίας δίνουν την ευκαιρία κάθε χρόνο να κάνουν την εμφάνισή τους εκατοντάδες νέα αθλητικά αστερία στις 'Ηνωμένες Πολιτείες, όπως ο Κάμπελ και ο εικονιζόμενος Μιλτ, που πέτυχε άριστη επίδοση στον ακοντισμό.

Οι αγώνες είχαν επιτύχει επιδόσει 157 ποδιών! Κι' αυτό έκαμε έντονα στον κόσμο των φιλάθλων.

Περιμένετε να σφισχτοδέσει λίγο, έπινε ο περίφημος Γουάτεσοχ, και θα έλθετε τι θα κατορθώσει.

Προηγουμένως δεν είχε αγωνισθεί ούτε σε πένταθλο. 'Ο προπονητής του στο Μονκλέρ του Νιού Τζέρσεϊ παρατήρησε με τι εύκολια και με τι άντοχη έπροσπονήτο σε διάφορα αγωνίσματα. Τού γεννήθηκε, λοιπόν, η ιδέα να τον γυμνάσει στο δεκάθλο. Ένα μήνα προ του αμερικανικού πρωταθλήματος δεκάθλου άρχισε να τον προετοιμάζει. Ήταν φυσικό, σε μερικά τεχνικά αγωνίσματα να παρουσιάζει αρκετά μειονεκτήματα. Έν τούτοις πέτυχε 5773 βαθμούς στο δεκάθλο κατά την πρώτη εμφάνισή του και ξεπληρώσε τους ειδικούς, που δεν περιμένα τέτοια επίδοσι έπειτα από λιγόχρονη προπόνηση.

Ο Λούις είχε πολλά κοινά γνωρίσματα με τον Ματτάις. Άρχισε πολύ νωρίς τις εκπληξεις.

Θα περάσει βέβαια πολύς καιρός ακόμη, ίσως τρία-τέσσερα χρόνια, μέχρις ότου ο Λούις μπορέσει ν' ανταγωνισθεί τον Μιλτ Κάμπελ με τους δυνάμεις. Κι' αυτό και οι 'Αμερικανοί εμπειρογνώμονες δίκαια στηρίζουν όλες τις έλπίδες τους στον Κάμπελ, αν ο Ματτάις αποφασίσει ν' αποσυρθεί από την 'Ολυμπιακή του 1956. 'Ο Κάμπελ έχει στο ενεργητικό του πως θάνα στον άνθο της ηλικίας του στους 'Ολυμπιακούς αγώνες της Μεθούνης. 'Η περσία του από το 'Ελσίνκι και η συστηματική προπόνησή του από το 1952-1956 θα τον δώσουν την ευχέρεια να βελτιωθεί στα αγωνίσματα εκείνα που έχει σήμερα αδυναμίες.

Ο Μιλτ Κάμπελ έχει ένα όνειρο στη ζωή του, να ατεφωθεί 'Ολυμπιονίκης στη Μεθούνη και να καταρρίψει το παγκόσμιο ρεκόρ των 7.887 βαθμών του Ματτάις στο δεκάθλο. 'Η μεγάλη του δυσκολία είναι το δεύτερο κατόρθωμά του βρίσκεται στο γεγονός πως η 'Ολυμπιάδα της Μεθούνης θα τελεσθεί στα τέλη Νοεμβρίου - αρχές Δεκεμβρίου του 1956. Συναθώς την εποχή αυτή οι αθλητικοί «καταρτίες» από τους αθλητικούς αγώνες της αθλητικής περιόδου. Το 1956 όμως θα παρασθι ανάγκη να αναπρογραμμασούν το αγωνιστικό πρόγραμμά τους, για να μπορέσουν να φθάσουν το μέγισμο της φόρμας τους στα τέλη Νοεμβρίου που είναι άρχες του... καλοκαιριού για την Αυστραλία.

Ο Κάμπελ λοιπόν ψυχραιμώς πάντα περιμένει. Γυμνάζεται με σύστημα και με ένα σκοπό, να φθάσει τους 8000 βαθμούς στο δεκάθλο. Ξέρει πως τέτοιος άθλος δεν είναι εύκολοκατόρθωτος. Γι' αυτό ο. ποιοιενικά προπονήται χωρίς ασκοπούς θορύβους και έντοπιασικές δημοσιογραφικές τυμπανοκρουσίες. Οι 'Αμερικανοί αθλητικογράφοι έγραψαν πως έχει σπουδαίο χαρακτήρα και είναι ατέρας άντοχης. Ειδικά μάλιστα τονίζουν πως οι επιδόσεις του στα δεκα αγωνίσματα του δεκάθλου έχουν ομοιογένεια. Είναι αλήθεια όμως πως το Ματτάις την ποσοωκότητα δεν την έχει ούτε έλπιζεται να την φθάσει γρήγορα ο Κάμπελ. Πάντως είναι η μεγάλη έλπίδα των 'Ηνωμένων Πολιτειών στα δεκάθλο και δικαίως οι ραδιοφωνικοί σχολιαστές τον εκθειάζουν ως το καλύτερο του 1953 στο δεκάθλο. Οι ως τώρα επιδόσεις του δικαιολογούν κάθε έλπίδα για το μέλλον. Κι' αν δεν αποκλειστεί να νικήσει!

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Εικονογραφημένο σταυρόλεξο

- ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:
1) ΚΙΜ. 2) ΣΑΝΙΣ. 3) ΣΙΚΕΛΙΑ.
4) ΔΑΤΙΣ. 5) ΟΣΑ.
ΚΑΘΕΤΩΣ:
1) ΣΙΑ. 2) ΚΑΚΑΟ. 3) ΦΙΝΕΤΣΑ.
4) ΜΙΛΙΑ. 5) ΣΙΣ.
Οι λέξεις αυτές σχηματίζονται με τα αρχικά των ακόλουθων ονομασιών: Φάρος 1) Κάθισμα - 'Ιανός - Μπούστος. 2) Σωσίτιον - Άνθος - Νυκτερίς - 'Ιχθύς - Σουπιέρα. 3) Σφραγίς - 'Ιππος - Κιονόκρανον - Έλαφος - Λαγός - 'Ι. άπων - Αριθμός. 4) Δέντρο - 'Αστήρ - Τσάντα - 'Ισποφόρον - Σφυρί. 5) Ό. πλν - Στέμμα - 'Αμόδι και 'Απίδι.

Ποιά από τις τρεις
1) Το ακούδων. 2) Στη Βραζιλία. 3) 'Ο Άμοδωνος (στις 14-17 Δεκεμβρίου του 1911). 4) 'Αλουκία του Λαμερμούρ. 5) Καμπούλ. 6) Στις Μικρές 'Αντίλλες.

Τονόγραφος
Τύρος - Τυρός
'Αναγραμματισμός
ΤΙΜΗ - ΜΥΤΗ

Αριθμητικό παιχνίδι:
8 X 5 - 7 : 3 + 13 : 4 - 6 = 0

Οι ηλικίες
'Εγώ είμαι 6 χρόνων και ο πατέρας μου 51. Το πρόβλημα μας δίνει την ακόλουθη εξίσωση: αν αντικαταστήσουμε με Χ την ηλικία του παιδιού και με Ψ την ηλικία του πατέρα: Ψ-1 = (Χ-1) 10 και Ψ+9 = (Χ+9) 4. Ψ=10X-9 και Ψ=4X-27. Άρα 6X=36 και Χ=6.

Συλλαβόγραφος
ΦΟΙΝΙΞ (ΦΙ - ΝΥΞ)
Στοιχειώδεις μεταγραμματισμός
ΣΕΡΙΦΟΣ ΕΡΙΦΟΣ - ΓΡΙΦΟΣ
Λογοπαικτικός λεξιγράφος
'Αγέλας ('Α, γελάς;)

Η λύσις του 440ου σταυρολέξου

- ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ
1) ΣΠΟΡΑ - ΒΟΛΟΣ. 2) ΚΑΡΑΤΙ - ΓΙΕΡΙΑ. 3) ΑΙ - ΑΜΟΝΗ - ΠΟΛΟΙ - ΛΑ. 4) ΓΑΡ - ΙΜΑΣ - ΑΣΟΣ - ΕΑΡ. 5) ΑΘΩΣ - ΙΟΣ - ΣΥΜΗ. 6) ΝΟΣΟΣ - ΜΟΝΑΣ - ΔΩΡΙΣ. 7) ΣΟΥ - ΔΟΣΙΣ - ΜΥΣ. 8) ΣΤΡΑΤΟΣ - ΦΩΚΑΣ. 9) ΕΛΟΣ - ΔΩΡΑ. 10) ΤΕΛΕΣ - ΚΑΝΟΝΕΣ. 11) ΠΑΡ - ΣΟΛΩΝ - ΔΙΑ. 12) ΧΑΡΙΣ - ΝΕΜΕΑ - ΠΕΤΡΑ. 13) ΑΛΛΑΣ - ΝΑΙ - ΜΟΡΣ. 14) ΝΑΣ - ΚΕΦΙ - ΟΠΟΣ - ΣΑΙ. 15) ΙΜ - ΔΑΜΩΝ - ΝΑΝΟΣ - ΓΑ. 16) ΑΠΟΝΟΣ - ΡΟΔΟΠΗ. 17) ΣΙΝΑΣ - ΣΑΜΟΣ.

- ΚΑΘΕΤΩΣ
1) ΑΓΑΝ - ΧΑΝΙ. 2) ΣΚΙΑΘΟΣ - ΠΑΛΑΜΑΣ. 3) ΠΑ - ΡΩΣΟΣ - ΤΑΡΑΣ - ΠΙ. 4) ΟΡΑ - ΣΟΥΤ - ΕΡΙΣ - ΔΟΝ. 5) ΡΑΚΙ - ΡΕΣ - ΚΑΝΑ. 6) ΑΤΟΜΑ - ΤΑΛΑΣ - ΡΕΜΟΣ. 7) ΙΝΑ - ΤΟΣΟΝ - ΦΩΣ. 8) ΗΣΙΟΔΟΣ - ΛΕΝΙΝ. 9) ΟΝΟΣ - ΚΩΜΑ. 10) ΠΑΣΑΣ - ΔΑΝΕΙΟΝ. 11) ΙΟΣ - ΣΙΦΩΝ - ΠΑΡ. 12) ΒΕΛΟΣ - ΣΩΡΟΣ - ΦΟΝΟΣ. 13) ΟΡΟΣ - ΚΑΝ - ΣΟΔΑ. 14) ΛΕΙ - ΣΩΜΑ - ΕΔΕΜ - ΣΟΛ. 15) ΟΙ - ΕΥΡΥΣ - ΣΙΤΟΣ - ΠΟ. 16) ΣΑΛΑΜΙΣ - ΑΡΡΑΓΗΣ. 18) ΑΡΗΣ - ΑΣΙΑ.

Απαγορεύεται η αναδημοσίευσις οποιουδήποτε θέματος του παρόντος τεύχους άνευ έγγραφου άδειας της Διευθύνσεως του 'Εθναορύου.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΕΙΣ συμφώνως τω άρθρω 6 § 7 του Α. Ν. 1092/1938.
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ε. Ε. Ε. 'ΑΛΚΥΩΝ - Δ. ΠΑΡΑΣΠΥΡΟΥ & ΣΙΑΣ Διαχειριστής εταιρείας: Δημ. Παπασπύρου Διευθυντής 'Εθναορύου: Δ. Παπασπύρου, Παστέρ 14, 'Αθήναι. - Ύψευθ. τυπογραφείου: Σπ. Μπελάς, δόδος Δύσεως Νέων 'Ηρώκλειον.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτησια Δρχ. 280.000
" Έξαμηνια " 140.000
" Γετηνια " 70.000
Εμβάσματα Εσωτερικού διά ταχυδρομικής επίταξης και 'Εξωτερικού διά τραπεζικήν τιαύτην προς τον κ. 'Ιω. Παπαγεωργίου

ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑ

Παράξενο διήγημα

Οι πιο πολλοί άνθρωποι γελάνε μ' αυτά τα πράγματα. 'Εγώ όμως όχι... Κι' όταν η κυρία Άρνω, που φημίζονταν πως ήταν το καλύτερο μέντιουμ του Παρισιού, μου είπε, κυττάζοντας μέσα στην κρυστάλλινη σφαίρα που κρατούσε στα χέρια της, ότι θα σκότωναν τον πιο αγαπημένο φίλο μου, νόμισα πως το πατάμα έφευγε κάτω από τα πόδια μου και λίγο έλειψε να σωριαστώ λιπόθυμος.

'Εφυγα με την ψυχή βαρειά από το σπίτι της. 'Ο καλύτερος φίλος μου ήταν ο Πιέρ Μπουφιέρ. 'Αγαπιόμαστε από μικρά παιδιά. Πώς μπορούσα να τον σκοτώσω; Και για ποιά λόγο;

Περιπλανήθηκα κάμποση ώρα στους δρόμους. Καί, στο τέλος, πήρα την απόφασι να πάω στο σπίτι του φίλου μου. Φαίνεται πως το ύφος μου ήταν πολύ ταραγμένο, γιατί, μόλις μπήκα, άνησυχσε:

— Είσαι άρρωστος; με ρώτησε με ένδιαφέρον.

— Όχι, απάντησα.

— Μήπως η Μόνικα...

Τον καθησύχασα. 'Η Μόνικα, η γυναίκα μου, ήταν πολύ καλά. Σε λίγο θα φεύγαμε για το Κάπρι, όπου θα περνούσαμε το καλοκαίρι.

— Τι τρέχει τότε;

— Φοβάμαι, που απάντησα.

— Τι είναι εκείνο που σε κάνει να φοβάσαι;

Του μίλησα για το μέντιουμ που πήγα.

— Πήγα σήμερα, του είπα, στην κυρία Άρνω... Ξέρεις, το περίφημο μέντιουμ που μένει στην οδό Γκομπτελν...

— Αλήθεια; Και τι σου είπε;...

Δεν μπόρεσα να κρατηθώ και του άφηγηθήκα τα πάντα.

— 'Ο Μπουφιέρ ξεκαρδίστηκε στα γέλια.

— Άνοσιές! μου είπε. Δίνεις λοιπόν, σημασία στα λόγια αυτής της γυναίκας;... Φίλε μου, καθένας σ' αυτό τον κόσμο κάνει τη δουλειά του... 'Εσύ είσαι δικηγόρος κι' η δουλειά σου είναι να υπερασπίζεσαι δουλεια σου είνε να υπερασπίζεσαι εκείνους που ζητάνε τη συνδρομή σου. 'Η δική μου δουλειά είναι να ζωγραφίζω. 'Όσο για την κυρία Άρνω, που τόσο έντυπωσι σου έκαναν τα λόγια της, η δουλειά της είναι να ξεγελάει τον κόσμο για να κερδίσει χρήματα...

'Εφυγα πιο ήρεμος από το σπίτι του.

Δυό εβδομάδες αργότερα, βρισκόμασταν μαζί με τη γυναίκα μου στο Κάπρι. Γυρίσαμε από κεί κατά τα μέσα 'Οκτωβρίου.

Το θυμάμαι ακόμα. Κόντευαν ένδεκα. Μ' όλο που ή ώρα ήταν περασμένη, πήρα άμέσως στο τηλέφωνο τον Μπουφιέρ για να του αναγγείλω την επιστροφή μας.

— Άλλά δεν πήρα απάντησι.

«Κάπου θα γλεντάει», σκέφτηκα και απόβησα το άκουστικό.

Τό άλλο πρωί, πήρα το δρόμο του σπιτιού του Μπουφιέρ. Θά έμφανιζόμουν ξαφνικά μπροστά του για να του κάνω έκταση.

Άλλ' όταν έφτασα εκεί, είδα μια άσυνήθιστη συγκέντρωση. Τρεις-τέσσερις άστυνομικοί με στολή έμπόδιζαν τον κόσμο να πλησιάσει.

— Έγινε κάποιο έγκλημα, μου είπε ένας από τους ανθρώπους που έστεκαν όλογυρα.

Κάποιος είχε δολοφονήσει μέσα στη νύχτα το Μπουφιέρ.

Όλα έδειχναν πως το έλατήριο του έγκλήματος ήταν η κλοπή.

Μ' όλες τις παρακλήσεις μου, δεν μ' άφησαν να δώ το πτώμα του δυστυχισμένου φίλου μου, γιατί δεν επέτρεπε ο άνακριτής.

Για να πώ την αλήθεια, μ' δλη τη λύπη που μου προκάλεσε ο θάνατός του, αισθανόμουν μία περίεργη άνακούφισι. Ήταν σαν κάποιο μεγάλο βάρος να είχε φύγει από πάνω μου. Άφου κάποιος άλλος είχε σκοτώσει το Μπουφιέρ, ήταν αυτόνοητο πως η κακή προφητεία της κυρίας Άρνω θάβγαине ψεύτικη.

Μη βιασθίτε να πητε πως σκεπτόμουν έγωιστικά. Πρέπει να ξέρετε πως είνε τρομερό να ζή κανείς με το φόβο πως πρόκειται να σκοτώσει κάποιον. Καί, μάλιστα, όταν αυτός ο κάποιος είναι ο καλύτερος φίλος του.

Τό άπόγευμα, άποφάσισα να πάω να δώ τον έπιθεωρητή που έκανε τις άνακρισεις.

— 'Ο δολοφόνος είχε συλληφθεί, εύτυχώς, πριν από λίγη ώρα.

— Καί άμολόγησε το έγκλημά του; ρώτησα.

— 'Ο άστυνομικός έκαμε μία καταφατική κίνησι με το κεφάλι του.

— Τό άμολόγησε χωρίς καμμία δυσκολία, μου απάντησε.

Κι' έπειτα από λίγο πρόσθεσε:

— 'Ο φίλος σας ήταν άτυχος...

— Άτυχος;...

— Ναί... 'Ο άνθρωπος αυτός δεν είχε την πρόβει να τον σκοτώσει...

— Άρχισα να μη καταλαβαίνω.

— Θά σας εξηγήσω, μου είπε ο έπιθεωρητής. 'Ο Μπουφιέρ εργαζόταν στο άτελιέ του. 'Ο δολοφόνος είχε μπη στο σπίτι για να κλέψει και φαινόταν πως έκανε αρκετά άθόρυβα τη δουλειά του, γιατί ο ζωγράφος δεν είχε καταλάβει τίποτα... Ξαφνικά, όμως, χτύπησε το τηλέφωνο...

— Όπως ξέρετε, ο Μπουφιέρ είχε τη συσκευή του τηλεφώνου μέσα στον κοιτώνα του... Καί άκριβώς σ' αυτό το δωμάτιο βρισκόταν ο λωποδύτης...

— 'Ο ζωγράφος, λοιπόν, βγήκε από το άτελιέ του, άνοιξε την πόρτα της κρεβατοκάμαρας και προχώρησε στο έσωτερικό, για να σηκώσει το άκουστικό του τηλεφώνου...

— 'Ο λωποδύτης φοβήθηκε τότε και πυροβόλησε...

— Τι ώρα έγινε αυτό το τηλεφώνημα; ρώτησα με φωνή που έτρεμε.

— 'Ο δράστης λέει πως θά ήταν περίπου έντεκα, απάντησε ο έπιθεωρητής.

— Έγώ τηλεφώνησα, είπα.

— 'Ο άστυνομικός με κύτταξε συλλογισμένως μερικές στιγμές.

— Τότε σείς σκοτώσατε το φίλο σας, μου είπε έπειτα.

Τά λόγια της κυρίας Άρνω εξαγαγύριαν άμέσως στο μυαλό μου.

— Όχι, δεν είχε καμιά λάθος. 'Εγώ είχα σκοτώσει τον Πιέρ Μπουφιέρ, τον καλύτερο φίλο μου!...

ΑΛΜΠΕΡ ΖΑΝ

Τό πρώτο πρέστιμο

Κάποιος Βίλλυ Χάρισσον, μόλις διωρίσθηκε άστυφύλακας στο Μπλουιντί της Μοντάνα, άώρησε στο αυτόφωρο τη γυναίκα του, επί παραβάσει των διατάξεων περί κυκλοφορίας. 'Η κυρία Χάρισσον, βλέποντας τον άντρα της να διευθύνει την κυκλοφορία σ' ένα σταυροδρόμι, κυριεύτηκε από ένθουσιασμό κι' έτρεξε να τον άγκαλιάσει, χωρίς να περάσει από τα καρφιά. Τόν ένθουσιασμό της αυτόν τον πλήρωσε με πρόστιμο ενός δολλαρίου.

— Όραιο άμερικανισμός!

ΓΙΑΤΡΟΣ ΖΑΣ

PERMANANT

Άπό τά παλιά χρόνια οι γυναίκες προσπαθούσαν να κατασάρωσουν τά μαλλιά τους με διάφορα μέσα για να δίδουν καλύτερα σχήματα στο κεφάλι τους και να φαίνονται ώραιότερο το πρόσωπό τους.

Για να κατασάρωσουν τά μαλλιά τους τά έδερχαν και μετά τά τύλιγαν γύρω σε μέταλλα ή ύφασμα ή πετσά. Μετά αφαιρούσαν το μέταλλο ή το πετσά ή το ύφασμα και έτσι τά μαλλιά έφαιναν κατασάρω σχήμα, μετά τά συγκρατούσαν με χτένες και με φοιρκέτες.

Μ' αυτό τον τρόπο κανονικά, πυκνά και όχι πολύ λιπαρά μαλλιά μπορούν να μείνουν κατασάρω για κάμποσο καιρό. Σε άπόσφατρα ύψη και κατά τό καλοκαίρι που ιδρώνει πολύ εύκολα το κεφάλι, το κατασάρωμα δεν διαρκεί πολύ, πρό πάντων σε ίσια και λιπαρά μαλλιά, και σε λίγες ώρες ξανασιμώνουν.

Για να κρατούν περισσότερο καιρό τά κατασάρω οι κομμωταί αργότερα μεταχειρίζονταν ψαλλίδια πυρώνενα και για πολλά χρόνια μ' αυτό τον τρόπο γινότανε τά κατασάρω στις χτένες.

Στις άρχες αυτού του αιώνα έγινε άναστάτωση στο κατασάρωμα των μαλλιών με τις ξέρες περμανάντ. Με διάφορα ύγρα και με θερμανσι καταρρώσαν οι κομμωταί να κρατούν για πολύ μεγάλο χρονικό διάστημα κατασάρω τά μαλλιά των κυριών.

Τά ύγρα πολύ μεταχειρίζονταν για να κατασάρωσουν τά μαλλιά είναι άλκαλικά και πρέπει να εξατμίζονται πολύ γρήγορα. Τέτοια ύγρα είναι η μορφολίνη, η τριεθανολαμίνη, το ύδροξείδιο του άμμωνίου, ο βόρσας, η άνθρακική και η διττανθρακική σόδα και ποτάσσα.

Πολύ κατασάρωμα κάνει ένα ύγρα που περιέχει ύδροξείδιο του άμμωνίου, βόρσας και άνθρακική σόδα ή ποτάσσα. Με δέκα λεπτά εξατμίσσεως έπιτυγχάνεται το κατασάρωμα. Τά άλκατα του βόρσας και η άνθρακική σόδα και ποτάσσα κάνουν πολύ μεγάλη διαρκείας κατασάρωμα γιατί αούάνουν την θερμότητα της τρίχας. Τά θειούχα άλκαλι έπιδρούν στην κερατίνη των τριχών και έπιταχύνουν το κατασάρωμα.

— 'Η τριεθανολαμίνη είναι ένα ύγροσκοπικό παχύρρευστο ύγρα που κάνει πολύ ώραια περμανάντ.

Τά νεώτερα ύγρα για το κατασάρωμα των μαλλιών είναι πολύ πιο σύνθετα. Σχεδόν όλα περιέχουν ένώσεις του θείου. Πολλά περιέχουν άμμωνία και άλκατα άμμωνίας. Τά ύγρα για περμανάντ είναι άλκαλικά.

Όταν τά ύγρα περιέχουν άμμωνία με το ζεσταμα κοκκινίζουν οι τρίχες και γι' αυτό πολλοί τά άποφεύγουν. Τά πολύ άλκαλικά ύγρα προενοούν μεγάλες βλάβες στην κερατίνη ουσία της τρίχας.

— 'Η θερμανσι γίνεται με τη χημικά μέσα ή με ηλεκτρισμό. Προσπαθών να έπιτύχουν καλύτερα άποτελέσματα στην περμανάντ τροποποιώντας την ένταση του ύγρου και διατηρώντας την ίδια θερμανσι ή μεταχειρίζοντες το ίδιο ύγρα με έντονώτερη ή λιγώτερη θερμανσι.

— 'Η θερμανσι πρέπει να είναι αρκετή για να κάνει το ύγρα να βράσει για δυό λεπτά περίπου. Άν είναι λιγώτερη τότε το κατασάρωμα θά είναι πολύ μαλακό, αν πάλι η θερμανσι είναι δυνατή τότε το ύγρα εξατμίζεται γρήγορα και η τρίχα ξηραίνεται.

Μετά τη θερμανσι άφύονταν τά μαλλιά να κρυώνουν και μετά τά πλένουν καλά για να βγούν άλκατα τά χημικά ύγρα που έβαλαν για να κάνουν την περμανάντ. Μετά ταχτοποιούνται τά μαλλιά και κρατούνται με χτένες, με πίεσι των δακτύλων και με τοιμηδιάκια και τά στεγνώνουν με ζεστό άέρα.

Τά λεπτά μαλλιά δεν διατηρούνται πολύ καιρό κατασάρω. Με τη συχνή ζεστή περμανάντ απάνουν εύκολα οι τρίχες, πρό πάντων όταν χρησιμοποιούνται πολύ άλκαλικά ύγρα.

— 'Η περμανάντ διατηρείται πολύ καιρό σε παχιές τρίχες και άσθονα μαλλιά.

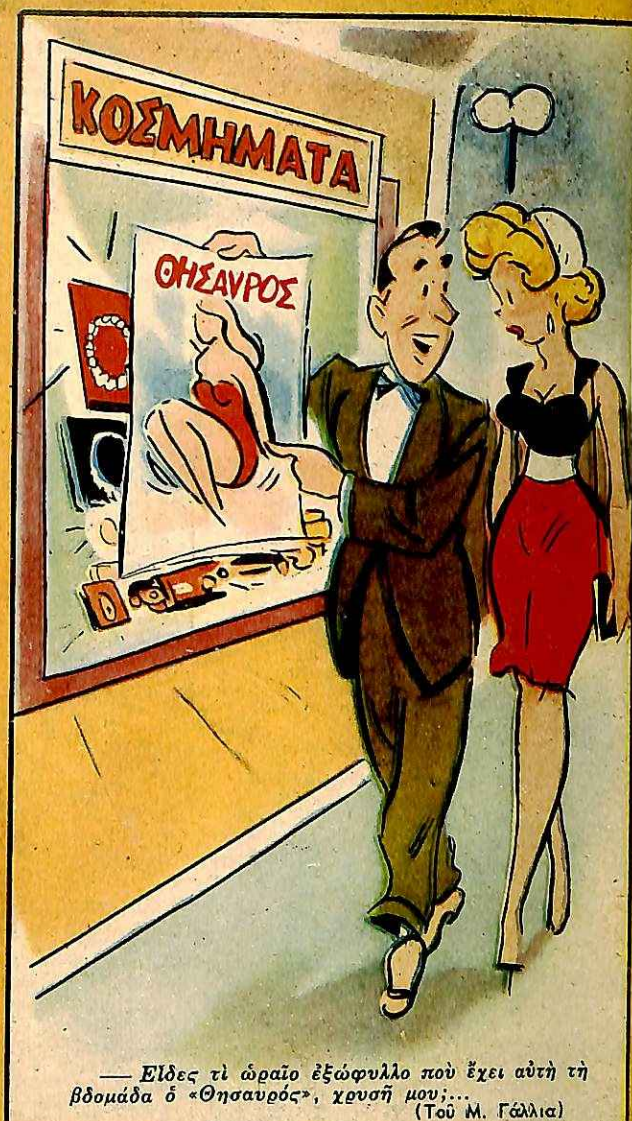
— Ύστερα από πολλές περμανάντ οι άκρες των τριχών ζαρώνουν και στεγνώνουν και οι τρίχες χάνουν την λάμψι και τη ζωντάνια τους.

Προτού γίνη η περμανάντ πρέπει να πλυθούν καλά τά μαλλιά με άλκαλικά σαμπουνά που έμπεκύνει το κατασάρωμα ενώ το δέινο σαμπουνά το έμπεδίζει.

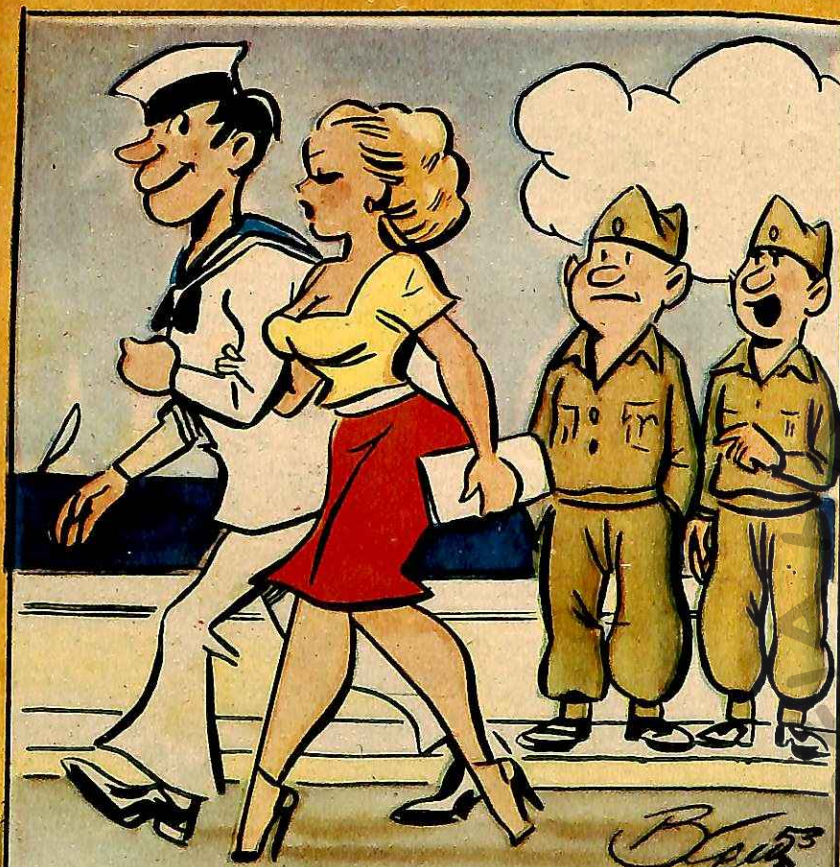
Πριν από δέκα χρόνια στην 'Αμερική βόηκαν ουσίες που κάνουν περμανάντ στη θερμκρασία του δωματίου, τη λεγόμενη κρύα περμανάντ.

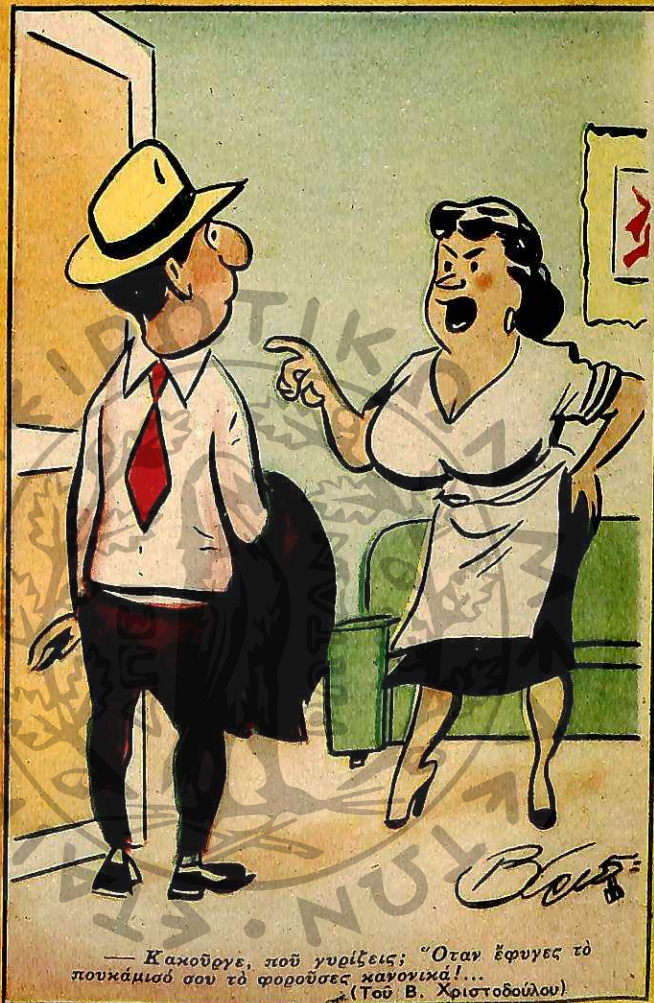
— Πότε ἐπὶ τέλους, Ζαχαρία, θ' ἀγοράσης μιὰ μακρύτερη ἀλυσίδα γιὰ τὸ κλειδί σου;

— Είδες τι ὠραῖο ἐξώφυλλο πὺν ἔχει αὐτὴ τὴ βδομάδα ὁ «Θησαυρὸς», χρυσή μου;...
(Τοῦ Μ. Γάλλια)

— Τὸ ξέρω καλά ἐγὼ τὸ Μαρικάκι... Τὸ καλοκαίρι πάντα θέλει... θάλασσα!...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

— Κακοῦργε, ποῦ γυρίζεις; "Ὅταν ἐφύγες τὸ πουκάμισό σου τὸ φοροῦσες καγονικά!...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)